

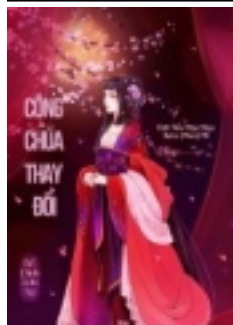
Công Chúa Thay Đổi

Contents

Công Chúa Thay Đổi	2
1. Chương 1: Cái Chết.	2
2. Chương 2: Trùng Sinh.	7
3. Chương 3: Quân Liên Thư.	11
4. Chương 4: Trần Tịch.	14
5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Gỡ.	18
6. Chương 6: Thiếu Niên Tóc Xoăn.	22
7. Chương 7: Tỳ Bà Như Máu.	25
8. Chương 8: Tặng Thanh Hồn.	28
9. Chương 9: Kẻ Phản Bội.	32
10. Chương 10: Chủy Thủ Khắc Hoa.	35
11. Chương 11: Vân Hoàn Chết.	38
12. Chương 12: Ở Chung.	42
13. Chương 13: Lục Lạc.	45
14. Chương 14: Lạc Trường An.	47
15. Chương 15: Cửu Thúc Thúc.	51
16. Chương 16: Đánh Cờ.	53
17. Chương 17: Bức Thư.	56
18. Chương 18: Xuôi Nam Đi Lệ Quận.	59
19. Chương 19: Thiên Diện Công Tử.	63
20. Chương 20: Tiểu Ly Cung.	66
21. Chương 21: Ngụy Cơ.	69
22. Chương 22: Cơ Linh.	72
23. Chương 23: Chỉ Mành Treo Chuông.	75
24. Chương 25: Thảm Lương Ca.	79
25. Chương 26: Thả Hổ Về Rừng.	82
26. Chương 27: Áo Long Cáo.	86
27. Chương 28: Cung Biển.	91
28. Chương 29: Độc Thiên Trúc.	94
29. Chương 30: Giết Lãm.	97
30. Chương 31: Hoà Thân	101
31. Chương 32: Thằng Thẩn	104
32. Chương 33: Chương 33	108
33. Chương 34: Hỗn Loạn.	108
34. Chương 35: Lúng Túng	111
35. Chương 36: Lần Đầu Tới Tây Vực	115
36. Chương 37: Mục Lạc Soán Ngôi	119
37. Chương 38: Cổ Nhân	123
38. Chương 39: Ngoại Truyện: Lạc Trường An	127
39. Chương 40: Công Chúa Quyết Đấu.	131
40. Chương 41: Tiểu Tứ Thắng Trận	135
41. Chương 42: Chương 42	138

42. Chương 43: Chưng Cất Rượu	138
43. Chương 44: Ghen Tuông	142
44. Chương 45: Giận Chó Đánh Mèo	146
45. Chương 46: Tin Tưởng	151
46. Chương 47: Xúi Giục	154
47. Chương 48: Lễ Sinh Thần	157
48. Chương 49: Giả Chết	160
49. Chương 50: Độc Phụ	164
50. Chương 51: Bất Hoà	168
51. Chương 52: Đánh Trả	171
52. Chương 53: Sống Chết Chỉ Trong Chớp Mắt	171
53. Chương 54	174
54. Chương 55: Trở Về Tình Quốc	174
55. Chương 56: Phật Quỷ	178
56. Chương 57: Xuất Chinh	181
57. Chương 58: Dìm Nước Ba Thành	185
58. Chương 59: Tơ Tình Rối Rắm	188
59. Chương 60: Chương 60'	192
60. Chương 61: Kết Thúc	192
61. Chương 62: Giáo Dục Trước Hôn Nhân'	197
62. Chương 63: Thành Thân (2)	197
63. Chương 64: Tu La Vương	199
64. Chương 65: Huệ Cơ	200
65. Chương 66: Kết Cục (thượng)	204
66. Chương 67: Kết Cục (hạ)	207

Công Chúa Thay Đổi

Giới thiệu

"Nhân Đức năm thứ ba ngày mười chín tháng ba, ta chết. Nam nhân ta thích nhất dùng một mũi tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-thay-doi>

1. Chương 1: Cái Chết.

Nhân Đức năm thứ ba ngày mười chín tháng ba, ta chết.

Trong ngày cưới của ta, nam nhân ta thích nhất dùng một mũi tên, khiến cuộc đời mười tám năm ngắn ngủi mà hèn mọn của ta vĩnh viễn dừng lại trong máu tươi.....— Quân Mẫn Tâm.

Mọi người thường nói, Quân gia sinh mỹ nhân.

Quân Mẫn Tâm dĩ nhiên cũng là mỹ nhân, cốt cách tinh tế, dung nhan thanh tú, bình thường nàng vẫn luôn cô đơn mà an tĩnh. Trong cung tuyết trắng tung bay, một bộ xiêm y xanh nhạt, tóc dài đen nhánh, nàng không giống ánh trăng lạnh lẽo mà như ánh nắng ban mai. Nàng ôm tỷ bà trong ngực, hoặc yên tĩnh đứng đó, hoặc nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi, chưa từng mảy may vượt quá quy củ trong cung, giống như một con búp bê gầy gò mỹ lệ.

Cho dù nói chuyện cùng hạ nhân, nàng cũng khiêm nhường rũ mắt, cẩn thận tìm từ, đôi môi nhẹ nhàng phát ra thanh âm. Đôi mắt đen to tròn mà ấm áp, ẩn hiện ánh sáng nhẹ nhàng như nước, lông mi dài như cánh bướm, giống như một động vật ăn cỏ ngoan ngoãn.

Không giống như những con cháu Vương tộc khác kiêu căng cậy mạnh, mặc dù là Công chúa con gái vua, nhưng tính cách nàng lại nhất gan hèn mọn, hèn mọn như một hạt bụi.

Năm mười ba tuổi, một đoạn nghiệt duyên đã làm thay đổi vận mệnh của nàng.

Vào một ngày xuân ánh nắng tươi mát, Cửu Tướng quân của Khương triều cùng với Cửu hoàng tử Lạc Trường An mười lăm tuổi đi thị sát. Cả vườn tràn ngập âm thanh đàn sáo làm nền ột đôi thiếu nam thiếu nữ trẻ trung mỹ lệ.

Hoàng tử tuần mi xuyên qua đám đông nhìn nàng, khi tầm mắt dừng lại, đôi mắt trong trẻo sáng lên. Hắn nhỏ giọng cười nói: “Nghe nói Quân gia sinh mỹ nhân, hôm nay gặp mặt, quả là danh bất hư truyền!”

Trong bữa tiệc rượu, hai người xinh đẹp đến kinh ngạc, kinh động tứ phía.

Ba năm sau, hắn trở thành Cửu Vương Gia Lạc Trường An, một mình một ngựa tới gặp Quân Mẫn Tâm. Nàng tựa như mây trắng tung bay trên tường thành, hắn như cây tùng lê loi đứng giữa bão cát mênh mông.

Gió Bắc rét lạnh, xóa tan khoảng cách khiến họ gần nhau trong gang tấc. Quân Mẫn Tâm kích động đến nỗi mười ngón tay gắt gao túm chặt vạt áo, hèn nhất tới mức ngay cả một chữ cũng không dám nói, hai người bị ngăn cách bởi bức tường thành lẳng lặng nhìn nhau.

Hồi lâu sau, Lạc Trường An mới nhẹ nhàng nói: “Mẫn Tâm, nàng có nguyện ý gả cho Bồn vương?”

Chỉ một lời nói này, trong nháy mắt nàng tiến vào trầm luân, long trời lở đất. Nàng mừng rỡ không nguôi, nước mắt rơi như mưa.

Nhưng bão cát quá lớn, Quân Mẫn Tâm không nhìn thấy được sự tỉnh táo đến tàn khốc trong mắt Lạc Trường An, hồ hững không chút tình cảm... Nếu có thể thấy được, kết cục nhất định sẽ không thể thảm như vậy.

Tĩnh Vương phản đối hôn sự của bọn họ. Mà những ngày qua Quân Mẫn Tâm vẫn cúi thấp đầu duy trì ý kiến, kiên quyết xé vải lụa phản kháng tới cùng, giống như dũng khí cả đời nàng đều bùng cháy vào giờ khắc này.(xé vải lụa có nghĩa là chị muốn tự tử ý à)

Nàng yêu một cách si ngốc. Dưới nhiều đêm rét lạnh nàng miêu tả lại từng đường nét gương mặt hắn, giống như con thiêu thân cố chấp lao đầu vào lửa, yêu đến năm năm.

Quân Mẫn Tâm có một nghĩa huynh, lớn hơn nàng ba tuổi, là một cô nhi Tây Vực có nửa dòng máu người Hồ, tên Trần Tịch. Khi đó, đôi mắt màu xanh lam thâm thúy của hắn tràn đầy đau thương, hắn nói:

“Mẫn Nhi, Vương Gia chỉ muốn tốt uôi. Muội quá đơn thuần, hoàng gia người lừa ta gạt, muội sao có thể nhìn thấu?”

Bị tình yêu che mờ lí trí, lúc đó Quân Mẫn Tâm chỉ vừa khóc vừa nói: “Nhưng A Tịch, nếu kiếp này không thể gả cho Trường An làm thê, ta chỉ muốn chết!”

Trong khoảnh khắc đó, đôi mắt Trần Tịch giống như tro tàn.

Ngày xuất giá, tiếng nhạc vui mừng, chiêng trống vang trời, lại không thể che dấu được tiếng thở dài của Tĩnh Vương.

Thiếu niên anh tuấn mặc võ bào màu trắng vén áo quỳ xuống, thanh âm Trần Tịch vang lên một cách rõ ràng: “Nghĩa phụ an tâm, Trần Tịch nguyện lấy cái chết bảo vệ Công chúa Điện hạ!”. Sau đó hắn nhảy lên xe ngựa, đoan chính ngồi bên cạnh Quân Mẫn Tâm.

Xe hoa đi xa. Quân Mẫn Tâm vén rèm cửa làm bằng tơ lụa ngó ra bên ngoài, bóng dáng của Tĩnh Vương dần dần biến thành một điểm đen, Vương cung phía sau cũng dần mờ ảo, sau đó cả tòa thành đều biến mất phía đường chân trời.

Quê hương xa dần theo từng vòng bánh xe ngựa. Mặc dù chỉ rời nhà một tháng, nhưng không hiểu sao xúc cảm sinh li tử biệt lại dâng lên trong lòng.

Nàng buồn bã gảy đàn tì bà, nước mắt từ từ dâng lên làm mờ hồ tầm mắt. Nàng gục ở cửa xe ngựa khóc.

Chợt một đôi tay nhẹ nhàng ấm áp đặt lên vai nàng, Trần Tịch đưa qua một chiếc khăn tay, tiếng nói ấm áp nhẹ nhàng vang lên bên tai:

“Mẫn nhi, đừng khóc, A Tịch đi theo muội, chờ muội... thành thân xong, ta đưa muội về nhà. Đừng khóc”

Thanh âm giống như gió xuân thổi qua tuyết trắng. Nếu như lúc đó Quân Mẫn Tâm cẩn thận một chút, thì có thể nghe ra trong câu nói ‘chờ muội thành thân xong’ có vô hạn khổ sở cùng đau lòng.

Có lẽ Quân Mẫn Tâm vĩnh viễn đều không biết, khi đó A Tịch đã yêu nàng. Chỉ là nàng chưa từng quay đầu lại nhìn hắn một lần, chỉ đến khi chính miệng hắn nói ra ba chữ kia, cũng đã quá muộn... Quá muộn, người yêu cũng đã lặng lẽ mất đi.

Xe ngựa tiến vào biên giới Khương quốc, người tới đón Quân Mẫn Tâm là sủng thần của hoàng đế - Cừu Sơ Chiêu.

Cừu tướng quân vén rèm xe lên, đôi mắt lạnh lùng bén nhọn liếc qua người nàng một cái, sau khi đã xác định là Tĩnh Công chúa, mặt không chút thay đổi xoay người lên ngựa.

Tới đón nàng không phải Lạc Trường An, lòng Quân Mẫn Tâm suy sụp và thất vọng, lại không cảm giác được hơi thở của cái chết đang từ từ tới gần.

Cho đến hoàng hôn một ngày nào đó, gió thật to. Ở trong Lạc Hà cốc, tử vong cứ như vậy mà tới. Ngoài xe ngựa truyền tới những tiếng kêu thảm thiết liên miên, những cơn mưa tên phát ra tiếng “vút vút” cắm vào xe ngựa, đuôi tên vẫn rung rung không ngừng.

Quân Mẫn Tâm bị dọa sợ, nếu Trần Tịch không kịp thời che miệng nàng lại, suýt nữa nàng đã thét ra tiếng.

Trần Tịch ít khi nào lộ vẻ hốt hoảng, nhất thời trong tim nàng dâng lên một dự cảm xấu. Mưa tên từng mũi xuyên qua xe ngựa, khi người bên ngoài đều đã chết hết, thì sẽ đến lượt bọn họ.

Trần Tịch nhẹ nhàng linh hoạt xoay người, hắn che chở Quân Mẫn Tâm ở phía dưới. Ở trong lồng ngực của hắn nàng ngửi thấy mùi máu tươi. Những tiếng kêu la thảm thiết bên ngoài dần dần dừng lại.

Chờ mưa tên dừng lại, Trần Tịch khẽ thở gấp nói: “Mẫn Nhi, chúng ta phải ra ngoài.”

Trần Tịch chậm rãi ngồi dậy, trên lưng cắm hai mũi tên. Lúc này Quân Mẫn Tâm mới phát hiện hắn đã bị thương, bởi đau đớn và mất máu mà sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng thất kinh, trong nháy mắt nước mắt thi nhau chảy xuống.

Trần Tịch trấn định vung kiếm, trở tay chém đứt đuôi tên lộ ra bên ngoài, nhẹ giọng trấn an nàng: “Đừng sợ. Mẫn Nhi, ôm eo của ta.”

Quân Mẫn Tâm lau nước mắt, hai tay run rẩy ôm lấy hắn. Một tay Trần Tịch nhắc kiếm, một tay ôm nàng: “Ôm chặt thêm chút nữa, chúng ta chuẩn bị ra ngoài.”

Nàng thút thít một tiếng, hai cánh tay nắm thật chặt, gắt gao ôm lấy vòng eo gầy gò ấm áp mà mạnh mẽ của hắn. Đường như Trần Tịch rất thỏa mãn, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười tái nhợt gần như trong suốt.

Sau một khắc, hắn ôm Quân Mẫn Tâm, mũi chân điểm nhẹ một cái, như tên rời cung lao ra khỏi xe ngựa bay về không trung.

Thời gian như chậm lại, Quân Mẫn Tâm có thể cảm nhận được rõ ràng từng làn gió vuốt ve làm sợi tóc bay múa, nàng thấy ánh mắt A Tịch biến ảo thất thường.

Hắn ôm nàng, bay múa ở giữa không trung. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng trong chốc lát rồi cúi mặt xuống, đôi môi hướng tới tai nàng nhẹ nhàng nói ba chữ chia ly:

“Ta yêu nàng.”

Nước mắt ngừng rơi. Trong đôi mắt màu lam của hắn, Quân Mẫn Tâm có thể thấy được bộ dáng khiếp sợ của mình. Sau đó, Trần Tịch nở nụ cười buông tay ra, giống như hắn đã sớm lựa chọn giữa sự sống và cái chết.

Trần Tịch mượn lực ném Quân Mẫn Tâm ra ngoài, nàng rơi vào trong một bụi hoa rậm rạp, da thịt mịn màng xuất hiện những vết máu, bên nhọn đau thương.

“Chạy mau...” Bốn phía không có âm thanh, nàng chỉ nhìn thấy đôi môi Trần Tịch mấp máy như vậy. Cả người Quân Mẫn Tâm lạnh lẽo đến phát run, cơ hồ là dùng cả tay chân lao đảo lùi về phía sau.

Gần như cùng lúc, vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn ra, toàn thân Trần Tịch nghiêm nhiên trở thành mục tiêu sống.

Nàng không đành lòng nhìn! Nàng không đành lòng nhìn! Toàn thân nàng cứng ngắc tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn những mũi tên xấu xí kia cắm vào người A Tịch. Từng dòng máu tươi từ người hắn chảy ra tạo thành một vòng cung xinh đẹp, giống như giá y trên người nàng, đỏ tươi chói mắt.

Chất lỏng đỏ tươi thiêu cháy mắt nàng, Quân Mẫn Tâm cảm giác như trời đất sụp đổ. Rõ ràng muốn hét chói tai, muốn lớn tiếng khóc, nhưng cổ họng khô khốc không phát ra được âm thanh, chỉ có mười ngón tay cắm vào bùn đất, mười ngón tay từng linh hoạt nhún nhảy trên dây đàn tỳ bà lúc này máu thịt lẫn lộn.

A Tịch đứng ở đằng kia, chỉ cách nàng mấy trượng, trên người chẳng chịt vô số những mũi tên, vô bào màu trắng bị nhuộm thành màu đỏ ghê người, máu phun tí tách. Trước khi chết, hắn khẽ quay đầu, tựa như muốn nhìn về phía Quân Mẫn Tâm, nhìn lại nữ nhân hắn yêu mến một lần.....

Nhưng, hắn đã không làm được.

Một trận gió thổi qua, thân thể của hắn vô lực ngã quỵ về phía trước.

Một tiếng thét thảm thiết tan nát cõi lòng!

Quân Mẫn Tâm không còn sức để chạy trốn, vô số binh lính xông tới bao vây nàng, đè nàng xuống đất. Mũi thương xóc xếch, minh châu rơi đầy đất cùng với huyết lệ.

Hóa ra tất cả chỉ là một cái bẫy, nàng nên nghĩ tới từ trước.

Mặc dù Tĩnh quốc nguyện trung thành với Khương quốc, nhưng thực lực quá mức cường đại, sao Khương quốc có thể dễ dàng bỏ qua cho cái gai cắm sâu trong xương tủy này được.

Còn kết thân?

Một cái cơ che đậy thật là buồn cười! Mục đích thật sự là giết nàng để gõ lên hồi chuông cảnh báo cho Tĩnh Vương, Khương quốc bắt đầu tước bỏ tư cách chư hầu!

Quân Mẫn Tâm nhìn bọn họ, vừa rồi nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng giờ nàng đã hiểu rồi.

Đã sắp thành thân, đã mặc lên giá y. Tại sao vào lúc này lại muốn giết nàng?

“Cừu Sơ Chiêu! Xảy ra chuyện gì?!” Thanh âm của Lạc Trường An từ xa vọng tới.

Thấy người nọ giục ngựa chạy tới từ phía xa, ống tay áo đen tuyền khẽ bay theo gió. Lòng của Quân Mẫn Tâm vốn đã tịch mịch nhưng trong phút chốc lập tức bùng lên một tia hi vọng, nàng khẩn giọng kêu gào tên của hắn:

“Trường An! Trường An cứu thiếp! Thiếp là Mẫn Nhi! Là tân nương của chàng.”

Không để ý tới lời kêu gọi của nàng, nét mặt Cừu Sơ Chiêu vô cảm nhìn chăm chú vào Lạc Trường An:

“Vương Gia, đây không phải là mong muốn của ngài sao? Hi vọng nàng chết mà không muốn thành thân! Bệ hạ phân phó ta hoàn thành tâm nguyện của ngài.”

Dường như Trường An lớn tiếng quở trách mấy câu, cãi nhau cùng với Cừu Sơ Chiêu, đáng tiếc gió quá lớn, Quân Mẫn Tâm nghe không rõ. Sau đó Cừu Sơ Chiêu lạnh lùng nói: n

“Cừu Vương Gia, ngài muốn kháng chỉ sao?”

Cuối cùng, Lạc Trường An im lặng, quật cường đứng im trước ngựa, chỉ lưu lại một bên sườn mặt.

Cừu Sơ Chiêu đi tới lạnh lùng phân phó đám binh sĩ đang áp chế Quân Mẫn Tâm:

“Cừu Vương Gia có lệnh, Tình công chúa giao cho các người tùy tiện xử trí, nhưng...” Cừu Sơ Chiêu chán ghét nhìn bộ dạng kinh sợ, nhếch nhác của Quân Mẫn Tâm nói ra mấy chữ: “...Không nên để lại người sống!”

Tia sáng cuối cùng bị dập tắt, thế giới âm ỉ sụp đổ, địa ngục nhân gian!

Khi đám nam nhân đâm uế dùng bàn tay bẩn thỉu xé nát hi phục của nàng, nàng chỉ biết lớn tiếng khóc kêu gọi tên của Lạc Trường An. Khi đám nam nhân phía sau chen lấn lên phía trước cưỡi đại lưng của nàng thì vị hôn phu của nàng chỉ đứng cách đó không xa. Khi giá y của nàng bị phá nát giống như màu máu đỏ tươi lạnh lẽo, nước mắt giống như cỏ dại lan tràn, rốt cuộc hắn cũng quay lại nhìn nàng.

Nhưng, hắn không cứu nàng.

Hắn chỉ hờ hững nhìn, nhìn vị hôn thê của hắn giãy giụa bên dưới đám nam nhân, nhìn Quân Mẫn Tâm kêu gào tê tâm liệt phế trong tuyệt vọng.

Trong khoảnh khắc đó Quân Mẫn Tâm chỉ thấy toàn thân mình run rẩy kịch liệt, giống như chiếc lá khô tuyệt vọng trong gió, ngày càng run rẩy đến nỗi không thể khống chế. Sau đó Lạc Trường An chợt xoay người rút ra một mũi tên trên yên ngựa, giương cung lấp tên, dây cung tựa trăng tròn. Động tác mạnh mẽ dứt khoát, phương hướng chính xác nhanh nhẹn.

Mũi tên bén nhọn nhắm thẳng vào ngực Quân Mẫn Tâm!

Mũi tên phát ra âm thanh “vù vù” phá gió đến. Lúc đó, Quân Mẫn Tâm có thể nhìn thấy đầu mũi tên xoay tròn trong không trung một cách rõ ràng. Máu tươi văng khắp nơi, mũi tên xuyên qua cổ tên nam nhân, cắm thẳng vào lồng ngực Quân Mẫn Tâm.

Khoảnh khắc ấy, Quân Mẫn Tâm nghe được âm thanh vỡ nát từ sâu trong linh hồn mình.

Máu tươi phun thành từng giọt ấm nóng, phát ra âm thanh êm tai như gió, tô điểm chim quỳên, nhuộm thành một vùng hoa sơn trà, nhuộm đỏ mắt ai.

Khi bọn chúng ném thân thể Quân Mẫn Tâm từ sơn cốc xuống vách đá, nàng chưa chết hẳn. Quân Mẫn Tâm từng cho rằng nàng có toàn bộ thế giới, nhưng lại không biết thế giới mà Lạc Trường An cho nàng chính là tầng dưới cùng của địa ngục.

Tiếng chim quỳên gáy linh ảo* mà đau thương: “Không bằng trở về, không bằng trở về.” (*Linh ảo: linh hoạt và kỳ ảo)

Cả người Quân Mẫn Tâm co rút, ánh mắt mở to vô hồn, thân thể nhanh chóng rơi xuống đáy cốc. Khắc sâu vào lòng chính là việc làm khiến người tuyệt vọng của nhân thế, còn có... Bầu trời màu máu đỏ.

Một giọt nước mắt rơi xuống từ khoé mắt nàng.

Người yêu nàng nhất đã chết vì nàng, còn người nàng thích nhất lại tự tay giết nàng.

Cái chết chỉ đến trong chớp mắt, vô hạn bi thương và buồn bã giống như cỏ dại lan tràn dâng lên trong lòng Quân Mẫn Tâm. Nếu biết vậy nàng đã không làm! Biết vậy đã không làm!

Nơi xa tựa như có tiếng nước nổ nghẹn ngào cùng tiếng tỷ bà mờ mịt vang lên, tấu lên Bắc khúc “nhạn Nam Quy” triền miên mà bi tráng, đó là khúc điệu mà Trần Tích thích nhất.

A Tịch thiện lương, A Tịch dịu dàng, A Tịch yêu nàng một cách lặng lẽ. Thật muốn nhìn thấy trông mắt màu xanh lam, chạm vào mái tóc đen dài của hắn một lần nữa. Muốn vì hắn lại tấu lên một khúc đàn tỳ bà leng keng.

Nếu như có kiếp sau...

Nếu như có kiếp sau, nếu như có thể làm lại từ đầu, vậy thì thật tốt!

2. Chương 2: Trùng Sinh.

Giữa Ngân Hà và Minh Hà[1] chính là nhân thể thê lương mà tuyệt vọng. Lòng ta tràn đầy máu tươi và nước mắt, run rẩy giữa giữa địa ngục và thiên đường.

Lạc Trường An, ta không thương người nữa cũng sẽ không hận người. Tại bờ Vong Xuyên bên cầu Nại Hà này, ta chỉ cầu xin người, van người... Trả lại A tịch cho ta! ——Quân Mẫn Tâm.

Quân Mẫn Tâm không dám tưởng tượng đời này nàng lại có thể nặng nề mở to mắt một lần nữa.

Nàng thét lên một tiếng, từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, kinh sợ nhấc lên tấm màn sa[2] vàng nhạt, ngoài kia là ánh sáng bình minh mỏng manh yếu ớt.

Màn sa rối loạn lộn xộn. Nàng cầm trên tay một chiếc gương đồng tinh xảo, trong gương là một nữ hài tử da thịt non mềm, mặt mày như vẽ, tóc đen mềm mại suôn dài như thác nước, đôi mắt đen to tròn ảm áp. Trong gương là một khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Tỉnh lại, khắp người Quân Mẫn Tâm đỏ mồ hôi lạnh, cực kì kinh ngạc phát hiện bản thân mình trở lại hình dáng tiểu hài tử bảy tuổi!

Phải chăng là mộng?

Trận tàn sát máu tanh hôm qua chỉ là một giấc mộng ư? Hoặc đây chỉ là ảo giác trước khi chết? Điều nào đúng điều nào sai, người nào là thật người nào là giả?!

Cho đến khi một tiểu tỳ trưởng thành mặc trang phục màu xanh lục ngáp dài đi tới, lấy thường phục khoác lên bả vai lộ ra bên ngoài của nàng: “Công chúa, người tỉnh rồi sao? Có muốn Vân Hoàn hầu hạ trang điểm không?”

Gương đồng rơi xuống đất phát ra âm thanh làm chấn động trái tim.

Đồng tử Quân Mẫn Tâm co rút lại: Vân Hoàn? Không!! Vân Hoàn đã thành thân vào bốn năm trước rồi! Nàng ấy hai mươi tuổi xuất giá, phu lang còn là thị vệ trưởng mà mình tỉ mỉ lựa chọn, đúng ra năm nay Vân Hoàn cũng hai mươi tư tuổi rồi, vì sao lại là hình dáng của thiếu nữ mười ba tuổi?

Quân Mẫn Tâm cúi đầu nhìn tay chân nhỏ nhắn trắng mịn như bạch ngọc của mình, ngón chân mềm mại, mu bàn tay có bốn vết lõm nhàn nhạt mà chỉ trẻ con mới có[3]. Lại ngẩng đầu nhìn lên, thân thể của mình cao không tới ngực Vân Hoàn!

Nhịp tim rối loạn, một ý nghĩ không thể tin được chợt thoáng qua trong suy nghĩ. Quân Mẫn Tâm không khống chế được cả người run rẩy, nói không ra là vui mừng hay hoảng sợ, hoặc hơn nữa là không dám tin. Hồi lâu, nàng run giọng hỏi:

“Vân Hoàn, bây giờ là tháng năm nào?”

Vân Hoàn ngáp được một nửa thì dừng lại, không hiểu ra sao mờ mịt nói: “Chân vũ tháng chạp[4] năm thứ hai mươi bốn.”

“Chân Vũ... Chân Vũ!!!” Vậy Khương quốc vẫn là niên kỉ của tiên hoàng đời trước, Chân Vũ năm thứ hai mươi bốn, vậy mình vẫn chưa tới bảy tuổi!

Nàng ghen ngào, con người trống rỗng dần dần ửng hồng. Hồi lâu, Quân Mẫn Tâm ghé vào mép giường, si ngốc nhìn bàn tay non nớt của mình, sau đó cúi đầu bật cười, vừa cười nước mắt liền chảy ra. Chết lặng trong trẻo đầy chua xót, trong nháy mắt thấm ướt cả khuôn mặt nàng.

Vân Hoàn lúng túng đứng ở đằng kia không biết phải làm sao, thương hại nhìn đứa bé gầy yếu trước mặt vừa khóc vừa cười. Nàng ta sẽ vĩnh viễn không biết được đứa bé này đã phải trải qua những gì.

Quân Mẫn Tâm mười tám tuổi thực sự đã chết tại Lạc Hà cốc, bây giờ nàng vẫn nhớ được xúc cảm đau đớn và lạnh lẽo khi đầu mũi tên xuyên qua tim. Nhưng khi nàng tỉnh lại, linh hồn trở lại thân thể năm nàng bảy tuổi, thời gian bị đảo ngược tròn mười một năm.

Nàng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ biết mình đã trả giá cùng mất đi tất cả, đã trải qua thời gian bị phản bội thâm đau xót nhất. Trời xanh có mắt, cho nàng một cuộc sống mới để bắt đầu lại từ đầu!

Nàng run rẩy nhặt chiếc gương đồng bị rơi dưới đất lên, trong gương là một bé gái với đôi mắt đau buồn và khuôn mặt yếu ớt, ánh mắt mịt mờ bất định.

“Ta sống, vậy mà ta... Còn có thể sống được! Ông trời...”

“Công chúa...” Vân Hoàn thấy nàng lẩm bẩm một mình thì không hiểu ra sao, lo lắng nói: “Công chúa, rốt cuộc người làm sao vậy! Nô tỳ... Nô tỳ đi tìm Tĩnh Vương Điện hạ!”

“Chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng. Đúng!!! Chỉ là nằm mơ thôi.” Con người trống rỗng của Quân Mẫn Tâm cuối cùng cũng rộ lên tia sáng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, kiêu ngạo nói từng câu từng chữ:

“Vân Hoàn, dùng phục sức đẹp nhất trang điểm cho ta, ta muốn đi bá kiến phụ vương!”

Sau khi Quân Mẫn Tâm chết đi sống lại, có ưu thương và kiêu ngạo không phù hợp với tuổi của nàng, đôi mắt kia không hề trong suốt như nước hồ nữa nhưng lại đặc biệt mê người.

Quân Mẫn Tâm có một người cha tốt đáng để kiêu hãnh. Tĩnh Vương là một người thông minh và dịu dàng, thân hình cao lớn, tao nhã lịch sự. Tóc đen thường được thắt chặt trên đỉnh đầu bằng kim quan, chặn ngang bằng một cây trâm ngọc. Cặp mắt phượng màu tím của ông được di truyền từ bà nội Quân Liên Thư càng làm cho ông tuần mỹ kinh người. Đôi mắt màu tím ấy hàm chứa một loại sắc bén giống như có thể nhìn rõ hết thấy.

Lúc trước Lạc Trường An cầu hôn Quân Mẫn Tâm, Tĩnh Vương hết sức phản đối. Đáng tiếc lúc ấy Quân Mẫn Tâm đầu óc mê muội hoàn toàn không để ý cho nên mới gây thành thảm họa như lúc bấy giờ.

Dĩ nhiên, Quân Mẫn Tâm cũng có một mẫu thân xinh đẹp cao quý, tướng mạo của nàng sáu bảy phần đều được di truyền từ mẫu thân Liễu thị. Trong trí nhớ, Vương Phi là một mỹ nhân thông tuệ quả cảm, sau này, Vương Phi dần dần xa cách với Tĩnh Vương.

Năm Quân Mẫn Tâm mười một tuổi phát hiện trong tay áo mẫu thân ẩn giấu một thanh chuỷ thủ sắc bén, chém sắt như chém bùn, mẫu thân không còn dịu dàng nữa mà thay vào đó là hận ý và sự ác độc. Cuối cùng năm Quân Mẫn Tâm mười bốn tuổi, Vương Phi Liễu thị mưu đồ hậu cung ép chính, giết phu oán vị không thành, bị xử tử tại chỗ.

Quân Mẫn Tâm vĩnh viễn cũng không quên được, năm đó mẫu thân nằm trong vũng máu, ánh mắt cừu hận cùng với phụ thân thở dài không nói.

Hiện tại, sau khi sống lại Tiểu Mẫn Tâm rúc vào trong ngực Vương Phi Liễu thị. Đã cách nhiều năm lại có thể nhìn thấy dung mạo xinh đẹp trẻ tuổi của mẫu thân lần nữa, nhưng Quân Mẫn Tâm không cách nào xóa hết khoảng cách trong lòng, nàng không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì khiến ấu thân đối với trượng phu bà yêu lười dao gặp nhau[5], mặc cho thù hận phá hủy cả đời hai người.

Chạm phải ánh mắt dò xét không tự nhiên của Quân Mẫn Tâm, Liễu thị một thân y phục đỏ tím, cúi đầu ôn nhu cười một tiếng, âm thanh uyển chuyển từ cánh môi đỏ tươi chậm rãi tràn ra:

“Sao Mẫn Nhi lại nhìn chăm chăm mẫu thân như vậy! Trên mặt mẫu thân có gì sao?”

Mặc dù có tư cách là Vương tộc, nhưng Tĩnh Vương và Vương Phi lại để nữ nhi gọi mình là “phụ thân, mẫu thân” chứ không nghiêm khắc bắt nàng gọi “phụ vương, mẫu phi”, từ đó có thể thấy được hai người có bao nhiêu sủng ái nữ nhi này.

Được nghe cách gọi thân thiết này một lần nữa, nàng có cảm giác như đã cách mấy đời. Quân Mẫn Tâm suýt nữa rơi lệ, vội vàng rũ mắt che giấu nói:

“Không có gì, chỉ là Mẫn Nhi thấy mẫu thân xinh đẹp cho nên mới nhập thần như vậy.”

Liễu thị nghe vậy thì cười khanh khách, mặt mày sáng sủa, lộ ra hàm răng ngọc ngà. Bà nhẹ nhàng vuốt ve búi tóc của Quân Mẫn Tâm, nói với Tĩnh Vương: “Vương Gia, người xem, nữ nhi của chúng ta tỉnh dậy, miệng nhỏ ngọt không ít!”

Án thư chất chồng trên bàn, Tĩnh Vương trẻ tuổi để quyển sách đang đọc được một nửa xuống, ngón tay thon dài sáng long lanh khẽ cong lên gõ lên mặt bàn một cái, nói với Quân Mẫn Tâm:

“Nghe nói đêm qua con mơ thấy ác mộng nên sáng nay khóc tỉnh? Nói cho phụ thân nghe thử ác mộng gì làm cho Mẫn Nhi sợ đến vậy.”

“Mẫn Nhi mơ thấy mình chết rồi.” Quân Mẫn Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Tĩnh Vương, chạm phải ánh mắt quan tâm của ông, trong lòng cảm thấy ấm áp. Lông mi giống như cánh bướm khẽ lay động một hồi, lúc này mới lấy dũng khí nhỏ giọng nói:

“Trong mộng Mẫn Nhi gặp được một chú chó trung thành, nhưng Mẫn Nhi lại xa lánh nó. Mà sói lời ngon tiếng ngọt, Mẫn Nhi lại ngu muội bị che mờ, chó khuyên mà không nghe. Cuối cùng có một ngày, sói phản bội lời thề làm hại Mẫn Nhi, còn chú chó trung thành vì cứu Mẫn Nhi nên chết thảm dưới móng vuốt của lang sói, Mẫn Nhi cũng bị ác lang truy sát, hối hận không kịp, cho nên khóc tỉnh.”

Từng chữ đau khổ kết đọng thành những câu hận thù.

Hình ảnh Trần Tịch chết thảm lại hiện lên trong đầu, ngực cũng mơ hồ dâng lên đau đớn bén nhọn. Nhất định phải quật cường, không cho nước mắt mềm yếu rơi xuống lần nữa.

Sau khi nghe xong, đôi tử mâu của Tĩnh Vương khẽ nhíu lại, trầm ngâm trong chốc lát mới nói: “Những gì mắt thấy không nhất định là sự thật, những gì tai nghe cũng không nhất định là chân ngôn, có thể phân biệt thị phi tốt xấu, cũng không cần tích tụ bức bối. Chỉ là, sau khi tỉnh dậy, tính tình con thay đổi không ít.”

Quân Mẫn Tâm âm thầm cả kinh, lo sợ ngẩng đầu, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào đôi tử mâu thâm thúy bén nhọn của Tĩnh Vương.

Cũng may Tĩnh Vương cũng không nhiều lời, nói sang chuyện khác: “Đêm qua lúc tuyết rơi con mong có thể làm người tuyết, hôm nay ta đặc biệt phân phó người làm giữ lại một khoảng đất trống không quét tuyết trong vườn hoa, sạch sẽ nhiều tuyết. Con mặc nhiều quần áo một chút, rồi cùng Vân Hoàn và đám nha đầu kia ra cửa vui đùa chút đi.”

Lúc này, Liễu thị cầm ra một cái áo choàng nhỏ màu xanh, mỉm cười khoác lên người Quân Mẫn Tâm, cẩn thận cài đai lưng, âm thanh dịu dàng: “Bên ngoài có gió, tới thử áo choàng mẫu thân mới làm xem. Tuyết cầu để cho bọn nha hoàn làm, con chỉ cần gắn thêm hai mắt bằng táo đỏ nhỏ là được, chơi một hồi rồi thì trở lại, đường trơn cần thận kéo ngã.”

Quân Mẫn Tâm ngẩn ngơ nghe, mắt khẽ ửng hồng, nằm ở trong ngực Liễu thị buồn bực nói: “Phụ thân, mẫu thân, Mẫn Nhi muốn ở bên cạnh hai người, nơi đó cũng không cần đi...” Con không muốn lại mất đi mới biết quý trọng.

Tĩnh Vương khẽ nâng khóe môi, ánh mắt dịu dàng cưng chiều nhìn nàng: “Có đứa trẻ nào không muốn vui chơi? Cả ngày bên cạnh bọn ta, con sẽ buồn bực không vui.”

Lúc này Quân Mẫn Tâm mới hành lễ ra cửa, đi đôi giày thêu lông thỏ, nàng dẫm lên tuyết trắng mềm mại thật đấy, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Tất cả đều không thay đổi, tất cả vẫn là đáng vẻ thuần khiết.

Trước mắt là một mảnh tuyết trắng mênh mông, quen thuộc mà xa lạ, lẳng lặng giống như một giấc mộng. Trận tàn sát ở Lạc Hà cốc làm cho nàng thông minh hơn đồng thời cũng để lại nỗi ám ảnh lớn.

Bây giờ linh hồn sống lại, ngoài vui mừng nàng còn có chút mờ mịt, có chút sợ hãi. Giống như mất đi phương hướng, bất lực trong bóng tối. Nàng sợ quá khứ của mình, không cam lòng với tình trạng hiện tại và sợ hãi không thấy được mục tiêu cho tương lai.

Nàng mâu thuẫn, mất phương hướng, cơn ác mộng bị phản bội ở kiếp trước không thể nào quên được bao vây lấy nàng, khiến nàng không thở nổi.

Thật lâu về sau nàng thường nghĩ, nếu không phải gặp được nữ nhân kia, gặp được nữ nhân mạnh mẽ làm nàng rung động thật sâu ấy, nàng sợ rằng nàng vẫn còn ở trong bóng ma tự ti và thống khổ ăn năn hối hận, hoặc là bị quá khứ nặng nề đè ép đến phát điên.

Chính nữ nhân đó đã cho nàng thấy thế giới rực rỡ ánh sáng nhất, khiến nàng quyết tâm vùng ra khỏi đầm lầy, đi từng bước một tới đỉnh huyền thoại!

Vào ngày uống cháo mừng tám tháng chạp[6], bão tuyết dứt quãng dịu dàng ôm lấy cung điện yên tĩnh. Cung điện tựa như được bao phủ trong một làn áo bạc, ở trong tuyết dày lộ ra ánh sáng tịch mịch hiu quạnh. Thế giới trút đi tất cả sắc thái nồng đậm, chỉ cuối năm mới treo lên từng dãy đèn lồng màu đỏ bay múa thiêu đốt càng làm nổi bật màu trắng của tuyết, lay động trên không trung tạo thành từng đường cong rực rỡ sâu lắng.

Dưới cửa thành Vương cung Tĩnh quốc có một bia mộ màu xanh, nằm cô đơn trong tuyết lạnh thấu xương. Đó là mộ của Đại Tướng quân trấn quốc của Ly quốc trước đây – Hạ Dương Kính.

Nghe nói trước khi hấn tử trận vì Ly quốc, đã lưu lại di ngôn. Hấn thỉnh cầu nữ hoàng chôn thi cốt của mình ở dưới cửa thành, hấn nói hấn muốn tận mắt chứng kiến Ly quốc diệt vong.

Sau đó không lâu Ly quốc quả thật diệt vong, nữ hoàng Quân Liên Thư tự thiêu ở điện Chiêu Dương, Đại Tướng quân một câu thành sấm. Sau đó không lâu, Ly cung trở thành một mảnh đất khô cằn, tại đây Khương Hoàng thành lập nước chư hầu Tĩnh quốc, tứ phong đứa con út của Quân Liên Thư trở thành Tĩnh Vương.

Năm đó Ly cung trang nghiêm lộng lẫy, hôm nay lại thần phục Khương quốc, một tòa cung điện đã từng có rất nhiều hưng thịnh giờ dần dần diệt vong.

Hơn hai mươi năm qua, triều đại nữ tôn Chí Tôn Hồng Nhan ngàn năm hiên ngang mạnh mẽ rốt cuộc cũng diệt vong, nữ nhân dần dần thối lui khỏi vũ đài lịch sử, xã hội nam quyền hoàn toàn thay thế mẫu hệ. Mặc dù hôm nay Tĩnh Vương luôn luôn sáng suốt nhân đức, Tĩnh quốc coi như là nước chư hầu cường thịnh nhất của Khương quốc, nhưng mỗi lần nói tới đây, các nữ nhân tiền triều còn sót lại vẫn không nhin được mà nuối tiếc thở dài.

Hình như trọng tâm câu chuyện đi quá xa, vậy chúng ta cùng trở lại phần mộ dưới cổng thành Tĩnh quốc của Đại Tướng quân. Hôm nay, sau khi Quân Mẫn Tâm sống lại được hai tháng, vào một ngày tuyết rơi đầy trời, trước mộ Đại Tướng quân có hai người, một nam một nữ.

Hai người mà khắp thiên hạ đều cho rằng đã chết, nhưng nhân vật truyền kì ấy rõ ràng vẫn còn sống – Ly quốc Nhan Vương Gia Minh Nhan cùng với người phụ nữ có ảnh hưởng tới cả đời của Quân Mẫn Tâm...

Bà nội của nàng - Quân Liên Thư!

[1]Minh Hà: trái ngược với Ngân Hà, nếu Ngân Hà là dòng sông trên trời thì Minh Hà ở dưới địa phủ.

[2]Màn sa: rèm che làm bằng lụa mỏng

[3]Vết lõm trên mu bàn tay trẻ con: những đứa trẻ khi sinh ra, bàn tay thường rất mập mạp nên hay có vết lõm, khi lớn lên sẽ mất dần.

[4]Tháng chạp: tháng 12

[5]Lưỡi đao gặp nhau: có thể hiểu 2 ng này trở thành thù địch, đao kiếm hướng về nhau.

[6] Cháo ngày mừng tám tháng Chạp: Dùng nếp, đậu, và các loại quả khô như táo, hạt dẻ, hạt sen... nấu thành. Bắt nguồn từ Phật giáo, tương truyền Thích Ca Mâu Ni đắc Đạo vào ngày này, nên chùa chiền nấu cháo cúng Phật, về sau trong dân gian lưu truyền mãi thành tục lệ.

3. Chương 3: Quân Liên Thư.

Bà nội, xin hãy cho con biết làm thế nào để trở nên mạnh mẽ! — Quân Mẫn Tâm.

Quân Mẫn Tâm đang ôm lò sưởi nhỏ gần người nhìn từng làn khói xanh lượn lờ vẩn vít từ lò hương bay lên thì thấy Vân Hoàn và ma ma vội vàng đẩy cửa vào phòng, gió lạnh mang theo bông tuyết tràn vào làm tan đi hương thơm ấm áp.

Vân Hoàn phủ thêm áo choàng bạch hồ cho nàng thở hắt nói: “Công chúa mau theo nô tỳ ra cổng thành! Vương Gia, Vương Phi đang quỳ ngoài đó, phân phó nô tỳ nhanh chóng dẫn người đi bái kiến hai vị tiên bối!”.

Tiền bối? Quân Mẫn Tâm khó hiểu, ngoài Khương Hoàng đế và ông nội bà nội, còn có ai có thể để cho phụ thân của nàng đường đường là Tĩnh Vương phải dùng đại lễ quỳ lạy!???

Đến khi ra tới cổng thành, nhìn thấy vị được gọi là “tiền bối” kia trước mộ phần Đại Tướng quân Hạ Dương, Quân Mẫn Tâm mới rõ ràng tất cả.

Trước cửa thành, hai bóng dáng một nam một nữ đứng sừng sững. Nam tóc trắng hơn tuyết, nữ hồng y như máu. Nàng thấy cha mẹ mình trán chạm đất, cung kính quỳ trên mặt tuyết gọi nữ nhân kia một tiếng “mẫu thân đại nhân”.

Quân Mẫn Tâm nhớ mang máng kiếp trước quả thật có gặp bà nội một lần, chỉ là khi đó tuổi còn quá nhỏ, cho nên không nhớ rõ bộ dáng của bà nội, chỉ mơ hồ nhớ bà có một đôi mắt màu tím sẫm bén, so với phụ thân còn xinh đẹp hơn vài phần.

Đến nay, người phụ nữ đang đứng trước mộ phần này nhìn qua tướng mạo vẫn còn trẻ đẹp, hồng y tóc đen, đôi mắt màu tím tang thương mà lạnh nhạt, gương mặt tái nhợt giống như tuyết vạn năm. Gió cuốn theo tuyết lay động ống tay áo của bà, tóc đen phấp phới, giống như một con bướm đỏ chỉ muốn giương cánh bay đi.

Vài thập niên tựa như một ngày, hơn nửa đời người qua đi, Quân Liên Thư là một nữ nhân đã họa lên sử sách một nét mực đậm, là một nữ hoàng gây tranh cãi, một người quật cường mà tàn nhẫn, một nữ nhân vô tình mà cũng si tình. Người phụ nữ trước mặt, vẫn xinh đẹp rung động lòng người như cũ.

Sau vài tiếng ho nhẹ, thanh âm trầm thấp uyển chuyển của Quân Liên Thư truyền đến, không giận tự uy: “Người Xích Liên sơn trang tại Lạc Hà sơn chúng ta chẳng qua là chưng cất mấy vỏ rượu, nên tới cửa thành viếng thăm mộ cổ nhân, các người giống trống khua chiêng như vậy là muốn làm cái gì? Tĩnh Vương, thân là một tội nhân mất nước mà lại để người quỳ xuống như vậy là làm nhục người. Đứng lên đi!”

Tĩnh Vương và Vương Phi đứng lên, nhưng lại hướng về nam nhân bên cạnh Quân Liên Thư quỳ lạy, cung kính nói: “Á phụ Đại nhân.” (Cha ruột của Quân Tuyết Lâu không phải Minh Nhan, mà là một nam nhân từng là chồng của Quân Liên Thư tên là Phong Chiêu, cho nên Tuyết Lâu gọi Minh Nhan là ‘á phụ’, hàm ý như một thân phụ bình thường tôn quý. Sau khi Ly quốc diệt vong, Phong Chiêu cưới An Bình công chúa tên Lạc Tập Tụ của Đại Khương, đây là một tình tiết. Sau đó Phong Chiêu cùng An Bình công chúa sinh được một nữ nhi, tên là Lạc Ly).

Nam nhân áo trắng chính là Vương Gia câm — Minh Nhan, sau khi bị thương trên chiến trường thì mất đi giọng nói, cũng là nam nhân duy nhất mà cả đời nữ hoàng quật cường, tàn nhẫn Quân Liên Thư yêu.

Qua bao năm tháng, dung nhan tuổi trẻ lưu lại không ít phong sương, nhưng ông vẫn bình thản như vậy, không mấy may mắn một chút ồn ào náo động nơi trần thế, nụ cười yếu ớt dịu dàng, giống như trích tiên

thánh khiết nơi Tuyết Vực. Ông nở một nụ cười với phu thê Tĩnh Vương, đỡ bọn họ đứng dậy.

Nụ cười kia giống như hoa tuyết tầng tầng nở rộ, phong hoa tuyết thể năm đó không giảm chút nào.

Bà nội đứng sòng vai cùng với Minh Nhan, giống như một bức tranh thủy mặc duy mỹ, tinh xảo, hài hòa.

Quân Mẫn Tâm nhìn đến ngây người, không ngờ lại đối diện với tầm mắt Quân Liên Thư.

Mẫn Tâm cả kinh, ánh mắt kia sâu không thấy đáy. Con người màu tím yêu mị sắc bén đó tựa như có thể nhìn thấu sự tầm thường hèn nhát của mình. Nàng chưa kịp phản ứng thì hai chân đã mềm nhũn, nàng kinh ngạc, hoảng sợ quỵ xuống! Một bộ dáng hoàn toàn khuất phục.

Điều này không liên quan tới sự thành bại của một vị anh hùng, Quân Mẫn Tâm hiểu, đây chính là khí thế của một vị vua! dĩ ễ n hà! n lê q ụy đô n

Một cỗ nhiệt huyết chưa bao giờ có xông lên đầu nàng, nàng nhìn Quân Liên Thư, lấy hết dũng khí nhỏ giọng kêu: “Bà nội...”

Quân Liên Thư nghiêng đầu, hơi kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt dưới tấm áo choàng bạch hồ, khẽ ngắt người, âm thanh lạnh nhạt mà cao quý: “Người là con gái của Tuyết Lâu?”

Tĩnh Vương khẽ mỉm cười: “Chính là cháu gái của người, tên Mẫn Tâm, năm nay bảy tuổi.”

Nét mặt Quân Liên Thư không thay đổi khẽ liếc nhìn Quân Mẫn Tâm nói: “Tĩnh Vương, đỡ nàng dậy đi, tuyết lạnh.”

Bà dùng ống tay áo kín đáo che đi vài tiếng ho khan, lại hỏi: “A Nhan muốn đi thăm Phong Chiêu, hiện nay hẩn ở trong cung?” dĩ ễ n hà! n lê q ụy đô n

“Chưa từng. Hai năm trước, Ly Nhi muội muội xuất giá, phụ thân và An Ninh Công chúa cùng theo tới phương Nam.” Tĩnh Vương thay nữ nhi phủi sạch sẽ tuyết trên đầu gối, cúi đầu cung kính nói: “Chỉ là khi khí trời trở nên ẩm áp, phụ thân và Công chúa sẽ luôn trở lại ở vài ngày, không bằng mẫu thân và á phụ ở đây cùng với hài nhi hai ba tháng, đợi đầu xuân phụ thân trở lại không hẩn là không thể.”

“Không cần.” Yên lặng trong chốc lát, Quân Liên Thư dùng thanh âm nhàn nhạt nói: “Từ khi Ly quốc đại bại, hôm đó lửa đốt kinh thành ta đã thề không bao giờ bước vào cửa thành một bước.”

Minh Nhan ra dấu tay, bộ dạng có chút buồn bã.

Minh Nhan không thể nói chuyện, chỉ có Quân Liên Thư là hiểu ý tứ của ông, mặt mày ôn hòa nói: “Đúng vậy, thật đáng tiếc, sợ là không được nhìn thấy hẩn nữa. Nếu A Nhan luyến tiếc, vậy cùng Tuyết Lâu đi xem trong cung một chút đi. Tuy nói là đã từng sửa chữa qua, nhưng vẫn có thể nhìn ra bóng dáng Đại Ly cung năm đó.”

Thấy Minh Nhan có chút lo lắng, muốn nói lại thôi, Quân Liên Thư vội nói: “Thiếp sẽ không đi, để tiểu tôn nữ ở nơi này cùng với thiếp.” Bà chỉ chỉ Quân Mẫn Tâm, mười đầu ngón tay trong suốt trong ngày đông lộ ra vẻ tái nhợt.

Lông mày Minh Nhan giãn ra, cúi đầu khẽ hôn lên môi Quân Liên Thư, cánh môi khẽ đóng mở, tựa như đang nói gì đó. Quân Liên Thư ngắt ra, ngay sau đó sáng tỏ cười nói: “Thiếp cũng yêu chàng, A Nhan.”

Sau khi nghe xong, Minh Nhan im lặng cười, giống như một đứa nhỏ ngây thơ được kẹo.

Tĩnh Vương cũng không nhịn được cười nói: “Mẫn Nhi, phụng bồi bà nội cho tốt.” Rồi nói với Minh Nhan : “Á phụ, mời theo hài nhi.”

Mặc dù bên ngoài Quân Liên Thư vẫn giữ bộ dáng vài chục năm trước, nhưng chung quy bà cũng đã già rồi. Minh Nhan vừa đi, bà liền ho khan liên tục, dường như muốn ho ra cả lực phủ ngũ tạng. Bà che miệng ho kịch liệt, nhưng thanh âm lại đè nén trong lồng ngực, thân thể quật cường đứng thẳng.

Thân thể Quân Liên Thư hơi run rẩy, từng tia đỏ thẫm từ kẽ ngón tay bà chảy xuống, nhỏ giọt trong tuyết, đỏ chói mắt.

Quân Mẫn Tâm thấy vậy thì cực kì đau lòng. Nàng biết bà nội không chịu ho ra tiếng, là bởi sợ Minh Nhan ở phía trước nghe được sẽ lo lắng.

Quân Liên Thư vẫn nhìn bóng lưng Minh Nhan ở phía trước, đôi mắt lạnh lùng tràn đầy quyền uy và thâm tình.

Dựa theo trí nhớ mơ hồ kiếp trước, nàng từ từ thở dài trong lòng: “Bà nội sống không quá mùa xuân năm sau rồi.”

Chỉ có điều, nữ nhân mạnh mẽ và quật cường này cho dù có chết, cũng là kiêu ngạo mà chết? Quân Mẫn Tâm chợt nghĩ, nếu ông trời đã cho nàng cơ hội sống lại một lần, tại sao nàng không thể giống bà nội, kiêu ngạo sống trên đỉnh thế giới? Dù chỉ như sao băng vừa hiện, ngay cả khi ánh sáng mất đi, ít nhất nàng đã từng nở rộ rực rỡ, ít nhất nàng không giống kiếp trước chết một cách bất thối huất nhục!

Chưa từng có kích động như vậy, giống như tại thời khắc sống chết nàng đã có lựa chọn! Quân Mẫn Tâm ‘phịch’ một tiếng quỵ xuống nền tuyết mềm mại lạnh lẽo, thanh âm thanh thúy khí phách nói:

“Bà nội, xin nói cho con biết làm thế nào để trở nên mạnh mẽ!”

Quân Mẫn Tâm bảy tuổi quỵ rạp trên tuyết, lòng bạch hồ ẩm áp vuốt ve khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của nàng, nước mắt thấm vào lạnh như băng. Gió nhẹ lướt qua, im ắng yên tĩnh.

Không ngờ, Quân Liên Thư chỉ nhàn nhạt liếc nàng một cái nói: “Ta là một vị vua mất nước, có thể có gì tốt để nói? Huống chi, tính tình người như vậy, căn bản không thích hợp quân lâm thiên hạ[1].”

Căn bản không thích hợp quân lâm thiên hạ, căn bản không thích hợp làm người mạnh nhất! Người nhất định chỉ có thể ngày càng mềm yếu, chỉ có thể tiếp tục hèn mọn kéo dài hơi tàn!

Một câu nói dập tắt bùng khí không dễ dàng tích góp được của Quân Mẫn Tâm, nàng tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn nữ nhân áo đỏ cao cao tại thượng, nước ở khóe mắt kết đọng thành sương hoa.

“Người rõ ràng chỉ là một đứa bé, tại sao tất cả trong mắt đều là oán hận và tuyệt vọng?” Quân Liên Thư giật mình, khom lưng đỡ Quân Mẫn Tâm dậy, bên trong đôi mắt màu tím thâm trầm là sự yên tĩnh, bà hồ hững nói:

“Quân Mẫn Tâm, người nhớ, đôi mắt có thể tiết lộ mọi suy nghĩ trong nội tâm, nếu muốn trở nên mạnh mẽ, đầu tiên là che giấu cảm xúc của chính mình. Mà người, ngay cả việc cơ bản nhất cũng không làm được.” Quân Liên Thư ho nhẹ mấy tiếng, nhìn đôi mắt to tròn dịu dàng của tiểu cô nương trước mắt, khàn giọng lạnh lùng nói:

“Đôi mắt dịu ngoan mà tuyệt vọng như vậy không thích hợp làm người Quân gia, người của Quân gia cho dù là hạ nhân hèn mọn suy bại nhất cũng ưỡn ngực như một Vương giả. Quân Mẫn Tâm, nếu như có một ngày cho dù lâm vào nghịch cảnh gian nan nhất, người vẫn có thể tự tin cao ngạo như một nữ vương, vậy người đã tài trí hơn người rồi.”

Quân Mẫn Tâm tuy yếu ớt nhưng lại vô cùng thông tuệ, nói một chút liền hiểu. Nàng thấy giọng nói bà nội dần dần dần ra, chém đing chặt sắt nói: “Vậy một kẻ mạnh cần những gì?”

Quân Liên Thư liếc nàng một cái, tử nhân như yêu hỏi ngược lại: “Người sẽ giết người?”

“Sẽ không!”

“Có từng lãnh mười vạn binh hành quân ngàn dặm?”

“Chưa từng.”

“Có thể không chế bách quan, bày mưu lập kế?”

“Không thể...”

Quân Liên Thư thản nhiên cười, lạnh giọng hỏi: “Vậy người biết cái gì?”

Mặc dù gió lạnh nhưng trên trán Quân Mẫn Tâm đã rịn ra một tầng mồ hôi. Dưới ánh mắt bức bách của Quân Liên Thư, nàng luống cuống, lo sợ không yên, một lát sau mới không còn lo lắng nói:

“Mẫn Tâm có thể đàn tỳ bà, đàn rất êm tai.”

“Trong tiếng tỳ bà của người có thiên quân vạn mã?” Quân Liên Thư không nhìn ra hỉ nộ, vẫn lạnh nhạt như cũ nói: “Người là người nhu nhược, tất nhiên không thể lấy cương chinh phục thiên hạ, mà phải học lợi dụng, để người khác quyết một lòng vì người mà chiếm lấy giang sơn thiên hạ. Lấy thiên hạ làm bàn cờ, lấy tướng hiền sĩ làm quân cờ, tung hoành giữa thiện và ác, giết người vô hình, lập mưu tính kế quyết định thắng bại, đây cũng là cường giả trí khôn[2].”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên đến ngẩn người. Yên lặng hồi lâu, chỉ có hàn phong nức nở nghẹn ngào.

“A Nhan trở lại.” Không biết qua bao lâu, Quân Liên Thư lại ho kịch liệt mấy tiếng, giơ tay áo lau đi vết máu đỏ thẫm trên môi nói: “Ta mệt mỏi.”

Quân Mẫn Tâm quay đầu nhìn lại. Ở phía xa, phụ thân, mẫu thân cùng với Minh Nhan đang đi về hướng này. Suy tư chốc lát, nàng đi tới trước mặt bà nội ngồi xổm xuống, thổi tuyết lên che đi vết máu loang lổ dưới chân bà.

Trong lòng Quân Mẫn Tâm biết, nhất định bà nội không muốn để cho Minh Nhan vì thân thể bà mà lo lắng.

Thấy hành động này của nàng, gương mặt Quân Liên Thư khẽ động, đôi môi giật giật nói: “Nha đầu, người có biết vì sao năm đó ta thua không?”

Quân Mẫn Tâm lắc đầu, chờ bà nội nói ra đáp án.

“Khi đó ta giống như một thanh đao bén nhọn, không hiểu được thu liễm tài năng, chính vì vậy mà làm cho người khác bị thương, cũng làm cho chính ta bị thương. Thật lâu về sau ta mới hiểu được, kẻ cương liên gãy, chỉ có chí thiện chí nhu mới có thể vĩnh viễn tồn tại. Mà trên người người có thứ ta không có...”

Bà nở một nụ cười như có như không, gần như trong suốt: “Nhân mà không yếu, ngoan mà không tuyệt, công vu tâm kế, chúng tinh ủng nguyệt, đây mới là vương đạo![3] Ta là một người sắp chết, những điều này đều đã nói cho phụ thân người, người muốn trở nên mạnh mẽ thì đi thỉnh giáo phụ thân người. Hắn là người thất khiếu linh lung, chắc chắn sẽ cho người một đáp án tốt.”

Mẫn Tâm ngẩn ra, sau đó cảm kích nói: “Mẫn Tâm hiểu, bà nội”.

Lúc này, Minh Nhan cùng phu thê Tĩnh Vương đi tới.

Quân Liên Thư đặt tay mình vào tay Minh Nhan, hai mắt nhìn về phương xa nói: “A Nhan, chúng ta về nhà.”

Minh Nhan lộ ra nụ cười an tĩnh, ôn hòa, tóc dài trắng tuyết, bàn tay thon dài ấm áp xoa đầu Quân Mẫn Tâm, làm một dấu tay với Tĩnh Vương và Vương Phi, sau đó xoay người đi vào trong tuyết.

Đi được vài bước, Quân Liên Thư quay đầu lại nói: “A Nhan nói, các người sinh được một nữ nhi tốt.”

[1]Quân lâm thiên hạ: làm vua một nước

[2]Cường giả trí khôn: trí khôn của kẻ mạnh

[3]Nhân mà không yếu, ngoan mà không tuyệt, công vu tâm kế, chúng tinh ủng nguyệt: nhân từ mà không yếu ớt, ngoan độc mà không tuyệt tình, bày mưu tính kế, sao vây quanh trăng.

4. Chương 4: Trần Tịch.

“Người của Quân gia cho dù là hạ nhân hèn mọn suy bại nhất cũng ưỡn ngực như một Vương giả.” —— Quân Liên Thư.

Xem pháo hoa năm mới, đi dạo hội đèn lồng nguyên tiêu[1]. Trong mấy ngày liên tiếp này Quân Mẫn Tâm đều suy nghĩ lời nói của bà nội.

Tính cách Quân Mẫn Tâm kín kẽ, không màng danh lợi nhưng sâu trong xương tủy lại là sự quật cường. Một khi đã nhận định làm việc gì thì sẽ không dễ dàng dao động, đến chết không rời. Giống như lúc trước nghĩa vô phần cố[2], cố chấp yêu Lạc Trường An. Hôm nay được ăn cả ngã về không, quyết định đặt chân vào vùng lầy chính trị. Cái chết trong kiếp trước đối với nàng quả thật là một đả kích to lớn, tổn thương quá sâu. Giống như chim sợ cành cong, nàng bị buộc đi về phía trước, đi từng bước một về phía vực sâu.

Có lẽ lúc ấy, chính ánh mắt quật cường và tuyệt vọng của nàng đã làm Quân Liên Thư rung động, không nhận được mà vì nàng chỉ điểm bến mê.

“Muốn trở nên mạnh mẽ thì đi thỉnh giáo phụ thân người, hẳn là người thất khiếu linh lung, sẽ cho người một câu trả lời thỏa đáng.”

Thừa dịp đi thỉnh an cha nương mỗi ngày, Quân Mẫn Tâm liền hỏi ra vấn đề thống khổ nhất sâu trong linh hồn mình: “Phụ thân, người phản bội có xứng đáng được tha thứ?”

Ánh mắt Tĩnh Vương nhu hòa, cúi đầu nhìn nữ nhi trong ngực từ đầu đến cuối vẫn là bộ dáng cau mày, đôi môi đẹp dễ nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười nhạt, nói trúng tim đen của nàng: “Con muốn hỏi ta có nên trả thù người đã phản bội con hay không chứ không phải là bọn chúng có đáng giá để tha thứ? Mẫn Nhi, đây vừa là nhân từ vừa là mềm yếu.”

Sắc mặt Mẫn Tâm khê thay đổi. Dừng một chút, Tĩnh Vương nói: “Không dễ tin người, không có người phụ ta. Không dễ hứa hẹn, thì ta không phụ người.”

Mặc dù tính tình Quân Mẫn Tâm nhạt nhẽo, không tranh quyền thế nhưng lại là một tiểu cô nương cực kì thông tuệ. Chỉ là ngày trước khinh thường người lừa ta gạt, bây giờ suy nghĩ nghiêm túc một chút liền thông suốt.

Nàng gật đầu một cái, tiếp tục hỏi: “Hôm kia bà nội nói cho con biết ‘giang sơn như kì, thiên hạ vì bàn, đây là cường giả chi đạo[3]’, Mẫn Nhi ngu độn, kính xin phụ thân chỉ giáo.”

“Bình bất yếm trá. Chơi cờ cũng thế, càng là đối thủ lớn mạnh càng phải tỏ ra lạnh nhạt, dụng binh như dùng cờ, chia rẽ hoặc lôi kéo lực lượng, người thắng làm vua.” Tĩnh Vương nói: “Vì vậy đánh cờ không chỉ có thể dưỡng tâm tĩnh khí, còn có thể khảo nghiệm mưu trí và lòng dạ một người. Nếu có một ngày con có thể thắng đối thủ trên ván cờ, như vậy con đã có thể đánh bại hẳn.”

Quân Mẫn Tâm có chút suy nghĩ gật đầu: “Nữ nhi thụ giáo.”

“Tại sao gần đây lại có hứng thú bàn luận đối sách như vậy, không phải trước kia cả ngày con đều trầm mê trong cung thương trưng vũ[4], thấy đạo lý lớn như vậy liền nhưc đầu sao?” Tĩnh Vương duỗi tay vuốt nhẹ lên chân mày đang chau lại của Quân Mẫn Tâm, tựa như trêu ghẹo hoặc như thử dò xét: “Cảm giác gần đây con có chút thay đổi, ít đi ngây thơ trong sáng của trẻ nhỏ, thêm mấy phần u sầu không hợp với độ tuổi. Chẳng lẽ Mẫn Nhi đã trưởng thành, nghĩ tới tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ?”

Nàng khê rừ mắt, lông mi run rẩy. Quân Mẫn Tâm học bộ dáng Tĩnh Vương, khóe môi dâng lên một nụ cười dịu dàng không dễ nắm bắt: “Tu thân, tề gia có thể gắng gượng. Trị quốc bình thiên hạ, ngược lại nữ nhi không dám.”

Đột nhiên Tĩnh Vương có cảm giác nhìn không thấu nữ nhi bảy tuổi của mình. Những lời nói sâu sắc vừa rồi khiến ông kinh ngạc, chẳng lẽ hôm đó mẫu thân đại nhân và Mẫn Nhi đã nói gì đó?

Nhìn nữ nhi trong chốc lát, Tĩnh Vương yên lặng nói: “Vậy Mẫn Nhi định làm gì?”

Quân Mẫn Tâm trầm nghĩ, bà nội nói đôi mắt của mình quá mức thành thực, trong lòng suy nghĩ những gì vừa nhìn đã biết, thật sự quá mức nguy hiểm. Nếu cứ như vậy thì không được, thân là người của Quân gia, dù sao cũng nên có chút bản lĩnh không để cho người khác lợi dụng khi dễ mới được!

Nàng cười nhạt một tiếng, khê hít một hơi mới ngẩng đầu nhìn thẳng Tĩnh Vương nói: “Nữ nhi quyết định giấu tài, trước học cách tâm lặng như nước. Mặc dù không mong đợi có thể tu luyện thành tinh, nhưng ít ra có thể phân rõ trắng đen, mới không bị người khác dắt mũi. Phụ thân nói có đúng hay không?”

Đôi mắt to tròn của Quân Mẫn Tâm không hề dịu dàng nữa, lúc này giống như đầm sâu tối tăm thâm thúy.

Tĩnh Vương thấy vậy thì hơi ngẩn ra, lúc sau mới bật cười nói: “Đúng, đúng. Mặc dù Mẫn Nhi còn chưa thành tinh, nhưng cũng có vài phần giống với bộ dáng tiểu hồ ly rồi!”

Quân Mẫn Tâm nằm trên đầu gối Tĩnh Vương, nghiêng đầu mỉm cười, trong lòng lại dâng lên một tia bi thương khổ sở. Tung hoành chi đạo cũng tốt, người lừa ta gạt cũng vậy, đây cũng không phải ta tình nguyện, chỉ là từng bị thương cho nên bị bức thành như vậy. Kiếp trước chết thảm, nếu kiếp này không trở nên thông minh, như vậy khác gì phụ ông trời đã cho nàng cuộc sống thứ hai?

Tĩnh Vương Phi ôm hộp may vá bình thần đi từ trong ra, đúng lúc nghe được câu cuối, cười nói: “Cái gì bộ dáng tiểu hồ ly, cha con hai người đang nói chuyện gì vậy, thần thần bí bí. Mẫn Nhi tới đây, thử đôi giày mùa xuân mẫu thân mới làm cho con xem.”

Thân là Vương Phi – chủ mẫu một nước, lúc này lại nửa quỳ trước mặt nữ nhi, dịu dàng cởi bỏ giày nhỏ, thay giày mới thêu hoa xuân tinh xảo cho nàng. Quân Mẫn Tâm cảm thấy ấm áp trong lòng, lại cảm thấy mẫu thân hầu hạ mình như vậy thật không ổn, vội mắt tự nhiên nói: “Mẫn Nhi tự mình mang.”

Tĩnh Vương ôn hòa nhìn thê tử nói: “Phượng Bắc Tĩnh quốc cách ngày tuyết tan đầu mùa xuân còn vài ngày nữa, vậy mà nàng đã đan giày? Lại nói, quần áo không phải có tú phường chuẩn bị sao, nàng là chủ mẫu một nước, đừng để bản thân quá mệt mỏi.”

“Tú phường làm quần áo chung quy cũng không có sự thân thiết của người mẫu thân như thiếp. Dù sao cũng nhàn rồi, không có việc gì làm liền mò mẫm những thứ này để giết thời gian, sao có thể mệt mỏi. Nhìn xem, lớn nhỏ vừa vặn, thật thích hợp.” Vương Phi cong môi nở nụ cười, mặt mày cũng thêm mấy phần rạng rỡ, ẩn hiện ánh sáng nhu hòa.

Tĩnh Vương đang đọc sách ngẩng đầu lên nói: “Mẫn Nhi đang trong thời gian trưởng thành, sợ là qua mùa xuân năm nay sẽ không vừa nữa”.

“Không vừa nữa thì làm tiếp là được.” Vương Phi lại giúp nữ nhi đi giày mùa đông, xoa đầu nàng thanh âm uyển chuyển nói: “Nghe Vân Hoàn nói dạo gần đây con thường buồn bực ở trong phòng đọc sách ngăn người, ngay cả đàn tranh cổ cầm cũng không luyện? Học dĩ nhiên là tốt, nhưng vẫn nên bớt chút thời gian ra ngoài đi dạo một chút, đừng để bản thân buồn bực quá mức. Nghe nói hoa mai sau hậu viện đã nở rồi, con cùng bọn nha hoàn đi trước, cha nương sẽ tới sau, chúng ta cùng nhau thưởng mai đi.”

Một tia hoài niệm thoáng qua. Hình như từ khi nàng mười tuổi, cha nương đang lúc tình cảm lại ngày càng xa cách, nàng không còn thấy bọn họ cùng nhau thưởng hoa du ngoạn nữa, bây giờ có cảm giác như đã cách mấy đời.

Quân Mẫn Tâm đáp lại một tiếng, khuôn mặt hiện lên vẻ sáng rõ vui mừng gần đây ít thấy, nàng cười một cái rồi đi ra cửa.

“Rốt cuộc vẫn là trẻ nhỏ.” Vương Phi lại cười nói: “Tóm lại là cha nương bận bịu, không dành nhiều thời gian cho con cái.”

Tĩnh Vương nhìn ra ngoài cửa, yên lặng hồi lâu mới nói: “Hình như Mẫn Nhi không giống trước, không như đứa bé bảy tuổi.”

.....

Từ đó về sau, mấy tháng qua nhanh, trong nháy mắt Tĩnh quốc tràn ngập gió xuân đầy lui tuyết trắng, tháng tư xanh biếc giảm xuân hồng. Cuối mùa xuân, hậu viện không còn thấy bóng dáng hàn mai, chỉ còn sót lại vài cây lê trắng đào hồng, mấy cây mẫu đơn hải đường tàn lụi.

Một bộ bàn ghế đá được đặt dưới gốc cây lê to bằng hai người ôm, trên bàn có khắc những ô cờ. Lúc này, Quân Mẫn Tâm ngồi ngay ngắn trên ghế đá, hai chân nhỏ bé lơ lửng giữa không trung, ngón tay trắng nõn cầm một viên cờ bạch ngọc, trầm ngâm suy tư trong chốc lát liền dứt khoát hạ xuống, vang lên âm thanh thanh thúy.

Tĩnh Vương ngồi đối diện nàng, sắc mặt trầm tĩnh, theo sát hạ xuống một quân cờ đen.

Rốt cuộc rơi vào cạm bẫy? Thấy quân trắng dần dần chiếm ưu thế, Quân Mẫn Tâm lộ vẻ vui mừng, không chút nghĩ ngợi hạ xuống một quân cờ, âm thanh thanh thúy: “Phụ thân thua!”

Một bông hoa lê rơi xuống mái tóc, ngón tay thon dài của Tĩnh Vương vờ một quân cờ đen, suy tư chốc lát lạnh nhạt nói: “Chưa chắc.”

Tiếng nói chưa dứt, trong nháy mắt quân đen biến mất, quân trắng đã bị bao vây.

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên, sắc mặt mơ hồ có một tia kinh ngạc và không cam lòng.

“Đây gọi là tìm đường sống trong cõi chết, thắng con chín mục, là Mẫn Nhi thua.” Tĩnh Vương liếc nữ nhi một cái, đôi mắt màu tím thâm thúy. Ông chỉ chỉ nơi vừa hạ quân cờ đen nói: “Đánh cờ tối kỵ phạm phòng không yên, thích làm lớn công to, Mẫn Nhi chỉ nhìn vào cạm bẫy của mình mà đắc chí, lại không để mắt tới quân cờ nhỏ bé tầm thường này, dẫn tới kém một nước thua cả bàn cờ. Trong cờ có cờ, vòng vòng đan xen, chỉ có người cười cuối cùng mới thật sự là người chiến thắng.”

Mẫn Tâm thụ giáo, giật mình lại ảo não nói: “Nữ nhi hiểu, tiếp một ván nữa.”

Tĩnh Vương cười cười, chưa kịp trả lời đã thấy một nội thị từ cửa bên vội vã đi đến, bẩm báo: “Khởi bẩm Vương Gia, có một nam nhân tên Quân Nhân cầu kiến!”

“Tiểu Nhân!” Tĩnh Vương đứng dậy, là một người hỉ nộ không rõ vậy mà khó nén được nội tâm vui mừng, không để ý tới Mẫn Tâm liền vội vã đi lên phía trước, khẽ cất cao âm thanh nói:

“Hắn đang ở đâu? Nhanh, dẫn ta đi gặp hắn!”

Quân Nhân, cái tên này Mẫn Tâm quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn nữa. Đây là một nam nhân tuấn đạt có mái tóc màu xám bạc hiếm thấy, là nam nhân khi nàng còn bé rất thích ôm nàng cười to, sau đó trở thành Tĩnh quốc Đại Tướng quân, là con trai của nữ hoàng Quân Liên Thư và Minh Nhan.

Đệ đệ cùng cha khác mẹ của Tĩnh Vương, thúc thúc của Mẫn Tâm - Quân Nhân.

Nàng nhớ, vào mùa xuân, không lâu sau khi bà nội bệnh nặng qua đời, Minh Nhan mang theo thi thể của bà cùng biến mất, sống chết không rõ. Lúc này thúc thúc mới xuống núi tìm phụ thân.

Lại nói Trần Tịch chính là do thúc thúc nhặt được từ biên cương Tĩnh quốc.

Trong đầu ẩn hiện linh quang, Quân Mẫn Tâm cả kinh, suýt nữa bóp vỡ quân cờ bạch ngọc trong tay!

Trần Tịch??? Trần Tịch!!!!

Không sai! Theo trí nhớ kiếp trước, lúc Quân Nhân thúc thúc tới có mang theo một thiếu niên người Hồ hồn huyết, lúc đó thúc thúc còn cười nói: “Coi như để làm bạn với cháu gái nhỏ đi.”

Nàng gần như chạy như điên tới tiền điện, hoa rơi đầy đất.

Trong sân, mẫu đơn lưu lại, lấm tấm vài bông hồng. Phụ thân đứng đó, sóng vai cùng nam tử tóc bạch kim, run giọng cảm thán nói: “Vậy sao, mẫu thân đại nhân hẳn là một đi không trở lại rồi.”

Thúc thúc mặc áo bào trắng đứng thẳng người, tuấn đạt phi phàm nói gì đó. Một lát sau, âm thanh của phụ thân không khổng chế được run rẩy nói: “Á phụ... cũng đi sao!”

Ánh mắt Quân Nhân liếc về nữ hài tử trước cửa điện, chỉ thấy nàng mặc một bộ áo xuân màu hồng cánh sen, búi tóc chính tề, con người dịu dàng ngơ ngác nhìn bên này, không ngừng thổ dốc.

Quân Nhân nghiêng đầu nhìn sang, mái tóc dưới ánh mặt trời tạo thành một đường cong màu bạc, hắn cười ngoác nàng:

“Là cháu gái nhỏ sao? Tới tới, để tiểu thúc cẩn thận nhìn một chút!”

Tĩnh Vương nói: “Mẫn Nhi, mau tới bái kiến thúc thúc con.”

Nhịp tim rối loạn, khản trương đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hai chân Quân Mẫn Tâm giống như mọc rễ đứng im một chỗ, hồi lâu sau mới bình phục tâm tình miễn cưỡng hành lễ, kêu nhỏ: “Mẫn Tâm thỉnh an thúc thúc.”

“Ừm, cháu gái nhỏ gặp ta lần đầu, sợ người lạ!”

Rõ ràng Quân Nhân hiểu lầm Mẫn Tâm, chợt giống như nhớ tới gì đó, hần kéo một thiếu niên thon gầy ở phía sau mình ra, cười nói:

“Cháu gái nhỏ mau nhìn, tiểu thúc mang tới cho con một người!”

Thiếu niên kia thân hình thon gầy, vừa rồi trốn ở sau lưng Quân Nhân cho nên Mẫn Tâm không thấy. Bây giờ chỉ cần liếc mắt một cái, nàng liền ngậy người.

Thiếu niên chỉ mười mấy tuổi, quần ống chèn đi ủng, là cách ăn mặc của người Hồ, áo ngắn cũ rách chính tề ở trên người hần lộ vẻ trống rỗng. Trên cánh tay có rất nhiều vết thương chưa khỏi hẳn. Mái tóc xoăn đen chỉ đến đầu vai, che kín nửa gương mặt, lộ ra cái cằm gầy nhon và đôi mắt màu lam xinh đẹp.

Lúc này, thiếu niên xinh đẹp phóng khoáng đang lo lắng đứng ở bên ngoài, con người màu lam cảnh giác nhìn chằm chằm người tới.

Quân Mẫn Tâm gần như muốn thất thanh khóc rống. Chỉ nhìn một cái, chỉ cần một cái nhìn, nàng đã nhận ra!!!!

Trần Tịch!!! Thiếu niên thon gầy này chính là Trần Tịch lúc mười tuổi!

Tiểu thúc vỗ vỗ vai thiếu niên, nói: “Hắn là nô lệ ta cứu trước đó vài ngày từ tay người Hồ, bởi vì trên người có nửa dòng máu người Hán, tính cách lại quật cường nên chịu hết khi dễ của người Hồ, cũng đáng thương. Nếu không chê, coi như là cho cháu gái nhỏ làm bạn đi??”

Ghét bỏ? Sau khi nàng sống lại vẫn nhớ thương, thâm tâm vẫn tồn tại áy náy đối với A Tịch, sao nàng có thể ghét bỏ!

Mọi vật yên tĩnh, chỉ có tiếng gió cuốn hoa rơi. Giống như đã trải qua ngàn năm tháng, biển cả hóa nương dâu.

Nàng nhìn hần, thiếu niên cũng không chớp mắt nhìn lại, chỉ là trong mắt chứa đựng cảnh giác, thân thể cũng căng thẳng.

Hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, tựa như đã trải qua một thế kỷ, thanh âm Quân Mẫn Tâm run rẩy, thiên ngôn vạn ngữ lại chỉ hóa thành một tiếng kêu:

“Ca....”

[1]Nguyên tiêu: đêm rằm tháng giêng

[2]Ngĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không chùn bước

[3]Giang sơn như kỳ, thiên hạ vì bàn, đây là cường giả chi đạo: giang sơn giống như chơi cờ, thiên hạ là bàn cờ, đây là cách để trở nên mạnh mẽ.

[4]Cung thương, trưng vũ: các âm trong ngũ âm trong thời cổ Trung Quốc

5. Chương 5: Lần Đầu Gặp Gỡ.

“Ca....”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng gần như phiêu tán theo gió, giống như đã dùng hết hơi sức cả đời của nàng.

Tĩnh Vương và Quân Nhân khẽ giật mình kinh ngạc, không ngờ nàng sẽ có phản ứng lớn như vậy.

Thiếu niên kia cũng ngậy người, đôi mắt màu xanh thâm thúy thoáng qua một tia kinh ngạc và nghi ngờ, bộ dạng mờ mịt không biết làm sao.

Nước mắt làm tâm thiếu niên khê đau nhói, một tiếng “ca” nghen ngào kia mang theo thật nhiều chua xót. Hấn vẫn trầm mặc không nói như cũ, đứng co quắp, để phòng trong mắt hầu như đã biến mất không còn.

Lúc này Quân Mẫn Tâm mới ý thức được, sau khi sống lại, năm tháng quay ngược mười năm, mà giữa nàng và hấn từng chút từng chút cũng trở về con số không.

Trước đó mấy tháng còn nói muốn “giấu tài, tâm lặng như nước”, xem ra hôm nay nàng vẫn chưa học được cách che giấu cảm xúc của bản thân.

“Mẫn Nhi, sao con khóc?” Tĩnh Vương cúi người dịu dàng lau đi giọt nước nơi khóe mắt nàng.

Quân Mẫn Tâm lau mặt một cái, cúi đầu nhìn nước mắt thấm vào lòng bàn tay: “Đúng vậy, tại sao con lại khóc?”

Lúc sau nàng ngẩng đầu, tầm mắt thẳng tắp nhìn thiếu niên: “Không khóc, sẽ không bao giờ khóc nữa.”

Tĩnh Vương xoa xoa búi tóc nàng không hỏi nữa, tử nhân hơi nhướn lên nhìn về phía thiếu niên: “Người nghe hiểu tiếng Hán?”

Do dự một chút, cuối cùng thiếu niên cũng lên tiếng, dùng tiếng Hán lưu loát đáp: “Mẫu thân ta vốn là người Hán bị bắt đi”.

Tĩnh Vương lại hỏi: “Có tên chứ?”

Đầu ngón tay Quân Nhân búng một đóa mẫu đơn đỏ rực nghiêng đầu nói: “Đệ đã hỏi, hấn gọi A Dã Na”

A Dã Na, một con chim ưng cô đơn.

Tĩnh Vương đứng chấp tay, trầm ngâm trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Nếu đã đến Tĩnh quốc thì cần có một cái tên của người Hán.”

“Họ Trần”. Thiếu niên vẫn trầm mặc chột mồm miệng, cắt đứt âm thanh Tĩnh Vương: “Ta họ Trần theo mẫu thân, tạm thời không có tên.”

“Trần Tịch, cô đơn yên lặng” Quân Mẫn Tâm gần như bật thốt lên, sắc mặt thiếu niên đối diện khê thay đổi.

Quân Mẫn Tâm nhìn chằm chằm vào con người kinh ngạc của hấn, nhìn hấn đứng ở phía xa, nàng mỉm cười nói: “Tên của huynh là Trần Tịch”.

“Tên gọi rất thích hợp.” Quân Nhân gật đầu vỗ vào ót Tiểu Trần Tịch cười nói: “Cái tên tiểu tử này sao lại không biết lễ nghi như vậy? Còn không mau cảm ơn Công chúa muối muối ban tên!”

Gió thổi, mẫu đơn vẫn xinh đẹp. Trước mặt thiếu niên là nữ hài tử xinh đẹp, má lúm đồng tiền như hoa.

Trần Tịch rũ mắt, ngón tay vân vê vạt áo xanh trắng cũ nát, chẳng biết tại sao hai tai dần dần ửng đỏ.

Xấu hổ? Quân Mẫn Tâm kinh ngạc. Thì ra Trần Tịch không chỉ tính tình trầm ổn kín kẽ, còn da mặt mỏng!!! Tại sao kiếp trước nàng không phát hiện???!!

Đang suy nghĩ thì một vị mỹ nhân cung trang màu tím thản nhiên đi từ cửa vào, quần dài kéo đất, tóc đen vấn cao, đây không phải là Tĩnh Vương Phi Liễu thị sao?

Liễu thị khê nhìn một cái đã thấy Quân Nhân, không che giấu được một tia kinh ngạc xẹt qua đáy mắt.

Phục hồi lại tinh thần, môi son khê mở, bà cúi người chào, cười nói: “Vị này chắc hẳn chính là Vương đệ? Đã nhiều lần nghe Vương Gia nhắc tới Vương đệ là người tuấn dật phi phàm, võ khuyển thiên hạ như nào. Hôm nay gặp mặt quả nhiên là nhân tài tuấn kiệt”.

Quân Nhân đáp lễ thờ dài nói: “Không dám nhận, không dám nhận. Tẩu tử khỏe!”

Sau khi gặp mặt nhau thì coi như là người một nhà. Quân Nhân vẫy vẫy ống tay áo, xoa đầu Trần Tịch nói với Tĩnh Vương: “Ca, tiểu tử này xương cốt thanh kỳ có lực[1], nhận thức cực cao, là một nhân tài. Không bằng để hấn ở bên cạnh đệ tập võ đi!”

“Nếu hần nguyện ý thì ở lại, đệ tự làm chủ.” Tĩnh Vương vẫn nở nụ cười ôn hòa trước sau như một, nhưng khi đối mặt với Quân Nhân thì sắc mặt khẽ thay đổi.

Ông cúi đầu nói với Trần Tịch: “Nếu người ở lại, đệ đệ dạy người tập võ, ta cũng có thể dạy người học văn. Nhưng đời này người chỉ có thể là người của Quân gia. Người có đồng ý ở lại hay không?”

Cần nhắc trong chốc lát, thiếu niên nâng mắt kiên định gật đầu.

“Như thế rất tốt. Từ giờ Trần Tịch chính là nghĩa tử của Bốn vương, nửa chủ tử Tĩnh cung.” Tĩnh Vương kéo bàn tay hai người, ôn hòa như ngọc nói: “A Tịch, đây là nữ nhi độc nhất của Bốn vương, họ Quân tên Mẫn Tâm, năm nay bảy tuổi. Sau này các con là huynh muội, giúp đỡ lẫn nhau, thân như một nhà”

Liễu Vương Phi biết nhìn sắc mặt lập tức nói: “Vương Gia, trước mang tiểu công tử đi xuống tắm rửa thay quần áo đã.”

Tĩnh Vương gật đầu, lập tức có thị tỳ xinh đẹp tới giúp Vương Phi đưa Trần Tịch sang phòng tắm Thiên Điện.

Quân Mẫn Tâm ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Trần Tịch, giống như chỉ cần chớp mắt một cái người thương sẽ biến mất, không còn nhìn thấy.

“Ca, cháu gái nhỏ luyện tiếu tên tiểu tử kia!” Quân Nhân quay đầu qua trêu ghẹo nói. Mẫn Tâm vội thu hồi tầm mắt, lỗ tai có chút nóng lên.

Tĩnh Vương bắt đắc dĩ lắc đầu cười nói: “Đệ lại không nghiêm chỉnh. Nói dự định của đệ xem, lần này ở Tĩnh quốc luôn? Ca phong đệ làm Đại Tướng quân, thế nào?”

“Đệ đã từng đồng ý với mẫu thân, sau khi đợi bà và phụ thân đi thì xuống núi nương tựa huynh. Thật là, cũng không biết lão nhân gia nghĩ như thế nào, tự mình vất vả thoát ra khỏi vũng bùn quyền thế, đảo mắt lại đẩy đệ vào trong. Thật ra thì so với làm đồ bỏ Đại Tướng quân, đệ lại muốn sống ở tửu trang chưng cất rượu hơn, nhân rồi vô sự thì đi ngao du bốn phương.” Quân Nhân cười một cái, khẽ nhún mày, thần thái sáng láng.

“Cũng làm khó đệ đã quen nhàn nhã. Chẳng qua mẫu thân đại nhân và á phụ mất hai mươi năm mới nuôi dưỡng được một võ học kì tài như đệ, nếu đệ không làm nên đại nghiệp, chẳng phải đã phụ lòng mẫu thân cực khổ bồi dưỡng?” Tĩnh Vương vẫn nở nụ cười áp áp như cũ, đáy mắt chợt lóe lên tia giảo hoạt: “Đệ, đây là đại bất hiếu”.

Quân Nhân há miệng, hồi lâu mới ra vẻ thờ dài nói: “Đệ sơn dã mãng phu, nói không lại huynh. Đời này ‘dã hạc’ chỉ có thể ở trong lồng vàng qua ngày, thật đáng thương! Rất là đáng thương!” Dứt lời còn chắc chắc hai tiếng tỏ vẻ cảm khái, đôi mắt đen khẽ híp lại như hồ ly.

Tĩnh Vương và Mẫn Tâm liếc mắt một cái đều không nhìn được mà ‘xì’ một tiếng cười vui vẻ.

Từ trước tới nay, Mẫn Tâm vẫn rất thích vị thúc thúc anh tuấn cõi mở này. Không chỉ bởi vì Quân Nhân giúp Tĩnh quốc trở thành nước chư hầu của Khương quốc có binh lực cường hãn mạnh nhất, còn bởi vì Quân Nhân có tính cách thẳng thắn đáng yêu. Thần thái tràn đầy phấn khởi, gương mặt vĩnh viễn như vậy, không nhiễm một hạt bụi, vĩnh viễn mê người.

Sau khi hàn huyền được nửa nén nhang, Liễu Vương Phi dẫn Trần Tịch trở lại.

Sau khi tắm rửa, toàn thân Trần Tịch trở nên sạch sẽ chỉnh tề. Hần mặc áo màu xanh đậm, có thể thấy cổ áo gấm màu xanh nhạt bên trong, giày vải đen mới tinh. Tóc đen ngắn dùng dây cột có hoa văn buộc thành một cái đuôi nhỏ ở sau ót, lộ ra gương mặt sạch sẽ tuấn tú. Đôi mắt màu xanh lam hết sức mê người, trên trán có một sợi tóc xoắn rũ xuống, có một loại mỹ cảm của thiếu niên dị vực. đi ẽ n ãa n lê q quý đồ n

Trần Tịch vốn có một nửa huyết thống người Hồ, vì vậy ngũ quan thâm thúy, đặc biệt là sống mũi thẳng tắp vô cùng xinh đẹp, nhưng không giống như người Hồ thô lỗ. Một thân Hán phục làm cho những đường cong trên người hần trở nên nhu hòa không ít, mặc dù bình thường cũng không quá phô trương. Nếu không phải vì thân thể và cảm thốn gầy, Trần Tịch cũng được coi như là một Hồ Hán hỗn huyết mỹ thiếu niên rồi.

“Ô, thật là một thiếu niên tuấn mỹ”. Quân Nhân nảy sinh hứng thú, chọc ọi người một phen cười nhẹ, đôi tai Trần Tịch khó tránh khỏi lạng lẽ ửng đỏ.

“Lần này Vương đệ tới bất ngờ, chắc hẳn Vương Gia chưa kịp bố trí phòng ở thích hợp. Vì vậy thiếp thân tự chủ thu dọn Nam điện Nguyệt Hòa cư, mong Vương đệ chấp nhận ở tạm vài ngày, chờ phòng xá xây xong lại tính sau.” Liễu Vương Phi nhìn Tĩnh Vương, uyển chuyển mở miệng nói: “Không biết ý Vương Gia thế nào?”

Mặc dù Quân Nhân là thân đệ Tĩnh Vương, nhưng dù sao cũng đã trưởng thành, theo lễ nghi không thích hợp ở nội cung đông đảo nữ quyến, vì vậy chỉ có thể ở ngoại cung hoặc ở bên ngoài cung.

Tĩnh Vương cười nói: “Nguyệt Hòa cư gần chỗ Bồn vương, dễ dàng lui tới, Vương Phi làm rất tốt. Đợi Bồn vương xem xét chọn cho Vương đệ một phòng trong Tĩnh cung rồi chuyển tới.

Wương Phi nhìn về phía Quân Nhân, ngôn ngữ tao nhã lịch sự không thất lễ: “Ủy khuất Vương đệ rồi.”

Quân Nhân đã quen tự tại, không khí bây giờ ngược lại làm hắn có chút không tự nhiên, luôn miệng nói: “Không ủy khuất, không ủy khuất.”

“A Tịch ở với đệ.” Dứt lời Tĩnh Vương ột đám người hầu lui xuống, cúi đầu nhìn hai đứa trẻ nói: “Mẫn Nhi và A Tịch ra ngoài vui đùa một chút đi, phụ thân có chuyện muốn thương lượng với tiểu thúc.”

Wương Phi tự giác đưa Mẫn Tâm và Trần Tịch đi ra ngoài sân. Đi được một lúc, bà cong môi cười một tiếng: “Mẫn Nhi đi dạo vườn hoa với tiểu công tử đi, trẻ con luôn dễ quen thuộc, mẫu thân sẽ không phiền rầy các con, được không?”

Trần Tịch vẫn trầm mặc không nói như cũ, Quân Mẫn Tâm gật đầu một cái. Bàn tay bạch ngọc của Vương Phi vuốt ve Lưu Hải Nhân[2] rũ xuống trước trán nàng, ôn nhu nói: “Đừng để lỡ giờ cơm, đi đi.”

Dứt lời, Vương Phi thản nhiên đi xa, bóng lưng nổi bật nhiều vẻ, bộ bộ sinh liên.

Gió nhẹ lướt qua, hoa lê và mẫu đơn lả tả bay xuống, giống như muôn vàn sắc đỏ bay múa, tầm mắt mơ màng của mỹ thiếu niên cùng thiếu nữ giao nhau.

Quân Mẫn Tâm chủ động bước lên trước, đưa mắt nghiêm túc nhìn Trần Tịch trong chốc lát, chợt đôi tay ôm lấy thân hình thon gầy, dường như muốn tìm kiếm an ủi từ hắn. Tựa như có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nàng nhẹ nhàng gọi:

“A Tịch....”

Trầm mặc thật lâu.

Nàng tựa đầu vào vai Trần Tịch, sợi tóc xoăn của thiếu niên trời sinh lạnh băng chạm vào gương mặt nàng. Bên tai chỉ có tiếng gió thổi hoa rơi, cùng với tiếng tim đập hữu lực của Trần Tịch.

Đôi tai Trần Tịch ửng đỏ. Dường như thời gian đã qua thật lâu, lâu đến nỗi nàng cho rằng Trần Tịch sẽ không nói chuyện với nàng. Nàng mắt nhắm nhắm lại, thở dài thật thấp một hơi mới buông lỏng vòng ôm trong lồng ngực ấm áp mà nàng tham luyến.

Đúng lúc này, nàng nghe được âm thanh thiếu niên trầm thấp truyền đến, nhỏ như tiếng muỗi kêu, lại rõ ràng khác thường:

“Công chúa”

[1]Thanh kỳ có lực: Đơn thuần, mạnh mẽ

[2]Lưu Hải Nhân: tiên đồng trong truyền thuyết Trung Quốc, trước trán để một chòm tóc ngắn, cưỡi cóc, tay múa chuôi tiên.

6. Chương 6: Thiếu Niên Tóc Xoăn.

Vào mùa vụ giữa hè chói chang, mặt trời trên đỉnh đầu sáng chói chiếu vào mắt khiến mọi người sinh đau, thêm vào đó là tiếng ve kêu tứ phía chưa từng yên tĩnh khiến cả vùng trở nên ồn ào huyền ảo.

Cái nóng khiến cho không khí trở nên vận vận biến hình. Mà trên giáo trường, binh sĩ tựa như không sợ cái nóng, mồ hôi chảy như mưa xếp thành hàng diễn luyện. Mặt trời nóng rực chiếu rọi lên cánh tay lộ ra bên ngoài của các binh sĩ, mồ hôi tinh mịn lấp lánh trên các cơ bắp trắng kiện. Từ xa nhìn lại vô cùng trơn bóng.

Vân Hoàn vén ống tay áo lên để lộ ra một đoạn cánh tay trắng tuyết, một tay che trước trán một tay không ngừng quơ múa khăn tay quạt gió, nhíu mày nói:

“Công chúa, thời tiết như này người đi tới thao trường huấn luyện binh giáo để làm gì? Nghỉ ngơi tránh nắng tại thủy tạ[1] trong cung, uống chén ô mai ướp lạnh không phải rất tốt sao!”

Hơn một ngàn binh sĩ phát ra tiếng hô chỉnh tề hùng tráng. Quân Mẫn Tâm cảm quạt tròn màu trắng đứng ở cửa thao trường nhìn vào bên trong, nàng thấy thúc thúc Quân Nhân đứng giữa đám binh sĩ. Hắn mặc áo mỏng màu bạc không ngừng đi lại xem xét, thỉnh thoảng sửa lại động tác của binh lính, ở giữa đám binh sĩ tay trần vô cùng nổi bật.

Không thấy Trần Tịch!!!

Quân Mẫn Tâm chậm rãi nhìn lướt qua gương mặt rõ ràng không kiên nhẫn của Vân Hoàn, nâng chiếc quạt tròn lên chỉ về phía trước, thanh âm trầm thấp thanh thúy: “Những binh sĩ này bất luận giá lạnh hay nóng bức vẫn gian khổ luyện tập trong thao trường vài canh giờ, còn phải tùy thời chém giết hoặc đối mặt với tử vong trên chiến trường...” Nàng thu hồi quạt tròn chậm rãi quạt vài cái, tiếp tục nói: “Mà chúng ta mới ra khỏi cửa, đi hơn trăm trượng[2] dưới ánh mặt trời, rồi nước mát mới một khắc[3] đồng hồ, người lại không chịu nổi?”

Vân Hoàn là nha hoàn tâm phúc của Vương Phi Liễu thị, được bà tự mình lựa chọn đưa tới hầu hạ Quân Mẫn Tâm, cho nên luôn ỷ vào được sủng sinh kiêu, không giữ mồm miệng. Lúc này thấy Quân Mẫn Tâm nói như vậy, lập tức phản bác:

“Vâng vâng! Người là Công chúa, muốn làm gì thì chỉ cần nói một câu, chúng tôi trời sinh chính là hạ tiện cho người người sai bảo, nào dám có câu oán hận?”

Vân Hoàn luôn cho rằng tiểu Công chúa là một quả hồng mềm, nhưng nàng ta hiển nhiên không biết, Quân Mẫn Tâm bây giờ đã không còn là Quân Mẫn Tâm lúc trước.

Trong mắt Quân Mẫn Tâm vẫn là dịu dàng như cũ: “Ta thân là Vương tộc, đương nhiên thông cảm cho sự khó khăn của hạ nhân, dù sao Vương tộc cũng có uy nghi của Vương tộc”. Nàng quay đầu nhìn Vân Hoàn, đường cong nơi khoe miệng nâng lên sự mỉa mai: “Nhưng hạ nhân cũng nên có bốn phận của hạ nhân, vượt quá giới hạn là không tốt, không phải sao?”

Một cái chớp mắt kia khiến cả người Vân Hoàn run lên, cảm thấy lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng. Đến khi nàng ta cẩn thận xem xét lại thì tiểu Công chúa vẫn là đáng vẻ yên tĩnh lạnh nhạt, đâu còn thấy sự uy nghiêm vừa rồi? Ánh mắt đó không phải của nữ hài tử. Chẳng lẽ là ảo giác?

“Ta đi dạo quanh thao trường một lúc, người ở đây chờ ta.” Quân Mẫn Tâm mở miệng, không nhìn nha hoàn bên cạnh đang nghi hoặc lo sợ. Đợi đến khi Vân Hoàn phục hồi lại tinh thần thì bóng dáng nhỏ nhắn của Quân Mẫn Tâm đã ở trong thao trường đầy cát vàng dưới ánh nắng chói chang rồi.

“Cánh tay nâng cao lên, giống như đang giương cung... Cháu gái nhỏ?” Quân Nhân đang chỉnh tư thế cho binh sĩ, sải bước vượt qua ôm lấy Quân Mẫn Tâm xoay vòng tại chỗ rồi mới đặt nàng xuống, cười lộ ra hai hàm răng trắng: “Trời rất nóng, sao con lại chạy tới nơi này, ngộ nhờ bị phơi nắng thành xù hài tử thì làm thế nào? Đi, đến dưới tàng cây thoáng mát nghỉ...Người đâu, mang bình trà lạnh tới đây!”

Gió thổi làm dải băng mỏng bằng lụa màu xanh nhạt của Quân Mẫn Tâm bay lên. Nàng hỏi: “Tiểu thúc, A Tịch đâu?”

Sợi tóc màu bạc thấm mồ hôi dính vào trên cổ, Quân Nhân lấy tay lau mồ hôi hột trên chóp mũi, ôm nàng đến ngồi trên tảng đá dưới tàng cây. Tảng đá lạnh lẽo ngồi lên hết sức thoải mái, Quân Nhân trêu ghẹo nói: “Chỉ đến tìm tên tiểu tử kia? Xem ra cháu gái nhỏ muốn mỹ lang quân, không cần tiểu thúc rồi!”

“Tiểu thúc lại trêu con!” Quân Mẫn Tâm bắc đũa dĩ cầm quạt quạt cho Quân Nhân, gió thổi nâng lên sợi tóc màu bạc của ông, dưới ánh mặt trời tạo ra ánh sáng chói mắt.

Hạ nhân mang bình trà tới, Quân Nhân rót cho Quân Mẫn Tâm một chén, sau đó tự rót ỉnh một chén.

“Thật mát, ừm... Rất thoải mái!” Quân Nhân híp mắt hưởng thụ, nghiêng đầu cười xán lạn với Mẫn Tâm: “Tên tiểu tử A Tịch kia ở phía sau thao trường luyện bắn tên!”

Biết được Trần Tịch ở đâu, Quân Mẫn Tâm vội vàng để ly trà xuống, cong mắt cười nói: “Cám ơn tiểu thúc, Mẫn Nhi đi đây!”

“Đợi đã nào...!” Quân Nhân gọi Quân Mẫn Tâm đang vội vã chạy tới phía sau, đưa cho nàng bình trà còn dư lại một nửa: “Mang cái này cho hắn! Tiểu tử kia cũng luyện hơn nửa ngày rồi. Các con chơi với nhau trước, chờ sau khi thu bình mặt trời cũng không độc nữa, tiểu thúc mang hai con xuất cung đi chơi!”

Nhớ tới bản thân đã lâu chưa thấy cảnh tượng phồn hoa nơi phố xá Vương thành, con người Quân Mẫn Tâm sáng lên, thanh âm giòn tan nói: “Một lời đã định!”. Dứt lời liền xách bình trà chạy về phía sau thao trường.

Phía sau an tĩnh hơn rất nhiều so với đằng trước, không có tiếng hô hào cùng cát bụi tung bay. Chỉ có hơn hai mươi người cùng mặc áo bố cận vệ màu xanh, giày vải đen, cổ tay áo dùng sợi dây đỏ thắm quấn lên chia làm hai hàng hướng về phía bia ngắm luyện bắn cung. Bốn mươi người khác thì ngồi vây quanh trên một cái ghế dài, đều mười sáu mười bảy tuổi, thỉnh thoảng hô lên một tiếng ủng hộ, có lẽ là những tiểu binh thay phiên nghỉ ngơi.

Trần Tịch là người nhỏ tuổi nhất trong những người này, thấp hơn hẳn một cái đầu so với họ, vì vậy Quân Mẫn Tâm chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được bóng dáng của hắn – hàng thứ nhất người thứ mười tám. Thiếu niên tóc xoăn ấy đứng thẳng tắp như cây tùng xanh, cách nàng chỉ mấy chục bước.

Trần Tịch giương cung, đôi mắt như loài ưng. Dây cung kéo căng tựa trăng tròn. Từ góc độ này Quân Mẫn Tâm có thể vừa vặn thấy được một bên dung nhan non nớt nhưng hoàn mỹ của Trần Tịch. Nàng dứt khoát tìm tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, thưởng thức Trần Tịch anh tuấn lưu loát bắn cung.

“Ô...ô...ô...n...g” một tiếng. Trần Tịch buông tay, mũi tên bắn ra trúng ngay hồng tâm. Bốn phía đồng loạt reo hò.

Lại một mũi tên nữa trúng tâm!

Quân Mẫn Tâm nhìn mà ngây người. Âm thanh mũi tên xuyên thấu hồng tâm khiến nàng khẽ run rẩy. Chẳng biết tại sao, nàng chợt nhớ tới kiếp trước Lạc Trường An bắn một mũi tên vào trái tim nàng, thanh âm làm người ta tan nát cõi lòng. Mỗi khi nhớ lại quá khứ, nàng đều tự an ủi mình đó chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng đến bây giờ cuối cùng nàng cũng hiểu, đó không phải là mơ!

Quân Mẫn Tâm xác thực đã chết rồi, đã chết trong hồi ức.

Rõ ràng ngồi ở nơi thoáng mát, nhưng nàng lại cảm thấy ánh mặt trời đặc biệt chói mắt, nóng đến nỗi nàng bắt đầu mê man. Ý thức căng ra, tiếng reo hò ủng hộ bốn phía cũng trở nên huyền ảo khác thường. Nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ánh mắt tan rã, gần như hôn mê.

Lúc này, tên trong ống Trần Tịch đã hết, 20 mũi tên toàn bộ trúng tâm. Hắn đổi phiên tới nghỉ ngơi, vừa ngẩng đầu thì thấy một bóng dáng nhỏ bé quen thuộc ngồi một mình trên tảng đá cạnh cây đa, không nhúc nhích giống như không có sức sống.

Hắn dừng một chút, chuẩn bị đi tới phía nàng.

Không ngờ Quân Mẫn Tâm tự mình đứng lên, bước chân hơi lảo đảo, sau đó yếu ớt cười với hắn: “A Tịch, ta mang trà tới cho huynh.”

Bốn phía có mấy thiếu niên thính tai nghe được, lập tức trở nên ồn ào trêu chọc: “Ô, đây là muội muội xinh đẹp nhà ai vậy Trần Tịch?”

“Tiểu cung nữ năm nay mới tới sao, cũng thật biết chăm sóc!”

“Cái tên tiểu tử Trần Tịch này thật có phúc, mới đến có mấy tháng đã có muội muội nhìn trúng rồi!”

Trần Tịch đã cao hơn một chút so với lần đầu gặp gỡ, tóc dài rồi, thân thể cũng không còn thon gầy, da thịt trắng nõn bị phơi thành màu lúa mạch khỏe mạnh, mồ hôi hột trong suốt.

Quân Mẫn Tâm cười đưa bình trà lạnh qua, lại dẫn đến một trận huyết sáo trêu chọc xung quanh. Trần Tịch cúi đầu nhận trà, gương mặt không phụ sự mong đợi của mọi người hiện lên mấy phần ửng đỏ.

“Tạ Công chúa.”

Hắn nhỏ giọng nói, một mình đối mặt với Quân Mẫn Tâm vẫn mất tự nhiên như cũ. Thấy sắc mặt Quân Mẫn Tâm có chút tái nhợt, hắn rất muốn hỏi nàng có phải trúng gió hay không. Nhưng lời nói đến khóe miệng cuối cùng lại không thể phát ra.

Có lẽ là làm đầy tớ mãi quen rồi, nhất thời không sửa được, Trần Tịch phân biệt tôn ti chủ tớ vô cùng rõ ràng. Mấy tháng trước hắn thấy công chúa một lần sẽ quỳ một lần.

Quân Mẫn Tâm cười cười, nàng thật vất vả mới sửa lại tật xấu quỳ xuống của Trần Tịch. Mặc dù bây giờ giọng nói vẫn hết sức cung kính, nhưng đã không còn lạnh nhạt như trước nữa.

Bốn phía im lặng một lúc lâu, những thiếu niên ồn ào huyền não từng người một ghen hòng trăn trối nhìn Quân Mẫn Tâm, lấp bắp phun ra mấy chữ:

“Công... Công... Công chúa?!”

Sau một hồi trầm mặc quỷ dị, mười mấy thiếu niên chợt đồng loạt quỳ xuống, đồng thanh hô: “Ra mắt Công chúa Điện hạ!”

Âm thanh như chuông lớn, giống như tuyên truyền giác ngộ. Quân Mẫn Tâm thở dài, bất đắc dĩ cười khổ.

Mặt trời nghiêng về phía đỉnh núi, Quân Mẫn Tâm đã sớm ở trên xe ngựa chờ. Sau khi thu binh, Quân Nhân đổi một thân áo trắng nhẹ nhàng đứng hẹn tới, mái tóc màu bạc dùng dây buộc ở sau gáy khiến ông thêm mấy phần tuấn tú.

Trần Tịch cũng đổi một thân áo dài màu trắng chạy tới, tóc xoắn đen nhánh cột lại, trước trán vẫn có một sợi tóc đen rũ xuống như trước, anh khí bừng bừng.

Lên xe ngựa, hắn hướng Quân Nhân ôm quyền, cung kính nói: “Đồ nhi tới chậm, để sư phụ và Công chúa chờ lâu.”

Quân Nhân không để ý phát tay một cái, vén rèm lên nói ra ngoài: “Lên đường đi! Phải quay lại vào giờ tuất trước khi cửa cung đóng lại, không thể để Vương huynh phát hiện.”

Quân Mẫn Tâm nhìn ông cụ non Trần Tịch một chút, lại nhìn tiểu thúc một thân nghiêng ngả lay động quạt giấy một chút, không khỏi mỉm cười một tiếng.

Cảm giác một niềm hạnh phúc tự nhiên nảy sinh: Đều trở về, tất cả những người thân của nàng đều đã trở về!

-Hết chương 6-

[1]Thủy tạ: Nhà nổi trên nước.

[2]Trượng: Một trượng bằng mười thước

[3]Một khắc: 15 phút

7. Chương 7: Tỳ Bà Như Máu.

Mặc dù Vương thành hôm nay không bằng một nửa kinh thành năm đó của Ly quốc, nhưng dưới sự cai trị của Tĩnh Vương vẫn phồn hoa như lúc ban đầu. Thị dân nâng tay áo thành mây, người đông như kiến. Trong thành dùng xe ngựa bất tiện, vì vậy ba người xuống xe đi dạo.

Du ngoạn xung quanh một hồi, Quân Mẫn Tâm chợt nghe phía xa tựa như có tiếng tỳ bà quen thuộc lúc có lúc không, nàng ngẩn ra bất giác dừng chân lắng nghe. Không ngờ trên đường người đi đông đúc xô đẩy nhau, chỉ trong chốc lát Quân Mẫn Tâm bị lạc mất mấy người Quân Nhân.

Trời chiều thu hẹp chỉ còn lại một chút ánh chiều tà, kết thúc một ngày hè nóng nực. Trên đường người qua lại thưa dần, các cửa hàng đều thu dọn chuẩn bị đóng cửa. Quân Mẫn Tâm bị lạc một mình đứng trước cửa một tiệm tạp hóa, lẳng lặng nhìn người đi đường lui tới.

Nàng thầm than trong lòng: Trời sắp tối rồi, mình mặc cẩm y hoa lệ như vậy không nên để bọn môi giới bán người trói đi bán mới tốt!

Đang suy nghĩ thì nghe sau lưng có một âm thanh khàn khàn già nua truyền đến: “Tiểu cô nương, có cần lão hủ xem cho cô nương một quẻ?”

Quân Mẫn Tâm quay đầu lại, lúc này nàng mới phát hiện ra trên thềm đá cạnh tiệm tạp hóa có một vị lão giả mặc áo bào màu xám đen, tuổi đã lớn, tóc bạc da mồi, cầm gậy nhọn để một chòm râu màu xám trắng.

Lão giả nhắm mắt dưỡng thần, đôi tay khép lại trong tay áo, phía trước dùng một tấm vải rách bày gian hàng bát quái, trên đó bày trí những vật dùng để xem bói, trên cây gậy trúc treo một lá cờ, trước sạp người xem thưa thớt, tiền đồng trong chén không có một phân lộ ra vẻ điêu hiu nghèo túng.

Quân Mẫn Tâm nhìn lão giả đang nhắm mắt khép tay, không xác định hỏi: “Lão tiên sinh đang nói chuyện với ta sao?”

Ngay cả mí mắt lão giả cũng không buồn nâng chỉ run chòm râu hỏi ngược lại: “Trước mặt lão hủ còn có người khác sao?”

Kỳ quái, lão tiên sinh này nhìn rất quen, chẳng lẽ kiếp trước đã từng gặp qua?

Cảm giác quen thuộc khiến Quân Mẫn Tâm cực kì nghi ngờ. Suy nghĩ một chút, nàng thoải mái ngồi xổm trước sạp bát quái của lão giả hỏi: “Lão tiên sinh biết bảm Thiên Cơ?”

Lão giả không gật đầu cũng không lắc đầu, lấy giấy bút: “Thiên Cơ chưa nói tới, bất quá có thể biết được quá khứ đã qua.”

Quân Mẫn Tâm suy tư trong chốc lát, cầm bút viết lên giấy một chữ “Tịch” nói: “Thỉnh lão tiên sinh phân giải chữ này.”

Tư thế lão giả vẫn không thay đổi, vừa mở mắt nhìn sau đó rất nhanh nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “‘Tịch’ trên là nhà, dưới là thúc, nhà là nơi che mưa chắn gió, thúc là người thân. Người này nhất định là người trung nghĩa đáng để dựa vào cả đời, là người dễ thân cận. Chỉ là...” Lão giả dừng lại, sau đó nói tiếp: “Chỉ là chữ ‘Tịch’ quá mức vắng lạnh, vả lại nét bút cô nương mạnh yếu không đều, lộ vẻ do dự. Lão hủ xin khuyên cô nương một câu: Có vài thứ mất đi chính là vĩnh viễn, có vài người quay lại chính là cả đời.”

Nghe được câu nói sau cùng, lòng Quân Mẫn Tâm run lên một cái: Có vài thứ mất đi chính là vĩnh viễn, có vài người quay lại chính là cả đời. Sự việc kiếp trước đoán thật chính xác a!

Lão giả trước mặt lại hỏi: “Cô nương, vì sao không xem ỳnh?”

Quân Mẫn Tâm khẽ cười khổ, từ trong túi nhỏ móc ra một khối bạc vụn thả vào trong chén nhưng không trả lời. Không nói lão giả này xem có linh nghiệm hay không, chẳng biết tại sao, nàng chính là không muốn người khác đoán ra chuyện cũ trước kia, nàng vĩnh viễn không muốn nhớ tới. Hoặc là nói, nàng đang sợ.

“Tiểu cô nương cho nhiều vậy, không bằng lão hủ xem chữ cho cô nương?” Dứt lời, lão giả cầm bút, trên một tờ giấy trắng khác viết lên một chữ ‘vũ’ phiêu dật^[1], viết xong đôi tay lại khép lại vào trong tay áo, nói:

“Vũ là ‘cánh’, theo gió mà lên. Tất có thể giúp cô nương đi lên Cửu Tiêu Bảo Điện. Nhưng, ‘vũ’ cũng là con dao hai lưỡi sắc bén, một thanh trong triều, một thanh hướng ra ngoài. Dùng tốt thì là một bước lên mây, dùng không tốt chính là lưỡi dao sắc bén hại người hại mình. Tiểu cô nương, phải thận trọng!”

Quân Mẫn Tâm nghe xong tuy trong lòng tràn đầy nghi ngờ nhưng vẫn gật đầu nói: “Đa tạ tiên sinh chỉ điểm.”

Cảm giác quen thuộc trong lòng càng dâng lên mãnh liệt. Rốt cuộc là vào lúc nào, nơi nào đã gặp qua lão nhân này đây?

Quân Mẫn Tâm đứng dậy, khi cúi đầu liếc mắt thoáng qua, nàng lập tức ngây người. Nàng nhìn thấy thanh tỳ bà kia! Một thanh tỳ bà lẳng lẳng nằm sau lưng lão giả, một thanh tỳ bà đỏ tươi như máu!

Nàng đã nhớ ra mình từng gặp lão giả ở nơi nào.

Kiếp trước, năm nàng tám tuổi cùng tiểu thúc và Trần Tịch xuất cung du ngoạn, không ngờ lạc mất bọn họ. Khi đó Quân Mẫn Tâm cũng đứng trước một tiệm tạp hóa khóc nức nở. Cho đến khi có một vị lão đạo kì quái ở sau cửa hàng tặng cho nàng một thanh tỳ bà máu đỏ, nàng mới dừng tiếng khóc thút thít lại. Quân Mẫn Tâm vô cùng yêu thích thanh tỳ bà này, vì vậy vẫn mang theo bên người mười năm, cho đến khi nàng mười tám tuổi chết đi.

Sẽ không nhận lầm, màu sắc thanh tỳ bà này, mỗi một dây cung mỗi một hoa văn đều cực kì quen thuộc với nàng!

Lão giả thấy Quân Mẫn Tâm thất thần nhìn tỳ bà đỏ, hần cười thần bí, ôm lấy tỳ bà chỉnh dây đàn, ngón tay thon dài gảy lên mấy nốt nhạc leng keng.

Sau đó, từng nốt nhạc giống như tập trung tại đầu ngón tay lão giả, chảy xuôi thành dòng sông nhỏ êm ái.

Tiếp đó là một tiếng xé rách như tơ, tiếng đàn đột nhiên thay đổi, khúc điệu trở nên cao vút dày đặc như cuồng phong sậu vũ[2], vừa như hàng nghìn đợt sóng tức giận gào thét, khiến cho người ta cảm thấy gió thổi không ngừng, bất an lo lắng.

Đầu ngón tay lão giả linh hoạt dùng tốc độ nhanh nhất bay múa trên dây đàn, tùy ý gảy lên khúc điệu khí thế hùng hồn, trước mắt phẳng phất như có thiên quân vạn mã gầm thét lao đến, đao quang kiếm ảnh phong hỏa lang yên[3], chẳng mấy chốc thiên hôn địa ám đất rung núi chuyển! Đao kiếm! Tinh kỳ! Liệt hỏa! Kèn hiệu! Chém giết! Khí thế cường đại đập vào mặt làm lòng người nổ tung, tuyên truyền giác ngộ!

Cuối cùng tứ huyền[4] đảo qua, thanh âm im bất.

Người đi đường đều dừng chân ồn ào nhìn về bên này, vẻ mặt chấn động. Trong nháy mắt bốn phía có thể nghe thấy tiếng kim rơi trên mặt đất, chỉ có âm thanh lượn lờ, quẩn quanh không dứt.

Quân Mẫn Tâm cũng bị tiếng tỳ bà dọa cho sợ ngây người, nàng nhớ tới lời Quân Liên Thư từng nói với nàng: “Trong tiếng tỳ bà của người có thiên quân vạn mã?”

Sai lầm rồi, sai lầm rồi!!

Kiếp trước mình gảy tỳ bà mười năm, nói gì một khúc có thể kinh diễm tứ phương, cuối cùng cũng chỉ biết một chút điệu khúc dân gian Giang Nam không đau đớn!

Cái gì là thiên quân vạn mã? Cái gì là tỳ bà? – Đây mới thật sự là tỳ bà!

“Tỳ bà thế nào?” Lão giả vẫn hạ mí mắt như trước, nhàn nhạt hỏi.

Quân Mẫn Tâm không biết ông ta hỏi ‘thanh tỳ bà này thế nào’ hay là ‘ông ta gảy tỳ bà thế nào?’. Nàng im lặng hồi lâu mới nói: “Tỳ bà như máu, màu sắc đỏ tươi như vậy gọi người nhớ tới máu chim quyên. Tiểu nữ bất tài, không cách nào xuất ra được một phần vạn tiếng tỳ bà tuyệt diệu như lão tiên sinh. Chỉ cảm thấy một khúc đi qua, giống như bản thân đã tự mình trải qua một cuộc chiến lớn không gì sánh được, rung động bên trong không thể nói thành lời!”

Lão giả nghe vậy chợt cười ha ha, nói: “Lần trước khi thấy cô nương, cô nương còn vô dụng đứng ở nơi này khóc nức nở. Hôm nay gặp lại, quả nhiên cô nương khiến lão hủ thay đổi cách nhìn! Như vậy, tỳ bà này tặng cô nương!”

Quân Mẫn Tâm kinh hãi!

Lần trước gặp nàng? Theo lý mà nói sau khi nàng sống lại, năm tháng cũng sẽ bắt đầu lại từ đầu. A Tịch không nhận ra nàng, sao lão đạo này có thể? Ông ta nói lần trước gặp nàng, tức là lão đạo cũng nhớ chuyện kiếp trước của nàng. Làm sao có thể! Làm sao có thể!

Chẳng lẽ... Mình sống lại có liên quan tới lão đạo?!

Trong lòng nàng muôn vàn nghi ngờ. Trong phút chốc, ngàn vạn suy nghĩ ập tới. Đến khi Quân Mẫn Tâm phục hồi tinh thần thì lão đạo đã sớm đi xa, chỉ còn thanh tỳ bà đỏ tươi như máu nằm lẳng lẳng dưới chân nàng. Quân Mẫn Tâm ôm tỳ bà đuổi theo, vội vàng la lên: “Lão tiên sinh! Lão tiên sinh xin dừng bước! Xin tiên sinh chỉ giáo!”

Từ sâu trong dòng người, thanh âm lão đạo văng vẳng truyền đến: “Ta chỉ nói cho cô nương biết, khúc tỳ bà này gọi ‘Thiên Quân Phá’, nhớ lấy!”

Thiên Quân Phá... Thiên Quân Phá, một khúc tỳ bà phá nghìn quân!

“Thiên Quân... Phá” Quân Mẫn Tâm ôm tỳ bà đứng trong dòng người kinh ngạc, tự lẩm bẩm.

Khi đó dù thế nào Quân Mẫn Tâm cũng không ngờ được chính thanh tỳ bà này sẽ thay đổi số mạng cả đời của nàng. Thế nhưng nàng cũng chưa từng chú ý tới, phía dưới ống tay áo lão giả là những khớp xương thon dài vì nàng gảy lên khúc điệu, đôi tay trắng nõn linh hoạt, trẻ tuổi như vậy, xinh đẹp như vậy.

Khi Quân Nhân và Trần Tịch đang lo lắng đi tìm thì thấy được bóng dáng Quân Mẫn Tâm gầy yếu nhỏ bé đứng cô đơn giữa đường, ánh mắt phức tạp nhìn về phương xa. Người xung quanh vội vàng đi qua, mà lẳng lẳng nằm trong ngực nàng là một thanh tỳ bà xinh đẹp đỏ tươi. Tỳ bà như máu, kiều diễm như vậy làm cho người nhìn thấy hoảng, không biết vì sao tâm đau.

Trở lại trong cung, Quân Mẫn Tâm thử gảy qua khúc điệu ‘Thiên Quân Phá’ mà lão đạo dạy nàng, nhưng thủy chung không gảy được khúc điệu oanh liệt khoáng đạt như vậy, suy cho cùng vẫn không có được một phần khí thế thiên quân vạn mã.

Ngoài cửa sổ đã là ánh chiều tà. Nhiều lần luyện tập không có kết quả, Quân Mẫn Tâm thở dài một tiếng đặt tỳ bà xuống, xoa xoa cánh tay đau nhức.

“Tỳ bà tốt!” Đúng lúc này, cửa phòng bị người đẩy ra, Quân Nhân cười thông thả bước vào: “Nghe cháu gái nhỏ gảy tỳ bà, tài nghệ đúng là vô sự tự thông[5], quả là kỳ tài!”

Kiếp trước nàng không màng chính sự, cả ngày đắm chìm trong dây đàn vũ nhạc, nàng đã khổ luyện đàn tỳ bà mười năm, sao có thể vô sự tự thông?

Vừa thấy nam tử tuấn mỹ cả người triều phục nguyệt sắc, Quân Mẫn Tâm hơi buồn bực, nhào vào lòng tiểu thúc cười nói: “Sao tiểu thúc lại tới đây? Vân Hoàn, mau mang trà!”

Vân Hoàn lập tức rót trà ngon, cung kính dâng lên.

Mấy ngày trước Vân Hoàn vì nói năng lỗ mãng, Quân Mẫn Tâm phạt nàng ta đứng ở bên ngoài. Kết quả ngày hôm đó Quân Mẫn Tâm cùng nhóm tiểu thúc ra cung chơi đùa, quên chuyện này không còn một mống. Đợi đến xá lệnh của Công chúa thì Vân Hoàn đã đứng dưới ánh nắng chói chang cả một buổi chiều, cuối cùng chịu không nổi hôn mê bất tỉnh. Từ đó về sau Vân Hoàn thu liễm rất nhiều, thỉnh thoảng nói chuyện đều là giọng nhỏ nhẹ, khi nàng ta nhìn Quân Mẫn Tâm, ánh mắt vẫn lộ vẻ khiếp sợ.

Quân Nhân mở nắp thổi đi lớp trà vụn, uống một ngụm khen: “Trà ngon!” Chọc cho Quân Mẫn Tâm mím môi cười.

“Hôm nay tiến cung trao đổi với Vương huynh chuyện biên chế Tĩnh quân, thuận tiện mang đồ tốt đến cho con.”

Hắn đặt ly trà xuống, giữa trường bào lưu vân lấy ra một thanh đoản kiếm màu đen nhẹ nhàng đặt lên bàn, tựa như đối đãi với một món trân bảo dễ vỡ, chậm rãi mở miệng nói: “Thanh đoản kiếm này gọi ‘Thanh Hồn’, là bảo vật thượng cổ chém sắt như chém bùn. Mặc kệ giết bao nhiêu người thanh kiếm cũng không dính một giọt máu. Lúc trước vốn là chiến lợi phẩm phụ thân đưa ấu thân khi bà còn là nữ hoàng Ly quốc, những năm nay vẫn mang theo người. Trước khi mẫu thân mất lưu lại di ngôn, để ta mang thanh kiếm này giao lại cho con. Mấy hôm nay nhiều chuyện quên mất việc này, hôm nay ta đưa lại cho con.”

Đầu ngón tay Quân Mẫn Tâm mềm mại chậm rãi chạm vào thân kiếm lạnh như băng, không tin được nói: “Bà nội nói... Đưa cho con?”

“Đúng vậy. Thanh Hồn là vương giả chi nhận[6], hôm nay bà chịu truyền nó cho con là nói rõ lão nhân gia rất để mắt tới con!”

Quân Nhân vuốt đầu nhỏ của nàng nói: “Ta lại cảm thấy thanh kiếm này sát khí quá nặng. Thôi, nếu con không thích sẽ đưa người khác!”

[1]Phiêu dật: phóng khoáng.

[2]Cuồng phong sậu vũ: mưa rào gió lớn.

[3]Phong hỏa lang yên: khói báo động.

[4]Tứ huyền: nốt nhạc trong nhạc dân tộc tương đương với nốt thứ 6 trong giản phổ.

[5]Vô sự tự thông: không cần thầy dạy cũng biết

[6]Vương giả chi nhận: lưỡi dao vương giả

8. Chương 8: Tặng Thanh Hồn.

Ngày hôm sau, theo thói quen Quân Mẫn Tâm tới Lai Nghi điện thỉnh an cha nương.

Tĩnh Vương đang đánh cờ cùng tiểu thúc dưới tàng cây lớn trước cửa điện, hai nam nhân tuấn nhã một trắng một tím như bức tranh thủy mặc tinh xảo xinh đẹp. Gió mát phất qua thủy tạ Bạch Liên, quân cờ đặt xuống tạo nên âm thanh trong trẻo.

Mà Liễu Vương Phi lại một thân một mình ngồi ở ghế mây thêu hoa, kim trong tay chậm chạp không hạ xuống, thất thần nhìn Tĩnh Vương và Quân Nhân. Đôi lông mày cong cong xinh đẹp nhẹ xoắn lại, ngưng kết với nhau gặt không hết ưu sầu.

Gần đây mẫu thân không hay cười. Quân Mẫn Tâm nghĩ ngợi đi tới nói: “Mẫu thân, người sao vậy?”

“A, Mẫn Nhi tới” Vương Phi phục hồi lại tinh thần, thả đồ may vá trong tay xuống, kéo Mẫn Tâm vào trong ngực nhẹ giọng than thở: “Không sao. Chỉ là gần đây cảm thấy... Tình cảm giữa phụ thân con và thúc thúc vô cùng tốt!”

Thất thần trong chốc lát, Vương Phi gần như đau thương thở dài nói: “Hai huynh đệ bọn họ, thật... thật rất thân mật đấy.”

Nghe vậy, Quân Mẫn Tâm ửng ửng cảm thấy dường như giọng nói mẫu thân có gì đó không đúng. Nhưng suy nghĩ một chút lại cảm thấy phụ thân và tiểu thúc là huynh đệ ruột, cũng là những nam nhân có tài, quan hệ bọn họ tốt thì có gì kì quái?

Quân Mẫn Tâm tâm sự nặng nề, trở về phòng lật vài tờ “Ly sử: Sự tích Phượng An còn lưu lại” (Chú thích: Phượng An là triều đại trước của nữ hoàng Quân Liên Thư), trong đó có một đoạn: “Phượng An năm thứ nhất, Khương quốc đại bại, phái sứ giả đến Ly quốc cầu hòa. Sứ giả Khương quốc nói chuyện vô lễ, Nữ hoàng nổi giận, cầm Thanh Hồn kiếm giết chết sứ giả, triều đình đổ máu tươi! Những người có mặt đều e sợ thiên uy, quỳ xuống không dám mở miệng...”

Quân Mẫn Tâm liếc mắt về phía kiếm Thanh Hồn treo ở trên tường, thầm nghĩ thế nhưng đương triều xảy ra chiếm giết, bà nội quả là một người ngoan tuyệt! Cũng không biết thanh kiếm này đã dính máu tươi bao nhiêu người

Hôm qua Mẫn Tâm vốn định đưa Thanh Hồn cho tiểu thúc, nhưng Quân Nhân nói hần chỉ dùng được trường kích, làm thế nào cũng không chịu nhận lấy Thanh Hồn.

Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ, gỡ Thanh Hồn treo trên tường xuống, lại tìm kiếm trong phòng một hồi, tìm ra một cây sáo kim lần trước xuất cung mua được. Nàng đẩy cửa phòng, một mình xuất cung tới chỗ Quân Nhân và Trần Tịch.

Nơi ở tiểu thúc cũng không xa cửa Ly cung, đi hai khắc liền ra khỏi cửa đông, đi bên phải một lúc, sát đường là một phủ không lớn, vòng đồng trên cửa gỗ hết sức đơn giản, không có khí chất giàu sang. Đây là nơi ở của tiểu thúc và Trần Tịch.

Bởi vì đã tới mấy lần nên lão quản gia trong phủ cũng nhận ra Quân Mẫn Tâm, vội vàng cung kính mời nàng vào phủ. Trong sân rất an tĩnh, trồng vài cây quế, tôi tớ cũng chỉ có một tiểu tỳ lạnh lợi hầu hạ nước trà thức ăn và một phụ nữ trung niên phụ trách giặt quần áo, một gã sai vặt quét dọn thêm lão quản gia là bốn người. Trong viện đơn giản sạch sẽ không chút xa hoa, thật sự không giống như phủ đệ của một Vương tộc.

Bởi vậy mà Quân Mẫn Tâm tặng thêm mấy phần kính nể và sùng bái.

Lúc này tiểu thúc vẫn còn ở trong cung chưa trở lại. Nghe nói Trần Tịch đang ở hậu viện đọc sách, Quân Mẫn Tâm cho lão quản gia lui xuống tự mình đi tới hậu viện.

Hậu viện Quân phủ hết sức trống trải, góc tường bày một hàng binh khí đao thương kiếm kích, có lẽ là để dễ dàng cho việc luyện võ.

Trong sân trồng hai gốc cây to trăm năm, hình ảnh âm áp, tiếng ve kêu không dứt. Toàn thân Trần Tịch mặc áo mỏng nhẹ nhàng khoan khoái nằm trên ghế dài dưới tàng cây đọc sách, hai tay để sau ót, trên mặt để một quyển sách dày, hai chân đi giày đen đặt trên bàn đá phía đối diện.

Quân Mẫn Tâm sững sờ, chợt cảm thấy buồn cười: Tên tiểu tử A Tịch này hần là đọc sách đến ngủ thiếp đi!

Ánh mặt trời giữa hè xuyên thấu qua tầng tầng lá cây tạo thành những điểm vàng nhỏ, rơi vào trên người thiếu niên đang ngủ đến mẫn nguyện, mạnh mẽ và không màng danh lợi. Trong giây lát đó có một loại cảm giác âm áp kì lạ chậm rãi dâng lên trong lòng Quân Mẫn Tâm, dường như ngón tay bốn mùa lạnh như băng cũng được sưởi ấm. Chỉ cảm thấy một màn duy mỹ trước mắt này so với với ánh mặt trời giữa hè còn chói mắt hơn.

Quân Mẫn Tâm giật mình, cất bước về phía thiếu niên đang nghỉ ngơi. Không ngờ Trần Tịch rất cảnh giác, lập tức bị tiếng bước chân đánh thức liền cầm sách ngồi dậy, đôi mắt sắc như sói, bộ dáng vận sức chờ phát động.

Thấy người đến là Quân Mẫn Tâm, ánh mắt của hần dần dần trở nên nhu hòa, vội đứng dậy ôm quyền khom người nói: “Bái kiến Công chúa.”

“A Tịch không cần xa lạ như vậy, phụ thân đã nói, riêng chúng ta có thể xưng huynh muội.” Quân Mẫn Tâm nở một nụ cười mềm mại, cố gắng rút ngắn khoảng cách với Trần Tịch: “Huynh cứ gọi ta Mẫn Nhi.”

Mẫn Tâm phát hiện, hôm nay Trần Tịch chỉ buộc nửa tóc, nửa còn lại giống như hồ nước mềm mại xỏa ở đầu vai, gió nhẹ thổi vén lên những sợi tóc xoắn trên trán hần rơi xuống sống mũi thẳng tắp. Đôi mắt màu xanh lam dưới ánh mặt trời càng thêm thủy động lòng người.

Quân Mẫn Tâm nhìn cuốn sách trong tay hần, hiếu kỳ nói: “A Tịch đang xem binh thư?”

“Là ‘Thơ lễ’, Vương Gia dạy ta mỗi ngày đọc vài quyển, tu thân dưỡng tính. Công...” Hần hơi dừng lại, tiếng gọi thân thiết ‘Mẫn Nhi’ kia vẫn không cách nào nói ra khỏi miệng, thiếu niên hồn huyết cao gây có chút không tự nhiên sờ sờ mồ hôi hột nơi chóp mũi, tay nắm cuốn sách thả ở bên người, mặt cúi thấp nói: “Vì sao người lại tới đây, cũng không để hạ nhân thông báo một tiếng??”

Lấy thanh đoản kiếm trong ngực ra, khoe môi Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng cong lên: “Hôm qua lấy được một thanh kiếm tốt, gọi Thanh Hồn. Tiểu thúc nói kiếm thuật của huynh không tệ, huynh xem có thích không? Thích sẽ đưa cho huynh.”

Trần Tịch chỉ nhìn kiếm Thanh Hồn một cái, vỏ kiếm đen nhánh, lóe lên ánh sáng uy nghiêm lộng lẫy, ẩn ẩn lộ ra sát khí, lập tức nhìn ra kiếm này là chí tôn chi bảo. Vội vàng khom người ôm quyền nói: “Trần Tịch không dám nhận, kính xin Công chúa giữ lại phòng thân!”

Huynh ấy nói ‘không dám nhận’ chứ không phải là ‘không muốn’. Quân Mẫn Tâm nghĩ, quả nhiên làm gì có thiếu niên tập võ nào không thích bảo kiếm danh mã[1]? Vì vậy nàng đưa kiếm lên phía trước thêm một chút nói:

“Ta cũng không tập võ, đáng tiếc tiểu thúc nói thân thể ta không thích hợp tập võ, tuyệt thế hảo kiếm như vậy lưu lại bên ta thật là lãng phí. A Tịch đừng từ chối, cầm đi! Cái này thật sự rất nặng.”

Thấy Trần Tịch lộ vẻ khó xử, vẫn còn do dự, Quân Mẫn Tâm lại cười nhạt nói: “Về sau chờ A Tịch luyện công phu thật tốt, tới bảo vệ ta là được rồi, cũng không uổng công hôm nay đưa kiếm Thanh Hồn cho huynh.”

Nghe vậy, Trần Tịch có chút kinh ngạc ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi đưa tay nhận lấy kiếm Thanh Hồn, tay giờ quá đỉnh đầu, quỳ một gối xuống đất gần từng chữ:

“Trần Tịch, cảm ơn Công chúa!”

Chờ A Tịch luyện công phu thật tốt, tới bảo vệ ta là được rồi... Đường như lúc này có cái gì đó lặng lẽ hòa tan, mọc rễ đâm chồi.

“Đứng lên đi!!” Quân Mẫn Tâm bắt đầu dĩ lắc đầu, than nhẹ một tiếng: “Gọi ta Mẫn Nhi, như thế nào mà tạt xấu xa lạ này sửa không được?”

Trần Tịch đứng dậy, dưới ánh mặt trời rút kiếm Thanh Hồn ra, kiếm quang chiếu vào con người kiên định mà thâm thúy của hắn, phát ra ánh sáng cô đơn trong trẻo. Một mảnh lá cây bị gió thổi, nhẹ nhàng rơi xuống mũi kiếm lập tức bị chém làm hai.

Con người Quân Mẫn Tâm sáng lên, thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên là xuy mao đoạn phát[2], kiếm tốt chém sắt như chém bùn.

Trần Tịch tiện tay cầm kiếm, kiếm tra vào vỏ phát ra âm thanh giòn vang, mặc dù hắn là người trầm mặc ít nói nhưng lúc này cũng không che giấu được mừng rỡ trên mặt cùng với sự hài lòng, khen: “Kiếm tốt!”

“Huynh thích là được rồi.”

Một cơn gió mát thổi qua. Quân Mẫn Tâm chần chừ hồi lâu, mới chậm rãi từ trong tay áo lấy ra cây sáo kim đưa cho Trần Tịch, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, chỉ rũ mắt có chút ngập ngừng nói:

“Huynh thổi sáo không tệ, cái này huynh cũng nhận lấy. Hôm đó xuất cung du ngoạn mua, cũng không phải là vật gì đáng giá.”

Trần Tịch rõ ràng sững sờ, đôi tai hơi ửng đỏ, nhìn cây sáo kim trong lòng bàn tay. Hai người trầm mặc hồi lâu, Trần Tịch nhỏ giọng hỏi: “Sao Công chúa biết ta sẽ thổi sáo?”

Lúc này Quân Mẫn Tâm mới nhận ra mình lỡ lời, cũng không thể nói với Trần Tịch là kiếp trước nàng từng nghe hắn thổi sáo.

Bình phục tâm tình, nàng tránh né nói: “Ta nghe nói người Hồ thích cái này, vì vậy đoán huynh cũng sẽ thổi.”

Trần Tịch một tay cầm đoản kiếm, một tay không ngừng vuốt ve cây sáo trong lòng bàn tay, hồi lâu, hắn nhẹ giọng lần nữa: “Cám ơn!!”

Quân Mẫn Tâm thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhợt nhạt cười một tiếng, bỗng nhiên nói: “A Tịch sinh ra ở đất người Hồ, nhất định tinh thông cưỡi ngựa, không bằng huynh dạy ta cưỡi ngựa, như thế nào?”

Trần Tịch ngẩng đầu nhìn nàng: “Bây giờ?”

Quân Mẫn Tâm mỉm cười gật đầu

Trên giáo trường, Trần Tịch dẫn ra một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết, sau yên ngựa có thêm một chiếc đệm mềm mại, cúi đầu nói với Quân Mẫn Tâm: “Đây là con ngựa cái, dịu ngoan hiểu tính người, thích hợp người mới học.”

Vóc dáng Quân Mẫn Tâm hiện tại vẫn còn quá thấp, leo không lên lưng ngựa, hai cánh tay Trần Tịch nhấc nàng ôm lên lưng ngựa, mình cũng nhảy lên theo. Từ sau lưng nàng cầm dây cương, hai người trước sau cùng cưỡi một con ngựa.

Cảm giác được hương thơm của tiểu nhân nhi mềm mại trong ngực, thiếu niên có chút không tự nhiên dời về phía sau một chút, nghiêm túc dạy: “Đừng sợ, chân kẹp chặt bụng ngựa...”

Kiếp trước Quân Mẫn Tâm đã từng cưỡi ngựa, mặc dù thuật cưỡi ngựa không tinh, nhưng miễn cưỡng cũng có thể. Vì vậy không tới nửa canh giờ, nàng đã có thể một mình cưỡi ngựa nhỏ chạy về phía trước.

Đứng trong bóng râm, thiếu niên nhìn cô gái má lúm đồng tiền như hoa trên lưng ngựa, phát ra một tiếng than thở thật thấp không thể nghe thấy: “Mẫn Nhi...”

Trần Tịch dựa lưng vào tường rào giáo trường, từ trong ngực lấy ra sáo kim đặt lên môi, đầu ngón tay đặt nhẹ, tiếng sáo du dương cao vút theo gió bay lên không trung giáo trường, rơi vào năm tháng tuổi thơ tràn đầy tiếng ve kêu và ánh sáng mặt trời rực rỡ...

Năm ấy, nàng tám tuổi, hắn mười một.

Trong tiếng sáo, biển cả hóa nương dâu, Tình cung trải qua mấy lần đông tuyết xuân hồng, trong nháy mắt trải qua năm năm.

Mùa hè năm năm sau, ngoại ô Vương đô cỏ xanh mọc dày.

Trời thăm thẳm đất mênh mông, gió thổi nhẹ nhẹ, hương hoa đại phảng phất. Trời xanh mây trắng, một vị thiếu nữ trang phục mùa hè màu xanh cưỡi tuần mã đỏ thắm lẳng lặng đứng yên, bên cạnh là một thiếu thiên vô bào màu trắng cưỡi Ô Vân Cái Tuyết xinh đẹp.

Thiếu nữ trưởng thành mỹ lệ, ôm trong ngực một thanh tỳ bà đỏ tươi như máu, tiếng đàn tỳ bà leng keng quanh quần trời đất, quay về, lượn lờ như khói.

Một khúc tỳ bà đi qua, trời đất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi.

Thiếu niên cạnh cô gái bộ dáng mười sáu tuổi, tóc xoăn, khuôn mặt anh tuấn trầm tĩnh như nước. Nghe thấy tiếng tỳ bà hắn theo thói quen lấy ra sáo kim trong ngực, thổi một khúc cao vút quen thuộc, âm điệu êm ái đau thương trôi nổi thật lâu trên mặt đất.

Thiếu nữ ôm tỳ bà trong ngực nhắm mắt lắng nghe, khóe môi màu đỏ nâng lên một nụ cười nhạt: “‘Nhạn Nam Quy’, A Tịch rất thích bài này!”

“Ừ, khi còn bé mẫu thân dạy ta.”

Thiếu niên để cây sáo bên môi xuống, trông mắt thâm thúy nhìn về thiếu nữ xinh đẹp nhỏ nhắn tôn quý bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Nên về rồi, Mẫn Nhi.”

Tiếng vó ngựa cuồng loạn đập vỡ hoa rơi trên đất. Trong phút giây đó, chỉ có bóng dáng của thiếu nam thiếu nữ giục ngựa, tạo thành một hình ảnh xinh đẹp, vĩnh hằng.

[1]Bảo kiếm danh mã: Kiếm tốt ngựa có tiếng.

[2]Xuy mao đoạn phát: ở đây muốn nói là thanh kiếm rất sắc bén.

9. Chương 9: Kể Phản Bội.

Mùa thu Chân Vũ năm thứ ba mươi mốt.

Hương quế tung bay. Trước cửa điện, lá phong buổi sớm đỏ thắm như lửa, rơi xuống đỏ thắm mặt đất.

Quân Mẫn Tâm mặc một bộ quần áo trắng, tóc đen uốn lượn chảy xuôi. Nàng ngồi một mình ở tẩm điện trước cây phong, đầu ngón tay trắng nõn như củ hành được lột vỏ sờ sờ dây đàn tỳ bà, đôi mắt to dịu dàng trầm tĩnh nhìn lá rơi.

Sáng sớm sau khi rời giường, nàng liền ôm tỳ bà trong ngực yên lặng suy nghĩ, tu thân dưỡng tính, đây là thói quen trong suốt năm năm qua của nàng.

Từ từ trưởng thành, từ từ kiên cường. Quân Mẫn Tâm mười ba tuổi, đôi mắt vẫn dịu dàng mỹ lệ như trước, nhưng đã nhiều hơn mấy phần xử sự không sợ hãi đến mức trầm tĩnh, trên khóe môi vẫn là nụ cười nhạt như cũ trước sau không đổi nhưng ngày càng trở nên khó dò. Lúc nói chuyện, nàng vẫn trầm nhẹ nhưng lại lộ ra sự kiên quyết không cho phép kháng cự. Nàng giống như cái gì cũng thay đổi, lại giống như không thay đổi cái gì.

Năm năm qua, mẫu thân nàng ngày càng trở nên trầm mặc và cô độc, phụ thân cả ngày bận bịu nhiều việc dường như cố ý xa lánh mẫu thân. Những năm này, rốt cuộc Trần Tịch cũng mở lòng lộ ra nụ cười chân thành, đối với nàng không còn lạnh nhạt như cũ. Duy nhất không đổi, hình như chỉ có Quân Nhân, nụ cười thủy chung vẫn trong sáng như ánh mặt trời. di+ẽ/n đàn loôe q'uý đ»ô*n.

Tiếng bước chân nhỏ sau lưng cắt đứt suy nghĩ của nàng. Một vị nữ quan trẻ tuổi toàn thân áo xanh khom người đi tới, vén áo quỳ trước Quân Mẫn Tâm nói:

“Ty chúc Cố Cầm Thư ra mắt Điện hạ!”

Bởi vì Tĩnh quốc lúc trước là Ly quốc, thiên hạ nữ tôn, tư tưởng ăn sâu bén rễ nhiều năm nhất thời không thể đổi được – ví dụ như bảo vệ địa vị của nữ nhân. Vì vậy mặc dù Tĩnh quốc dưới sự cai trị của nam quyền, nhưng nữ nhân cũng có thể làm quan, chinh chiến sa trường, tình thế nam nữ cùng làm quan đã kéo dài mấy chục năm.

Những năm gần đây Tĩnh Vương cố ý bồi dưỡng Quân Mẫn Tâm thành người hợp cách để thừa kế vương vị, bắt đầu để nàng đặt chân vào chuyện chính trị. Nếu tương lai nàng lên làm Nữ vương Tĩnh quốc thì bên cạnh dĩ nhiên không thể thiếu được một nhóm hiền thần tâm phúc trung thành với nàng. Đầu mùa xuân năm nay tân tuyển một nhóm quan viên, Quân Mẫn Tâm liếc mắt một cái liền nhìn trúng vị nữ quan giàu kinh nghiệm trẻ tuổi yên tĩnh này – chính là Cố Cầm Thư.

Tiếng tỳ bà dừng lại. Quân Mẫn Tâm dời tầm mắt từ những chiếc lá đang bay múa lên mặt Cố Cầm Thư, cười nhạt nói: “Số ghi chép khách hàng, tương mục đều tính toán tốt rồi sao?”

Cố Cầm Thư lấy ra một quyển sổ sách bên ngoài màu đỏ, đôi tay gầy quá đỉnh đầu kính cẩn nói: “Một năm quốc khố chỉ sáu trăm năm mươi vạn lượng, trong đó tiền cống vàng bạc tơ lụa cho Khương quốc tổng hai trăm tám mươi vạn lượng. Chi tiêu cho Binh bộ tổng một trăm năm mươi vạn lượng, trong đó động viên binh lính và quân lương khô giáp chi sáu mươi vạn lượng, rèn binh khí chi ba mươi tám vạn lượng, khao thưởng chiến thắng và tiền phụ cấp ai tắng, binh sĩ tàn tật tiêu phí năm mươi hai vạn lượng. Cúng bái cung đình và bổng lộc quan viên chi ra một trăm vạn lượng, cứu tế nạn hạn hán và thiên tai do tuyết chi tiêu tổng một trăm hai mươi vạn lượng. Năm nay thuế thu được một trăm ngàn thạch[1], trừ đi miễn giảm thuế ngoài ba quận Giang Bắc gần đây gặp đại hạn hán. Quốc khố năm nay tăng một trăm ba mươi vạn so với năm trước. Đây là sổ sách, thỉnh công chúa Điện hạ kiểm tra!”

Quân Mẫn Tâm tự mình rót ly trà búp non xanh đưa tới, nhận lấy sổ sách lật xem nói: “Nhạc Chi làm rất tốt, đứng lên đi, tới ném thử trà của Sương Mai điện một chút.”

Nhạc Chi là tên tự của Cố Cầm Thư, Quân Mẫn Tâm sống hai đời, am hiểu sâu sắc cách đối nhân xử thế nơi thâm cung. Nàng biết mình không có lực chấn nhiếp[2] cường đại như bà nội, vì vậy không thể dựa vào vũ lực chuyên chế để chinh phục thiên hạ, chỉ có thể dựa vào nhân đức thân thiện kéo gần khoảng cách với hạ nhân, lung lạc lòng người. die»n@d an!@l\$#e%qu^y d&on

Quả nhiên Cố Thị Lang[3] có chút thụ sủng nhược kinh, khuôn mặt đoan trang thanh tú ngẩng lên, trong mắt lóe ra ánh sáng nhật nói: “Tạ Công chúa nâng đỡ!”

Quân Mẫn Tâm luôn luôn bác văn cường thức thông tuệ hơn người, chỉ là kiếp trước bị tính cách hèn yếu che giấu, cho nên cũng không làm ra thành quả gì. Hôm nay bất đồng, chỉ thấy nàng đọc sổ sách nhanh như gió, trang sách giống như bị gió thổi ào ào di chuyển, mười ngón tay ở trên đầu gối không ngừng xao động, hẳn là tính nhảm.

Không tới nửa canh giờ, Quân Mẫn Tâm đã xem xong cả bản sổ sách dày! Đặt sổ sách xuống, nàng nhấp một ngụm trà, nước trà vẫn còn ấm.

“Con số chi tiêu trên sổ sách và cách dùng điều điều rõ ràng, tính toán không sai chút nào. Nhạc Chi làm rất tốt, cực khổ.”

Cố Thị Lang vội chấp tay nói: “Là nhiệm vụ của tỳ chức, Công chúa quá khen.”

“Chỉ là việc thu thuế của năm nay, thật ra có vài chỗ ta không hiểu. Nhạc Chi, mời xem.” Quân Mẫn Tâm mở sổ sách, đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng dừng một chút ở vài nơi, tựa tiểu phi tiểu: “Nơi này, nơi này, còn có nơi này... Trước nay Lệ quận phía Nam có thể sánh ngang với phủ thành Vương đô, đặc biệt phồn hoa đông đúc và giàu có, coi như tính theo năm mươi vạn hộ nhân khẩu cũng có thể giao nộp không dưới trăm vạn thạch thuế ruộng. Nhưng hai năm nay chỉ có sáu mươi ba vạn thạch, vậy số còn lại đã bị chiếm đoạt mất sao?”

“Chuyện này...” Trong lòng Cố Thị Lang cả kinh, biết nhất định có quan viên bên dưới đã giở trò quỷ, nhưng trên mặt vẫn thanh sắc bất động nói: “Thần lập tức đi thăm dò!”

Quân Mẫn Tâm mỉm cười gật đầu một cái, đôi mắt trong trẻo không có một tia tạp chất: “Khổ cực Nhạc Chi rồi, đi xuống đi. Sổ sách trước để ở nơi này, để ta trình lên phụ thân là được.”

Cố Cầm Thư vội vàng gật đầu, khom người cáo lui.

Quân Mẫn Tâm khép lại sổ sách, ôm tỳ bà đứng dậy trở về phòng, dư quang nơi khóe mắt lại liếc về phía sau cửa hông có một bóng dáng nhật màu vội vã thoáng qua. Trong bụng nàng nghi ngờ, trầm giọng nói:

“Người nào ở đằng kia?”

Thân ảnh quen thuộc kia quay người bỏ chạy, Quân Mẫn Tâm quát lên: “Đứng lại!”

Lời còn chưa dứt, một viên đá phá gió mà tới, đánh trúng mắt cá chân của người đang chạy trốn, người nọ kêu lên một tiếng ngã nhào trên đất, hồi lâu cũng đứng không lên.

Là thị tỳ Vân Hoàn, nàng ta đang nghe trộm? Tại sao phải làm như vậy? Người nào phái nàng ta tới?

Suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, Quân Mẫn Tâm thản nhiên đi qua, trên mặt là một mảnh ôn hòa lạnh nhạt, khẽ mỉm cười với thị tỳ đang vẽ mặt kinh hoàng: “Là Vân Hoàn sao, chuyện gì hết hoảng như vậy?”

Vân Hoàn cuống quýt lắc đầu: “Không có, không có việc gì! Nô tỳ mang trà cho Công chúa...” Nói xong liền giầy giụa muốn đứng lên, mới đi một bước lại ngã xuống đất bởi đau đớn.

“Thế nào lại không cẩn thận, bị trật rồi hả?” Nói xong nàng khom người muốn đỡ Vân Hoàn dậy.

Vân Hoàn run lên, khuôn mặt trắng bệch lui về sau một bước, đối với Quân Mẫn Tâm hết sức sợ hãi. Nụ cười mỉm trên mặt Quân Mẫn Tâm vẫn không đổi, chỉ thở dài một tiếng nhỏ không thể thấy, hướng trong điện kêu: “Mộc Cẩn, Kim Lan, đỡ Vân Hoàn đi xuống nghỉ ngơi, nhớ thoa thuốc cho nàng ta.”

“Dạ!” Lập tức có hai tiểu tỳ lục y thanh lệ chạy ra từ Sương Mai điện, đều là mười ba mười bốn tuổi, hai búi tóc hình xoắn ốc áo mỏng màu xanh lá, ống tay áo kéo cao, một bộ dáng lạnh lợi có kinh nghiệm.

Tuổi tác hai người so với Quân Mẫn Tâm không khác nhiều lắm. Đây là thị tỳ thiếp thân nàng tự mình chọn từ nhóm tiểu cung nữ mới vào cung trước năm mới, hơn nữa Quân Mẫn Tâm đối đãi người thân thiện, vì vậy hai tiểu thị tỳ đối với Công chúa đều một lòng trung thành.đi/ẽ n ãđầ n l#ê q u,y đ>ô n

Hai tiểu tỳ một trái một phải đỡ Vân Hoàn, từ cửa hông đi xuống viện hạ nhân. Quân Mẫn Tâm nhìn bóng lưng Vân Hoàn nơi xa, như có điều suy nghĩ.

“Công chúa.” Từ trên cây phong lá đỏ ‘lá tả’ nhảy xuống hai bóng người quỳ trước mặt nàng, hai người toàn thân trang phục màu đen che nửa gương mặt, là cách ăn mặc của ảnh vệ. Đúng lúc này, ảnh vệ phía bên phải vóc người cao cao cung kính nói: “Khởi bẩm Công chúa! Theo ty chức biết, gần đây Đại cung nữ Vân Hoàn nhiều lần gặp riêng Phó thống lĩnh cấm quân Vương Thủ Đức, thỉnh Công chúa lưu tâm.”

Một nha hoàn cùng một Phó thống lĩnh Vương cung tay nắm ba vạt cấm quân gặp mặt riêng tư?

Nhớ tới cha nương phản bội nhau trong kiếp trước, thăm kịch mẫu thân bức vua thoái vị, Quân Mẫn Tâm rũ mĩ mắt xuống che kín con ngươi nặng nề, khóe môi nhếch lên nụ cười nhạt trước sau như một: “Các người trước dừng quỳ, đứng lên nói chuyện. Chuyện gặp riêng tư này có thể là chuyện lớn cũng có thể là chuyện nhỏ, nếu chỉ đơn thuần là lưỡng tình tương duyệt trước hoa dưới trăng, vậy chúng ta cũng không cần phải gây đánh uyên ương. Nhưng nếu là mưu đồ bí mật bất chính...”

Nghe vậy, người ảnh vệ áo đen dáng cao trầm giọng nói: “Có cần ty chức xóa bỏ người này?”

“Trước để đó, ta tự có tính toán.” Dừng một lúc, Quân Mẫn Tâm khẽ nghiêng đầu, nở nụ cười dịu dàng với hai ảnh vệ: “Từ Vũ đại ca, Đoàn Thanh đại ca, làm ảnh vệ ăn gió nằm sương, thật sự là khổ cực các huynh!”

Từ Vũ Chính là ảnh vệ dáng cao, còn Đoàn Thanh Vân là người còn lại, hai người đều gặp được Công chúa vào năm năm trước. Một năm kia, tiểu Công chúa Mẫn Tâm tám tuổi đi bãi bắn tên đưa trà lạnh cho Trần Tịch, Từ Vũ và Đoàn Thanh ở một bên ồn ào trên chóc:

“Tiểu cung nữ năm nay mới tới sao, cũng thật biết săn sóc!”

Sau lại nghe Trần Tịch gọi nàng ‘Công chúa’, hai tiểu tử này nhất thời sợ ngây người, đùa giỡn Công chúa trước mặt mọi người chính là đại sự rơi đầu đấy! Vốn tưởng rằng chết chắc, kết quả lúc đó Quân Mẫn Tâm cũng chỉ lộ ra nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Mọi người cực khổ!”

Bắt đầu từ khi đó, hai thiếu niên này hết sức có cảm tình với nàng, sau lại chủ động trở thành một thành viên trong mười ba ảnh vệ bên cạnh Công chúa, danh hiệu phân biệt là Từ Tam, Đoàn Thập Nhất. Tất cả ảnh vệ đều là cô nhi không cha không mẹ, phần lớn thời gian chỉ có thể sống ở trong bóng tối, người khác không cách nào nhìn thấy, cả đời chỉ nhận một chủ tử, là trung khuyển, là hộ vệ, cũng là cỗ máy giết người.

Đã cách nhiều năm, hai người đều cho rằng sẽ không có người nào biết tên của bọn họ, cho đến vừa rồi Quân Mẫn Tâm quen thuộc mà thân thiết kêu tên của bọn họ, âm áp giống như tiểu muội nhà mình kêu bọn họ là ‘đại ca’.

Hai người đều có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, chính tề vang vang nói: “Vì Công chúa ra sức, muôn lần chết không chối từ!” Nói xong, hai bóng đen nhanh chóng thối lui, lần nữa biến mất ở chỗ sâu tầm mắt.

Quân Mẫn Tâm hài lòng cười một tiếng, thăm nghĩ quả nhiên nhóm ảnh vệ tiểu thúc và A Tịch tuyển ra có thể tin nhiệm.

Xế chiều, Quân Mẫn Tâm cầm sổ sách trình lên Tĩnh Vương, không ngờ nội thị nói Tĩnh Vương đi phủ đệ của Quân Nhân. Mẫn Tâm thăm nghĩ đã hơn nửa tháng mình không tới phủ tiểu thúc chơi, dù sao lúc này cũng nhàn rồi, liền đi Quân phủ.

Ra cửa cung quẹo phải, phủ đệ Quân Nhân vẫn như mấy năm trước, chỉ là lúc này có hai nữ nhân đứng ở cửa, một người trong đó chính là nha hoàn Vân Hoàn, mà người còn lại một thân cung trang màu tím, tóc đen cài trâm, dáng người yếu điệu, quả nhiên là dáng vẻ mỹ nhân...

Mẫu thân? Quân Mẫn Tâm dừng bước, âm thầm nghi ngờ nghĩ: Mẫu thân ngăn người đứng trước cửa phủ tiểu thúc làm gì?

Đang suy nghĩ, Liễu Vương Phi bên kia cũng nhìn thấy nàng, chậm rãi quay lại, khuôn mặt mỹ lệ tái nhợt, hờ hững nói: “Con cũng tới rồi.”

“Mẫu thân!!!”

Quân Mẫn Tâm vội cúi đầu, cung kính hành lễ: “Nữ nhi đang có chuyện muốn tìm phụ thân thương lượng, nghe nói phụ thân trong phủ tiểu thúc nên chạy tới, không nghĩ mẫu thân cũng ở nơi này. Mẫu thân, vì sao lại không vào?” Quân Mẫn Tâm không chút để ý liếc Vân Hoàn bên cạnh Vương Phi một cái, nàng ta hoảng sợ cúi đầu, xoắn mép tay áo.

Liễu Vương Phi nở một nụ cười, vừa như khinh miệt lại vừa như mỉa mai, đôi môi đỏ như máu khẽ mở: “Quân Nhân thật là một người rất giỏi, phụ thân con cả ngày vây quanh hắn còn chưa nói, con cũng như vậy. Thôi thôi, gọi Vương Gia sớm hồi cung, đừng để trễ giờ cơm tối!”

Dứt lời, Liễu Vương Phi không nhìn Quân Mẫn Tâm một cái, ưu nhã xoay người rời đi. Vân Hoàn một bên run run rẩy rẩy nhất thời như được đại xá, lập tức đi theo.

Thay đổi, mẫu thân thay đổi rồi! Bức vua thoái vị, soán vị, giết vua, từng màn thảm kịch kiếp trước thì nhau hiện lên trước mắt. Mẫn Tâm không quên được năm ấy nàng mười bốn tuổi, mẫu thân không cam lòng cùng oán hận nằm trong vũng máu. Nàng mở miệng than thở: Chẳng lẽ không thể thay đổi tất cả được sao?

Không muốn một lần nữa mất đi mái nhà ấm áp tốt đẹp này.

[1] 1 Thạch = 120 cân = 100 lít = 100 thưng

[2] Chấn nhiếp: kinh sợ

[3] Thị lang: quan

10. Chương 10: Chủ Thủ Khắc Hoa.

“Dích xác là sơ hở rất lớn.”

Ánh mặt trời ôn hòa rơi xuống song cửa sổ. Tĩnh Vương khép lại sổ sách nói: “Những năm này bận bịu củng cố binh lực, ngược lại không rảnh chú ý bên Lệ quận rồi, trường hợp nuốt riêng tiền thuế diễn ra ngày càng nghiêm trọng.”

Quân Nhân một bên cười tủm tỉm nói: “Quận chủ Lệ quận lá gan đủ lớn!”

Mẫn Tâm nói: “Nếu phụ thân đã sớm biết, vì sao không cách chức giáng tội?”

“Năm ngoái đã phái người điều tra, nhưng không tra được chứng cứ. Vốn định đợi đầu xuân năm tới phái tâm phúc đặc lực xuôi Nam tới Lệ quận điều tra, hiện tại ta không nhàn rồi.”

“Vì sao?”

Quân Nhân gõ chiết phiến, khoan thai nói với Quân Mẫn Tâm: “Ca ca tới tìm ta chính là vì chuyện này. Hôm nay nhận được mật thư của trình thám nói Hoàng đế cử người tới thị sát.”

“Thị sát?!” Quân Mẫn Tâm đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Tĩnh Vương nhẹ nhàng gạt đầu, mày đẹp khẽ nhíu: “Hai năm qua quân đội sẵn sàng ra trận sao có thể lừa gạt được tai mắt nằm vùng của Hoàng đế ở Tĩnh quốc? Chỉ sợ Khương Hoàng đã nghe nói phong phanh, trước phái người đến thăm dò thực hư, nếu là thật nhất định sẽ hạ lệnh, không kiêng nể tước bỏ chức hầu, không chút nương tay! Nếu tin tức đáng tin, hẳn là Cừu Tướng quân Cừu Sơ Chiêu và Khương Hoàng tử cùng đến. Về phần Khương Hoàng đến tột cùng là phái vị hoàng tử nào đến, thì ta không biết trước.”

Đường ray vận mệnh vẫn chưa lệch khỏi quỹ đạo quá xa, nên tới sẽ tới.

Vừa dứt lời, liền nghe âm thanh lạnh nhạt quả quyết của Quân Mẫn Tâm truyền tới: “Là Cừu Hoàng tử Lạc Trường An.”

Bất gặp Tĩnh Vương và Quân Nhân không tiếng động nghi vấn, Quân Mẫn Tâm rũ mắt che giấu kinh hoảng và luống cuống bên trong, âm thanh hết sức bình thản: “Cửu Tướng quân và Cửu Hoàng tử có giao hảo tốt.”

Tĩnh Vương xuề xòa gật đầu: “Mọi chuyện xảy ra trong tháng này có chút lộn xộn, tóm lại không thể để cho Hoàng đế bắt được nhược điểm của chúng ta. Mẫn Nhi, con sửa lại sổ sách thu chi, tất cả những khoản chi cho binh bộ và tể tự đều giảm một nửa, binh lính Vương thành và binh lực cấm quân cũng cần che giấu một nửa, để tiểu thúc con xử lý. Chuyện này cơ mật, cần phải làm cẩn thận.”

“Nữ nhi hiểu.”

Ba người đang trao đổi làm thế nào để đánh lừa Khương quốc, lại thấy mái tóc xoăn màu đen ở cửa, thiếu niên có đôi mắt màu xanh mặc võ bào đi tới, thấy ba người đang thương nghị quốc sự, bước chân ngừng lại một chút, xoay người kiêng dè tránh đi.

Quân Nhân vội kêu hần dừng lại: “Tiểu đồ nhi, thảo luận kết thúc rồi?”

Thiếu niên hồn huyết đáng người thon dài ôm quyền hành lễ, cung kính nói: “Đã điều quân trở về, giáo trường thu binh vào giờ Ngọ.”

Quân Nhân híp mắt phượng, khuôn mặt hàm chứa ý cười càng thêm sinh động mê người. Hần phát tay với Trần Tịch nói: “Thời gian đã muộn, con dẫn cháu gái nhỏ đi phòng ăn dùng cơm đi, ta còn có chuyện quan trọng cần thương lượng với Vương Gia, chờ thức ăn được thì mang một phần tới phòng khách.”

Tĩnh Vương bổ sung một câu: “Võ công tất nhiên quan trọng, nhưng văn học không thể bỏ quên, nhớ giờ mùi tới đây luyện văn.”

Trần Tịch ‘vâng’ một tiếng, đưa Quân Mẫn Tâm lui ra.

Hai hậu bối vừa đi, Quân Nhân liền phe phẩy chiết phiến không chút để ý nói: “Đại sự làm giả sổ sách này sao lại giao cho cháu gái nhỏ làm, không có vấn đề gì sao? Dù sao cũng là đứa nhỏ.”

Tĩnh Vương lắc đầu một cái, sợi tóc không buộc nhẹ nhàng quét qua đầu vai, cười khổ nói: “Mặc dù tính tình Mẫn Nhi có chút mềm yếu, nhưng lòng dạ khá sâu, không thể xem nhẹ được!”

Một tay Quân Nhân cầm chiết phiến, hần híp mắt tựa như hồ ly, tựa tiểu phi tiểu: “Dạ dạ dạ, cả nhà huynh đều là nhân vật lợi hại! Mới vừa rồi tẩu tử còn nhìn miệng chúng ta chòng chọc cho tới trưa kìa, ánh mắt kia. Chà chà! Giống như nhìn thấy hồ ly tinh quyến rũ trượng phu nha!”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Tĩnh Vương ngăn ra, hồi lâu mới lẩm bẩm: “Nàng ấy là người... Nàng ấy là người...” Than khổ một tiếng, cũng không có đoạn sau.

Phòng bếp Quân phủ không lớn, đơn sơ sạch sẽ, hỗn tạp mà không hỗn loạn, trên vách tường treo một hàng thịt muối hun khói. Trần Tịch nhanh chóng đốt củi, lấy gạo bỏ vào nồi, bắt đầu nấu cơm.

Quân Mẫn Tâm đứng cạnh cửa gỗ cũ kỹ, hết sức kinh ngạc luống cuống nhìn tất cả trước mắt: “Tại sao huynh lại tự mình nấu cơm, đầu bếp trong phủ đâu?”

Trần Tịch cười cười: “Lưu ma ma nhiễm phong hàn, thân thể không thuận tiện, mấy ngày trước đây xin nghỉ về nhà nghỉ ngơi, nhất thời trong phủ không có người nấu cơm, cũng may ta có thể ứng phó ít nhiều.” Dứt lời, hần dùng ống trúc thổi lửa trong lò bếp, khói xanh bay lên từ phía sau, củi được đốt lên. Mùi khói hun người, hần vội vàng ngẩng đầu lên:

“Mẫn Nhi, muội đứng xa một chút kéo bị sặc.”

Bên trong khói xanh lượn lờ, thiếu niên xoa mồ hôi rịn ra trên trán, không biết từ chỗ nào lấy ra một bao giấy dầu mở ra, bên trong là một con gà quay vàng ruộm béo mập, có lẽ thuận tiện mua ở trên phố khi trở về.

Trần Tịch vừa vội làm, vừa nói: “Đúng rồi, mười ba ảnh vệ sư phụ chọn có làm tròn bổn phận?”

“Đi theo như hình với bóng, một lòng trung thành, rất là hài lòng.”

Trần Tịch nở nụ cười vui vẻ, con dao làm bếp sáng loáng trên tay hắn kéo thành một đường xinh đẹp, bắt đầu chặt gà quay thành từng miếng.

Quân Mẫn Tâm ngơ ngác nhìn thiếu niên võ bào màu trắng bận rộn vun đống dao ở trong bếp, còn nàng sống trong nhung lụa nên chẳng giúp được việc gì. Có lẽ là khói xông vào mắt, một khắc kia, trong lòng Quân Mẫn Tâm chưa xốt đến nỗi suýt rơi lệ.

Trần Tịch chặt gà quay vàng giòn thành từng miếng đều đặn xếp thành hai đĩa to, xối lên nước sốt dầu gừng, đặt lên một chút rau thơm xanh tươi. Thấy Quân Mẫn Tâm im lặng đứng ngoài cửa không nói, hắn nhẹ nhàng tìm đề tài nói:

“Hôm qua sư phụ nói muốn đưa ta vào cung làm thị vệ trưởng, ta đồng ý rồi.”

Thị vệ trưởng chẳng qua chỉ là người dẫn đầu mấy chục tiểu thống lĩnh, tiểu quan to như hạt vừng, lại phải dãi nắng dầm mưa bốn ba không nghỉ, không lúc nào có thể thư giãn. Trong cung chuyện lớn bằng cái hạt vừng cũng chẳng vắn đến đâu, thật sự là một chức vị phí sức mà không được cảm ơn. Quân Mẫn Tâm không khỏi có chút lo lắng: “Vậy sao? Việc này quá mệt mỏi, nhân tài không được trọng dụng rồi.”

Trần Tịch nhanh chóng đặt màn thầu trên CƠM CHÍN, nghe được lời này thì hết sức kinh ngạc, xoay đầu lại nói: “Sao có thể? Có thể ở trong cung bảo vệ Công chúa và Vương Gia, ta cầu cũng không được, sao có thể ngại mệt mỏi?”

Quân Mẫn Tâm nhìn hắn, buồn bã nói: “A Tịch nên mặc bạch y ngân giáp, giữ ấn soái hổ phù, nắm trong tay trăm vạn binh lính, nếu không cũng là mười vạn thủ lĩnh cấm quân, bảo vệ Vương cung một mảnh an bình mà không phải là một người như vậy.”

Nghe vậy, đôi tai Trần Tịch hơi ửng đỏ, lại không nhịn được bật cười nói: “Thống lĩnh cấm quân nếu không phải tâm phúc thân tín thì không thể đảm nhiệm, nếu không chẳng may cấm quân phản bội, Vương đô sẽ lâm nguy! Sao Công chúa có thể tin tưởng Trần Tịch như vậy?”

Tâm, chưa bao giờ đau xót như vậy. Quân Mẫn Tâm muốn nói cho hắn biết: A Tịch, kiếp trước huynh đã dùng sinh mạng mình chứng minh tất cả, cho nên đời này ta sẽ tin tưởng huynh vô điều kiện, bởi thường huynh...

Nhưng những lời này vĩnh viễn không thể nào nói ra, chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

.....

Đêm đó, Quân Mẫn Tâm mơ thấy ác mộng, nàng mơ thấy màn âm mưu bức vua thoái vị của kiếp trước, mẫu thân cầm chủy thủ thê lương gào thét: “Ta cũng không muốn vậy! Là Quân gia các người bức ta!”

Sau đó một kiếm bay tới, xuyên qua lồng ngực bà. Dung nhan tuyệt sắc trong phút chốc điêu linh, Vương Phi mở to đôi mắt đen nhánh như màn đêm, nước mắt và máu rơi đầy đất...

Trong mộng, quá khứ bị nàng cố ý quên lãng dần dần trở nên rõ ràng như có thể chạm tay vào được.

Nửa đêm tỉnh giấc, mở mắt đến khi trời sáng.

Hôm sau Quân Mẫn Tâm đi tắm điện Vương Phi.

Tắm điện lớn như vậy nhưng xung quanh không một bóng người, hoa lệ yên tĩnh, lạnh lẽo thấm vào người. Quân Mẫn Tâm vẫy lui hai thị nữ Kim Lan, Mộc Cẩn, một mình vào đại điện. Bỗng nhiên trong điện có một người đi ra, một nam nhân râu ria mặc áo giáp.

Quân Mẫn Tâm nhìn thoáng qua nam nhân hơn ba mươi tuổi này lập tức nhận ra hắn chính là Phó thống lĩnh cấm quân Vương Thủ Đức, cũng coi như là bà con xa của Vương Phi. Quân Mẫn Tâm cả kinh, thâm nghĩ: Người này cũng thật to gan! Tắm cung Vương Phi mà cũng không kiêng dè, cứ thế ra vào tự do, truyền ra ngoài thì còn gì nữa!

Nhìn thấy Quân Mẫn Tâm, nam nhân này cũng không quỳ lạy hành lễ, chỉ qua loa khom lưng ôm quyền sau đó nhanh chóng rời đi, vẻ mặt hết sức kiêu căng. Trong lòng Quân Mẫn Tâm trầm xuống, mơ hồ đã hiểu ra cái gì, nhưng cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Đang suy tư, âm thanh Vương Phi xuyên qua màn che dày đặc truyền đến, hồ hững không chút phập phồng: “Nữ nhi thật chịu khó, quốc sự bận rộn vẫn không quên mỗi ngày tới thỉnh an, không giống Vương Gia, đã gần nửa năm không bước vào nơi này.”

Xuyên qua lớp lụa mỏng trùng điệp, chỉ thấy Liễu Vương Phi một thân cung trang màu tím ngồi trên đệm êm tơ vàng sợi bạc, không dùng son phấn trang sức nhưng môi lại đỏ như máu, mặt trắng như giấy, làm nổi lên tia sáng cực kỳ lạnh lẽo thê lương.

Quân Mẫn Tâm đi tới quỳ trước giường mẫu thân, kéo đầu ngón tay lạnh lẽo của bà, nâng lên nụ cười hoàn mỹ trước sau như một: “Nữ nhi vội tới thỉnh an mẫu thân, mẫu thân khỏe chứ?”

“Tốt, khỏe!” Vương Phi ‘ha ha’ cười nhẹ hai tiếng, mĩa mai nói: “Nhờ phúc người kia, còn chưa chết.”

Tính tình Vương Phi đại biến khiến trái tim Quân Mẫn Tâm hết sức lạnh lẽo, nàng dần dần thu lại nụ cười, cân nhắc hỏi: “Mẫu thân chán ghét phụ thân, chán ghét con rồi?”

Về mặt Vương Phi dần ra, con người lạnh lùng trong nháy mắt hiện ra một tia khổ sở và hoang mang, thật lâu không nói gì.

Quân Mẫn Tâm cầm tay áo Vương Phi, nghiêm túc nói: “Mặc kệ đã làm sai chuyện gì, tha thứ phụ thân có được hay không? Vô luận tương lai như thế nào, con vĩnh viễn là nữ nhi của người, sẽ trước sau như một yêu người, bảo vệ người. Cho nên...”

“... Không cần trả thù.” Một lúc sau, Quân Mẫn Tâm lấy thanh chuỷ thủ giấu trong tay áo Vương Phi ra, nàng lẳng lặng ngưng mắt nhìn cây chuỷ thủ: Chuôi ngà voi khảm lam bảo thạch, bao kiếm khắc hoa nhỏ tơ vàng, thanh chuỷ thủ hoa lệ mà sắc bén chiếu ra hàn quang lạnh lẽo.

Thấy vậy, sắc mặt Vương Phi đại biến!

Chính là bắt đầu từ món đồ vật nhỏ xinh đẹp này, mẫu thân từng bước đi vào vực sâu cừu hận, mái nhà ấm áp này trở nên ngộp lạnh và bi thương.

Hồi lâu, nàng cười cười với Vương Phi: “Cây chuỷ thủ này rất đẹp, nữ nhi nhận.”

Một khắc này, ôn hòa và dao động trong mắt Vương Phi vất vả tích góp được từng chút một sụp đổ trong nháy mắt, tan thành mây khói, gương mặt xinh đẹp có chút vẩn vơ. Đôi môi đỏ mọng run rẩy, bà đẩy toàn bộ những thứ chạm được xuống đất, phát ra âm thanh vỡ vụn tuyệt vọng, bà khàn giọng thét chói tai:

“Cút! Cút ra ngoài! Cũng tới giành với ta! Quân gia không có cái gì tốt!”

Quân Mẫn Tâm cả kinh, trong mắt mẫu thân là căm hận và lạnh lùng như một thanh đao bén nhọn! Nàng không hề nghĩ tới, thanh chuỷ thủ kia là dấu hiệu của Liễu tộc, là đồ cưới trân quý nhất của mẫu thân.

Nhưng, Quân Mẫn Tâm lại cướp nó đi....

11. Chương 11: Vân Hoàn Chết.

Tĩnh Vương ngược đôi mắt màu tím đậm từ trên bàn lên, ngón tay bạch ngọc cầm bút son khẽ dừng, hỏi thiếu nữ đầu chải hai búi tóc trước mặt: “Nghe nói nha đầu Vân Hoàn kia không còn dùng được nữa, con định đổi nàng ta?”

Quân Mẫn Tâm đứng yên trước bàn, vén tay áo mài mực, nói: “Nghe nói nàng ta và Vương Phó thống lĩnh lên lút qua lại với nhau. Vân Hoàn là người mang từ nhà mẹ tới của mẫu thân, coi như là tâm phúc của người, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì chỉ sợ ảnh hưởng không tốt.”

Nghe vậy, Tĩnh Vương ngược mắt nhìn thẳng Mẫn Tâm, biết nàng nhất định là đoán được cái gì, liền ôn hòa cười một tiếng: “Phải xử trí như nào?”

“Tuổi của Vân Hoàn không còn nhỏ, Mẫn Nhi nghĩ nên tìm phu gia cho nàng, kính xin phụ thân chỉ hôn.”

“Ừ, đưa ra ngoài cung là thương sách. Mẫn Nhi chắc có chủ tính rồi, tính đưa nàng cho nhà ai?”

Quân Mẫn Tâm nghĩ thầm, hôm đó Vương Thủ Đức không coi ai ra gì đi từ trong tấm điện mẫu thân ra, hơn nữa, kiếp trước năm nàng mười bốn tuổi là lúc xảy ra sự kiện mẫu thân bắt tay với quân phản loạn Vương Thủ Đức tạo phản bức vua thoái vị, một từ làm người ta rợn tóc gáy chợt lóe lên trong đầu nàng – thông dâm!

Tay mài mực dừng lại, nàng yên lặng hồi lâu, kiên quyết nói: “Nữ nhi bạo gan, thỉnh mang Đại cung nữ Vân Hoàn cho Phó thống lĩnh cầm quân Vương Thủ Đức đại nhân làm thơ!”

Vương Thủ Đức?!

Tình Vương sửng sốt, bút son trong tay run lên tạo thành một vệt máu đỏ tươi trên văn thư lụa gấm, giống như một vết thương văn veo.

• • • • •

Trong Sương Mai điện thanh u lịch sự tao nhã, lò dăng hương, thụy nã tiêu thú vàng, chính là dùng long tiên hương thượng hạng. Tỉnh Công chúa Quân Mẫn Tâm một thân y phục mẫu đơn trắng, thoải mái dựa vào giường thêu bướm nhỏ mềm mại, giống như làn gió phất qua hoa sen nổi trên mặt nước xanh biếc, điềm tĩnh ôn nhu, trong trẻo thoải mái.

Vân Hoàn cách một trượng quỳ gối xoắn tay áo, cúi thấp đầu liên tục nhìn thiếu nữ mỹ lệ trên giường, thần sắc thấp thỏm.

Quân Mẫn Tâm đưa ra bàn tay trắng nõn như củ hành được lột vỏ, chỉ vào cái ghế nhỏ có thêu hoa nói: “Ngồi đi.”

“Ô tỳ không dám!” Phản ứng đúng như trong dự liệu.

Quân Mẫn Tâm cười khẽ, thêm một chút hương vào trong lò nhỏ trên bàn, nhẹ giọng nói: “Vân Hoàn, người ngây ngốc bên ta đã bao lâu rồi?”

Vân Hoàn nơm nớp lo sợ nói: “Nô tỳ là tiểu nha hoàn hồi môn của Vương Phi, bảy tuổi vào Tĩnh cung, mười tuổi tới Sương Mai diên hầu hạ Công chúa, đến nay đã mười năm.”

“Mười năm, cuộc sống có bao nhiêu mười năm để phung phí?” Giống như than thở một tiếng thật thấp, Quân Mẫn Tâm trước sau như một cười nhạt nói: “Hai mươi tuổi, chính là một cô gái ở tuổi tươi mát như trái đào, vùi lấp ở chốn thâm cung thật sự đáng tiếc. Hôm nay ta thương lượng với phụ vương, nghe nói người và Vương Phó thống lĩnh trước giờ vẫn có quan hệ tốt, không bằng...”

Cố ý dừng lại, khiến Vân Hoàn vốn đã thấp thỏm không yên trong phút chốc trái tim như bị treo giữa hư không, không có chỗ dựa, một loại dự cảm xấu dâng lên trong lòng.

Sau một khắc, Quân Mẫn Tâm di chuyển trông mắt xinh đẹp, nhìn về phía Đại cung nữ đang quỳ trên mặt đất: “Không bằng, chỉ hôn gả người cho hấn, vị trí Đại cung nữ để Kim Lan, Mộc Cẩn thay thế, như thế nào?”

Thoảng một cái giống như có sét đánh nổ trên đầu, Vân Hoàn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt không một tia huyết sắc, trắng bệch như tờ giấy.

“Điện hạ, nô tỳ không gả!” Trên mặt nàng ta tràn đầy kinh ngạc và hoảng sợ, cơ hồ hét chói tai.
 di+ễn đ/à%n loôe qu-ý đ»ôn.

Quân Mẫn Tâm ra vẻ kinh ngạc nói: “Đều nói người và Phó thống lĩnh tâm đầu ý hợp, nhiều lần trước hoa dưới trăng thăm thì nói chuyện, ta nói hai người lưỡng tình tương duyệt, cố ý chu toàn mọi việc, như thế nào người lại phản kháng? Chẳng lẽ trong chuyên này còn có nội tình khác?”

Nghe vậy, mặt Vân Hoàn đã tái nhợt lại trắng thêm mấy phần, cánh môi cũng mất đi huyết sắc. Thân thể nàng ta run rẩy, hung hăng đập đầu, vội vàng biện hộ nói: “Điện hạ! Công chúa! Mười năm này nô tỳ xem chủ tử ngài như muội muội mà thương yêu, tận mắt nhìn người lớn lên, không có công lao cũng có khổ lao! Nô tỳ van ngài nể tình cũ, đừng bắt nô tỳ lập gia đình! Van xin ngài!”

Ta cũng như vậy từng xem người là tỷ tỷ mà đối đãi, nhưng người thì sao? Người không hề xem ta như chủ tử mà đối đãi!

“Chủ tử? Vân Hoàn, chỉ sợ chủ tử của người không phải là ta, mà là ở Lai Nghi điện, mẫu thân đại nhân của ta!” Quân Mẫn Tâm im lặng trong chốc lát, sau đó nâng lên một nụ cười khó nắm bắt, âm thanh ôn hòa bỗng dưng đề cao:

“Người lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt được ta, Vân Hoàn, đừng cho là ta không biết người và Vương Thủ Đức mảnh khoe mưu đồ bí mật!”

Động tác dập đầu của Vân Hoàn dừng lại, búi tóc tán loạn, đầu cúi thật thấp trên mặt đất lạnh như băng, ngay cả quần áo được làm bằng tơ tằm cũng run lên nhẹ nhẹ. Nàng ta ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt tràn đầy nước mắt, thấm ướt một vạt áo.

“Nô tỳ biết sai rồi, Điện hạ, nô tỳ thật biết sai rồi. Chỉ cần Điện hạ chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nô tỳ nguyện ý cắt tóc xuất gia, thanh đăng cổ phật, sám hối chuộc tội!”

Trong chốc lát, trong phòng chỉ còn quanh quẩn tiếng khóc tuyệt vọng của Vân Hoàn, nhẹ nhàng tinh tế, phảng phất như khói xanh khẽ thổi liên phiêu tán.

“Ít nhất đừng gả nô tỳ cho hắn, ít nhất... không gả cho hắn...”

Một khắc này, Quân Mẫn Tâm mềm lòng, đau lòng. Mặc dù Vân Hoàn từng thất lễ với nàng, coi thường nàng, thậm chí còn thay mẫu thân tính tình đại biến giám thị từng cử động của nàng. Nhưng, cũng là Đại nha hoàn cả ngày lẫn đêm chăm sóc nàng mười năm, là tỷ tỷ khi nàng tập tễnh bước đi sẽ vịn bên người nàng ta, là người thân đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi sống lại...

Mà mẫu thân, vì ngăn cản bà không cùng Vương Thủ Đức mưu đồ bí mật phản bội, Quân Mẫn Tâm không thể không ngoan độc, quyết hi sinh Vân Hoàn: Không có tâm phúc là Vân Hoàn, Vương Phi sẽ mất đi sợi dây liên lạc với Vương Thủ Đức. Mà nếu thật sự như vậy, thì giữa Vương Phi và Vương Thủ Đức có tư tình, sau khi Vương Thủ Đức cưới Vân Hoàn, Vương Phi sẽ không tin tưởng bọn họ nữa, chắc hẳn cũng sẽ chết tâm thôi.

Đây là kế sách một hòn đá ném hai con chim, chẳng qua có chút tàn nhẫn.

Đêm đó, Quân Mẫn Tâm không thể say giấc.

Trong đầu nàng không ngừng hiện ra hình ảnh Vân Hoàn tóc tai bù xù thất thanh khóc rống, tiếng khản cầu bi thương và tuyệt vọng không ngừng vang lên bên tai, làm cho bản thân nàng không thể yên lòng. Bất đắc dĩ, nàng rời giường khoác áo, gảy một khúc tỳ bà.

Nàng gảy tỳ bà leng keng, chỉ chốc lát trong bóng đêm dày đặc, mơ hồ có tiếng sáo ‘ô ô’ tương hòa. Đầu ngón tay Quân Mẫn Tâm dừng lại, ngay sau đó nở một nụ cười vui vẻ, biết tối nay Trần Tịch đang làm nhiệm vụ.

Kết thúc một khúc, dư âm vang vọng, hai người thần giao cách cảm cùng dừng tay, không tấu nhạc nữa. Cách thành cung thật dày, hai người không ngủ cùng lúc nhìn lên vầng trăng sáng, ngậy người một đêm.

Cũng may những ngày gần đây vội vàng làm giả sổ sách để đối phó sứ thần sắp tới của Hoàng đế, Quân Mẫn Tâm và Cố Cẩm Thư đều không bước chân ra khỏi tấm điện, chong đèn thức khuya vội vàng mấy ngày mới làm ra một quyển sổ sách giả hoàn mỹ không dấu vết, sổ sách mới giảm đi một nửa thu chi mười năm nay của Tĩnh quốc, giảm chi tiêu cho việc củng cố binh lực, chi tiêu nhiều cho tình hình thiên tai nghiêm trọng, mỗi một bút thu vào chi ra đều rõ ràng rành mạch, đủ để lấy giả loạn thật.

Trong sổ sách thật dày, các khoản mục đều chứng minh Tĩnh quốc không đủ binh lực, là một nước chư hầu nhỏ miễn cưỡng ẩn náu, không đáng lo ngại.

Quân Mẫn Tâm duỗi lưng một cái, ôm lấy sổ sách đi ra ngoài. Còn lại là nhờ người làm cho sổ sách trở nên cũ một chút, có cảm giác lâu năm. Nếu không những trang giấy hoàn toàn mới và nét mực mới nhất định sẽ làm lão hồ ly Cửu Sơ Chiêu sinh nghi, còn có Lạc Trường An.

Quân Mẫn Tâm thất thần trong chốc lát, thở dài nói: Người nọ không thể khinh thường!

Chỉ lo đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Quân Mẫn Tâm thiếu chút nữa va vào một người, trong lúc kinh sợ sổ sách rơi xuống đất, bị gió lạnh cuốn theo lá cây lướt qua vang lên những tiếng ‘soạt soạt’ vang dội.

Quân Mẫn Tâm định thần lại, nhận ra người nọ tóc xoăn đen nhánh vội vã tới, đôi mắt màu xanh dương sâu thẳm, đoán kiếm màu đen tương xứng với giày đen, toàn thân thon dài lộ vẻ giỏi giang của một thị vệ, anh khí bình bình – chính là Trần Tịch, trưởng thị vệ Trần Tịch.

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, ngồi xổm xuống nhặt sổ sách, tựa như cười tựa như sáng giọng: “Ca, huynh hù dọa ta.” Nói xong, ngay cả chính mình cũng kinh ngạc một phen. Sau khi sống lại nàng rất ít khi gọi Trần Tịch ‘ca ca’, hôm nay bỗng nhiên dùng xưng hô thân mật đã lâu không gọi, cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Nhưng Trần Tịch căn bản không chú ý đến chi tiết nhỏ nhặt này, nét mặt có chút nặng nề, chân chừ trong chốc lát mới trầm giọng nói:

“Mẫn Nhi, Vân Hoàn tự vẫn.”

Tựa như bị sét đánh, Quân Mẫn Tâm trong tư thế nửa ngồi chợt cứng đờ. Trong đầu ầm ầm trống rỗng, tươi cười nơi khóe môi dần dần tắt hẳn, hồi lâu mới tìm về âm thanh của mình, mang theo chút run rẩy:

“Huynh nói cái gì?”

Cánh tay Trần Tịch có chút dao động nhẹ không thể nhận thấy, dường như muốn đưa tay đỡ thiếu nữ mỏng manh như sứ trước mặt đứng dậy, cuối cùng chỉ há miệng nói: “Đêm qua nhảy hồ, thi thể vừa mới nổi lên.”

Trần Tịch còn nói gì đó nhưng Quân Mẫn Tâm không nghe thấy. Hồi hồn, nàng cơ hồ chạy như điên đến hồ nhỏ Thẩm Tâm nơi hậu viện, hai chân như nhũn ra, lại không thể ngừng chạy. Không có bất kỳ ngôn từ nào có thể hình dung được tâm trạng nàng lúc này, chỉ có không tin, không thể tin được.

Hồ Thẩm Tâm nước xanh như phỉ thúy, điểm xuyết vài lá sen héo rũ, hồ không lớn, nước rất sâu. Đá bên hồ bị ướt một mảng lớn, chất chông một tấm lưới rách bất cá và một thuyền gỗ nhỏ. Phía trước có một đám người vây quanh chỉ chỉ trỏ trỏ, có thị vệ trong cung, cũng có cung nữ nội thị che mặt hoảng sợ.

Xuyên qua bóng người thưa thớt, Quân Mẫn Tâm nhìn thấy một thi thể ướt đẫm nằm trên mặt đất, áo ngắn màu xanh vấy liều dán trên làn da trắng bệch nhỏ xuống từng giọt nước, tóc ướt rời rạc giống như những con rắn màu đen bám vào thân thể nàng, giữa tóc còn có một ít rong rêu màu xanh, che đi một nửa gương mặt, hai mắt nhắm chặt.

Gương mặt kia đã từng tươi sáng, sẽ nhú mày, sẽ ngang ngược, sẽ khinh thường. Ngay mấy ngày trước đây, nàng ta còn khóc hô cầu xin bản thân nàng đừng gả nàng ta cho nam nhân kia, nàng ta nói nguyện ý xuống tóc xuất gia, ngày ngày thanh đăng cổ Phật chuộc lỗi.... Mà hôm nay, nàng ta đã trở nên yên lặng ảm ướt.

Nàng ta chết rồi, Vân Hoàn chết rồi!!!

Sau ba ngày tứ hôn, vào một đêm đông lạnh thấu xương, nàng ta lựa chọn nhảy hồ tự vẫn.

Trong khoảnh khắc không khí mỏng manh ấy, Quân Mẫn Tâm trừng to mắt, không thể hô hấp.

Chẳng biết từ lúc nào, Liễu Vương Phi chưa từng xuất hiện đi tới. Toàn thân bà vẫn mặc váy tím như cũ, mặt mũi tái nhợt tức giận, trên vạt áo thêu hoa sen màu tối. Búi tóc chưa kịp vấn nói rõ bà từ trong kinh hoàng vội vàng chạy tới, tóc đen thật dài kéo ở phía sau, giống như được nhuộm ra từ bóng đêm khôn cùng.

Tựa như con rối gỗ lú lo bị chặt đứt dây nên dừng chân lại, bà thờ ơ nhìn thi thể ảm ướt lạnh lẽo của Vân Hoàn, cứ nhìn chăm chăm như vậy, hồi lâu không động đậy chút nào. Sau đó, bà cười, nụ cười giống như cánh hoa mẫu đơn điêu tàn thê thảm.

“Chết rồi, chết tốt!!!”

Bà ‘khanh khách’ cười, lạnh lùng cười, càng cười càng lớn tiếng, càng cười càng can rở. Sau đó, bà chỉ trước ngực mình, ánh mắt lại nhìn về Quân Mẫn Tâm sắc mặt tái nhợt ở một bên, nhẹ nhàng nói: “Trước bức tử Vân Hoàn, sau bức tử ta. Chết được, chết tốt!”

Nói xong, nước mắt tuyệt vọng từ khóe mắt bà lăn xuống vỡ tan, trong nháy mắt liền biến mất.

Không giải thích, Quân Mẫn Tâm không dám nhìn đôi mắt của mẫu thân mình, mỗi một tiếng cười lạnh lẽo giống như con dao sắc bén khoét vào lòng nàng. Lòng ngực đau thắt như phiến giang đảo hải, mê muội giữa đất trời đảo lộn.

Không chống đỡ thêm được nữa, nàng mở to mắt ngã về phía sau, rơi vào một cái ôm trong lòng ngực ấm áp.

Thiếu niên mắt xanh tràn đầy lo âu và vội vàng, cơ bắp cũng căng thẳng. Quân Mẫn Tâm nhìn hẩn, thì thầm nói: “A Tịch. Là ta hại nàng ta... Ca, là ta bức tử nàng ta...”

Một hồi quận đau, trong đại não giống như có một điểm kết nối bỗng nhiên tách ra, trống rỗng. Nàng hôn mê bất tỉnh.

12. Chương 12: Ở Chung.

Tỉnh lại sau khi hôn mê, nàng đã trở lại Sương Mai điện, vừa mở mắt thì thấy gương mặt bánh bao của Kim Lan.

Thấy Quân Mẫn Tâm tỉnh lại, đôi mắt thủy hạnh như trẻ nhỏ nhất thời sáng lên, cất giọng nói trong veo vỗ tay cười nói: “Công chúa, người rốt cuộc cũng tỉnh! Trần công tử vội vã ôm người về thật hù chết nô tỳ, còn tưởng người gặp phải thích khách! Công chúa, người trước chớ lộn xộn, tối ăn chút cháo đi!”

Cháo còn chưa đưa đến khóe miệng, Quân Mẫn Tâm nhớ tới Vân Hoàn đã chết, dạ dày liền sôi trào, vội vàng ngăn cản Kim Lan mức chén cháo, ‘ợ’ một tiếng nằm ở bên giường nôn đến trời đất mù mịt, mặt đắng cũng muốn nôn ra ngoài, vừa nôn xong liền ghé vào đầu giường ôm ngực thở dốc, mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Kim Lan bị dọa sợ tới mức ngay cả chén cháo cũng bị rơi vỡ, cháo trắng trong suốt vẽ thành những bông mai trắng trên mặt thềm thêu hoa mềm mại. Nàng ta cũng không ngại bẩn, vừa dùng tay áo lau vết bẩn nơi khóe miệng Quân Mẫn Tâm vừa kêu khóc hét lớn:

“Mộc Cẩn! Mộc Cẩn, nhanh đi gọi thái y! Công chúa nôn rất nhiều, tỷ nhanh đi gọi thái y tới!”

Mộc Cẩn ở ngoài cửa nghe vậy cuống quýt chạy vào phòng, trong tay còn cầm một cái khăn lông khô. Thấy cảnh tượng hỗn loạn trong phòng cũng giật mình, nhưng ngay lập tức đã khôi phục tỉnh táo, ném khăn lông qua một bên nói:

“Đừng hoảng hốt, ta lập tức đi tìm thái y.” Nói xong, nàng ta vén váy hoa nhỏ chạy ra ngoài.

Lão thái y chẩn mạch xong, chỉ cảm thấy tâm mạch Quân Mẫn Tâm khi thì hư không khi thì dồn dập, cũng không giống như bệnh cấp tính. Một lúc sau cũng không có kết luận gì, chỉ cho là bị kinh sợ hù dọa, để lại mấy phương thuốc an thần sau đó liền cáo lui.

Quân Mẫn Tâm uống thuốc, mơ màng ngủ.

Trong mộng cảnh đều là hình ảnh âm u máu chảy đầm đìa, kiếp trước chết, kiếp này đau, tới tới lui lui dây dưa quần quanh, như tơ nhện, như kén tằm, đè nén trói buộc làm Quân Mẫn Tâm không thể hít thở. Kiếp trước nàng khẩn cầu Lạc Trường An, Lạc Trường An giết nàng. Mà kiếp này Vân Hoàn khẩn cầu nàng, nàng lại bức tử nàng ta.

Từng đoạn ngắn hỗn loạn lộn xộn chồng chất lên nhau kéo tới. Nàng đột nhiên mơ thấy bản thân mình trở thành Lạc Trường An. Bên trong Lạc Hà cốc, hoa đỗ quyên đỏ say lòng người, nàng mơ thấy nàng đứng ở vị trí của Lạc Trường An, trở mắt nhìn bản thân mình trong kiếp trước máu tươi đầm đìa ngã xuống đáy cốc sâu thẳm.

Nửa đêm tỉnh giấc, vô cùng sợ hãi. Mồ hôi nhễ nhại, nàng tìm kiếm khắp nơi mới phát hiện Mộc Cẩn đang ngủ say dưới chân giường, nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn không thể an tâm, nhất định đánh thức Mộc Cẩn thức cùng với mình mới hơi yên lòng.

Mộc Cẩn sẵn sóc vì nàng mà thấp một phòng đầy ánh nến, sáng như ban ngày, ánh sáng ấm áp cuối cùng cũng làm Quân Mẫn Tâm yên lòng. Nằm ở trên giường thêu suy nghĩ một chút, nàng hỏi:

“Trong thời gian ta hôn mê, có ai tới không?”

“Vương Gia vừa nghe người gặp chuyện không may liền vội vàng chạy tới, bữa tối lại cùng Tướng quân đến xem một lần nữa, dặn dò chúng nô tỳ cẩn thận chăm sóc Công chúa.”

Mộc Cẩn gầy gầy chậu than hoa, một bên dung nhan trầm tĩnh xinh đẹp được ánh nến dát lên một tầng ánh sáng vàng nhạt: “Nhất là Trần công tử, trong thời gian người bất tỉnh vô cùng nóng nảy, không ngừng hỏi thái y khi nào thì người mới tỉnh, tỉnh lại phải chú ý những gì, vẫn đợi đến canh giờ giao phiên mới rời đi. Vừa mới giờ tỳ giao phiên thì công tử tới đây một lần, sau khi giúp người dịch tốt góc chăn mới nhẹ chân nhẹ tay rời đi.”

Một cảm giác ấm áp trào lên trong lòng, Quân Mẫn Tâm có thể tưởng tượng trong đôi mắt màu xanh của Trần Tịch tràn đầy ôn nhu và ân cần, đôi môi mỏng hình dáng đẹp đẽ nhất định là nhấp nhẹ, mang theo vài phần bình tĩnh kiên nghị. Liền cười nói:

“Khi A Tịch còn nhỏ không có sẵn sóc người khác như vậy đâu, cả ngày Công chúa dài Điện hạ ngắn, bộ dạng nghiêm trang, ít nói, vô cùng không vui, giống như một tiểu đại nhân.”

Mộc Cẩn ‘xì’ cười một tiếng, lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, ôm lấy chăn mềm ghé vào đầu giường Quân Mẫn Tâm cười trong chốc lát, mới chợt nói: “Đúng rồi, Vương Phi cũng tới xem người.”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, nói: “Mẫu thân cũng tới?”

Mộc Cẩn gật đầu một cái: “Đại khái vào giờ Dậu, gió lạnh nổi lên, nô tỳ đi đóng cửa thì nhìn thấy Vương Phi đứng một mình ở cửa điện, lẳng lặng nhìn vào bên trong. Nô tỳ thấy đôi mắt Vương Phi có chút ửng hồng, biết là Vương Phi để tâm người, liền chạy tới thỉnh an Vương Phi. Cũng không biết vì sao, Vương Phi vừa thấy nô tỳ liền xoay người rời đi. Nô tỳ cảm thấy thật buồn bực, như thế nào lại không chịu vào phòng chứ? Đứng ngoài gió lạnh, rất lạnh a!”

Mộc Cẩn còn chưa nói xong, vành mắt Quân Mẫn Tâm đã sớm hồng.

Cứ thế vô tri vô giác vượt qua một ngày, thân thể vẫn không có chuyển biến tốt, sắc mặt càng tái nhợt. Sáng ngày hôm sau, Tĩnh Vương và Trần Tịch tranh thủ chút thời gian tới thăm nàng.

Tĩnh Vương vẫn là một thân quan phục áo bào tím như cũ, đai lưng mặc ngọc, tử kim quan trâm bạch ngọc, áo bào vừa người khi cử động lay động theo gió, dung nhan vẫn như những năm trước đẹp như ngọc thô chưa mài dũa.

Trần Tịch vừa vặn từ chỗ Tĩnh Vương học văn lại đây, vì vậy một thân thường phục màu xanh, càng lộ ra đôi mắt màu lam xinh đẹp, con ngươi thâm thúy lay động lòng người, bên eo mạnh mẽ buộc một dải gấm đen, đường viền tay áo màu đen, anh khí bừng bừng mà không phô trương, ngược lại có phong độ của một vị nho tướng.

Sắc mặt Quân Mẫn Tâm mệt mỏi, Tĩnh Vương ngồi ở đầu giường chạm vào trán nàng, lo lắng nói: “Thân thể đã khá hơn chưa?”

Nàng gắng gượng nở nụ cười, trong suốt tái nhợt làm cho người khác đau lòng nói: “Nhờ phúc của phụ thân, uống thuốc thái y kê đơn đã thoải mái hơn chút.”

Nhân lúc dâng trà, Kim Lan có tâm bảo vệ chủ nhân thoáng cái mở miệng, bữu môi, mặt bánh bao nhú lại càng giống bánh bao:

“Công chúa người lại nói dối! Vương Gia ngài không biết, Công chúa bị kinh sợ hù dọa, ban đêm gặp ác mộng không ngừng, không lúc nào có thể an tâm. Mặc dù nô tỳ và Mộc Cẩn tỳ tỳ thấp một phòng đầy nến

thay nhau bầu bạn, Công chúa vẫn không thể an tâm ngủ lấy nửa khắc! Không phải gặp ác mộng thì cũng là bị sợ nên tỉnh, các biện pháp an thần đều không có tác dụng, nên làm như nào mới tốt?”

Vốn không muốn khiến phụ thân và Trần Tịch lo lắng, bất đắc dĩ bị vạch trần trước mặt mọi người, Quân Mẫn Tâm vừa thẹn vừa tức, con người đen nhánh yếu ớt từng Kim Lan một cái, vô lực nói: “Ai cho người nói nhiều, nên và miệng!”

Tĩnh Vương đưa tay cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của nữ nhi, ôn thanh nói: “Mẫn Nhi, vô luận Khương Hoàng tước bỏ chức hầu hay không, Tĩnh quốc cũng không thể mất. Mảnh đất này từng đứng vững vàng truyền qua mấy đời Quân gia chúng ta, phụ thân phải trông chừng cơ nghiệp cuối cùng này của bà nội con, ta và con thân là hậu duệ Quân gia, không thể thua, cũng không thể thua được.”

Quân Mẫn Tâm nghi ngờ nhìn về phía phụ thân, không rõ đột nhiên ông nói những lời này là có dụng ý gì.

“Bởi vì một khi chúng ta thua, chính là một chút tôn nghiêm cuối cùng của Quân gia thua...”

Trong chốc lát, đôi mắt hẹp dài màu tím của Tĩnh Vương tĩnh mịch như hồ sâu, ánh sáng nhộn nhạo lạnh thấu xương. Ông nói tiếp: “Cơ nghiệp Tĩnh quốc sớm hay muộn cũng truyền tới tay con, lúc này cũng không ngại nói cho con biết, Tĩnh quốc là nơi an bình nhất, là phụ thân từng tác từng tác lấy được từ trong tay Khương quốc và Hồ tộc, trong đó không thiếu chiến tranh hỗn loạn, không thiếu máu chảy tử vong, ngàn ngàn vạn vạn xương trắng u hồn đều do ta – người đứng đầu một nước chấp nhận và gánh vác... Nhưng Mẫn Nhi, con phải nhớ kĩ, vì để bảo vệ mình và vinh hiển mà dính vào máu tươi, trăm họ sẽ khoan dung cho con.

Giống như bị đánh đòn cảnh cáo, trong thoáng chốc Quân Mẫn Tâm chỉ cảm thấy lời nói ôn hòa của Tĩnh Vương giống như hàng nghìn sấm sét nổ ở bên tai, giọng nói quanh quẩn thật lâu.

Hiểu được lời nói lần này của Tĩnh Vương là có dụng ý, nàng cúi đầu không nói, nội tâm dâng lên ngàn tầng sóng lớn: Phàm những kẻ mạnh đứng trên đỉnh thế giới, không người nào chỉ trong nháy mắt cười diệt vạn quân, người nào chưa từng hai tay dính máu! Quân Mẫn Tâm a Quân Mẫn Tâm, người khiếp đảm, người mềm yếu, người ăn năn hối hận, nếu như việc nhỏ ngày hôm nay cũng không thể vượt qua, tương lai như thế nào đối mặt với hưng vong thiên hạ! Như thế nào không phụ ông trời cho người hai cuộc sống!

Tĩnh Vương đứng dậy, thay nàng đắp kín chăn: “Nghỉ ngơi cho tốt, buổi tối trở lại thăm con.” Dứt lời, cẩn thận dặn dò Kim Lan Mộc Cẩn mấy câu, lúc này mới xoay người rời đi.

Đôi môi Trần Tịch khẽ động, hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ kịp ném tới một ánh mắt lo lắng, liền theo Tĩnh Vương vội vàng rời đi.

Trong lòng Quân Mẫn Tâm biết rõ, cuối năm luôn có nhiều chuyện vụn vặt cần xử lý, người người bận rộn chân không chạm đất. Đáng trách lúc này bản thân lại xảy ra vấn đề, không thể giúp được gì.

Thở dài một tiếng, nàng lại không ngủ được, Quân Mẫn Tâm lấy ra một vật xinh đẹp lạnh lẽo từ dưới gối, chuỗi ngà voi, khảm đá khổng tước màu xanh u tối, bao kiếm điêu khắc hoa tơ vàng, lưỡi đao lạnh lẽo cô hàn – chính là đoản kiếm hôm đó lấy được từ trong tay áo Liễu Vương Phi.

Ánh sáng lạnh lẽo từ thân đao chiếu lên đôi mắt, Quân Mẫn Tâm cầm đoản đao thật lâu mới thở dài: Mẫu thân, thực sự vẫn còn là của ta ư...

Gần tối, Trần Tịch một mình tới Sương Mai điện.

Quân Mẫn Tâm đang ngồi ở đầu giường chỉnh dây cung đàn tỳ bà, thấy Trần Tịch mang theo chăn đệm bước vào Sương Mai điện, kinh ngạc nói: “A Tịch, huynh làm gì vậy?”

Trần Tịch mang chăn đệm tới phòng nhỏ bên cạnh ném xuống, cúi đầu vỗ vỗ ống tay áo, hai sợi tóc xoắn rũ xuống che đi đôi mắt hấn, chỉ nghe âm thanh mang theo nụ cười khẽ truyền đến:

“Mấy ngày này ta sẽ ở sau tấm điện làm nhiệm vụ, ngày đêm bảo vệ sự an toàn của Công chúa.”

13. Chương 13: Lục Lạc.

Trần Tịch cười nói: “Mấy ngày này ta ở Sương Mai điện làm nhiệm vụ, ngày đêm bảo vệ Công chúa an toàn.”

Quân Mẫn Tâm sững sốt hồi lâu, khoé môi không kìm được khẽ nhếch lên: “Cũng chỉ là bệnh vài ngày, không cần phải làm như vậy. Kim Lan, đến dọn dẹp phòng bên cạnh cho ổn thoả!”

Âm thanh thanh thúy bên ngoài ‘văng’ một tiếng, Trần Tịch vội ngăn lại nói: “Không cần không cần! Rất sạch sẽ, tự ta trải ra được.”

Hai tiểu nha hoàn đứng ở cửa nhìn nhau, hé miệng buồn cười đi ra ngoài.

Phòng bên nhỏ hơn, bên trong có một bộ bàn ghế và một cái giường lót ván cứng, trên bàn để một ngọn đèn dầu, chỉ cách phòng ngủ Quân Mẫn Tâm một bức rèm cộng thêm một song cửa sổ dán giấy hoa lớn. Trước kia là chỗ ở của hai nha hoàn thân cận, nhưng mấy ngày gần đây trời lạnh, Mộc Cẩn và Kim Lan đến ngủ dưới chân giường của nàng, thuận tiện ban đêm thức dậy xem xét than lửa.

Sắp xếp tốt chăn nệm, đặt y phục chỉnh tề ở đầu giường, Trần Tịch đốt một ngọn đèn dầu, tia sáng màu cam hắt bóng hắt lên giấy trên cửa, tạo thành một hình ảnh xinh đẹp.

Mùi Trần Tịch trời sinh rất đẹp, giống như nụ hoa nở trong gió tuyết... Quân Mẫn Tâm thất thần nghĩ.

Bên trong, giọng nói của thiếu niên truyền tới: “Khi còn nhỏ, mẹ ta thường nói với ta: Cây trúc vốn vô tâm, vô tâm thì vô thương, vô thương tức chí cường, trên đời chưa từng có điểm yếu.” (‘vô thương’ là không bị thương, ‘chí’ ở đây là nhất, có nghĩa mạnh mẽ nhất, không gì sánh được)

Vô tâm thì vô thương, vô thương là chí cường...

Quân Mẫn Tâm nhắm trong lòng mấy lần, chợt hiểu. Nàng cười một tiếng, nói: “Mẫu thân A Tịch chắc hẳn cũng là một nữ nhân tài cao hiểu rộng.”

Sau cửa sổ giấy, hình bóng Trần Tịch giống như gập đầu một cái, âm thanh nhân nhạ: “Bà vốn xuất thân dòng dõi thư hương, theo phụ thân vào biên thành nhậm chức thì đúng lúc gặp chiến loạn, bị người Hồ bắt đi, ở Bắc Địa nhận hết khi nhục, năm ấy ta tám tuổi thì bà bệnh mất.”

Quân Mẫn Tâm trầm mặc, đây là lần đầu tiên Trần Tịch nhắc tới mẫu thân, mặc dù chỉ đôi câu vài lời, nhưng lại ẩn chứa quyền uy và cô đơn không dứt.

Một lát sau Trần Tịch đi ra từ phòng trong, trong tay cầm một món đồ chơi màu xanh đen, khi rung động phát ra âm thanh leng keng đưa cho Quân Mẫn Tâm, nói: “Trên đường tìm rất lâu mới tìm được cái này từ thương đội.” Hắn không dấu vết sờ sờ sống mũi thẳng tắp, dường như có chút mất tự nhiên: “Ồ quê hương chúng ta, đây là linh vật tiêu tai hưởng phúc, treo ở góc phòng có thể trừ tà an thần.”

Quân Mẫn Tâm sững sờ nhận lấy, phát hiện đó là một cái lục lạc làm bằng đồng đen, lớn bằng lòng bàn tay, có móc treo, quanh thân khắc một vòng chữ cổ xưa. Bên trong lục lạc có một cây gậy đồng nhỏ rung động leng keng, trên gậy đồng nhỏ có một lá bùa gấp màu vàng.

“Đây là cái gì?” Quân Mẫn Tâm không kiềm chế được tò mò liền gỡ lá bùa xuống mở ra nhìn, phía trên viết đầy ký tự chẳng chịt đồ tươi của dị tộc, uốn như rồng bay, chạy như rắn, phi dương bạt hổ, nhìn kỹ thì ra là chữ viết người Hồ.

Trần Tịch vượt lên cướp lấy lá bùa vàng, hai tai hơi đỏ lên, vội nói: “Bùa bình an, rất linh nghiệm... Ta giúp muội treo dưới mái hiên.”

Nói xong liền cầm lục lạc vọt người phi lên, lúc chạm đất lục lạc đã được treo ngay ngắn dưới mái hiên, gió vừa thổi liền phát ra âm thanh trong trẻo linh thiêng mang theo bão cát thê lương thuộc về sa mạc, phẳng phất có tiếng Phạn truyền đến từ đám mây.

“A Tịch.” Quân Mẫn Tâm cười ngoác ngoác tay với hắn, thiếu niên bước tới thản nhiên ngồi ở bên cạnh.

“A Tịch...” Quân Mẫn Tâm vươn tay từ trong chăn ra, ôm lấy cánh tay cơ bắp cân xứng của hắn, phát ra một tiếng than nhẹ thỏa mãn.

Tóc dài đen nhánh phía sau nàng uốn lượn như bóng đêm cô đơn, phủ kín giường.

Trần Tịch cứng đờ ngồi xuống, lúc quay đầu sang khoe miệng lại hàm chứa ý cười.

Hắn nhẹ nhàng nói: “Mẫn Nhi đừng sợ, ta thay muội gác đêm.”

Tâm, không biết vì sao lại đau đớn. Trí nhớ ngược dòng trở về kiếp trước. Khi đó đối diện nguy hiểm tử vong ở Lạc Hà cốc, hắn cũng an ủi dịu dàng như vậy...

“Mẫn Nhi đừng khóc, chờ muội... thành thân xong, huynh đưa muội về nhà.”

“Đừng sợ. Mẫn Nhi, ôm eo của ta.”

“Ta yêu nàng...”

Trần Tịch luôn là người đứng sau lặng lẽ bảo vệ nàng, mà nàng đã từng có mắt không trông, cho đến khi mất đi mới hiểu phải quý trọng. Quân Mẫn Tâm nhắm mắt lại, tâm tư phức tạp.

Khi nàng được tám tuổi đã theo Tĩnh Vương học tập chữ viết người Hồ, ý nguyện viết trên lá bùa trong lục lạc, kỳ thật nàng vừa nhìn đã hiểu:

“Tất cả nghiệp nghiệp đều không liên quan tới Công chúa, Trần Tịch nguyện giảm thọ để tiêu tan tội lỗi, bảo hộ Công chúa phúc thọ kéo dài.”

Hắn thà bị giảm tuổi thọ của mình cũng muốn bảo hộ Quân Mẫn Tâm một đời bình an!!

Không cho nước mắt rơi xuống, lông mi run rẩy đã sớm ướt. Khẽ cắn chặt răng, thiếu nữ cũng âm thầm thề: Từ nay về sau, ta!!! Quân Mẫn Tâm nguyện ý cùng Trần Tịch đồng phúc cộng nan, đồng sinh cộng tử, nếu một ngày có được thiên hạ, nhất định cùng Trần Tịch phân chia! di:ẽ n'đầ!n[lê q ụy đô]n

Dưới ánh nến, lục lạc lay động.

Nhắc tới cũng kì quái, kể từ sau đêm đó Quân Mẫn Tâm không còn gặp ác mộng nữa, hàng đêm ngon giấc.

Mười ngày sau, cơ thể và tinh thần Quân Mẫn Tâm khỏe hẳn, Tĩnh quốc cũng nghênh đón trận bão tuyết đầu tiên của năm.

Gần tới cuối năm nên bận bịu nhiều chuyện, Trần Tịch sớm đã không còn làm nhiệm vụ trong Sương Mai điện nữa mà trở lại giúp Quân Nhân xử lý quân vụ. Bên này Quân Mẫn Tâm cũng không nhàn rỗi, cuối mỗi năm Tĩnh quốc đều tiến cống cho Khương quốc, chỉ hai vạn lượng bạc kếp xù này cũng suýt khiến nàng và Cố Cẩm Thư tính nát bàn tính, càng không cần nhắc tới những thứ vải vóc, ngựa, trâu bò, ngô... kèm theo, đều phải kiểm kê từng thứ mới có thể an tâm.

Thật vất vả mới kịp phái sứ thần kiểm kê vận chuyển cống phẩm và tiền bạc tới Hoàng đô Khương quốc, chưa kịp thở một hơi đã nghe mật báo từ phía Nam khẩn cấp truyền tới trong cung: di>ẽ n(đầ!n lê q ụy đô n

Cừu Sơ Chiêu và Cừu hoàng tử Lạc Trường An phụng mệnh Khương Hoàng tới Tĩnh quốc thị sát, nay đã đến Nam Quan, bảy ngày sau tới Tĩnh cung.

Nghe được tin tức, bàn tay bưng trà của Quân Mẫn Tâm run lên bần bật, thiếu chút nữa làm đổ vỡ ly trà hoa lải mông màu xanh!

Theo trí nhớ kiếp trước, không phải đầu mùa xuân năm sau Cừu Sơ Chiêu và Lạc Trường An mới đến sao, sao đột nhiên lại tới trước bốn tháng? Chẳng lẽ bởi bản thân sống lại nên lịch sử cũng thay đổi theo?

Rối loạn, rối loạn... Quân Mẫn Tâm nhắm mắt lại, cố gắng suy nghĩ: Nếu là tới kiểm tra quốc khố thì không cần phải lo lắng, sổ sách giả sớm đã làm xong, chỉ cần Cố Cẩm Thư không phải mật thám thì cho dù Cừu Sơ Chiêu có hỏa nhãn kim tinh cũng không thể nhìn ra sổ sách trong tay là giả. Vấn đề là mấy năm gần đây Tĩnh quốc âm thầm chiêu binh mãi mã, vượt qua giới hạn quy định “Bình lực các nước chư hầu không được vượt qua tám vạn” của Hoàng đế. Trong tay Quân Nhân có ba ngàn quân tinh nhuệ và bốn vạn tân binh còn chưa kịp che giấu.

Trong lúc nghị sự, hiềm khi Tĩnh Vương nhú mày. Suy nghĩ thật lâu, Quân Mẫn Tâm đưa ra một kế sách: Trước mang bốn vạn tân binh gia nhập khắp nơi, đợi phong thanh vừa qua lại tập trung về, tuy là hạ sách nhưng được cái có thể dùng tốc độ nhanh nhất che giấu đội ngũ lớn như vậy.

Nghe Quân Mẫn Tâm nói xong, hai đầu lông mày Tĩnh Vương dần dần xoắn lại vào nhau, nhẹ giọng nói: “Hành động lần này quá mức nguy hiểm, lòng quân bị giải tán, một khi thu hồi lại sẽ có khó khăn. Huống chi hơn bốn vạn người bỗng nhiên gia nhập khắp nơi, Cừu Sơ Chiếu không có khả năng không phát hiện.

“...Là nữ nhi sơ sót.” Quân Mẫn Tâm bưng tỉnh, nàng buồn bã rũ mắt, giọng điệu cũng mang theo vài phần ủ rũ.

Quân Nhân bưng một ly trà ô mai, khí định thần nhàn nhấp một ngụm, liếc nhìn hai người đang cau chặt mày, nụ cười thoáng hiện nói: “Không vội không vội, vẫn còn nhiều biện pháp.”

Quân Mẫn Tâm thật muốn học máu, lửa cháy đến trước mắt, thế nào tiểu thúc vẫn là bộ dáng bất cần đời như vậy? Tức thì ưu tư hỏi:

“Tiểu thúc có biện pháp?”

Quân Nhân đặt ly trà xuống, đứng dậy đi qua đi lại mấy vòng, mới chậm rãi nói: “Vào mùa thu mùa đông, người Hồ có nhu cầu cấp bách về lương thực để sống qua mùa, nhất định sẽ vượt biên gây rối cướp lương thực. Chúng ta có thể viện cớ này mang bốn vạn quân tới biên quan, vừa có thể kháng địch lại vừa có thể tránh thoát tin đồn lần này. Tĩnh quốc và Khương quốc gần bó khăng khít, Hoàng đế hần sẽ đồng ý. Chẳng qua nhân số tân binh cần báo ít một chút, lúc nửa đêm bí mật lên đường từ cửa Bắc, nếu không quá mức rêu rao sẽ sinh nghi.”

Tĩnh Vương nghe vậy không khỏi giương mi cười, tinh thần vô cùng phấn chấn: “Ấm độ trần thương, đây là kế sách một hòn đá ném hai con chim!”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên: “Tiểu thúc, sao người không nói sớm!”

Quân Nhân rất vô tội buông lỏng tay: “Các người không hỏi ta sớm.”

Nghe vậy, trong lòng Quân Mẫn Tâm hung hăng phun một búng máu...

Tĩnh Vương nói: “Việc này không nên chậm trễ. Quân Nhân, đệ tạm làm tiên phong, lập tức tổ chức quân đội lên đường!”

Quân Nhân chậm chạp nói: “Ca, đừng nóng vội. Vừa nãy trước khi ra cửa đệ đã phân phó tiểu đồ nhi đi làm, lúc này Trần Tịch nhất định đã mang theo bốn vạn tân binh ở thao trường chờ huynh hạ lệnh!”

Tĩnh Vương ngẩn ra sau đó cười nói: “Thế nào, chẳng lẽ lần này do Trần Tịch lãnh binh? Hần còn trẻ chưa từng ra chiến trường, chung quy vẫn là không yên lòng.”

“Nam nhân mà, phải luôn luôn tôi luyện mới có thể thành thực! An tâm an tâm, đồ đệ đệ dạy dỗ hần sẽ không quá kém.”

Quân Nhân hì hì cười một tiếng, từ ống tay áo lấy ra một dây vải hoa văn màu đen cột mái tóc dài màu xám bạc xinh đẹp thành đuôi ngựa thật cao, gương mặt tuần nhã nhất thời trở nên anh khí bừng bừng.

“Về phần đệ...” Đôi mắt hồ ly đen như mực khẽ híp lại, hần cười nói: “Còn có chuyện quan trọng hơn cần làm!”

14. Chương 14: Lạc Trường An.

Mấy ngày sau, vào một ngày tuyết rơi nhiều, cuối cùng nhóm người Cừu Sơ Chiếu và Lạc Trường An cũng tới trạm dịch trong Vương đô.

Hôm đó, Vương cung giăng đèn kết hoa, nhạc êm ca múa uyển chuyển vô cùng sôi động. Tĩnh Vương đặc biệt thiết yến ở đại điện, vì sứ thần Khương triều đón gió tẩy trần.

Toàn thân Tĩnh Vương quan phục màu tím mây bay cuộn cuộn, đầu đội vương miện vàng, chân đi giày mây, trăm cài dương chi bạch ngọc càng thêm nổi bật dung nhan đẹp như ngọc thô chưa mài dũa, đôi mắt màu tím sâu không thấy đáy.

“Bữa tiệc sắp bắt đầu, Mẫn Nhi.” Ông khẽ nghiêng mặt qua một bên, một nửa gương mặt trong bóng tối, ngược chiều ánh sáng cho nên nhìn không rõ, chỉ có đôi mắt màu tím rõ rệt khác thường.

Quân Mẫn Tâm một bên cũng toàn thân cung trang đoan trang xinh đẹp, tóc đen búi thành hai búi tóc, trước trán điểm một bông hoa mai, ăn mặc theo đại lễ long trọng. Nàng lẳng lặng đưa mắt nhìn hình bóng mình trong gương đồng, lông mày khẽ nhíu lại, vẻ mặt cực kỳ phức tạp, chần chờ hồi lâu mới miễn cưỡng nói:

“Nữ nhi cảm thấy thân thể không thoải mái, không muốn đi.” Nơi đó có người nàng không muốn nhìn thấy nhất, người nàng hận nhất.

Tĩnh Vương gật đầu một cái không hỏi nhiều, sau khi dặn dò nàng nghỉ ngơi liền sai bước ra cửa đi về phía Mai viên.

Gió lạnh thổi vào phòng, tiếng đàn hát nơi xa thấp thoáng truyền đến. Quân Mẫn Tâm nhìn mình trong gương: Trang sức màu đỏ xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt ánh ra ánh sáng màu đen dịu dàng, trong đau thương xen lẫn hoang mang.

Nàng nhắm mắt lại, lông mi thon dài cong cong che kín mọi thứ trước mắt.

Biết không, trên thế giới này chuyện đáng sợ nhất không phải trải qua khổ sở, mà là vĩnh viễn không biết loại khổ sở này bao giờ mới có thể kết thúc.

Nàng chợt cảm thấy rất thất bại, vô cùng chán ghét bản thân không dám đối diện với thực tế, chỉ biết luôn trốn tránh bóng ma Lạc Trường An hèn yếu khóc một mình.

Trốn tránh như vậy, bao giờ mới thấy điểm cuối.

Bữa tiệc bên kia chắc hẳn đã đến cao trào, Quân Mẫn Tâm cảm thấy không thú vị liền lấy tỳ bà từ trong phòng ra nửa dựa trên giường tấu lên một khúc hoàn toàn bất đồng với giọng ca mềm nhẹ nơi xa – ‘Thiên Quân Phá’

Như hai quân giằng co, đi từ thấp đến cao, từ chậm chạp chuyển thành gấp gáp. Bốn dây như một, trống loạn điên cuồng, mười ngón tay tung bay, âm thanh cuồng loạn leng keng rạn nứt, thoáng chốc khí thế hào hùng tràn tới. Ngón tay ngọc nhấn một cái, kết thúc một khúc, chỉ còn dư âm run rẩy.

Quân Mẫn Tâm lắc đầu: Khí thế học được bảy tám phần, nhưng không có cảnh giới.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu chợt thấy một thiếu niên áo đen đứng ở cửa, dáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi, mắt phượng môi mỏng, tóc dài như mực, bóng tối chia dung nhan hắn thành hai nửa sáng tối, không biết đã đứng ở chỗ đó từ bao giờ.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều ngây người.

Nơm nớp lo sợ, tránh né mọi cách, nhưng không ngờ lại gặp mặt dưới tình huống này. Không thoát khỏi, quả nhiên là số mệnh!

Trong lòng lộp bộp một tiếng, nhưng lại trầm tĩnh ngoài dự đoán. Quân Mẫn Tâm không hề nghĩ tới, khi mình chân chính nhìn thấy nam nhân tâm ngoan lạnh bạc đó thì không có thấp thòm, không có oán hận, chỉ có một ý niệm chợt lóe lên trong đầu: Bộ dáng Lạc Trường An thời niên thiếu hẳn là như vậy!

Thì ra, những năm này nàng đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của kẻ thù.

Thiếu nữ trước mặt ôm một thanh tỳ bà đỏ tươi trong ngực, tóc đen vấn thành hai búi được giữ bằng trăm cài chim tước màu vàng, tóc mai cài trăm tua kim loại, giữa lông mày là một bông hoa mai màu đỏ. Quần áo tử đinh hương, váy mẫu đơn, dải lụa cung đình vàng nhạt, hoa văn xinh đẹp đầy đặc trên váy nàng tầng tầng nở rộ, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp như gôm sứ, trong đôi mắt màu đen là sóng nước mênh mông.

“Khúc tỳ bà vừa rồi là nàng gảy sao?” thiếu niên mặc trang phục màu đen hơi nâng cằm, nhìn nàng, trong đôi phượng mâu không che được kiêu ngạo, dùng ngữ điệu chất vấn tự nhiên hỏi.

Quân Mẫn Tâm không nhìn hắn, để tỳ bà xuống đứng dậy hỏi ngược lại: “Vì sao Cửu Điện hạ không ở bữa tiệc mà lại đến nơi này?”

“Nàng biết ta?!!” Mây kiếm Lạc Trường An nhướn lên, hết sức kinh ngạc.

Đâu chỉ có biết? Gương mặt này cho dù hóa thành tro bụi ta cũng không thể quên! Quân Mẫn Tâm cười lạnh một tiếng, tròng mắt đen nhánh có mấy phần giễu cợt: “Áo đen hoa văn rồng, trang phục như vậy không phải ai cũng có thể mặc.”

“Trong tiệc uống hơi nhiều, một mình ra ngoài đi dạo mơ hồ nghe thấy tiếng tỳ bà nên theo tiếng nhạc đi tới.” Lạc Trường An khoanh tay, kiêu ngạo nhìn nàng nói: “Hiện tại nói cho ta biết, nàng là ai?”

Quân Mẫn Tâm mím môi không nói, Lạc Trường An cũng không thúc giục chỉ lẳng lặng dùng đôi mắt như loài ưng đứng đó nhìn nàng. Không khí nhất thời có chút xấu hổ.

“Không xong rồi Công chúa, Vương Gia và Cửu Tướng quân... Hả? Đây là ai?” Đang giằng co thì có một người chạy tới, váy lá liễu hai búi tóc, chính là thị tỳ Mộc Cẩn.

Quân Mẫn Tâm cứng đờ, trầm nghĩ không xong, Mộc Cẩn lúc nào không đến, lại cố tình đến lúc này!

“A, nàng là nữ nhi của Tĩnh Vương.” Quả nhiên, mắt phượng của Lạc Trường An nhú lại rồi chợt cười phá lên nói ra câu nói quen thuộc kia, lời nói từng chôn vùi nàng trong kiếp trước.

Hắn ta nói: “Đều nói Quân gia sinh mỹ nhân, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Giống như ma chú. Nhịp tim không khống chế được trở nên rối loạn, có chút khựng hoảng, có chút luống cuống. Rất lâu sau đó, nàng mới dùng giọng nói tận lực bình tĩnh cứng rắn đáp trả: “Cửu Điện hạ quá khen.”

Trong đôi mắt to mí lệ ướt át kia là giận dữ và không cam lòng, giống như mang theo khiếp sợ, con nai nhỏ hiền lành bị chọc giận. Lạc Trường An âm thầm cười lạnh một tiếng: Thật thú vị!

Mộc Cẩn hít vào một hơi khí lạnh lập tức quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Điện hạ!”

Lạc Trường An không nhìn nàng ta mà chỉ liếc một cái, nói với Quân Mẫn Tâm: “Bản Điện hạ mới đến không biết đường, kính xin Công chúa Quân gia dẫn đường dự tiệc.”

Quân Mẫn Tâm không nhận lời, nhỏ giọng hỏi Mộc Cẩn: “Phụ thân ở bên kia xảy ra chuyện gì?”

Mộc Cẩn liếc Lạc Trường An một cái, cẩn thận tìm từ nói: “Cửu Tướng quân cố ý làm khó Vương Gia, tình huống không tốt lắm.”

Lúc này Quân Mẫn Tâm mới quay đầu sang, ôn hòa nói với Lạc Trường An: “Điện hạ, xin mời đi theo ta.” Lạc Trường An nở một nụ cười khó dò, đỉnh đầu theo nàng ra ngoài đi tới chính điện.

Ca múa đã lui xuống, trên bàn bày đầy rượu ngon thức ăn quý, người người nhón nháo, các loại quan bào hòa lẫn vào nhau. Ngay cả Liễu Vương Phi đã lâu chưa lộ diện cũng tới, tóc đen vẫn thành búi tóc phi thiên, đầu đội mũ hoa kim lan, môi đỏ mọng, càng thêm tươi đẹp quốc sắc thiên hương.

Tại bàn Cửu Sơ Chiếu có một sứ thần trung niên, nhìn theo cách ăn mặc thì là một quan văn lục phẩm, đang nói vấn đề ‘Quốc khổ Tĩnh quốc sung túc, nên tăng thuế cống cho Khương quốc’, đối chọi gay gắt với Cổ Cầm Thư.

Mặc dù Cổ Cầm Thư là nữ nhân nhưng tính tình trầm ổn lạnh nhạt, biết nghe lời phải, đáp: “Người Hồ xuôi Nam cướp bóc, phía Bắc có nạn tuyết, chẳng lẽ sứ quân không thấy dưới cổng thành Tĩnh quốc là lưu dân khắp nơi sao? Trong sổ sách giấy trắng mực đen rõ ràng, tại sao lại nói quốc khổ sung túc!”

Văn thần nghẹn lời không thể bác bỏ, lại không biết nạn dân dưới cửa thành là ba ngàn thủ hạ tinh binh của Quân Nhân giả trang, chỉ là một kế sách che mờ tầm mắt mà thôi.

Quân Mẫn Tâm mấp máy môi, ngồi vào bên cạnh Tĩnh Vương. Nàng ngẩng đầu, liếc mắt một cái liền chạm phải ánh mắt đũa cột của Lạc Trường An, nhất thời như bị tổn thương sau đó liền rời ánh mắt theo bản năng.

Đang cố gắng trấn định lại nghe thấy một âm thanh không chút tình cảm mang theo khí tức lạnh thấu xương truyền tới: “Vị mới tới kia là tiểu Công chúa Quân gia?”

Quân Mẫn Tâm đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy người nói chuyện là một người hai sáu hai bảy tuổi, một thân võ bào thêu Giao Long cuồng nộ, gương mặt như đao tước, mũi ưng mắt sói, lông mày chạm đến tóc mai, chính là Đại Tướng quân tâm phúc của Khương Hoàng – Cừu Sơ Chiếu. Có lẽ là kiếp trước nàng đã bị tổn thương quá lớn, Quân Mẫn Tâm cảm giác như mình bị ánh mắt Cừu Sơ Chiếu áp bức, quả thật không cách nào hô hấp.

Tĩnh Vương ở dưới bàn không tiếng động kéo bàn tay vì khăn trương mà xoắn lại của nữ nhi, cười nhạt nói: “Chính là tiểu nữ.”

Âm thanh Cừu Sơ Chiếu vẫn cứng nhắc như cũ, lãnh ngạnh nói: “Công chúa biết ca múa?”

Thật vất vả tìm lại âm thanh của mình, Quân Mẫn Tâm lấy hết dũng khí nhìn thẳng hấn, từ chối: “Gần đây thân thể khó chịu, để Tướng quân thất vọng.”

“Nếu thân thể khó chịu, sao lại có thể gây ra khí thế thiên quân vạn mã?” Lạc Trường An nói chen vào, khẽ nhếch môi cười, ánh mắt lạnh lẽo: “Nàng đàn tỳ bà, biểu diễn trước mặt mọi người, nhất định có thể điểm kinh tứ tọa.”

Quân Mẫn Tâm không tìm được âm thầm nghĩ rằng, trên mặt vẫn không kiên cường không khiếm nhường nói: “Nếu như Cửu Điện hạ chịu múa kiếm trợ hứng, ta đàn một khúc cũng không sao.”

Nụ cười trong mắt Lạc Trường An nhất thời biến mất, sắc mặt lạnh lẽo, hừ lạnh một tiếng rồi không nói nữa.

“Ha ha, người Quân gia quả nhiên là cơ trí.” Cừu Sơ Chiếu nâng bình rượu lên cười như không cười: “Có thể giấu đi mấy vạn Tĩnh quân khiến người tìm không ra, người bình thường cũng không thể có thủ đoạn như vậy. Tĩnh Vương, ngài nói có đúng không?”

Gương mặt Quân Mẫn Tâm biến sắc: Chuyện củng cố binh lực bị Cừu Sơ Chiếu nắm được cái đuôi rồi? Sao có thể!

Theo bản năng liếc nhìn phụ thân bên cạnh, Tĩnh Vương vẫn nhàn nhạt như cũ: “Tướng quân nói vậy là có ý gì?”

“Vương Gia là người thông minh, nhưng Cừu mỗ ta cũng không ngu.” Tay Cừu Sơ Chiếu dùng lực, chỉ thấy ‘xoảng’ một tiếng bình rượu thanh đồng bị hấn bóp biến hình như một đồng bùn nhão. Hấn ngoài cười nhưng trong không cười, trầm giọng nói:

“Những năm gần đây Tĩnh quốc tăng thêm mười vạn binh sĩ, hoặc là nhiều hơn. Vương Gia lừa gạt ai cũng không thể lừa gạt được bệ hạ, bệ hạ phân phó ta truyền lời lại cho ngài: Tự giải quyết cho tốt!”

“Làm phiền bệ hạ nhớ tới.” Khóe miệng Tĩnh Vương vẫn là nụ cười khiếm nhường, nhưng trông mắt màu tím lại càng lạnh thấu xương, không khí bốn phía cũng lạnh hơn mấy phần, hai ánh mắt va chạm trong không trung, nhất thời như có tia lửa ‘tí tách’ bắn ra!

Trong thời điểm nghìn cân treo sợi tóc lại nghe thấy một giọng nữ uy nghiêm vững vàng truyền đến từ ngoài cửa điện:

“Cừu Tướng quân thật bản lãnh, dám khởi binh vấn tội nhi tử ta! Có phải ngay cả lão bà ta đây người cũng không để vào mắt?”

15. Chương 15: Cửu Thúc Thúc.

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại, ngoài cửa là một lão phụ nhân mặc quần áo vải thô cài trâm gỗ, mái tóc hoa râm nghịch hàn chậm chậm đi tới. Lão phụ nhân chừng năm mươi tuổi, trên gương mặt hiện rõ những nếp nhăn. Mặc dù cách ăn mặc như một nông phụ nhưng sắc mặt đỏ hồng chứng tỏ được chăm sóc một cách kĩ lưỡng, bàn tay trắng nõn sạch sẽ chống quả trượng kim xà, trong lúc cử động toát ra một cỗ khí phách cuộn cuộn không giãn tự uy.

Đứng bên cạnh là phụ thân thân sinh của Tĩnh Vương, áo xanh giầy vải, sắc mặt hòa nhã, khoe miệng khê nhếch thành một nụ cười, tóc mai điểm vài sợi bạc cũng không thể che giấu được phong nho tuần nhã của ông. Đứng sau hai vị trưởng bối là ba người hậu bối trẻ tuổi, hai nam một nữ.

Quân Mẫn Tâm kinh hãi phát hiện Tiểu thúc Quân Nhân cũng ở đó, còn đặc ý hả hê nhìn khuôn mặt Quân Mẫn Tâm đang nhăn nhó trợn mắt há mồm, ông không tiếng động phát ra khẩu hình: “Là cứu binh.”

Nhất thời tĩnh lặng trong chốc lát, nhóm người Tĩnh Vương đứng dậy cung kính hành lễ: “Phụ thân, lão thái quân.” Lập tức một đám người cũng quỳ xuống theo, giống như núi thở hô: “Lão thái quân thiên tuế! Thái Vương Điện hạ thiên tuế!”

Lạc Trường An thoáng nhìn qua bà bà chống quả trượng kim xà cài trâm gỗ, vẻ mặt cung kính, vội vàng hành lễ: “Trường An thỉnh an cô cô!”

Thì ra Quân Nhân đưa cứu binh từ xa tới chính là phụ thân thân sinh và kế mẫu Tĩnh Vương, kế mẫu này cũng chính là thân tỷ tỷ của Hoàng đế Đại Khương – Trưởng Công chúa An Nhạc!

Địa vị của vị Công chúa này không hề tầm thường, Hoàng đế thấy còn phải gọi một tiếng tỷ tỷ, Lạc Trường An cũng phải ngoan ngoãn gọi bà một tiếng cô cô, ngay cả Cửu Sơ Chiếu không ai bì nổi cũng cung cung kính kính gọi bà ‘Trưởng Công chúa’!

Mặc dù Tĩnh Vương Quân Tuyết Lâu không phải ruột thịt của bà, nhưng là một tay bà nuôi lớn, trưởng Công chúa coi Tĩnh Vương như thân sinh của mình, tình cảm dĩ nhiên không giống bình thường.

“Các người thực hiện những nghi thức xã giao này làm cái gì? Đều đứng lên đi!” Lão thái thái với tinh thần khỏe mạnh dừng bước, những người vừa quỳ vội vàng đứng dậy yên tĩnh lui qua một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám. Quân Nhân vội vàng lấy lòng đỡ bà ngồi xuống.

Sau khi lão thái thái ngồi xuống thì sắc mặt có chút hòa hoãn. Quân Mẫn Tâm thấy vậy liền gọi người tới châm trà, âm thanh uyển chuyển nói:

“Mẫn Tâm thỉnh an gia gia, lão thái thái!” Lại cười nói với đôi nam nữ trẻ tuổi đang đứng ở một bên: “Gặp qua cô cô, cô phụ! Mấy năm nay cô cô không tới, Mẫn Tâm thật sự rất nhớ người!”

Nữ tử hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi tóc mây mặt mộc, chính là cô cô của Quân Mẫn Tâm – Lạc Ly. Bên cạnh Lạc Ly là phu quân nàng, văn võ vẹn toàn, Giang Nam Quý công tử Tần Tùy Phong. Lạc Ly giả hoạt cười một tiếng với Mẫn Tâm, mảy liễu nhãn lại ra vẻ sưng sốt: “A, đây không phải Tiểu Mẫn Tâm nhà ta sao? Ba năm không gặp, đẹp đến nỗi cô cô suýt không nhận ra rồi!”

Tần Tùy Phong cương chiều nhìn thê tử, trêu ghẹo nói: “Thật bất ngờ, đừng dọa Tiểu Mẫn Tâm sợ đến hoa dung thất sắc.” Nghe vậy, Lạc Ly nâng tay áo cười khê.

Nhờ đôi phu thê này điều hòa nên bầu không khí cuối cùng cũng không giương cung bạt kiếm như trước nữa. Quân Mẫn Tâm không kìm được nở nụ cười nhạt trên môi, nhưng lại không ngờ nụ cười nhẹ như mây khói này toàn bộ rơi vào trong mắt thiếu niên áo đen, lay động thành những gợn sóng.

Lão thái thái nhấp một ngụm trà, ngoắc tay với cháu gái: “Cháu gái, tới đây, để thái thái nhìn một chút! A, khuôn mặt gầy đi không ít.” Bàn tay ấm áp thậm trọng vuốt ve khuôn mặt Quân Mẫn Tâm, bà hiền lành hỏi: “Năm nay mười ba tuổi?”

Quân Mẫn Tâm trả lời: “Qua năm tuổi mù đã là mười bốn rồi.”

Lão thái thái thoáng nhìn qua đám người, tầm mắt dừng lại trên người thiếu niên áo đen, giống như cảm khái nói: “Ừ, Tiểu Cửu cũng lớn như vậy rồi, bộ dáng thật giống phụ thân hần. Ta nhớ, Tiểu Cửu lớn hơn Mẫn Tâm hai tuổi đi?”

“Cô cô.” Đôi mắt Lạc Trường An yên tĩnh, hần hạ mí mắt che khuất đôi mắt phượng chói sáng khiến cho đường nét gương mặt trở nên nhu hòa không ít, chỉ có độ cong nơi khóe miệng đang mím chặt nói rõ sự quật cường của hần.

Thái Vương Phong Chiêu tính tình ôn hòa tiếp lời, khi cười lộ lên những nếp nhăn trên khóe mắt hiện ra: “Đúng vậy, ta nhớ Mẫn Tâm sinh ngày mười tám tháng chín, Trường An lớn hơn hai năm lẻ sáu tháng.”

“Ta là thân tử của Hoàng đế, Tuyết Lô chính là cháu ngoại của Hoàng đế.” Lão thái thái ôm Quân Mẫn Tâm tựa như bảo vệ một đứa nhỏ, nhưng ánh mắt lạnh lẽo lại liếc về phía Cửu Sơ Chiêu, nói rõ ràng từng chữ: “Đều là người một nhà, có cái gì mà nghi kị tới nghi kị lui? Không cần nói tới nữa, tóm lại Hoàng đế sẽ cho thân tử tử tha hương lấy chồng phượng xa ta đây ba phần mặt mũi. Cửu Tướng quân, phiền ngài trở về nói với Hoàng đế: Ngồi ở vị trí cao chớ có nhẹ dạ cả tin nghe người ngoài sàm ngôn, trùng kế ly gián!”

Hiếu lão thái quân chỉ cây dâu mắng cây hòe, Cửu Sơ Chiêu ngoài cười nhưng trong không cười: “Trường Công chúa quá lời, bệ hạ cũng thường xuyên nhớ lão nhân gia.”

“Tướng quân là người hiểu chuyện.” Gương mặt lão thái thái nghiêm nghị, hừ lạnh một tiếng nói: “Không nói tới những lời đe dọa vừa rồi, ban đầu Khương quốc đánh chiếm Ly quốc, trong đó cũng có công sức nhỏ bé của ta, Hoàng đế không động tới gia quyến ta, Cửu Sơ Chiêu người cũng động không nổi!”

Ánh mắt Cửu Sơ Chiêu trở nên âm lãnh.

Lão thái thái chống mạnh quả trượng kim xà xuống đất khiến nó phát ra âm thanh trầm muộn, tựa như đánh vào trên người mỗi người. Bà khẽ thở dài: “Già rồi, mệt mỏi. Ly nhi, đỡ ta đi nghỉ ngơi.”

Tiếng hô cung tiễn vang lên bốn phía. Tầm mắt lạnh lẽo thấu xương của Cửu Sơ Chiêu dừng trên bóng lưng lão thái thái trong chốc lát, sau đó nhìn về phía Quân Nhân một thân áo bào trắng tóc bạch kim.

Quân Nhân cũng cười hì hì quay lại nhìn hần, ánh mắt hai người giao tiếp trên không trung giống như đao kiếm va chạm cạo sát tạo ra tia lửa nguy hiểm, mưa gió mịt mù. Nhìn vào mắt nhau trong chốc lát, hai người cùng thu hồi tầm mắt.

Quân Nhân hí híp mắt, từ từ thu lại nụ cười.

Mấy ngày nay lão thái thái ở trong Tĩnh cung, Cửu Sơ Chiêu và Lạc Trường An không dám trắng trợn chèn ép Tĩnh Vương, chỉ âm thầm thăm dò quân đội bí mật của Tĩnh Vương. Nhưng hần ta dù nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến Quân Nhân dụng binh như thần, giấu đội quân tinh nhuệ nhất ở dưới mắt hần!

Ba ngàn tinh binh ngự trang thành lưu dân hành khát phân tán dưới cổng Tĩnh cung, không dễ dàng đối phó. Tất nhiên, chỉ sợ mật thám Cửu Sơ Chiêu phái ra còn chưa tới cổng thành đã bị giết chết rồi.

* * *

Tĩnh quốc mạnh mẽ thay đổi, Quân Mẫn Tâm cũng dần trở nên kiên cường, một ngày nào đó sẽ vô cùng mạnh mẽ tới mức Khương quốc rộng lớn cũng phải kiêng kị ba phần. Vừa nghĩ như vậy, Quân Mẫn Tâm liền không kìm được vui vẻ khẽ nhếch môi, giống như tuyết trắng cũng bị nhiễm sắc màu tươi vui.

“Chuyện gì làm nàng vui vẻ như vậy?”

Âm thanh quen thuộc mang theo ba phần kiêu căng của quý tộc bất ngờ truyền tới khiến Quân Mẫn Tâm suýt trượt chân ngã xuống! Nhìn bốn phía một hồi chỉ thấy xuyên qua đám mai hồng là một thiếu niên áo đen đoan đoan chính chính ngồi trong đình Mai viên đang vắn về một quân cờ bạch ngọc nhìn nàng.

Lạc Trường An!!!!

Quân Mẫn Tâm khoác áo choàng màu hồng, viền áo điểm xuyết những sợi lông thỏ màu trắng, mái tóc đen buộc thành hai đuôi sam buông trước ngực, tuyết trắng xung quanh làm nổi bật một thân áo đỏ của nàng. Đôi mắt đen láy như mực, giữa lông mày là một bông hoa tinh xảo khiến nàng càng thêm xinh đẹp giống như thiếu nữ Giang Nam.

Nàng nhàn nhạt liếc hắt một cái rồi tiếp tục cước bộ, hiển nhiên chỉ xem người nào đó là người qua đường. Giày lông thỏ giẫm trên mặt tuyết phát ra âm thanh huyền ảo như tiếng cười nhạo thật thấp.

“Quân Mẫn Tâm!” Giọng nói thiếu niên có chút tức giận: “Ta biết rõ tên của nàng!”

Quân Mẫn Tâm dừng bước, nghiêng đầu lạnh nhạt nói: “Vậy thì thế nào?”

Lạc Trường An cắn răng, một lúc sau con ngươi sáng lên. Đôi mắt xinh đẹp nhưng lại bén nhọn giống như ánh nắng cuồng dã giữa hè, sáng ngời mà quật cường tỏa ra nét kiêu ngạo làm chói mắt người nhìn, khiến người khác phải trầm luân mê muội trong đó. Nhiều năm về trước, Quân Mẫn Tâm cũng bị đôi mắt bằng lửa hỗn loạn này mê hoặc, rồi bị tổn thương một cách mạnh mẽ, thương tích đầy mình, những đoạn kí ức thống khổ cuối cùng bị đốt thành tro bụi.

Thiếu niên áo đen lạnh lùng khẽ cười một tiếng, cất tiếng nói trong trẻo lạnh lùng chế giễu nói: “Thật tầm thường, cháu - gái - lớn!” Ba từ cuối cùng gần như cắn răng phun ra.

Quân Mẫn Tâm đột nhiên quay đầu nhìn hắt, trong lòng lửa giận cuộn cuộn, nhưng trong mắt lại là tỉnh táo gần như tàn nhẫn: “Người đang nhục nhã ta?”

“Sao có thể như vậy? Thái thái của nàng chính là cô cô của ta, Tình Vương cũng là huynh đệ của ta, theo như bốn phận nàng nên gọi ta một tiếng ‘Cửu thúc’”.

Trong trí nhớ, Lạc Trường An không thích cười, nhưng thỉnh thoảng cười lên bộ dáng vô cùng đẹp mắt, hàm răng trắng sáng ngời lộ ra, giống như ánh mặt trời mềm mại nở rộ. Nhưng lúc này, Quân Mẫn Tâm chỉ cảm thấy nụ cười của hắt vô cùng chướng mắt. Hắt nói: “Cháu gái lớn, gọi ‘Cửu thúc’ nghe một tiếng.”

Quân Mẫn Tâm cuống quýt, ánh mắt ngày càng lạnh lẽo nhìn hắt vờn về con cờ, sau đó không nói một lời sai bước đi tới, trong ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên, nàng ngồi xuống trước mặt hắt.

Hai người cách bàn cờ nhìn nhau. Hồi lâu nàng mở miệng: “Tối đánh ván cờ, nếu như người thua, nói xin lỗi ta.”

Lạc Trường An cân nhắc trong chốc lát rồi gật đầu: “Nàng thua thì sao?”

“Thua thì thua, còn có thể thế nào?”

“Vậy cũng không được. Như vậy đi, nàng thua, ngoan ngoãn gọi ta ba tiếng ‘Cửu thúc thúc’”

Quân Mẫn Tâm giận quá hóa cười, ngón tay như củ hành lột vỏ nhoáng lên, một viên cờ đen đàng đàng sát khí ‘bộp’ một tiếng nằm yên trên bàn cờ.

Phụ thân từng nói, nếu một ngày con có thể thắng đối thủ trên bàn cờ, như vậy con đã đánh bại hắt. Quân Mẫn Tâm mím môi: Lạc Trường An, ta đã không còn là Công chúa gốc bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay của ngày trước nữa. Lần này, ta tuyệt đối sẽ không thua!

16. Chương 16: Đánh Cờ.

Chẳng biết từ lúc nào trên bầu trời đã nổi lên bão tuyết. Bông liễu bay theo gió giống như những bông tuyết nhỏ nhảy múa thành một vòng tròn, tựa như một đóa hoa nở rộ. Trời đất yên tĩnh, chỉ có âm thanh bông tuyết chạm mặt đất tạo thành những tiếng vang sần sật.

Đối lập với hoàn cảnh yên bình bên ngoài, ván cờ trong đình đã sóng lớn mờ mịt, đại chiến say sưa. Gió lạnh cuốn theo tuyết rơi từ bốn bề thổi vào trong đình, vô cùng lạnh lẽo.

Quân Mẫn Tâm vẫn chịu đựng được tốt, dù sao cũng có áo choàng thật dày che chắn gió tuyết. Lạc Trường An thì không tốt hơn, đầu ngón tay bị lạnh đến ửng đỏ, thỉnh thoảng hấp hấp mũi, đôi môi lạnh bạc cũng trở nên trắng bệch.

Lạc Trường An suy nghĩ trong chốc lát sau đó hạ xuống một quân cờ trắng. Âm thanh hân thả cờ vô cùng nhẹ, giống như bình yên trước khi bão táp ập tới, cực kì giống tính cách cẩn thận xảo quyệt của hắn. Mà Quân Mẫn Tâm lại bất đồng, vừa ra trận liền mạnh mẽ đánh tới, từng quân cờ đen mang hận, từng bước tuyệt sát. Lạc Trường An không thể tin được cô gái trước mặt nhìn thanh tú an tĩnh nhưng lại đi những nước cờ quyết tuyệt, mỗi một nước cờ như mang theo tức giận ngập trời muốn đẩy đối phương vào chỗ chết, quyết không bỏ qua.

Phía đối diện, quân cờ đen của Quân Mẫn Tâm bao vây, quân cờ nổi bật trên đầu ngón tay trắng muốt như ngọc của nàng. Sau đó nàng nâng mắt nhìn hắn, đôi mắt đen láy còn lạnh hơn so với tuyết, có một loại cô đơn kiêu ngạo và quật cường.

* * *

Khi Tĩnh Vương tìm được bọn họ thì đã là một canh giờ sau. Gió tuyết dao động, hương mai phiêu tán nhàn nhạt, Tĩnh Vương nhìn đôi nam nữ đối sát nhau trong đình, bất đắc dĩ cười khổ:

“Hai đứa nhỏ này, tìm hồi lâu cũng không thấy bóng dáng, thì ra chạy tới nơi này.”

Phong Chiêu đứng một bên ôn thanh nói: “Đánh cờ sao, đứa nhỏ Trường An kia khó đối phó đấy.”

Tĩnh Vương không đưa ra kết luận gì, mắt sắc liếc về phía trong đình xa xa một cái, nói: “Xem chừng sắp kết thúc rồi. Phụ thân, bên này gió lớn, không bằng người đi về trước bồi lão thái quân nghỉ ngơi, sau khi kết thúc trận này nhi tử dẫn bọn chúng trở lại dùng bữa.”

Phong Chiêu gật đầu: “Trời lạnh, ta đi phân phó hạ nhân làm chút canh gừng.”

Nhìn Phong Chiêu rời đi, Tĩnh Vương thả nhẹ bước chân đi về phía đình nghỉ xem trận cờ.

Lạc Trường An bố cục kín đáo, quân trắng trên bàn cờ ưu thế rõ ràng, nhưng quân đen vẫn có cơ hội, chỉ là muốn thắng thì có chút khó khăn. Lạc Trường An hạ xuống một quân cờ, quân trắng đến lúc thu lưới rồi.

Sắc mặt Quân Mẫn Tâm vẫn không đổi, quân cờ đen trong tay càng trở nên linh hoạt, ngay sau đó hạ xuống một quân cờ khiến Lạc Trường An hết sức kinh ngạc. Vốn cờ trắng đã từng bước ép sát chiếm hết ưu thế, nhưng cổ tình lúc này quân đen từ một góc tầm thường không chớp mắt liên tiếp đánh ra một lỗ hổng, thế trận của quân trắng đã hỏng, quân đen từng bước từng bước thu lại phần đất bị mất, dùng tư thái kiên quyết tìm ra một con đường sống.

Lạc Trường An chợt có cảm giác hình như cô gái trước mặt không phải đang đánh cờ, mà là đặt lên đó tôn nghiêm và sinh mạng của mình. Vì vậy nàng không chịu thua, không thể thua, chỉ có không ngừng giết, giết, giết!!!

Máu tươi đầm đìa!!!!

Không biết qua bao lâu, một quân cờ đặt xuống, tất cả đều kết thúc.

Hòa!!!

Vạn vật yên tĩnh. Lạc Trường An không sao tin được tròng to mắt, lần đầu tiên có người xoay chuyển thế trận hắn đã nắm chắc phần thắng thành hòa ngay dưới tay hắn.

Hắn vô cùng kinh hãi lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm, dốc toàn lực chơi cờ như vậy chính mình có thể tiếp được mấy chiêu??

“Ta chưa bao giờ biết, thì ra Mẫn Nhi đánh cờ lợi hại như vậy!” Tĩnh Vương mỉm cười giúp hai người gạt đi tuyết trên tóc, nói: “Kỳ nghệ Cửu hoàng tử vô cùng tuyệt vời, lần tới không chắc Mẫn Nhi có thể đánh hòa.”

Nghe được âm thanh của Tĩnh Vương, hai người đều cả kinh, vừa rồi đánh cờ quá nhập tâm nên Tĩnh Vương xuất hiện lúc nào cũng không biết. Giương mắt nhìn xung quanh, trên vai đọng một tầng tuyết dày, sắc trời ảm đạm, trận cờ hắc bạch cắn giết lẫn nhau này thế nhưng mất hơn hai canh giờ!

Biết lời khen khiêm tốn vừa rồi của Tĩnh Vương là thay mình thu liễm tài năng, tránh gây thù chuốc oán với Lạc Trường An tâm cao khí ngạo. Quân Mẫn Tâm nở nụ cười cảm kích ông, xoa xoa bả vai đau nhức, đứng lên.

Mới vừa đứng dậy thì nghe ‘hắt xì’ một tiếng, Lạc Trường An hắt hơi một cái, nhất thời hai hàng nước mũi chảy xuống. Quân Mẫn Tâm sững sờ nhìn thiếu niên mặc áo đen đơn bạc, đúng lúc chạm phải tầm mắt hắn.

Yên lặng trong chốc lát, nàng không kìm chế nổi cười ra tiếng. Đường đường Cửu hoàng tử mà lại chảy xuống hai hàng nước mũi như vậy quả thật vô cùng chật vật! Quân Mẫn Tâm vô cùng nhỏ nhen âm thầm vui sướng khi có người gặp họa, có một loại khoái cảm được trả thù.

Lạc Trường An mặt không biến sắc nhìn nàng chằm chằm, trong lòng thẹn quá hóa giận nhưng trong mắt không có chút sát khí. Tĩnh Vương nhẹ nhàng lên tiếng ngăn nữ nhi lại: “Mẫn Nhi, đừng làm rộn.”

Quân Mẫn Tâm ngừng cười, lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn đưa cho Lạc Trường An, sau đó xoay người rời đi. Áo choàng đỏ thắm kéo thành một đường cong trên tuyết, dường như một khắc sau sẽ bùng lên thiêu đốt. Bước chân nàng đi trên tuyết tạo ra những tiếng vang thật nhỏ, giống như đùa cợt.

Bóng lưng nàng cố ý mang theo xa cách và ẩn nhẫn không nói thành lời, phẳng phất như chỉ cần xoay người chậm, lệ sẽ rơi. Một khắc kia, trong gió bí mật mang theo tư vị tan nát cõi lòng. Lạc Trường An cầm chiếc khăn sạch sẽ đầy hương thơm ngửi vậy.

Chỉ là một chớp mắt đa sầu đa cảm, trong thoáng chốc Cửu hoàng tử thu hồi lại vẻ mặt dư thừa, khôi phục gương mặt lạnh lùng trước sau như một. Hắn lạnh lùng nhìn chiếc khăn trong tay, đặt lên chóp mũi, sau đó... Hung hăng lau hỉ mũi. Hắn gơ tay lên muốn vứt bỏ khăn bẩn, cánh tay dừng lại trên không trung một chút, cuối cùng vẫn không vứt đi.

Thoáng một cái đã qua vài ngày, người do Cửu Sơ Chiêu phái đi thăm dò như muối bỏ biển, không chút tin tức. Trên chiến trường, Cửu Sơ Chiêu nổi danh tàn nhẫn, với thủ đoạn của hắn tất sẽ hiểu Tĩnh Vương nhất định nắm giữ một đội quân bí mật, mấy thủ hạ hắn ta phải đi e rằng sớm đã bị chặn đường đánh giết.

Quân Nhân, Quân Nhân... Trong lòng hiện lên cái tên này mấy lần, Cửu Sơ Chiêu cười lạnh một tiếng: Con của nữ hoàng Ly quốc trước kia! Đây cũng có thể là một đầu mối quan trọng, đi ế n đà n lê q ụy đồ n

Đến kỳ hạn thị sát, Cửu Sơ Chiêu và Lạc Trường An chuẩn bị trở về Khương quốc.

Trước khi đi, Lạc Trường An hỏi Quân Mẫn Tâm: “Nàng rất ghét ta có phải hay không?”

Đúng là một câu hỏi không chút đề phòng, Quân Mẫn Tâm kinh ngạc nhìn hắn ta. Gương mặt Lạc Trường An vẫn lạnh nhạt như cũ, ngôn ngữ nghe không ra vui buồn:

“Hôm đó đánh cờ cùng nàng, từ trong quân cờ của nàng có thể nhìn thấy một hai.” Nàng giống như dùng sinh mạng để đánh giết hắn. Nếu không phải chán ghét đến tận cùng, một cô gái dịu dàng lạnh nhạt làm sao có thể...

Quân Mẫn Tâm trầm mặc nhưng trong lòng cười lạnh mấy lần, người đã từng là người ta yêu đến tận xương tủy, cũng là người ta hận không thể ăn thịt uống máu, người ác độc ném tâm ý của ta xuống mặt đất rồi chà đạp, sau đó dùng một mũi tên đập nát nó! Người nói ta có hận hay không?? Người nói ta có hận hay không!!!!?đi ế n đà n lê q ụy đồ n

Thấy nàng im lặng, Lạc Trường An lẩm bẩm nói: “Rất kỳ quái, rõ ràng đây là lần đầu ta gặp nàng, cũng không có thâm thù đại hận, vì sao nàng lại không muốn gặp ta như vậy?” Hồi lâu vừa thở dài vừa nói: “Chẳng lẽ là oan nghiệt kiếp trước?”

Trong lòng Quân Mẫn Tâm khẽ run, bỗng dưng chua xót xông lên cổ họng, không kìm được ghen ngạo. Khàn giọng hồi lâu mới tìm được giọng nói của mình, nàng quay đầu qua chỗ khác bình tĩnh nói: “Ta luôn luôn như vậy, Điện hạ nghĩ nhiều.”

Thiếu niên áo đen xoay người nhảy lên lưng ngựa, tay áo tung bay. Hắn yên lặng nhìn nàng, khóe miệng khẽ nhếch nói: “Lần sau nếu gặp, đánh tiếp bàn cờ này, như thế nào?”

Thiếu nữ áo choàng đỏ tươi đứng trong tuyết lạnh lẽo, tóc dài đen nhánh buộc thành hai dải buông trước ngực, mắt đen như mực. Nàng không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng hần không chút hèn nhát, con ngươi đen nhánh trong tuyết lóe ra kiêu ngạo và ánh sáng tự tin.

Mãi cho đến khi bóng dáng Lạc Trường An hoàn toàn biến mất trong tuyết, nàng mới cúi bỏ tất cả mạnh mẽ ngụy trang xuống kéo thân thể mệt mỏi trở về Sương Mai điện.

Lục lạc treo nơi mái hiên phát ra âm thanh đĩnh đĩnh đương đương, biến ảo khôn lường. Quân Mẫn Tâm nghe đến nhập thần, thân thể căng thẳng trong những ngày qua dần dần thư giãn, một lúc sau nàng đã ngủ thiếp trên bàn nhỏ gần cửa sổ.

Mộc Cẩn vào phòng thấy công chúa hiếm khi ngủ say, lại lo lắng nàng bị gió lạnh liền đi vào phòng trong lấy chăn đắp lên cho nàng.

Trong thoáng chốc, nàng ta nghe thấy âm thanh mê sảng giống như thấm ướt nước mắt khổ sở:

“Lạc Trường An, Lạc Trường An...”

17. Chương 17: Bức Thư.

Người Hồ xuôi nam, biên quan rối loạn không ngừng, Trần Tịch vốn dự tính cuối năm trở về mừng năm mới, nhưng ngoài ý muốn phải dừng lại tại quân doanh biên cương.

Biên thành phía Bắc...

Gió tuyết dày đặc che phủ cát vàng, một thiếu niên mặc ngân giáp toàn thân mang theo hơi lạnh vội vàng đi vào lều vải.

Hắn cởi mũ giáp màu đỏ thuận tay đặt trên án kỷ thô sơ, tóc xoắn màu đen tùy ý rũ xuống đầu vai, ngay cả khi giáp lạnh lẽo cũng không kịp cởi liền mở túi gấm cũ nát trong tay.

Là thư trong Vương cung ra roi thúc ngựa đưa tới.

Đồ trong túi rơi bịch một tiếng trên án kỷ, là hai lá thư và một chiếc kính hộ tâm thượng hạng. Trần Tịch vừa gầy gầy kính hộ tâm vừa thuận tay mở một phong thư. Là tự tay Tĩnh Vương viết, không nghi ngờ gì chính là khen ngợi và thăm hỏi tướng sĩ biên cương, ngoài ra còn kèm theo quân bổng cụ thể, phân phó Trần Tịch chiêu đãi các tướng sĩ thủ thành thật tốt.

Mở phong thư thứ hai ra, đuôi lông mày Trần Tịch thoáng lộ vẻ vui mừng. Hắn vội ngồi ngay ngắn lại, tiến tới đèn ngừ du cẩn thận xem xét từng chữ. Chữ khải nhỏ nhắn xinh đẹp sạch sẽ, là nét bút của Quân Mẫn Tâm.

“...Tiểu thúc mời lão thái quân và gia gia tới trấn giữ Tĩnh cung, Lạc Trường An và Cừu Sơ Chiêu không dám can rời, chỉ dám lên thăm dò thật hư quân ta, toàn bộ trình sát đều bị quân ta đánh giết. Hôm qua đoàn người Lạc, Cừu đã hồi kinh phục chức, hữu kinh vô hiểm...”

Trần Tịch yên lòng thở nhẹ ra một hơi, khoe miệng khẽ nhếch lên một đường cong nhàn nhạt. Mấy hàng chữ cuối cùng không nói đến việc công, mà là tư tình:

“A Tịch, biên cương giá lạnh hiểm ác, người Hồ xảo trá quỷ quyệt, cần bảo vệ mình thật tốt! Hôm qua tìm được chiếc kính hộ tâm được chế tạo hoàn mỹ, bền chắc, mong có thể bảo hộ huynh giữa thiên quân vạn mã. Luôn luôn phải mang theo, vạn lần không được gỡ xuống... Hơn tháng không gặp, Mẫn Nhi rất nhung nhớ!!!

Tự bảo hộ, đừng nhớ ta, mong huynh quay về.”

Đường đi xa xôi, bức thư qua tay nhiều người đã bị nhăn nheo. Trần Tịch duỗi tay vuốt phẳng bức thư gấp lại chỉnh tề, sau đó kéo ngăn tủ đầu giường ra bỏ thư vào trong đó. Trong ngăn kéo là một xấp thư dày được xếp ngay ngắn, vì thường xuyên bỏ ra xem nên giấy viết thư cũng có vết ố vàng nhỏ như sợi lông.

Trần Tịch mặc nguyên quần áo ngã lên chần dệm, mười ngón tay không ngừng vuốt ve kính đồng hồ tâm trong lòng bàn tay, ngơ ngác nhìn một hồi sau đó đặt gương vào nơi quan trọng. Một lát sau, hắn lại lấy kính hộ tâm từ trong quần áo ra, suy nghĩ hồi lâu, tựa như muốn xuyên thấu qua gương hình dung ra dung nhan xinh đẹp tôn quý của người thiếu nữ ấy.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, giày vò đến nửa đêm mới cất kính hộ tâm đi ngủ, khoe miệng vẫn luôn kéo lên một độ cong nhàn nhạt.

* * *

Đêm giao thừa, pháo hoa liên miên không dứt, ánh lửa đỏ rực một góc trời xinh đẹp tốt cùng. Một mình Quân Mẫn Tâm đứng trên tường thành Tĩnh cung ngơ ngác nghĩ: Lúc này ở biên cương, nhất định trăng đã lên cao, nơi nơi lạnh lẽo, tuyết dày đặc che đi cát vàng mênh mông, gió rít gào quần lấy trăng non thổi tung chiến kỳ. Mà thiếu niên áo bào trắng ngân giáp không biết đang làm gì?

Là mạo hiểm gió tuyết dò xét biên thành để người Hồ không dám dòm ngó nửa phần, hay là chém giết say sưa, đoán kiếm trường cung trong tay lấy đầu tặc nhân? Hoặc là nhìn lên ánh trăng lạnh nhạt như sương, ngâm xướng khúc tiêu du dương nức nở nghẹn ngào?

Chỉ hơn một tháng không thấy, Quân Mẫn Tâm phát hiện nỗi nhớ dành cho hắn giống như rượu ủ trong hầm, càng ủ càng nồng, nồng đậm đến mức nàng không dám nhìn thẳng. Do do dự dự thấp thỏm trong lòng không dám giao phó, là yêu quá tha thiết, không kìm chế được. Kinh nghiệm trong kiếp trước, kiếp này nàng không thể cắt đứt ràng buộc và lệ thuộc vào hắn, như cá với nước.

Quân Mẫn Tâm đưa tay kéo áo choàng bó sát vào người, cúi đầu than một tiếng.

“Sao không đi cùng gia gia và lão thái quân mà lại chạy tới nơi này than thở một mình? Lão thái quân vừa rồi còn nhắc tới con mãi, Mẫn Nhi không trở về, năm nay sẽ không có hồng bao.”

Giọng nói dễ nghe của Tĩnh Vương truyền đến từ sau lưng, ông nở một nụ cười ấm áp: “Đứa nhỏ này luôn luôn cứng mạnh, chưa từng thấy con có vẻ mặt như vậy.”

“Phụ thân.” Quân Mẫn Tâm kéo lên nụ cười, thấy nữ tử trẻ tuổi bên cạnh Tĩnh Vương, nàng sững sờ: “Cô cô, sao người cũng tới?”

Lạc Ly mắt hạnh khê xoay tròn chuyển động, cười nhạo nói: “Nghe nói có tiểu mỹ nhân đứng trên tường thành ngắm trăng sầu thương, pháo hoa nặng nề ánh lên biết bao thê mỹ, ta cầm lòng chẳng đành ra ngoài nhìn – A! Cô nương kia không phải Tiểu Mẫn Tâm sao?”

“Cô cô!!” Quân Mẫn Tâm thấp thỏm, trên mặt thoáng hiện một vết ửng đỏ, gió lạnh bốn phía cũng không thể xua tan nhiệt độ trên mặt, không thể làm gì khác hơn ngoài việc dùng đôi mắt mềm mại buồn bực nhìn chằm chằm Lạc Ly.

Tĩnh Vương lấy từ trong tay áo dài lưu vân một phong bao màu đỏ đưa cho Quân Mẫn Tâm, cười nói: “Cô cô nói đùa với con thôi, đây là hồng bao năm nay, cất kỹ. Nhớ đi vấn an gia gia và lão thái thái.”

Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ ‘vâng’, mỉm cười nhận lấy hồng bao, không ngờ từ bên trong lại rơi ra tờ giấy thật mỏng nhăn nhúm bị gió thổi bay đến cạnh chân nàng. Nàng sững sờ, khom lưng nhặt tờ giấy lên: “Đây là cái gì?”

Lạc Ly cười cười có thâm ý, nói: “Biên quan ra roi thúc ngựa đưa mật hàm tới.”

Quân Mẫn Tâm nghi ngờ.

“Trần Tịch viết.” Tĩnh Vương tiếp lời nói: “Trở về rồi xem, sáng mai trong cung tế tự, Mẫn Nhi sớm đi nghỉ mới đúng.”

Quân Mẫn Tâm che giấu nội tâm vui mừng và mong đợi, sắc mặt bình tĩnh gật đầu một cái, đi theo Tĩnh Vương và cô cô trở về đại điện. Trên đường, Tĩnh Vương liếc nhìn nữ nhi cố tình giả bộ bình tĩnh, nhìn một cái liền thấy ánh sáng mừng rỡ và không thể mong chờ trong mắt nàng thì không khỏi khẽ cười.

Tới đại diện thỉnh an gia gia và lão thái thái, cô phụ Tần Tùy Phong cứng rắn lôi kéo Quân Nhân muốn cùng hẳn trao đổi võ nghệ, trái ‘Nhị ca’ phải ‘Nhị ca’, sống chết quẩn lầy Quân Nhân không buông tay. Quân Nhân bị Tần Tùy Phong huyên não đến nhức đầu, không thể làm gì khác hơn ngoài đáp ứng.

Hai người hào hứng đi ra cửa, sau đó rất nhanh truyền tới tiếng quyền cước, trong đó còn xen lẫn tiếng kêu thảm thiết của người khác. Chỉ chốc lát sau, Quân Nhân vẫn khí định thần nhàn đi vào, áo bào không chút rối loạn. Tần Tùy Phong thì cực kì chật vật đi theo phía sau, vẻ mặt âm ức chỉnh sửa áo bào, trong miệng vẫn ồn ào:

“Lần này là tình trạng đệ không tốt, nhị ca! Lần tới chắc chắn đệ sẽ thắng huynh, nhất định sẽ thắng!”

Lạc Ly cắn hạt dưa hã hê cười, ngón tay hoa chọc chọc Tần Tùy Phong một cái, nói: “Múa riu qua mắt thợ, đáng đời chàng!”

Tần Tùy Phong phải đi móng vuốt trên quần áo, sau đó giương nanh múa vuốt chạy tới bên người Phong Chiêu tố cáo: “Nhạc phụ đại nhân, Ly Nhi và Nhị ca thông đồng khi dễ hài nhi.”

Thái Vương Phong Chiêu hiền lành cười một tiếng, trấn an nói: “Người trẻ tuổi khí thịnh, thêm chút dạy dỗ luôn tốt.”

Lạc Ly hã hê cười khanh khách, lông mày giương lên giống như muốn biểu đạt sự khinh bỉ của mình đối với phu quân. Tần Tùy Phong nghẹn lời, quay đầu về phía Mẫn Tâm lòng đầy tâm tư, khuôn mặt tuần tú ủy khuất nói:

“Tiểu Mẫn Tâm, cô cô hư hỏng của con luôn khi dễ ta, con cần phải đòi lại cho ta một cái công đạo!”

Dứt lời, còn nhắm mắt lại giống nữ nhi riu rít giả vờ khóc mấy tiếng. Một phòng đầy người bị chọc cho vui vẻ, đám nha hoàn đứng trong góc mím môi cười khế. Quân Mẫn Tâm cũng không kìm được hì hì bật cười một tiếng.

Một phòng ẩm áp tràn ngập tiếng cười chia tay nhau trong nuối tiếc.

Trở lại Sương Mai điện, Quân Mẫn Tâm cởi bỏ quần áo lạnh lẽo rúc vào giường nhỏ, dùng chăn gấm đen thật dày bao lại cơ thể lạnh lẽo của mình. Không ngờ dưới thân lại chạm phải một vật cứng, đưa tay sờ tới, lấy ra bốn hồng bao căng phồng.

Một phong là của cô cô, cô phụ cho, một phong là của lão thái thái và gia gia cho, một phong ghi tên Quân Nhân, một phong sau cùng... Không thấy có bất kỳ nét bút nào.

Quân Mẫn Tâm lấy đồ vật trong hồng bao thứ tư ra, là một vòng tay vàng khảm ngọc tinh xảo, nhìn cách thức thấy có chút tuổi đời nhưng được giữ gìn vô cùng tốt. Bảo thạch được khảm bên trên phát ra ánh sáng lóng lánh dưới ánh nến. Quân Mẫn Tâm sưng sờ, lập tức nhận ra đây là trang sức tổ tiên truyền lại ấu thân, mặc dù mấy năm này quan hệ đông băng, bà cũng chưa bao giờ tháo xuống. Mà hôm nay, bà lại lén lút mang vật yêu thích để dưới đệm chăn nữ nhi.

Vành mắt Quân Mẫn Tâm đau xót. Từ sau khi Vân Hoàn chết mẫu thân vẫn luôn tự giam mình trong tấm điện đóng cửa không tiếp khách, nàng cho rằng mẫu thân hận thấu mình nên đã lâu chưa đi thỉnh an bà. Vương Phi bị làm khó nhưng vẫn nhớ tới nữ nhi bất hiếu của mình, nhất thời vô vàn áy náy tràn ra trong lòng Quân Mẫn Tâm. Nàng nghĩ thầm: Sáng mai vô luận thế nào cũng nên đi thỉnh an mẫu thân.

Đang suy nghĩ thì cửa bị đẩy ra một cách nhẹ nhàng, hai nha hoàn Mộc Cẩn và Kim Lan toàn thân áo mới sáng rỡ cười hì hì đi tới, gương mặt vui mừng đòi may mắn: “Cung chúc Điện hạ năm mới cát tường, mọi sự an khang!”

Quân Mẫn Tâm vội thu lại áy náy và bi thương trên mặt, trở tay nhét vòng xuống dưới gối, xoa xoa hốc mắt ướt át, cười nói: “Miệng nhỏ thật ngọt, đến đây, công chúa Điện hạ có thưởng!” Dứt lời, tiện tay từ trong túi xách lấy ra một miếng bạc vụn đưa tới.

Trước khi vào cửa, Kim Lan mắt tinh thấy được Quân Mẫn Tâm không bình thường, nhận bạc thuận tiện cười hỏi: “Công chúa, người vừa mới giấu cái gì dưới gối vậy? Chẳng lẽ là thư tình của công tử?”

Dứt lời liền đi tới làm bộ muốn lục tìm dưới gối thêu hoa. Quân Mẫn Tâm giả vờ giận, cười mắng: “Đáng đánh! Coi chừng ta đưa người cho thị vệ ca ca cao lớn!”

Kim Lan nhai hạt thông phát ra những tiếng lộp bộp lộp bộp, không chút để ý nói: “Công chúa sẽ không nở đâu!”

Mộc Cẩn ở một bên cười đến đau bụng. Quân Mẫn Tâm im lặng, lại nhét cho các nàng ít bạc vụn mới mời được hai vị tổ tông này ra khỏi phòng.

Nghe tiếng cười đùa của hai nha hoàn nhỏ dần, Quân Mẫn Tâm thấp thỏm từ trong lồng ngực nhẹ nhàng lấy thư Trần Tịch viết ra, nương theo ánh nến chập chờn cẩn thận xem xét.

Chữ viết trong thư dường như là viết ẩu, chắc là vội vã viết xuống trong lúc cấp bách. Trên giấy chỉ có bốn chữ đơn giản hữu lực:

Thắng trận, mạnh khỏe.

Khóe miệng không khỏi nâng lên nụ cười nhạt. Đêm khuya trong ánh nến màu cam, nàng ôm những dòng chữ ngông cuồng quen thuộc kia vào trong ngực, vuốt ve nó, giống như nó có thể sưởi ấm trái tim lạnh lẽo hoang vắng của nàng.

Ngày hôm sau là lễ tế tự trong cung, cả ngày Quân Mẫn Tâm đi theo phụ thân bận rộn tế tổ cầu phúc, cuối cùng không thể tới thỉnh an mẫu thân. Trong lúc tế tổ, nàng nhìn mẫu thân nơi xa, Liễu Vương Phi toàn thân váy tím vòng hoa, vẫn xinh đẹp không gì sánh nổi như trước, nhưng thân hình rõ ràng gầy đi không ít, cung trang vốn vừa người nay lại rộng thùng thình, sắc mặt càng thêm tái nhợt như ba thước tuyết đọng lại trong cung, không khỏi khiến người khác đau lòng.

Qua tết Nguyên Tiêu, lão thái quân và Thái Vương Phong Chiêu lên đường trở về Giang Nam ấp ám, nói thế nào cũng không chịu ở lại Tĩnh cung lâu thêm một ngày. Lúc này Tĩnh quốc rất cần người trợ giúp, lại có Khương, Hồ quốc như hổ rình mồi, lão thái quân không yên lòng nên để lại phu thê Lạc Ly, Tần Tùy Phong trợ giúp Tĩnh Vương chinh đồn chinh vụ, nếu Hoàng đế bên kia lại phái người tới chèn ép, tốt xấu cũng có thể ứng phó.

Mấy ngày trước, Quân Nhân ra roi thúc ngựa chạy đến biên thành Mạc Bắc, đợi đến đầu mùa xuân khi hoa cỏ súc vật tươi tốt, người Hồ không còn xuôi Nam rối loạn sẽ dẫn đồ nhi Trần Tịch khải hoàn trở về.

Một thời gian sau, gió xuân thổi đi tuyết đọng trên cành cây, trong Tĩnh cung hoa lê hoa đào mẫu đơn tranh nhau nở rộ. Quân Mẫn Tâm khổ sở cầm sách học hành, trong tiếng lục lạc tinh tế cuối cùng cũng nghênh đón mùa xuân đã mong chờ từ lâu.

Nàng nghĩ, Trần Tịch nên trở về rồi chứ???

18. Chương 18: Xuôi Nam Đi Lệ Quận.

Mùa đông hữu kinh vô hiềm vội vàng qua đi, Tĩnh Vương suy nghĩ về chuyện Lệ quận ở bên kia. Thái Thú Lệ quận đứng giữa nuốt tiền riêng, hàng năm đều nuốt một nửa phần thuế, nếu cứ thế mãi sớm hay muộn Tĩnh quốc cũng sẽ suy bại trên tay những con mọt này.

Ngày hôm đó, Tĩnh Vương bí mật triệu kiến phu thê Tần Tùy Phong, Lạc Ly. Lư hương toả khói xanh lượn lờ, trong phòng thoang thoảng hương thơm long tiền hương, Tĩnh Vương một thân áo bào tím ngời trên chiếu, mang kim quan, mặt mũi như ngọc.

Nhẹ vuốt áo dài lưu vân, ông gật đầu cười nói: “Trà búp đầu xuân non mềm, muội phu nếm thử một chút?”

Tần Tùy Phong nâng ly trà men sứ có hoa văn tinh xảo lên khẽ nhấp một ngụm, nhướn mày nói: “Cam lạnh thơm ngát, cũng có một chút tư vị Giang Nam, trà ngon!”

Tĩnh Vương cười cười, trông mắt màu tím yêu mị không khỏi dâng lên những gợn sóng nhợt nhạt: “Tiểu đệ Quân Nhân với Mẫn Nhi đi Mai viên lấy tuyết trên nhụy hoa, sau đó dùng nước sôi trần lá trà mới được tiến cống này ba lần, lọc bỏ cặn bã khí đục, mới được một bình nhỏ này.”

Nghe vậy, Lạc Ly ngồi một bên cắn cắn mép chén bật cười tinh tế, chân mày hơi nhíu dùng khẩu khí vô cùng chắc chắn nói: “Đây là trà quý, trải qua nhiều công đoạn mới thành, người bình thường không thể uống. Vậy thì nhất định đại ca có chuyện muốn phó thác!”

“Vẫn là Ly muội thông minh.” Tĩnh Vương bị vạch trần mưu kế cũng không lúng túng, chỉ nghiêng đầu cười nhạt: “Thái Thú Lệ quận tự mình khấu trừ một nửa tiền thuế vẫn không thể tra ra rõ ràng. Chuyện này vốn nên được giải quyết vào năm ngoái, nhưng bất đắc dĩ vì Khương Hoàng thị sát nên bị trì hoãn, hiện cũng không thể kéo dài thêm nữa, cần phái người tra rõ ràng mọi chuyện.”

Trông mắt Tĩnh Vương khê chuyển, nói ra tính toán của mình: “Muội phu văn võ song toàn, lại là người trong nhà, dõi mắt cả triều đình không ai khiến ta yên tâm hơn đệ.”

Tần Tùy Phong một miệng nước trà suýt phun ra ngoài, vội vàng chấp tay nói: “Đừng, đừng, đừng! Đại ca có chuyện cứ phân phó, đừng tăng bốc đệ! Tần Tùy Phong nguyện công thành thủ tiết, nhưng ở trước mặt đại ca vẫn hiểu được bản thân mình có bao nhiêu phân lượng.”

Lạc Ly cười đến mặt mày cong cong, trâm cài đơn giản khê rung nhẹ, ngón tay chọc chọc ngực phu quân mình cười khanh khách nói: “Đồ ngốc! Ta biết ngay đại ca không có nước trà miễn phí, chàng uống nha, liền chuẩn bị bán số mạng cả đời cho đại ca!”

Tĩnh Vương nói: “Ta phong muội phu thành Bộ quận quốc để giải quyết chuyện này, trong ngày hôm nay thu thập hành trang sau đó chuẩn bị khởi hành xuôi Nam đi Lệ quận điều tra, thế nào?”

Tần Tùy Phong rên một tiếng ngã lên trên bàn, giả chết không động đậy.

Quân Mẫn Tâm vừa vào cửa thì nghe được Tĩnh Vương muốn phong cô phụ thành Bộ quận quốc, vội vàng chạy tới vén váy ngồi xuống, hỏi: “Phụ thân hạ lệnh điều tra Thái Thú Lệ quận rồi?”

Tĩnh Vương cứng chiều vén sợi tóc mai rũ xuống giúp nữ nhi, gật đầu nói: “Thái Thú Lệ quận cậy vào việc bản thân là nữ quan quý tộc được đích thân Khương Hoàng ngự phong nên luôn luôn cuồng vọng không biết kiềm chế, những năm gần đây càng thêm hung hăng cần quấy, không thể không trừng phạt.”

Quân Mẫn Tâm trầm nghĩ, cảm thấy đây là chuyện trong dự liệu. Nàng trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Phụ thân, để nữ nhi và cô phụ cùng đi được không?”

Tĩnh Vương và Lạc Ly kinh ngạc. Lạc Ly thu lại nụ cười, ôn hòa nói: “Tiểu Mẫn Tâm, Lệ quận không giống Vương cung nơi nơi kính con nhường con. Mặc dù Lệ quận này trên danh nghĩa là lãnh thổ thuộc về Tĩnh quốc, nhưng kì thực là một tiểu quận độc lập. Nếu Thái Thú Lệ quận không có khả năng nắm chắc mười phần nào dám làm ra chuyện tình đại nghịch bất đạo như vậy? Nước đục lần này vẫn là giao cho cô phụ con thì thích hợp hơn, con từ nhỏ không ra khỏi cửa cung một bước, sợ là không ứng phó được hiểm ác bên ngoài.”

Con người Quân Mẫn Tâm trong suốt đen như mực, nàng nói: “Chính vì Mẫn Nhi chưa từng bước chân ra khỏi cửa cung, không biết thế sự hiểm ác, mới càng cần tôi luyện! Nếu ngay cả một Lệ quận nho nhỏ con cũng không trị được, thì sao có thể xứng làm hậu nhân Quân gia, làm Đại công chúa Tĩnh quốc?”

Lời lẽ hùng hồn như hạt châu rơi trên khay ngọc phát ra âm thanh véo von. Bốn phương một mảnh yên tĩnh, ba vị trưởng bối nhìn nhau trong giây lát, do dự không nói.

Rốt cuộc, Tĩnh Vương khê thở dài một hơi: “Thân là người ngồi trên cao, mỗi câu nói đều phải nghĩ sâu tính kỹ, nắm chắc mười phần, nếu không một khi lời nói ra khỏi miệng sẽ vạn kiếp bất phục. Mẫn Nhi, con nghĩ kĩ chưa?”

“Nữ nhi nghĩ kĩ rồi.” Quân Mẫn Tâm gật đầu một cái, con người sắc bén kiên định lạ thường.

Nhìn Quân Mẫn Tâm thâm trầm quật cường, Tĩnh Vương cuối cùng cũng thỏa hiệp. Ông sờ sờ mái tóc mềm mại như tơ của nữ nhi, dặn dò:

“Nhớ chọn mấy người ảnh vệ thiếp thân che chở con trong toàn bộ hành trình. Ra ngoài không thể sánh với ở nhà, vạn sự phải cẩn thận. Hiện tiểu thúc con và A Tịch đã đỡ trại hồi cung, đến lúc đó ta sẽ phái họ đến tiếp ứng con. Trở về chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ xuất phát.”

Sâu thăm trong nội tâm Quân Mẫn Tâm có một dự cảm, nàng cảm thấy lần này tự mình đi về phía trước ắt sẽ xảy ra chuyện lớn. Mà chuyện lớn này, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời nàng.

* * *

Ngày hôm sau, đoàn người ngồi trong một chiếc xe ngựa nhỏ đơn giản thoải mái lên đường. Họ ra khỏi cửa thành, xuôi theo miền Nam đi tới Lệ quận.

Lần này xuôi Nam phải đi điều tra Lệ quận, tìm ra chứng cứ sau đó Tĩnh Vương mới có thể công khai buộc tội Thái Thú Lệ quận, lập quan mới. Vì vậy hai bên mang theo rất ít người, ăn mặc như công tử tiểu thư nhà giàu đi dã ngoại, tận sức che giấu hành tung.

Công phu của Tần Tùy Phong không tệ nên chỉ dẫn theo một hộ vệ thiếp thân, chính là vị nam tử trung niên đánh xe mặc áo xám cao gầy kia. Quân Mẫn Tâm dẫn theo ba ảnh vệ bản lĩnh không tệ, hai nam một nữ, toàn thân màu đen, cười ngựa bảo hộ hai bên.

Trừ những người này ra, Tĩnh Vương còn phái một vị quan văn tới trợ giúp bọn họ - Trì Thư đại nhân Đồng An. Hắn chừng hai mươi tuổi, đáng vẻ thư sinh, áo lam khăn chút đầu, ngồi cùng một xe ngựa với Quân Mẫn Tâm.

Suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ, Quân Mẫn Tâm cảm khái nói: “Đều nói Lệ quận ở phía Nam là nơi đất thiêng nảy sinh hiền tài, có lẽ cảnh sắc giống như bức tranh thủy mặc tinh xảo, khó trách cô phụ cả ngày nhớ mãi không quên nhà cũ ở Giang Nam.”

Trì Thư đại nhân Đồng An mở quạt giấy, khoe miệng trời sinh khê cong thoáng hiện nụ cười yếu ớt giống như ánh nắng mặt trời, thông thả nói: “Lệ quận nhiều người tài, nhưng nổi tiếng nhất thì phải nói đến ẩn sĩ Đào Khê Thẩm Lương Ca.”

“Thẩm Lương Ca?” Quân Mẫn Tâm bị khơi lên hứng thú, xoay đầu lại nhìn thư sinh trẻ tuổi một thân áo xanh: “Năm ngoái từ trong miệng quan văn mới tới đã nghe qua danh tự này, nghe giọng điệu có vẻ cực kỳ sùng kính người kia. Đồng Trì Thư, người có biết Thẩm Lương Ca là nhân vật như nào không?”

Đồng An cười cười, khuôn mặt tuấn tú có thêm vài phần sắc thái xinh đẹp: “Thẩm Lương Ca là nhân sĩ ở Từ Châu, nghe đồn là đệ tử của tiên đạo Đào Khê, có tài quản lý, có thể chia rẽ hoặc bố trí bảy mươi hai trận, thông thạo Thiên Cơ. Người này lúc ẩn lúc hiện rất ít lộ diện, hàng năm đều dùng mặt nạ để gặp người, trên giang hồ có không ít lời đồn đãi về hắn, có thể nói là nhân vật bình thường được thổi phồng lợi hại giống thần tiên.”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên: “Ta muốn gặp hắn xem hắn có thật sự thần thông quảng đại như lời đồn hay không!”

Đoàn người trông chừng lác lác cuối cùng cũng tới ngoại ô một trấn nhỏ. Một trận mưa phùn cuối xuân vừa qua, mặt đất có chút ẩm ướt, hai chân Quân Mẫn Tâm nhũn ra bước xuống xe ngựa đi vào khách điếm.

Tuy rằng trong xe ngựa dùng đệm mềm để lót, nhưng đường dài xóc nảy vẫn khiến người ta không thể chịu nổi, cảm giác như tất cả hơi sức cũng tiêu tan sạch sẽ, xương cốt đau nhức như bị bánh xe nghiền lên. Thân thể Quân Mẫn Tâm trước giờ vẫn mềm yếu, lại chưa từng đi xa như vậy, thế nên dọc theo đường đi nôn rất nhiều lần.

Sau khi vội vàng dùng cơm tối cùng Tần Tùy Phong, Quân Mẫn Tâm quay trở về phòng nghỉ ngơi, theo thường lệ cùng phòng với nữ ảnh vệ kia.

Nữ ảnh vệ kia xếp thứ chín, mười tuổi, tóc buộc thật chặt thành đuôi ngựa cao cao, sinh ra không tính là xinh đẹp nhưng có quy củ. Nghe nói từ nhỏ không tên không họ, Quân Mẫn Tâm liền mặc kệ nàng ta, gọi nàng ta là Tiểu Cửu.

Tiểu Cửu châm ngọn đèn dầu mờ nhạt, ôm lấy chăn đệm vuốt một cái rồi trải dưới mặt đất. Nàng ta mặc nguyên quần áo ôm kiềng nằm xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Thân thể mệt tới cực hạn nhưng lại không ngủ được, Quân Mẫn Tâm ngơ ngẩn nhìn đèn dầu nhỏ một lúc lâu, lại trở mình vài lần, cuối cùng quay mặt về phía đèn dầu mở mắt hồi lâu.

“Tiểu Cửu, ta không ngủ được.” Quân Mẫn Tâm cúi đầu kêu một tiếng, ôn thanh nói: “Có thể trò chuyện với ta không?”

Tiểu Cửu mở mắt, vén chăn ngồi thẳng người, nói: “Người muốn nói chuyện gì?”

Quân Mẫn Tâm thấy bộ dạng ngồi nghiêm chỉnh của nàng ta thì cảm thấy buồn cười. Tóc đen mềm mại rơi tán loạn trên giường, nàng tựa vào đầu giường nhìn thiếu nữ có bề ngoài hết sức bình thường kia, tận lực để cho âm thanh trở nên bình dị gần gũi.

“Người không cần câu nệ với ta như vậy, lúc này cứ coi ta là bằng hữu. Bình thường người nói chuyện trời đất với bằng hữu như nào, thì nói chuyện với ta như vậy đi, tùy tiện nói gì đó cũng được.”

“Tôn ti khác biệt, thuộc hạ không dám đi quá giới hạn.” Tiểu Cửu ôm kiềng ngồi xếp bằng trên chăn đệm dưới đất lạnh lẽo, nàng hạ mi, thanh âm rất cung kính.

Quân Mẫn Tâm không khỏi nhăn mày, trong lòng có chút buồn bực.

Trầm mặc trong chốc lát, thanh âm thật nhỏ của Tiểu Cửu truyền đến: “Thuộc hạ không có bằng hữu.”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, có chút khó tin hỏi: “Vậy người trải qua những năm này như nào?”

“Luyện võ, bế quan, đánh giết, ăn cơm, đi ngủ... Ngoài ra không còn gì nữa.”

Quân Mẫn Tâm trầm mặc không nói, đối với nữ ảnh vệ này thật hết cách. Nàng chợt nhớ tới lời Trần Tích từng nói, vô tâm thì vô thương, vô thương là chí cường. Giống như Tiểu Cửu vậy, thân thủ ảnh vệ vô cùng mạnh mẽ, có lẽ trái tim của nàng sớm đã bị huấn luyện tàn khốc mài mòn, không có yêu hận biệt ly, không biết nhân tình ấm lạnh.

Quân Mẫn Tâm đột nhiên cảm thấy thương xót cho họ. Ánh lửa mờ nhạt phát ra những tiếng tí tách, nàng hỏi: “Trong mười ba ảnh vệ, chỉ có mình người là nữ hài sao?”

“Hồi Điện hạ, tổng cộng có ba nữ ảnh vệ.”

“Bộ dáng các nàng như nào, cũng giống người?”

“Các ảnh vệ được các nhánh khác nhau quản lý, nếu không phải tình huống trọng yếu sẽ không chạm mặt. Thuộc hạ chưa từng gặp qua hai vị nữ ảnh vệ kia, thứ lỗi cho thuộc hạ không biết.”

Quân Mẫn Tâm nhất thời bị nghẹn: “Cho nên, các người đều là một thân một mình trải qua nhiều năm như vậy? Đối với những người khác hoàn toàn không biết gì?”

“Đúng vậy.” Suy nghĩ một chút, Tiểu Cửu bổ sung: “Hai vị nữ ảnh vệ kia xếp thứ tư và mười ba, thuộc hạ từng nghe Vương Gia nhắc qua, trong chúng thuộc hạ thì Tiểu Tứ nhỏ tuổi nhất, tư chất cũng rất tốt, làm việc trong cung.”

Ảnh vệ còn có thể thâm nhập vào trong cung? Trong cung nhiều nữ nhân như vậy, Tiểu Tứ sẽ là ai?

Từ nữ quan trong cung đến tỳ nữ đều được sắp xếp kiểm tra, Quân Mẫn Tâm suy nghĩ một chút liền cảm thấy buồn ngủ, trong mộng quanh quẩn tiếng lục lạc mỏng manh tinh tế. Trong lúc thiêm thiếp, nàng mơ hồ hỏi một câu:

“Tiểu Cửu, người có người trong lòng không?”

Một khắc này Quân Mẫn Tâm không thấy được sắc mặt Tiểu Cửu trước ngọn đèn dầu thoáng sụp đổ và tiêu tan. Trong đôi mắt chợt lóe lên hoảng sợ phá vỡ gương mặt đóng băng ngàn năm của nàng. Tiểu Cửu ngẩng đầu, sững sờ nhìn dung nhan đang ngủ của công chúa, sau đó thở phào nhẹ nhõm. Nàng đi tới dịch tốt gốc chần cho Quân Mẫn Tâm, một tiếng thở dài thật thấp phát ra từ miệng nàng, mang theo tư vị khổ sở.

“Chúng thuộc hạ là những người hạ tiện, đâu có tư cách yêu?”

Ngón tay búng ra ngọn đèn dầu liền tắt, ánh trăng rơi trên mặt đất, một phòng vắng lặng.

19. Chương 19: Thiên Diện Công Tử.

Nửa đêm, Quân Mẫn Tâm bị tiếng đánh nhau đánh thức.

Trăng treo trên đỉnh đầu, ngoài cửa sổ vài bóng đen thoáng hiện che đi ánh trăng phủ đầy mặt đất.

Cùng lúc đó, Tiểu Cửu cảm giác được nguy hiểm liền thức dậy. Hàn quang chợt lóe, kiếm rút khỏi vỏ, trong đôi mắt Tiểu Cửu thoáng hiện ánh sáng lạnh lẽo. Trường kiếm trong tay vung lên mạnh mẽ phá vỡ cửa sổ, nàng lao ra ngoài tấn công hắc y nhân.

Bình khí va chạm vào nhau phát ra những tiếng “leng keng” vỡ vụn phá tan màn đêm yên tĩnh. Nghe thấy tiếng đánh nhau, Từ Tam và Tống Tập chạy nhanh từ phòng bên tới tham gia vào cuộc chiến, đao kiếm va chạm vào nhau bắn tia lửa ra khắp nơi, nhanh như tia chớp khiến người khác hoa mắt.

Biến cố chợt ập tới khiến Quân Mẫn Tâm không biết làm sao, nàng vén chăn ngồi dậy, đang chuẩn bị mang giày xuống giường thì một bàn tay to vươn ra dùng khăn tơ che miệng mũi nàng lại.

Hô hấp dần trở nên khó khăn, nội tâm Quân Mẫn Tâm lộn bộp một tiếng, tay chân nàng lạnh lẽo khăn trương, nghi ngờ liền tiếp hiện ra trong đầu: Chẳng lẽ tặc nhân vào trong phòng rồi? Bọn chúng muốn làm gì? Nghe được tin tức gì nên tới giết nàng sao?

Nàng liều mạng giãy dụa, trong miệng phát ra tiếng phản kháng “ừm ừm”. Đang lúc tuyệt vọng thì sức lực trên chiếc khăn hơi nổi lỏng, một âm thanh truyền tới: “Chớ lộn xộn! Tặc nhân thổi mê hương vào phòng, mau dùng khăn che miệng mũi lại.”

Quân Mẫn Tâm nghiêng đầu nhìn người tới, trái tim đang lơ lửng giữa không trung nhất thời hạ xuống, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nàng oán giận: “Cô phụ, người làm con sợ muốn chết.”

Tần Tùy Phong nín thở tập trung suy nghĩ, thấy Quân Mẫn Tâm muốn bỏ khăn xuống thì giạt mình, đôi mắt hoa đào trợn lên: “Mau dùng khăn che lại, đừng hít khí! Con không có nội công, rất dễ trúng độc ngất xỉu!”

Quân Mẫn Tâm vội vàng che miệng mũi chỉ lộ ra đôi mắt to xinh đẹp dịu dàng như nước. Lát sau một mùi thơm mang theo vị thuốc nhàn nhạt chui vào mũi nàng, nhất thời đầu óc mê muội trở nên tỉnh táo không ít.

Trong lúc hai người nói chuyện thì mấy bóng đen đang đánh nhau ngoài cửa sổ soàn soạt tách ra. Tiểu Cửu và Từ Tam, Tống Tập phi thân vào sau đó khép lại cửa sổ đã bị tàn phá không chịu nổi, quỳ trên mặt đất đồng thanh nói:

“Thuộc hạ vô năng, khiến chủ tử kinh sợ!”

“Đứng lên đi.” Gương mặt Tần Tùy Phong hiếm khi lộ vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói: “Có bắt được người sống không?”

Từ Tam nói: “Chết một, còn hai người bị thương đã chạy thoát.”

Quân Mẫn Tâm thu khăn lại, lo lắng nói: “Chẳng lẽ đám người kia là do Thái Thú Lệ quận phái tới ám sát?”

“Không hẳn. Hành động lần này ngoại trừ chúng ta và Vương Gia biết cũng không để lộ chút sơ hở nào, Thái Thú chưa có bản lĩnh lớn như vậy.” Vừa dứt lời thì thấy một vị nho sinh đứng thẳng người, tóc đen như mực xoa trên đầu vai, chỉ mặc áo vải đơn bạc, khoác áo choàng màu xanh, mặt mày thanh tú lịch sự.

Người nói những lời này là Tri Thư đại nhân Đồng An.

Quân Mẫn Tâm thấy Đồng Trì Thư nói có lý thì gật đầu trầm tư. Tần Tùy Phong đứng bên cạnh ngáp một cái, duỗi một ngón tay chỉ vào Từ Tam và Tống Thập, lười biếng nói:

“Người, còn người nữa, xử lý bên ngoài cho sạch! Đừng để sáng mai ta vừa bước chân ra khỏi cửa đã dẫm lên thứ không sạch sẽ.”

Hai ảnh vệ theo bản năng quay sang nhìn Quân Mẫn Tâm, bọn họ chỉ nghe chỉ thị từ nàng. Sắc mặt Quân Mẫn Tâm nặng nề gật đầu, lúc này ảnh vệ mới ôm quyền nói: “Thuộc hạ lập tức đi làm!” Nói xong, hai bóng đen hiện ra khiêng tử thi lạnh lẽo bên ngoài lên biển mất trong bóng đêm mịt mờ.

Tần Tùy Phong vỗ vỗ vai Quân Mẫn Tâm, ý vị sâu xa dạy bảo nói: “Con là chủ tử bọn họ, về sau những chuyện như này nên tự mình xử lý sạch sẽ, không thể lưu lại bất kì phiền toái hay nhược điểm nào. Tốt lắm, ngủ tiếp đi, trời vừa sáng chúng ta lập tức lên đường.”

Quân Mẫn Tâm suy tư gật đầu. Tần Tùy Phong ngáp dài trở về phòng, Đồng An thay Quân Mẫn Tâm khép cửa lại rồi cũng trở lại phòng mình.

Ánh trăng rơi đầy trên đất, trong phòng chỉ còn lại hai người là Quân Mẫn Tâm và Tiểu Cửu. Dưới ánh trăng, gương mặt Tiểu Cửu có chút tái nhợt, mùi máu nhân nhát lan khắp phòng.

Quân Mẫn Tâm khoác áo rời giường đốt ngọn đèn dầu, nàng tìm kiếm trong bọc mang theo bên người một hồi, lúc này mới nhìn nữ ảnh vệ đang trầm mặc, nói:

“Tiểu Cửu tới đây, ta băng bó vết thương cho người.”

Tiểu Cửu ngẩng ra, cúi đầu lo sợ không yên, nhỏ giọng nói: “Thuộc hạ không sao.”

“Không sao?” Quân Mẫn Tâm tức giận, chỉ vào bả vai thấm ướt máu của Tiểu Cửu nói: “Sao ta không thấy như vậy, máu cũng rơi trên đất rồi.”

Tiểu Cửu vẫn cúi đầu như cũ, bóng dáng thon gầy cứng đờ, quật cường nói: “Vết thương nhỏ này thuộc hạ liếm một chút là được, chủ tử không cần lo lắng.”

Quân Mẫn Tâm buông lỏng kim sang được, hai mắt thẳng tắp nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Tiểu Cửu, qua đây.”

Rõ ràng là giọng nói êm ái nhưng lại lộ ra mấy phần uy nghiêm không thể kháng cự. Tiểu Cửu rũ mi xuống khẽ run lên, ngấp ngừng tiến tới. Dáng vẻ của nàng hèn mọn ngoan ngoãn giống như tượng gỗ được không chế bởi những sợi tơ vô hình.

Quân Mẫn Tâm thở dài một hơi nhẹ tay kéo cổ áo nàng xuống làm lộ ra vết đao dữ tợn trên da thịt. Nhìn miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, Quân Mẫn Tâm kinh hãi, con ngươi co rụt, cơ hồ cầm không vững bình thuốc trong tay.

Sau nửa đêm, một chủ một bộc cả đêm không chợp mắt.

Mỗi người đều tự đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Không ai ngờ rằng, Quân Mẫn Tâm có dung mạo xuất chúng sớm đã trở thành đồ mà quận chủ ham muốn. Vài ngày sau, một cuộc âm mưu bắt cóc lặng lẽ nổi lên.

* * *

Buổi sáng hôm sau, rốt cuộc mọi người cũng tới Lệ quận, họ tìm một khách điểm nổi danh nhất thành để nghỉ ngơi. Qua bữa trưa, Quân Mẫn Tâm trở về phòng chuẩn bị đi nghỉ, vừa tới bên giường thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa.

Trải qua lần tập kích đêm khuya đó ảnh vệ Tiểu Cửu trở nên hết sức cảnh giác, nàng mở cửa thành một khe nhỏ thì phát hiện đó là người quen.

Bên ngoài, Tần Tùy Phong cười nói: “Vị bên trong kia, đi theo ta một chuyến, có chuyện quan trọng cần bàn bạc.”

Quân Mẫn Tâm cho rằng cô phụ muốn bàn bạc chuyện đối phó Thái Thú Lệ quận, liền đáp ‘vâng’ một tiếng, miễn cưỡng nâng tinh thần ra cửa đi theo Tần Tùy Phong tới phòng hắc. Tiểu Cửu thấy người tới là Tần Tùy Phong cũng không còn nghi ngờ, nàng ôm kiếm đứng ở ngoài cửa.

Đi theo Tần Tùy Phong đến một căn phòng tiếp sát với đường phố, lúc này Quân Mẫn Tâm mới kịp phản ứng, có chút nghi ngờ nói: “Cô phụ, phòng của người không phải gian thứ hai sao, sao lại đến nơi này? Đồng đại nhân đâu?”

Tần Tùy Phong vung tay khép lại cửa phòng. Trong ánh sáng âm u, hắc nữ cười lộ ra hàm răng trắng ghê rợn: “Bởi vì chỗ này đủ bí mật mới dễ dàng làm việc!”

Trong lòng Quân Mẫn Tâm lộp bộp một tiếng, cảm thấy có gì đó không đúng! Gương mặt Tần Tùy Phong vẫn như cũ, hình dáng cũng không thay đổi, nhưng lại cười hết sức xa lạ. Thậm chí, cả giọng nói cũng thay đổi!

Vậy thì, căn bản không phải Tần Tùy Phong thật sự!

“Người... là ai?” Mồ hôi lạnh không tiếng động chảy xuống, sống lưng Quân Mẫn Tâm trở nên lạnh lẽo, nàng cảm thấy không ổn muốn co chân chạy.

Tiếng kêu cứu trong miệng còn chưa kịp phát ra đã bị ‘Tần Tùy Phong’ giả dùng đao đánh xuống, nhất thời đau đớn xông thẳng lên đỉnh đầu, nàng mềm nhũn ngã xuống mặt đất.

Trước khi hôn mê, nàng mơ hồ nghe được ‘Tần Tùy Phong’ hắc hê cười lạnh: “Hừ, đám người tặc nhân kia đúng là không thể dùng được! Vẫn phải để bản công tử tự mình ra tay tóm vị nương tử non mềm này về cho thành chủ đại nhân!”

Khách điểm này chính là con chó tay sai của thành chủ, là một hắc điểm chuyên bắt nữ nhân, cướp tiền lừa gạt!

Bánh xe bằng gỗ chuyển động nhanh như chớp, thỉnh thoảng va phải hòn đá nhỏ phát ra âm thanh kéo kẹt. Bên tai có tiếng nam nhân trêu đùa, như xa như gần, không quá chính xác.

“Không hổ là Thiên Diện công tử, thuật dịch dung đúng là thiên hạ vô song, thật lợi hại! Tiểu cô nương này lúc vào thành đã bị lão đại chúng ta để ý muốn nửa đêm đi bắt cóc, không ngờ nha đầu hộ vệ bên cạnh có công phu rất cao.”

“Đúng vậy đúng vậy, chết rất nhiều người. Lang ca cũng bị thương, vết thương bây giờ vẫn chưa khá hơn.”

Thiên Diện công tử kiêu ngạo khinh thường hừ một tiếng, chiếc quạt nan không nhanh không chậm phe phẩy, cười lạnh nói: “Thiên hạ này không có khuôn mặt nào ta không thể thay đổi, không có người nào ta không thể lừa gạt. A, thủ lĩnh Lang tặc kia của các người có bản lĩnh gì mà dám so với ta? Chờ thành chủ đại nhân ban cho ta một chức quan nhỏ, việc thứ nhất bản công tử làm là sẽ nghiền chết Lang tặc kia!”

Nói xong hắc ta ‘cách’ một tiếng khép quạt nan lại, hai ngón tay thon dài lạnh lẽo duỗi ra nắm cầm thiếu nữ đang hôn mê, cẩn thận quan sát nói: “Nhìn phục sức có lẽ là thiên kim gia đình giàu có, dung mạo tư thái đều là mặt hàng thượng đẳng, chỉ là còn hơi nhỏ.”

Ngón tay vuốt ve da thịt mịn màng bóng loáng của nàng, hắc hơi sững sờ, hồi lâu mới chặc chặc thở dài nói: “Nếu không phải có việc cầu họ Cơ kia nên không thể không làm việc này, ta thật không nỡ đâu!”

Quân Mẫn Tâm đang xiêu vẹo ngủ mê man trong xe ngựa nhất thời cả kinh: “Âm thanh này... Nam nhân này không phải là người giả trang Tần Tùy Phong bắt nàng đi sao?!”

Thiên Diện công tử, tay sai của thành chủ Lệ quận. Suy nghĩ hỗn loạn nhanh chóng chuyển động. Hiện tại, điều duy nhất Quân Mẫn Tâm có thể xác định là: Đám người kia không biết thân phận nàng.

Xe ngựa lắc lư khiến nàng tỉnh lại, trong mơ màng nàng cảm giác được hai đầu ngón tay như cây kim sắt giữ cầm nàng thật chặt, nàng bị đau khó chịu nhủu chân mày, hừ nhẹ một tiếng.

“A, đã tỉnh rồi hả?” Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười khê, Thiên Diện công tử buông lỏng tay: “Vẫn chưa phải thời điểm tỉnh lại, ngủ tiếp một lát đi, sắp tới tiểu Ly cung rồi.”

Nói xong, hắn tự tay đốt lò hương nhỏ bên cạnh, một mùi thơm nồng nặc chui vào mũi nàng. Quân Mẫn Tâm chỉ kịp nhìn thấy nụ cười trong trẻo, gương mặt nam nhân mơ hồ. Ngay sau đó, xe ngựa nhoáng qua một cái, nàng liền rơi vào mộng đẹp lần nữa.

20. Chương 20: Tiểu Ly Cung.

“Tướng quân trở lại! Mau mở cổng thành.”

Trong tiếng ‘ken két’ nặng nề, cổng thành Tĩnh quốc từ từ mở ra. Hai con tuấn mã một đen một trắng phi nhanh qua, vó ngựa cuồng loạn đạp tung hàng nghìn cánh hoa rơi, nghiền nát chúng dưới mặt đất đầy bùn.

Trời tờ mờ sáng, gió mang theo hơi lạnh, buổi lâm triều vừa mới bắt đầu. Tĩnh Vương một thân Vương bào màu tím đứng thẳng dẫn theo văn võ bá quan tự mình hạ điện nghênh đón tướng quân trẻ tuổi trở về sau trận chiến.

Áo bào tung bay nhiễm bụi đất cùng hơi thở mệt mỏi vì hành quân, phần đầu lông mày không xua được tang thương nhàn nhạt. Quân Nhân và Trần Tịch đồng thời tung người xuống ngựa, quỳ gối dưới đất. Toàn thân Quân Nhân mặc bạch giáp hồng bào ôm quyền, trầm giọng nói:

“Thần đệ ra mắt Vương huynh, Ngô Vương thiên tuế!!”

Tĩnh Vương tiến lên trước một bước tự tay đỡ hai người dậy, trong đôi mắt lóe lên nét mừng rỡ: “Miễn lễ, đứng lên đi.” Hồi lâu, Tĩnh Vương mới dời tầm mắt qua thiếu niên có mái tóc xoăn và đôi mắt xanh lam đang đứng một bên, quan sát cười nói: “A Tịch cao lớn hơn không ít, càng lớn càng trầm ổn.”

Nội dung của buổi lâm triều đơn giản là bàn về việc Quân Nhân đánh thắng trận, Trần Tịch thăng quan tiến chức, khao thưởng tam quân... Tâm tình Tĩnh Vương rất tốt, nhất nhất đều theo bọn họ. Khi hạ triều, Tĩnh Vương giữ tướng quân Quân Nhân và Trần Tịch ở lại, chuẩn bị chút điểm tâm tại thiện phòng, đích thân chiêu đãi thân đệ và Trần Tịch.

Khoẻ miệng Tĩnh Vương khe khẽ, nhưng ánh mắt có chút mơ hồ. Quân Nhân hấp tấp gắp vài miếng cơm, liếc Tĩnh Vương nói: “Ca ca, huynh có chuyện muốn nói với đệ?”

Tĩnh Vương dần dần bình tĩnh từ trong suy nghĩ, bất đắc dĩ cười nói: “Thật là không có việc gì có thể giấu được đệ. Nhìn đệ phong trần mệt mỏi gấp gáp trở về nên ta muốn đợi đệ nghỉ ngơi đầy đủ rồi mới nói việc này, nhưng hiện tại cũng không giấu diếm được rồi.”

Ông than nhẹ một tiếng, trông mắt màu tím sẫm tràn ngập ưu sầu hiếm thấy: “Đêm qua nhận được bồ câu đưa thư của Tần Tùy Phong, nói Mẫn Nhi xảy ra chuyện ở Lệ quận.”

Chiếc đũa đang gắp thức ăn trong tay Trần Tịch run lên, thức ăn còn chưa kịp nuốt xuống đã kinh ngạc nhìn Tĩnh Vương, giống như không tin tưởng vào tin dữ mình vừa nghe được. Quân Nhân cũng kinh ngạc, hắn phục hồi lại tinh thần, lông mày anh khí khẽ vặn lại vào nhau bực tức nói:

“Chuyện gì xảy ra? Thằng nhóc Tùy Phong này làm việc như nào vậy!”

Tĩnh Vương xoa xoa mi tâm nói: “Sự việc không đơn giản. Cũng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt Mẫn Nhi đã bị bắt đi ngay dưới mắt Tùy Phong, đến nay không rõ tung tích. Ta đã phân phó Đồng An tra tìm tất cả manh mối, phải mang Mẫn Nhi không chút tổn hao trở về.”

“Đệ đã nói không thể cho cháu gái nhỏ đi mạo hiểm, nó vẫn còn nhỏ!”

Quân Nhân cầm đũa tức giận, đôi mắt trợn trừng vằn vện những tia máu, lúc này trên gương mặt vẫn luôn ôn hòa đã giăng đầy mây đen. Trần Tịch cũng lặng lẽ buông đũa cúi đầu, sợi tóc xoăn trước chán che lại đôi mắt thâm thúy của hắn, mười ngón tay thon dài nắm chặt thành quyền, dùng sức lớn đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Tĩnh Vương cả đêm chưa ngủ, đầu đầu không thôi, không thể làm gì khác hơn là trấn an nói: “Đệ đệ, là Mẫn Nhi tự mình yêu cầu đi. An tâm, đứa nhỏ này mạng lớn.”

“Trần Tịch, con lập tức triệu tập ba ngàn tinh binh, đợi lệnh tại giáo trường!” Quân Nhân quệt miệng, đứng dậy sải bước ra ngoài: “Dù phải đào sâu ba thước lật tung Lệ quận ta cũng muốn tìm ra cháu gái nhỏ!” Vung tay lên, áo choàng đỏ thẫm phá vỡ trầm tĩnh trong phòng.

* * *

Lần tỉnh lại này, Quân Mẫn Tâm là bị lạnh mà tỉnh.

Mở mắt ra, đập vào mắt là một địa lao giống như nhà tù. Bốn phía là tường đá xám trắng, ánh trăng tà tà nương theo song sắt nhỏ hẹp trên đỉnh đầu rơi vào phòng, móng lưng trải đầy trên nền gạch đá lạnh như băng.

Trong góc có tiếng khóc ‘hu hu’ truyền tới, Quân Mẫn Tâm xoa xoa huyết thái dương đau buốt, thân thể mềm nhũn như sợi mì nấu chín, nàng nằm trên đất lạnh thấu xương nghỉ ngơi trong chốc lát mới có hơi sức ngồi dậy.

“Người đã tỉnh?” Trên đỉnh đầu truyền tới giọng nữ trong trẻo dễ nghe, sau đó một bàn tay trắng thuần như ngọc đưa đến trước mặt nàng, trên cổ tay gầy nhỏ còn có một sợi dây xích màu bạc vang lên những tiếng kêu đinh đương vang dội: “Bọn chúng dùng mê hương rất mạnh, người cần nghỉ ngơi một lúc mới có thể khôi phục sức khỏe.”

Giọng nữ này rõ ràng cực kỳ xa lạ, nhưng lại giống như gió xuân mềm mại thổi qua tuyết trắng phau, như bằng hữu nhiều năm không gặp.

Quân Mẫn Tâm cảm thấy tay người con gái kia đang đỡ lấy thân thể mình dựa vào tường đá nghỉ ngơi. Sau đó, nàng nhìn lên trên dọc theo đôi tay ngọc mịn màng đeo xiềng xích kia.

Toàn thân váy trắng tóc đen như mực, lông mày tựa viễn sơn, mắt như thu thủy, da trắng nõn nà. Mặt mày nàng ta khê cong, lúm đồng tiền như hoa, mang theo ba phần linh khí không nhiễm khói bụi nhân gian, siêu phàm thoát tục, nổi bật đứng đó. Thiếu nữ trước mặt tuổi tác cùng lắm chỉ bằng Tiểu Cửu, nhưng là một tuyệt thế mỹ nhân trong trẻo.

Đó là vẻ đẹp như tiên nhân phiêu dật kỳ ảo.

Tiếng nghẹn ngào bốn phía không ngừng vang lên, trừ Quân Mẫn Tâm và thiếu nữ mặc áo trắng còn có mấy cô gái cũng bị bắt tới, họ ngồi trong bóng tối dùng tay áo lau đi nước mắt không ngừng rơi xuống. Còn có mấy người nhát gan, không kiềm chế được khóc ra thành tiếng, bi thương lạnh giọng hô: “Cha, mẹ... con muốn về nhà, hu hu, con sợ...”

Quân Mẫn Tâm giơ tay lên thì thấy trên cổ tay cũng đeo sợi xích bạc, xiềng xích lạnh như băng ma xát cổ tay mềm mịn, lạnh thấu xương.

Thần sắc Quân Mẫn Tâm nặng nề giạt nhẹ sợi xích trên cổ tay thì cảm thấy cực kỳ đau nhức. Hồi lâu mới giương đôi mắt mờ mịt nhìn thiếu nữ áo trắng trước mặt, thấp giọng hỏi:

“Cô nương có biết đây là nơi nào không?”

“Người là người ở địa phương khác cho nên không biết.” Thiếu nữ áo trắng khê cười xoay người lại, dải lụa buộc tóc di chuyển trong gió vẽ ra độ cong duyên dáng dưới ánh trăng. Nàng ta đứng khoanh tay dưới song sắt cửa sổ, trên dung nhan tinh xảo trải đầy ánh trăng, môi đỏ mọng cũng bị nhuộm thành màu hồng nhạt.

“Nơi này chính là tiểu Ly cung, là hậu cung cất giấu mỹ nhân trong thiên hạ của Thái Thú Lệ quận đương nhiệm!”

“Hậu... cung?” Nghe vậy, Quân Mẫn Tâm sợ hãi cả kinh, nghi ngờ nói: “Không phải Thái Thú Lệ quận là nữ nhân sao? Muốn bắt cũng là bắt nam nhân mới đúng, chúng ta là nữ nhân đâu có liên quan gì?”

Nữ tử áo trắng khê phát ra tiếng chê cười: “Lúc trước ta cũng nghĩ không ra, nhưng rất nhanh người sẽ biết đáp án.”

Ánh trăng nhợt nhạt lạnh lẽo xiêu vẹo chui vào địa lao âm u mờ mịt. Ngón tay Quân Mẫn Tâm âm thầm xoắn chặt dây xích trên cổ tay, hồi lâu mới trầm giọng nói: “Cũng chỉ là một Thái Thú, thật to gan!”

“Thái Thú Lệ quận nguyên là nữ quý tộc họ Cơ của Ly quốc, trước đây được đích thân Khương Hoàng ban tước, nhiều đời thừa kế. Trên lý thuyết, tuy nói Lệ quận thuộc sự quản lý của Tỉnh Vương, nhưng thiên hạ không ai không biết, Cơ gia nghiêm nhiên đã xem Lệ quận là một tiểu quốc độc lập.”

Không để ý tới những cô gái đang nức nở nghẹn ngào trong góc, thiếu nữ bạch y xinh đẹp cầm cây lúa rơi vãi trên mặt đất lên. Nàng ta ngồi dựa vào tường, một tay chống cằm nói rõ ràng từng chữ:

“Ta nghe nói người mà Thái Thú Lệ quận đương nhiệm sùng bái nhất là nữ hoàng trước đây của Ly quốc - Quân Liên Thư, không chỉ noi theo nữ hoàng làm việc luôn luôn quả quyết tàn nhẫn, vô cớ tàn bạo, nàng ta còn trắng trợn dùng hết châu báu vàng bạc xây dựng cung vàng điện ngọc, tên hành cung cũng dùng tên tẩm cung của nữ hoàng Ly quốc trước kia, gọi là ‘tiểu Ly cung’.”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên, không dám tin hỏi: “Người nói Thái Thú cao quý này ái mộ bà...” Ngừng lại một chút, nàng chợt nhớ tới thân phận của mình không thể bại lộ, liền sửa lời nói: “...Ái mộ Quân Liên Thư? Vì sao?”

Bạch y thiếu nữ nhẹ giọng cười một tiếng, âm thanh như ngọc: “Chỉ bằng việc trong người Cơ Thái Thú chảy dòng máu quý tộc thuần chính nhất Ly quốc! Mấy chục năm trước kia, Ly quốc nữ tôn nam tì, sau khi Ly quốc diệt vong Khương Hoàng thống nhất thiên hạ, nam tử Khương quốc tràn vào biên giới Ly quốc, những nữ nhân cao ngạo mất nước trước kia người thì chết, người thì bị thương, phần lớn còn lại đều lệ thuộc vào nam nhân Khương quốc...”

Trải qua hơn ba mươi năm đã không tìm thêm được người có dòng máu Ly quốc thuần chính nữa. Vì vậy, Cơ Thái Thú mang trong mình dòng máu quý tộc thuần chính nhất rất có tư cách để kiêu ngạo. Huống chi, nữ hoàng Ly quốc trước kia là thiên cổ nhất đế.”

Nói đến đây, nàng ta cũng từ từ ngậm miệng, không bình luận gì nữa.

Quân Liên Thư khi còn sống chịu hết thóa mạ của người trong thiên hạ. Bà là người tàn nhẫn hung ác nhất Ly quốc, thậm chí còn liên minh với mật thám Khương quốc vén lên cuộc chiến phản loạn, cuối cùng bà đã dùng đôi tay của mình chôn vùi muôn vàn phần hoa trong khói lửa... Mà sau khi bà chết nhiều năm mọi người mới bắt đầu kính sợ bà.

Lịch sử cho dù có oanh oanh liệt liệt đến đâu đi nữa cuối cùng cũng hóa thành một tiếng cười nhạt, một tiếng thở dài. Thế sự chính là như vậy.

Suy nghĩ của Quân Mẫn Tâm trở nên rối loạn, một mặt tràn đầy nghi ngờ oán giận Thái Thú Lệ quận, một mặt phải thời thời khắc khắc đề phòng bốn phía. Cho dù không thể thoát ra khỏi hang hùm miệng sói này thì ít nhất cũng phải chống đỡ đến khi cô phụ tới cứu. Nàng phải sống trở về bên phụ thân và Trần Tịch! Nàng muốn chứng minh cho người đời, chứng minh cho chính mình:

Quân Mẫn Tâm không còn mềm yếu nữa, không còn hèn mọn nữa!! Nàng đã trở nên mạnh mẽ, trở nên kiên cường, vô cùng kiên cường!!!!

Nàng nâng cổ tay tinh tế lên cẩn thận quan sát xiềng xích, suy nghĩ một lúc nàng mới nhớ ra trong lúc vô tình thúc thúc Quân Nhân đã từng nói, dùng trâm cài tóc của nữ nhân chen vào trong ổ khóa, thêm chút kỹ xảo là mở được những chiếc khóa nhỏ bình thường.

Khi đó Quân Nhân còn trêu ghẹo cười nói: “Vạn nhất Mẫn Nhi bị kẻ xấu bắt đi cũng có phương pháp chạy trốn.”

Quân Mẫn Tâm mừng rỡ: Thúc thúc liệu sự như thần!

Nghĩ vậy nàng liền lục lọi trong búi tóc một hồi, lúc này mới phát hiện những thứ trâm ngọc đáng tiền kia đã bị lấy mất! Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định, lại xõa tung toàn bộ búi tóc ra, nàng tìm kiếm trong đám tóc tai bù xù một lúc lâu mới thấy một chiếc châm* nhỏ, một cây châm không đáng tiền.

*Châm: Châm dùng trong châm cứu, không phải trâm cài tóc

Mắt nàng sáng lên, vội vàng dùng đầu nhọn của cây châm đâm vào trong lỗ khóa.

Bạch y thiếu nữ đối diện nâng má hứng thú nhìn nàng làm đi làm lại hồi lâu mới cười hì hì nói: “Người không mở được cái khóa này đâu.”

“.....”

21. Chương 21: Nguy Cơ.

Quân Mẫn Tâm cảm thấy như có một chậu nước lạnh dội xuống đầu mình, nàng nâng tay áo xoa xoa cái trán đã lấm tấm mồ hôi, không cam lòng hỏi: “Vì sao?”

“Khóa này được đặt tên là ‘khóa Thiên Cơ’, bên trong là tầng tầng cơ quan đan xen, hoàn thành một chiếc khóa cần trải qua bảy mươi hai quy trình. Chất liệu để tạo ra chiếc khóa này là hàn thiết, không ngừng dùng dao thương thử nghiệm, nếu không có chìa khóa thì không ai có thể phá được khóa Thiên Cơ này.”

Ngừng một lúc, thiếu nữ trấn an: “An tâm, tối nay đã qua giờ tý rồi, Cơ Thái Thú hẳn sẽ không tìm thiếu nữ tới hầu hạ.” Ý là đêm nay có thể an ổn vượt qua, nhưng ngày mai thì không có gì chắc chắn.

Quân Mẫn Tâm im lặng để cây châm xuống, gương mặt non nớt chậm rãi ngẩng lên. Dưới ánh trăng, mái tóc rối bù càng tôn lên gương mặt tinh xảo non mịn. Nàng trầm tĩnh trong chốc lát, nhìn thẳng về phía bạch y thiếu nữ ở phía đối diện, nói:

“Có vẻ tỷ tỷ biết rất nhiều chuyện lạ trong thiên hạ, mặc dù rơi vào miệng hùm nhưng cũng không sợ hãi, tiểu muội thật bội phục. Không biết tỷ tỷ quý tính là gì, kế nghiệp phương nào?”

Bạch y thiếu nữ đánh giá Quân Mẫn Tâm từ trên xuống dưới, nhìn nàng vén áo ngồi xuống. Mặc dù đang ở thạch lao, tóc dài rối tung, nhưng vóc người nhỏ nhắn xinh xắn kia vẫn ẩn ẩn lộ ra một cô quý khí. Mặt mày trơn bóng như ngọc lộ ra kiên định và uy nghi không phù hợp với số tuổi, con người đen nhánh như đêm, sâu không lường được.

“Họ Thắm.” Bạch y thiếu nữ khép hờ đôi mắt, bóng tối che khuất dung nhan như ngọc của nàng, chỉ có tiếng nói như oanh hót chậm rãi truyền đến: “Nghe giọng nói, người hẳn là người từ Vương đô tới.”

Đây không phải câu hỏi, mỗi câu nói của nàng ta đều toát ra mười phần tự tin. Quân Mẫn Tâm chợt cảm thấy: Thiếu nữ họ Thắm này vô cùng thông tuệ, nàng ta có nhạy cảm sắc suốt mà người thường không có, cử chỉ cũng ung dung tự nhiên, mặc dù đang trong hiểm cảnh nhưng tâm lặng như nước! Thiếu nữ này quả nhiên không tầm thường, không biết nàng ta là địch hay bạn.

Nghĩ vậy, Quân Mẫn Tâm nghiêm túc, nhỏ giọng nói: “Tiểu muội họ Liễu, tên một chữ Mẫn, không biết tục danh Thắm cô nương là gì?”

Thiếu nữ họ Thắm ngược mắt lên, sóng mắt lưu chuyển một tia狡 hoạt, nàng ta nâng tay áo cười ha ha nói: “Người đoán xem.”

“Thắm cô nương!”

“Liễu Mẫn?” Thiếu nữ họ Thắm xì một tiếng, nụ cười từ từ phai nhạt, giống như phù dung nở rộ chậm rãi thu lại nụ hoa. Nàng ta nghiêm túc nhìn Quân Mẫn Tâm: “Ta biết đây chỉ là tên giả. Nếu người không thật lòng đối đãi ta, ta cần gì phải cho người biết tục danh của mình?”

Thoáng chốc, Quân Mẫn Tâm trừng to mắt.

Kinh ngạc chỉ trong nháy mắt, nàng lập tức trấn định lại cẩn thận suy nghĩ: Thiếu nữ này quả nhiên không đơn giản! Chẳng lẽ nàng ta đã biết thân phận mình? Không thể nào, dọc đường đi mình đã che đậy rất tốt, nhưng sao nàng ta biết đây chỉ là tên giả? Hay đã từng gặp qua?

Một lát sau, nàng rói rầm thoáng nhìn người đối diện thì phát hiện thiếu nữ họ Thẩm đã ghé vào vách tường ngủ thiếp đi. Cánh môi nàng khẽ mở, hô hấp nhẹ nhẹ, cả gian phòng tràn ngập ánh trăng mờ nhạt.

Những thiếu nữ trong góc đã ngừng khóc, họ ôm nhau ngủ say trong góc tối. Đêm dài tĩnh mịch, dưới ánh trăng mờ lung, dung nhan bạch y thiếu nữ ngủ say như tĩnh thủy u liên, rõ ràng không phải dung nhan tuyệt sắc nhưng lại trong sáng thoát tục. Khí chất siêu phàm thoát tục như vậy cũng khó trách bị đám tặc quan kia bắt tới nơi này.

Ánh trăng ngả về phía Tây, Quân Mẫn Tâm thở dài một tiếng đứng dậy đi tới bên Thẩm cô nương ngồi xuống. Nàng nghiêng đầu tựa lên vách tường nhắm mắt lại, rất nhanh rơi vào mộng đẹp.

Đêm đó, tại nơi khác trong quận, Tần Tùy Phong nôn nóng đến đỏ mắt.

Hắn dẫn theo ảnh vệ và hạ nhân tìm khắp khách điểm mới tóm được một tên tiểu nhị vì thu dọn kim ngân nên chưa kịp chạy trốn, mà lão bản khách điểm lòng dạ đen tối đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Tiểu nhị mất hết hi vọng, thấy bản thân không còn đường thoát liền há miệng muốn cắn nát túi độc trong miệng. Từ Tam vội vàng chen lên ra tay nhanh như gió, trong nháy mắt nắm cầm tiểu nhị, móc túi độc dưới lưỡi ra rồi bóp nát!

Tiểu Cửu và Tống Thập Nhất đá một cước vào đầu gối tên tiểu nhị, đè hắn ta quỳ xuống đất trước mặt Tần Tùy Phong, lạnh lùng quát hỏi: “Tiểu tặc! Người bắt công chúa chúng ta tới nơi nào rồi?”

Công chúa?!!!! Tên tiểu nhị đột nhiên trờng lớn mắt, bộ dạng không sao tin được!! Hắn ta không thể ngờ chủ nhân mình vì nịnh hót Thái Thú mà bắt tiểu mỹ nhân kia đi, thì ra nàng ta là công chúa!!

Tên tiểu nhị bị nắm chặt cằm, miệng không thể nói, chỉ có thể phát ra tiếng kêu ô ô từ trong cổ họng. Tần Tùy Phong phát phát tay, hạ nhân áo xám bên cạnh hất tay thả tên tiểu nhị ra.

Tiểu nhị bị dọa sợ cúi đầu run rẩy quỳ trên mặt đất, hồi lâu vẫn không nói được một chữ hoàn chỉnh.

Hạ nhân áo xám lạnh lùng nói: “Nói ra kẻ chủ mưu phía sau, tha cho người tội chết!”

Tên tiểu nhị run giọng nói: “Tiểu nhân chỉ là người làm việc vặt, từ trước tới nay, lão bản khách điểm này đến vô ảnh đi vô tung, chuyện của ông ta tiểu nhân hoàn toàn không biết!”

“Không biết?” Tần Tùy Phong đỏ mắt, khoe miệng ưu nhã cong lên thành nụ cười tức sát. Hắn mỉm cười liếc ba ảnh vệ, nói: “Chắc hẳn ba người các người biết không ít cách làm cho người ta sống không bằng chết. Theo ta thấy, không bằng bắt đầu từ đơn giản, trước tiên đánh hắn đứt từng kinh mạch, sau đó nghiền nát từng tấc xương cốt tứ chi hắn, đánh thành bùn nhão.”

“Nhưng... Ngàn vạn, ngàn vạn lần không được để hắn ta chết.” Tần Tùy Phong ưu nhã đứng dậy, nụ cười trên khoe miệng càng thêm lạnh lẽo.

Chỉ chốc lát sau, sau lưng truyền tới tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

Tần Tùy Phong thu lại nụ cười, xoay người đẩy cửa. Trong phòng, một vị thư sinh trẻ tuổi áo lam đứng chấp tay, Tần Tùy Phong nhận ra đây chính là Trì Thư đại nhân Đồng An.

Nghe thấy tiếng bước chân, Đồng An vội vàng xoay người vái chào: “Tần đại nhân.”

Tần Tùy Phong ngồi xuống ghế, mệt mỏi nói: “Có tin tức gì sao?”

Đồng An nói: “Nhân sĩ Nhạc thành Lý Lưu Vân vốn có danh xưng Thiên Diện công tử. Nghe Tiểu Cửu nói người tới đã dịch dung thành bộ dáng đại nhân để bắt công chúa, thuộc hạ cho rằng người này hẳn là Lý Lưu Vân.”

“Người chắc chắn chứ?” Tần Tùy Phong cau mày: “Mẫn Tâm là công chúa cao quý, là vương tử Tĩnh quốc, tuyệt không thể có sơ xuất!”

“Thái Thú yêu thích mỹ sắc, Lý Lưu Vân này lại muốn mưu cầu quyền chức từ Cơ Thái Thú nên cùng đám người lang sói ngu muội cướp bắt mỹ sắc. Công chúa sinh ra đã xinh đẹp, nhất định lúc vào quận đã bị đám tặc nhân này chú ý. Đêm trước đám lang sói này chưa bắt được nên lúc này mới để Thiên Diện công tử dịch dung thành bộ dáng Tần đại nhân bắt công chúa đi.”

Đồng An vừa nói xong, ngoài cửa liền truyền tới tiếng gõ cửa của hạ nhân áo xám.

“Đại nhân, tên tiểu nhị kia đã khai.”

“Như thế nào?”

“Hắn nói chủ khách điểm này họ Lý, là tâm phúc được Thái Thú phái xuống, đặc biệt cho phép hắn cướp tài bất sắc. Những mỹ nhân bị bắt đi đều được đưa đến dinh thự của Thái Thú - tiểu Ly cung.”

“Lý Lưu Vân, Thái Thú, tiểu Ly cung.” Tần Tùy Phong gõ bàn cười lạnh một tiếng, cắn răng nói:

“Ngàn tính vạn tính thế nhưng lại không tính tới điểm này, gan chó của cậu tắc họ Cơ này thật lớn!”

Một lúc sau, từ ngoài cửa truyền tới âm thanh của Từ Tam: “Bẩm đại nhân! Nhận được mật hàm từ Vương đô, Đại Tướng quân đã tụ họp ba ngàn tinh binh, suốt đêm đi đường tới Lệ quận!”

“Nhị ca tới?” Tần Tùy Phong mừng rỡ, trầm giọng nói: “Ba ảnh vệ nghe lệnh!”

Ba bóng đen lập tức vùn vụt phi thân vào, quỳ trên mặt đất ôm quyền nói: “Có thuộc hạ!”

“Các người lập tức lên vào tiểu Ly cung âm thầm truy tìm công chúa, nhất định phải bảo hộ công chúa an toàn! Nếu không phải vạn bất đắc dĩ không cho phép đứt dây động rừng, chờ lệnh ta!”

Ba ảnh vệ lĩnh chỉ, bóng người chợt lóe, lập tức thi hành mệnh lệnh.

“Hà Tẩu!”

Hạ nhân áo xám cung kính ôm quyền: “Có tỳ chức!”

Tần Tùy Phong nói: “Tra toàn bộ lai lịch Thái Thú Lệ quận, cùng với bố trí binh lực, thời gian binh lính thay phiên canh gác cho ta! Trước giờ Tý đêm mai quay về phục mệnh! Đồng An, người ở lại tiếp đón nhân mã nhị ca cùng ta.”

“Thuộc hạ hiểu.”

Trăng khuyết treo cao, lạnh lẽo như nước. Ngày mai nhất định sẽ có sóng lớn, mưa gió mịt mờ.

* * *

Quân Mẫn Tâm tỉnh dậy thấy ánh rạng đông dần dần lóe sáng hắt vào trong thạch lao qua khe cửa sổ chật hẹp, sau đó lại chậm rãi nghiêng về phía Tây. Khi màn đêm buông xuống lần nữa, trong lòng nàng ngày càng nóng nẩy. Thái Thú Lệ quận nổi danh tham tài háo sắc, chỉ sợ tối nay không thoát khỏi kiếp nạn này rồi.

Màn đêm đen tối căn nuốt tất cả, bên ngoài thạch lao chợt truyền tới những tiếng vang thô lỗ, ánh sáng màu cam từ cây đuốc dọc theo thông đạo chật hẹp chậm rãi tới gần. Vài thiếu nữ trong thạch lao lập tức núp vào góc tường, phát ra âm thanh run run nhỏ vụn.

“Thẩm cô nương...” Quân Mẫn Tâm cảnh giác ngồi dậy, kêu một tiếng thật thấp.

Không để ý tới Quân Mẫn Tâm đang lo lắng, thiếu nữ họ Thẩm chỉ lẳng lặng tựa vào tường nghỉ ngơi, hai chân xếp bằng đôi mắt nhắm lại, bộ dáng thoải mái lạnh nhạt, yên tĩnh giống như một pho tượng Phật tĩnh tọa tại tuyết liên.

Có lẽ chịu ảnh hưởng bởi thiếu nữ họ Thẩm nên căng thẳng trong lòng Quân Mẫn Tâm đang căng như trống tròn cũng chậm chậm thả lỏng. Nàng cúi đầu xuống tận lực dùng mái tóc đen che khuất gương mặt, sau đó len lén quan sát người tới thông qua khe hở giữa các sợi tóc.

Người tới là mười mấy binh sĩ trang bị đao kiếm, tay cầm bó đuốc, y phục vệ binh, xem ra là tay sai của Thái Thú. Một hồi âm thanh mở khóa sột soạt đi qua, năm sáu hán tử cao lớn đi vào vươn bàn tay như đã thú tóm lấy mấy nữ hài thẩm thương trong góc, thô bạo quát:

“Đứng lên, đứng lên! Đi theo bọn ta!”

22. Chương 22: Cơ Linh.

Nhóm thiếu nữ vô cùng hoảng sợ thét chói tai, vạy vẹo trốn tránh, vừa khóc nức nở vừa đứt quãng cầu xin tha thứ. Một hán tử khôi ngô có vẻ là thủ lĩnh bị tiếng khóc làm cho phiền lòng liền bóp cổ một thiếu nữ đang không ngừng gào thét, gã dễ dàng nhắc bổng nàng ta lên giống như xách gà sau đó trở tay cho nàng ta hai ba cái bạt tai, miệng quát mắng:

“Mẹ con kỹ nữ thôi! Khóc nữa lão tử sẽ làm các người ở chỗ này! Tất cả không muốn chết thì đừng hoảng lại một chút cho ta!”

Dứt lời, gã ném thiếu nữ khóc tới hoa lê đá vũ xuống đất giống như ném bao cát, nàng ta ‘bịch bịch’ lăn mấy vòng trên mặt đất, búi tóc rối loạn dính rơm rạ, nàng ta chống thân thể miễn cưỡng ngồi dậy, khăn giọng thở gấp mấy tiếng rồi ho ra hai ba ngụm máu.

Ngay lập tức cả thạch lao trở nên an tĩnh, nhóm thiếu nữ cũng không dám tiếp tục khóc rống nữa, chỉ trốn to hai mắt che miệng chặn lại tiếng thét chói tai từ trong cổ họng, cả người run lên bần bật.

Mắt sói của gã hán tử cường tráng đảo qua, đưa tay chỉ Quân Mẫn Tâm và Thẩm cô nương, lạnh lùng nói: “Người, còn người nữa! Đứng lên!”

Lông mi Thẩm cô nương run rẩy giống như cánh bướm, nàng mở mắt ra, trong mắt là một mảnh trong trẻo như nhìn thấu cõi hồng trần. Tựa hồ nàng hơi cong môi cười cười, sau đó kéo xiềng xích ‘leng keng’ trên cổ tay tự giác đi tới.

Quân Mẫn Tâm chậm rãi buông lỏng nắm tay, không chớp mắt giấu cây châm vào trong tay áo, lúc này mới cúi đầu ngoan ngoãn đứng lên.

Nàng tiến tới đứng bên cạnh Thẩm cô nương.

“Áp xuống đi rửa mặt chải đầu sau đó mang tới tắm cung Thái Thú!”

Tám thiếu nữ rửa mặt trong tình cảnh bị thẩm, cùng thay đổi toàn thân váy sa mỏng, tóc buộc lỏng sau ót. Sau đó, một phụ nhân lại xích chân tay các nàng một lần nữa. Hai mắt bị vải đen che kín, Quân Mẫn Tâm giống như người mù cái gì cũng không nhìn thấy, trong tiếng thúc giục và tắm tới không biết bị đưa đi nơi nào.

Dải lụa đen che mắt được tháo xuống, ánh nến làm mắt Quân Mẫn Tâm đau nhói, nàng đưa tay che mắt trong chốc lát mới thích ứng được ánh sáng. Ngay khi thấy rõ xung quanh nàng liền kinh ngạc.

Đây là một tắm cung vô cùng rộng rãi xa hoa: Trần nhà ngói lưu ly, dưới chân là đá thanh ngọc, dạ minh châu trên đỉnh đầu, bàn ghế gỗ lim chạm hoa, tấm đệm thêu đủ loại hoa Thục quốc, trướng phù dung nhẹ nhàng khép lại, lụa mỏng khắp nơi. Màn trướng đính tơ vàng, phần hồng trên kệ sứ men xanh, huyết ngọc lung linh trên bàn, mền Tây Vực, san hô noãn ngọc hai bên, trên vách tường là Thiên Ngoại Phi Tiên. Rường cột chạm trổ nạm vàng khảm ngọc, giữa tấm điện bày một bức bình phong vàng Bách Điều Triều Phượng như thực như ảo, phẳng phất như chốn bồng lai tiên cảnh, vô cùng xa hoa lãng phí!

Ánh nến hòa cùng dạ minh châu làm ánh sáng càng trở nên chói mắt, các loại châu bảo khéo léo tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Tại nơi này, mỹ nhân cũng sẽ trở nên ảm đạm phai mờ, tự ti mặc cảm.

“Tiểu Ly cung này còn hơn đại Ly cung năm đó của nữ hoàng.”

Bên tai truyền tới một tiếng than thở thật thấp, Quân Mẫn Tâm quay đầu nhìn lại, không biết Thẩm cô nương đã đứng cạnh nàng từ lúc nào. Nhìn lại xung quanh một chút thì thấy sáu thiếu nữ còn lại vẫn đang ngơ ngác đắm chìm trong mộng cảnh do muôn nghìn trân bảo xây đắp, hoàn toàn không biết bản thân đang ở nơi nào.

“Nếu có thể gả vào nơi này, có chết cũng đáng!” Một thiếu nữ váy xanh mặt trái xoan cảm khái.

Những lời này giống như giọt nước rơi vào vào dầu sôi, ‘tôm’ một tiếng vang vọng kịch liệt. Những thiếu nữ khác cũng quên mất bi thương và nguy hiểm ban đầu, nhìn nhìn châu báu đầy rẫy trước mắt rít rít tán thưởng, nằm mộng giữa ban ngày được gả vào quận phủ.

Đúng lúc này, sau tấm bình phong Bách Diệp Triều Phượng khổng lồ chợt truyền tới âm thanh của nam nhân trẻ tuổi lười biếng: “Xem ra các nàng vô cùng hài lòng tấm cung của ta.”

Âm thanh vô cùng trầm thấp mỉa mai hoặc, dễ nghe nhưng cũng đầy nguy hiểm, giống như tơ nhện dây dưa đi vào lòng người.

Nam nhân sau tấm bình phong dường như vẫn ở đó quan sát phản ứng của các nàng, hồi lâu mới nhẹ giọng cười nhạt nói: “Nghe Lý Lưu Vân nói tối nay đưa tới hai tiểu mỹ nhân rất thú vị, ừm, để ta cẩn thận nhìn một chút.”

Dứt lời, một bóng dáng thon dài từ trên giường êm đứng lên, chậm rãi đi ra từ sau tấm bình phong.

Hồng y như lửa, phát quang như mực, tròn mắt đen yêu mị. Ánh nến ấm áp hắt lên gương mặt hần tăng tăng ánh sáng, bóng tối hắc ám dần dần bị bức lui lộ ra gương mặt thập phần tinh xảo: Mày đen như mực, mắt phượng hẹp dài, mũi như tuyết, môi mỏng đỏ ửng, toàn thân áo dài lưu vân đỏ thắm, tóc đen áo đỏ càng nổi bật nước da trắng hơn tuyết, gương mặt như ngọc, toàn thân tản mát ra một loại diễm lệ không thuộc về nam nhân.

Cho dù trong lòng đã suy đoán nghìn lần, chuẩn bị đủ thứ, nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn không khỏi sửng sốt. Nàng thật không ngờ: Thái Thú Lệ quận là nam nhân! Hơn nữa còn là một nam nhân trẻ tuổi cực kì xinh đẹp!!!

Đúng, không phải tuấn mỹ. Trừ ‘mỹ lệ’ Quân Mẫn Tâm không tìm được từ ngữ hoa mỹ nào để hình dung nam nhân hồng y như lửa trước mặt này, cho dù đứng giữa tiểu Ly cung đầy ấp trân bảo, hần vẫn chói mắt nhất, rực rỡ nhất!

Vô cùng chói mắt, giống như ánh mắt vừa tiếp xúc bóng dáng của hần liền bị thiêu đốt!

“Sao các nàng đều ngây ngốc hết rồi? Trước đừng vội kinh ngạc, trò hay còn chưa bắt đầu.” Người nọ phát tay ra hiệu để hạ nhân mang bình phong ra ngoài, hần nghiêng người dựa vào giường êm Tương Tú, khoe miệng khe khẽ kéo lên nụ cười châm biếm: “Trước xin tự giới thiệu, bản quan họ Cơ, tên một chữ Linh, là Đệ Tam Đại thừa kế Thái Thú Lệ quận...” (Tương Tú: hàng thêu Hồ Nam).

Chuyện gì xảy ra vậy? Nam nhân này không phải Cơ thị!!!! Quân Mẫn Tâm lòng đầy nghi ngờ: Hần ta là ai? Là nhi tử Cơ thị sao? Vậy Thái Thú Cơ thị đâu rồi?

Đang suy nghĩ miên man, Thái Thú hồng y được gọi là Cơ Linh vung tay một cái gọi hạ nhân ngoài điện tiến vào, hần ta nhếch miệng nở một nụ cười khó lường: “Mở tiệc, tấu nhạc! Bốn quan muốn cùng các tiểu mỹ nhân nói chuyện thật tốt.” Khi nói tới mấy chữ cuối hần ta cố ý nhấn mạnh, tròn mắt đen quét qua đám thiếu nữ như những con dê chờ bị làm thịt, ánh mắt uyển chuyển quét khắp phòng.

Rất nhanh có người mang mấy chiếc án kỷ làm bằng gỗ lim đến, phía trên trừ bỏ rượu thịt thì không có gì cả. Tiếp đó, một nhóm nhạc công đi vào, người ôm tỳ bà, người ôm đàn cổ, âm nhạc réo rắt vang lên, vừa đàn vừa hát.

Nhóm người Quân Mẫn Tâm bị cưỡng chế ngồi cạnh án kỷ, trước mặt mỗi người là một bàn thịt lớn tỏa ra khí nóng béo ngậy. Các thiếu nữ ồ ào nhú mày, Quân Mẫn Tâm ăn không quen đồ đầy dầu mỡ nên cảm thấy buồn nôn.

“Đây vốn là mỹ thực của bản quan, thịt luộc.”

Cơ Linh lười biếng dựa trên giường, giống như một con dã thú nguy hiểm xinh đẹp, khoe miệng dịu dàng cười nói: “Đặc biệt chuẩn bị vì chư vị mỹ nhân, tâm ý bốn quan, mong các vị nể mặt.”

Nhóm thiếu nữ mờ mịt nhìn nhau, không người nào động đũa. Thấy vậy, khoe miệng Cơ Linh cười càng dịu dàng, quả thật dịu dàng tới mức có thể chảy ra nước: “Mỹ nhân nào nể mặt ăn nhiều thịt, ta liền cười người đó làm thê, để nàng tận hưởng vinh hoa phú quý cả đời, thê nào?”

Vừa dứt lời, thiếu nữ mặt trái xoan và thiếu nữ phất phượng mày liễu không kịp chờ đợi cầm đũa gấp thịt lên miệng cắn. Bốn thiếu nữ khác do dự trong chốc lát, cũng cầm đũa lên chọc chọc miếng thịt luộc nóng hổi to lớn đầy dầu mỡ, cau mày miễn cưỡng cắn mấy cái.

Quân Mẫn Tâm thật sự không có khẩu vị, ngẩng đầu nhìn Thẩm cô nương phía đối diện, chỉ thấy Thẩm thị cũng nhìn mình, ánh mắt phức tạp.

Cơ Linh bên kia hứng thú nhìn phản ứng của các mỹ nhân, chợt hì hì bật cười, sau đó tiếng cười ngày càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng vừa cười vừa vỗ ngực liên tục, phát quan phân tán giống như nhìn thấy tình cảnh buồn cười nhất thiên hạ. Tóc dài đen nhánh như những con rắn quanh quẩn trong biển máu hồng y, vô cùng mỉa mai hoặc yêu dã.

“Ha ha ha ha!”

Tiếng cười vang lên hòa với tiếng cầm sắt vô cùng quỷ dị, tay áo giống như con bướm đỏ tung bay, hắc cười càng thêm trắng trợn. Các thiếu nữ không khỏi dừng đũa nhìn hắc, bị hành động của hắc làm cho ù ù cạc cạc không hiểu ra sao.

Cơ Linh chợt ngừng cười, sắc mặt dùng tốc độ thật nhanh trở nên âm trầm, dịu dàng trong mắt trở thành âm độc.

Sắc mặt biến hóa thật nhanh, Quân Mẫn Tâm chưa từng gặp qua kiểu người thay đổi thất thường như vậy!

Cơ Linh duỗi ra năm ngón tay thon dài trắng nõn, tỉ mỉ chỉnh sửa dạ mình châu, móng tay mượt mà xinh đẹp được bảo dưỡng vô cùng tốt. Hắc chậm rãi lạnh giọng nói: “Quên nói cho các nàng, thịt trong chén... Là thịt người.” Dừng một chút hắc lại cười khanh khách: “Là những người trải qua buổi tối tốt đẹp của ngày hôm qua cùng ta, thịt trên người mỹ nhân nhé! Ha ha ha! Bỏ quan giết các nàng ta, cắt thành khối ném vào trong nồi nấu chín để các nàng ăn! Ha ha ha...”

Yên lặng...

Mấy thiếu nữ đang ngồi ăn thịt đầu tiên là sững sờ không dám tin, sau đó gương mặt lập tức biến sắc, ‘ợ’ một tiếng nôn ra ngoài, thậm chí còn móc cổ họng mình vừa nôn ợ vừa tuyệt vọng khóc lóc.

Nỗi tuyệt vọng của các thiếu nữ càng kích thích dục vọng tàn ác của Cơ Linh, hắc vừa cười lớn vừa hung ác nói: “Đều đã ăn xong! Ăn liền thả các nàng đi, người nào không ăn, ngày mai liền nấu người đó!”

Quân Mẫn Tâm không khống chế được toàn thân run rẩy, nàng đã hiểu: Nam nhân trước mặt này, không chỉ là kiệt tác hoàn mỹ nhất của trời cao, mà còn là tác phẩm thất bại nhất! Hắc có dung mạo như tiên, nhưng nội tâm lại như ác quỷ rắn rết!

Một người nguy hiểm, một mỹ nhân độc ác không nói lý lẽ! Hắc lấy việc phá hủy toàn bộ tươi đẹp của thế gian làm thú vui!

Nam nhân kia vẫn cười to, tựa như đá anh túc nở rộ: “Ai dám ăn liền thả người đó, không ai dám ăn sao?”

Chợt, âm thanh đôi đũa chạm vào chén truyền đến. Mặc dù rất nhỏ, nhưng vẫn truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng.

Quân Mẫn Tâm ngẩng đầu nhìn lại không khỏi ngây người – là Thẩm cô nương! Thiếu nữ siêu phàm thoát tục tựa thiên tiên đang cầm đôi đũa gấp miếng thịt làm người ta chán ghét đưa vào trong miệng, dây xích trên cổ tay bị kéo phát ra âm thanh leng keng vang dội.

Cơ Linh dừng cười, bốn phương vô cùng im ắng, không ai dám nói chuyện, chỉ có tiếng đàn từ từ vang vọng cùng với âm thanh chiếc đũa của Thẩm cô nương va vào chén.

Sắc mặt Thẩm cô nương lạnh như nước, nuốt vài miếng thịt liền để đũa xuống, nhẹ giọng cười chấp tay hành lễ với Cơ Linh: “Đa tạ ý tốt của Thái Thú!”

Ánh mắt Cơ Linh gắt gao giăng co trên mặt thiếu nữ họ Thẩm, dường như muốn từ dung nhan xinh đẹp trong trẻo của nàng tìm ra một tia cảm xúc chán ghét hoặc sợ hãi. Trầm mặc hồi lâu, hắc không thay đổi sắc mặt hỏi: “Như thế nào?”

Thiếu nữ họ Thẩm ngược mắt cười một tiếng, nói từng chữ rõ ràng: “Hơi nhạt, thêm chút muối sẽ ngon hơn.”

23. Chương 23: Chỉ Mành Treo Chuông.

Sắc mặt Cơ Linh âm trầm, hẩn nhìn chăm chăm Thẩm cô nương hồi lâu, không biết đang nghĩ gì. Trong ánh nền chập chờn, áo bào màu đỏ của hẩn càng thêm thâm trầm áp bách.

Bỗng nhiên hẩn cười phá lên, mũi nhăn như yêu. Hẩn chậm rãi ngồi dậy, ngón tay thon dài nâng lên chỉ Thẩm thị: “Tốt, đêm nay sẽ lưu nàng lại. Ta thích mỹ nhân có đảm lược!” Hẩn ha ha cười nhẹ, vỗ tay tán thưởng nói: “Người tối, mang kiếm của ta ra đây! Đêm nay bản quan nên vì chúng mỹ nhân múa kiếm một phen!”

Một thị nữ khom người dâng lên một thanh trường kiếm, Cơ Linh tiếp nhận, tiếp theo hẩn rút kiếm ra khỏi vỏ kéo thành một đường kiếm hoa thập phần xinh đẹp. Hẩn tung người nhảy một cái, từ trên giường nhảy đến giữa điện, giày đen không nhiễm một hạt bụi nhẹ nhàng chạm đất. Hẩn quang qua đi, kiếm vũ như gió, trong khoảnh khắc này, gió lay động tay áo lửa đỏ tung bay, như một đóa hồng liên chói lóa được tối đục trong liệt hỏa.

Quân Mẫn Tâm không thể phủ nhận, kiếm vũ của Cơ Linh vô cùng tự nhiên xinh đẹp, nhìn dáng dấp tuyệt không phải vật trong ao, công lực này chắc chắn không kém Trần Tịch. Tóc đen dán trên huyết bào tạo nên sự diêm dúa lẳng lơ, kiếm phong lướt nhẹ, ánh nền run rẩy chập chờn trong gió. Quân Mẫn Tâm đang chìm đắm trong rung động do Cơ Linh mang lại bỗng cảm thấy có người khế lòi kéo ống tay áo mình.

Nàng tỉnh táo lại, quay đầu thì thấy Thẩm cô nương đang thừa dịp Cơ Linh không chú ý, len lén chuyển qua ngồi cạnh mình, miệng há ra khế lại nói gì đó.

Vì âm thanh quá nhỏ, Quân Mẫn Tâm đành phải nghiêng đầu. Sắc mặt Thẩm cô nương nghiêm trọng, ánh mắt vừa chăm chú nhìn Cơ Linh đang múa kiếm, vừa thấp giọng lặp lại lần nữa.

“Phát châm... Đưa phát châm của ngươi cho ta... Mau!!”

Lúc này Quân Mẫn Tâm mới nghe rõ. Trong lúc tắm rửa thay quần áo, để phòng ngừa nhóm cung phụ lục soát ra phát châm mang theo nên nàng đã giấu nó dưới đáy giày thêu, nhờ gặp phải tình huống nguy hiểm cũng có thể phòng thân. Quân Mẫn Tâm ngồi ngay ngắn, do dự một lúc, nàng cắn răng, tay trái không động tĩnh sờ sờ phía sau giày thêu hoa, vẫn về một chỗ hơi nhô lên, sau đó từng chút từng chút rút phát châm ra, nhanh chóng đặt vào lòng bàn tay Thẩm cô nương.

Dây xích bạc trên cổ tay nhẹ vang lên, lúc này Quân Mẫn Tâm mới phát giác bản thân khẩn trương tới mức mồ hôi lạnh ướt sũng người.

Bỗng kiếm quang rung lên, Quân Mẫn Tâm cảm thấy kiếm quang rét lạnh, Cơ Linh dừng động tác nở nụ cười quỷ dị âm trầm nhìn về phía này.

Quân Mẫn Tâm cả kinh! Còn chưa kịp suy nghĩ có phải mình và Thẩm cô nương làm việc mờ ám bị phát hiện hay không thì đã thấy thiếu nữ mặt trái xoan bên cạnh sững sờ lau cổ, con ngươi chột co rút nhanh, tiếp đó, một dòng máu sền sệt đỏ thẫm phun ra từ căn cổ thon mịn của nàng ta, máu tươi bắn ra bốn phía!

Kiểm pháp nhanh chóng ngoạn tuyệt!

Thiếu nữ kia trừng lớn mắt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã thét chói tai, thân thể vô lực ngã về phía trước co quắp mấy lần trong vũng máu, cuối cùng không còn động tĩnh.

Quân Mẫn Tâm ngồi gần đó bị máu nóng văng khắp người. Nàng cả kinh ngã về phía sau, cả người không ức chế được run rẩy, hàm răng va vào nhau.

“Ta thích âm thanh máu phun ra từ cổ, dễ nghe giống như tiếng gió vậy!” Cơ Linh cực kì hưng phấn cười lên, sau đó hẩn dùng tay áo che miệng chỉ lộ ra phượng nhãn hẹp dài mang theo tàn nhẫn sáng khoái. Hẩn

kéo dài giọng điệu lười biếng ưu nhã nói: “Máu tươi nhuộm trên thảm lông Ba Tư thượng đẳng giống như một đóa mầu đơn tươi đẹp... Thật đẹp!”

Bốn phía truyền tới tiếng thét hoảng sợ chói tai của các thiếu nữ, thậm chí còn có vài người giùng giàng bò dậy, bất chấp tất cả chạy ra bên ngoài. Quân Mẫn Tâm vẫn không nhúc nhích, thứ nhất là bị một màn máu tanh vừa rồi hù dọa, thứ hai, nàng biết rõ nếu giờ phút này chạy trốn tuyệt không có đường sống.

Quả nhiên, kiếm quang vừa lóe, tiếng kêu thảm thiết liên môn! Trong giây lát, năm thiếu nữ còn chưa kịp chạy ra khỏi cửa điện đã ngã nhào xuống đất, từng thi thể bị nhuộm đỏ trong vũng máu.

Cơ Linh nâng kiếm xoay người, hần cười nham hiểm nhìn chằm chằm Quân Mẫn Tâm. Quân Mẫn Tâm bị nhìn đến khiếp đảm, biết kế tiếp sẽ đến lượt mình. Võ công Cơ Linh cực kỳ lợi hại, mình nhất định không thể đánh thắng hẳn, chỉ có thể nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian chờ cô phụ tới cứu. Làm thế nào, rốt cuộc phải làm thế nào?!!

Cơ Linh đi từng bước từng bước về phía nàng, lúc này mồ hôi Quân Mẫn Tâm rơi như mưa, tứ chi cứng ngắc, máu bị đông cứng, nhưng suy nghĩ lại nhanh chóng chuyển động! Đúng lúc Cơ Linh giờ thanh trường kiếm lạnh lẽo lên thì nàng không phục kêu to:

“Người không thể giết ta!”

Cơ Linh dừng lại theo bản năng, nghi ngờ nói: “Vì sao?”

Câu nói ‘bởi vì ta là công chúa Tĩnh quốc’ thiếu chút nữa bật thốt lên! Nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn kịp cắn chặt răng vào phút cuối, nuốt câu nói này xuống cổ họng. Bây giờ chưa biết được Cơ Linh có phải tay chân của Khương Hoàng hay không, bằng hữu chưa phân, vả lại người này thay đổi thất thường, trong thời khắc nguy hiểm này tuyệt không thể bại lộ thân phận!

Khẩn trương cực độ qua đi, Quân Mẫn Tâm dần dần ổn định tâm trạng, không sợ hãi nữa. Suy nghĩ: Là người đã từng trải qua cái chết, còn có cái gì đáng sợ nữa đây?

Quân Mẫn Tâm cúi đầu bật cười một tiếng như là tự giễu. Tiếp theo nàng nâng mắt, nhìn thẳng Cơ Linh, giọng nói khí phách giống như ngọc châu rơi xuống:

“Ta có thể gảy tỳ bà, rất dễ nghe!” Ngón tay ngọc khê chỉ nhạc công mặc váy xanh đang gảy đàn tỳ bà nơi xa, vang vang nói: “Ta biết một tuyệt khúc không gì sánh được, có thể gảy dễ nghe hơn nàng kia vạn lần! Nguyên tấu vì quân!”

Nhạc công mặc váy xanh cả kinh, tỳ bà phát ra âm thanh như tiếng xé lụa sau đó im bật. Nhạc công kia cúi đầu, mười ngón tay không nhận được khê run rẩy.

Một mảnh yên lặng, giống như đang đợi bản án sinh tử.

“Giọng điệu thật cuồng vọng.” Nét mặt Cơ Linh không đổi, hờ hững nhìn nàng, giọng nói ưu nhã gần như tàn khóc truyền đến: “Nhưng vậy thì thế nào? Ta không cần.”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên! Nhạc công mặc váy xanh giống như nghe được xá lệnh, thở phào nhẹ nhõm một cách rõ ràng.

Cơ Linh nâng kiếm lần nữa, khoe miệng hần nâng lên nụ cười quỷ quyệt. Nội tâm Quân Mẫn Tâm lộ bộ một tiếng, vào giây phút nguy cơ chưa từng có này, tất cả dũng khí và mưu trí nàng tích góp từng chút một chợt bắn ra, phun trào khát vọng sinh tồn!

Thật vất vả mới sống lại, thật vất vả mới tìm về những thứ đã bỏ lỡ, sao nàng có thể chết ở chỗ này?!!!! Phải tiếp tục sống, dùng hết tất cả để tiếp tục sống!!

“Ta biết bí mật của Quân Liên Thư!”

Trong phút chốc nàng liền nhớ lại câu nói của Thẩm cô nương, nữ hoàng Quân Liên Thư là người mà Thái Thú Lệ quận đương nhiệm sùng bái nhất! Quân Mẫn Tâm được ăn cả ngã về không, nàng đứng bật dậy đón nhận trường kiếm của Cơ Linh, trong đôi mắt to đen như mực là quyết tuyệt sinh tử, nàng dùng hết tất cả khí lực vang vang nói: “Ta biết rõ Quân Liên Thư chưa chết!”

Thẩm cô nương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng, nét mặt khê động.

Đôi mắt Cơ Linh thoáng qua tia khiếp sợ. Vào giờ khắc này ánh sáng lạnh lẽo chiếu rõ cặp mắt đen lầy xinh đẹp của thiếu nữ, kiếm phong xẹt qua mặt nàng, cắt đứt một sợi tóc đen, bỗng bành rơi xuống đất.

Cơ Linh tức giận nói: “Ta đã lật nát chính sử, dã sử của Ly quốc nhưng chưa từng thấy qua đoạn nào như vậy. Người thật to gan, dám bịa đặt chuyện Quân Liên Thư để lừa gạt ta!!”

Nghe câu nói của hắn, Quân Mẫn Tâm biết mình thành công rồi! Quả nhiên Cơ Linh này sùng bái bà nội một cách không bình thường, không chỉ bắt chước tác phong làm việc khắp nơi, ngay cả cách ăn mặc cũng giống Quân Liên Thư như đúc!

Nghĩ đến đây, Quân Mẫn Tâm không chỉ không sợ hãi, ngược lại còn nở nụ cười nhạt một cách thoải mái, nàng kiên cường đứng đó, chữ nào cũng là châu ngọc: “Ba mươi hai năm trước, người chết trong trận lửa lớn tại Chiêu Dương điện không phải là Quân Liên Thư! Dưới sự hộ tống của Nhan Vương Gia, Quân Liên Thư đã bí mật xuất cung trốn ra bên ngoài...”

“Không thể nào!” Con người của Cơ Linh chợt co rút lại, lần đầu tiên hắn lộ ra bộ dáng khiếp sợ, nét mặt trẻ con khiến hắn nhiều thêm mấy phần ngây thơ của thiếu niên: “Không có khả năng! Nữ nhân như Quân Liên Thư nên chết trong ngọn lửa cháy bùng bùng, sao có thể tham sống sợ chết!”

Quân Mẫn Tâm cười nhẹ trong lòng: “Thái Thú đại nhân muốn nghe chuyện xưa, hay vẫn muốn giết ta?”

Cơ Linh cắn cắn môi, hắn vút kiếm trong tay đi, từ trong kẽ răng nặn ra một chữ: “Nói!!” Lại ngoắc ngoắc tay với Thẩm thị vẫn trầm mặc này giờ, ra lệnh: “Tới lau sạch máu trên tay cho ta, bẩn rồi!”

Thẩm thị cúi đầu, lặng lẽ đi tới bên cạnh Cơ Linh ngồi xổm xuống. Nàng dùng tay áo trắng noãn lau chùi ngón tay thon dài xinh đẹp như bạch ngọc của Cơ Linh.

Quân Mẫn Tâm hắng giọng uyển chuyển nói: “Ngày mất nước ấy, Nhan Vương Gia cứu Quân Liên Thư từ trong ngọn lửa lớn, bí mật đưa bà xuất cung. Vương đô Ly quốc sụp đổ, Nhan Vương Gia chưa đền nợ nước xong đã cắt đứt yết hầu phá hủy cuống họng, Khương Hoàng cảm động cho sự trung liệt này nên để ông cao chạy xa bay, không trách lỗi xưa. Nhan Vương Gia tìm được nơi ẩn núp của Quân Liên Thư, hai người khám phá hồng trần, rồi rít ẩn trốn nơi núi rừng...”

Cơ Linh nghe đến nhập thần, vội vàng nghiêng thân mình về phía trước, có chút cấp bách hỏi: “Người có biết bọn họ quy ẩn nơi nào không? Hiện nay vẫn tiếp tục an ổn?”

Quân Mẫn Tâm im lặng trong chốc lát, thầm nghĩ Quân Liên Thư đã qua đời vào sáu năm trước, chỉ sợ kiếp này người không thể thấy được người mà người ái mộ nhất!

Nàng há miệng, đang định nói cho hắn biết chân tướng thì thấy vẻ mặt Cơ Linh biến đổi, hắn sắc bén quát hỏi: “Người đang làm gì?!”

Quân Mẫn Tâm cả kinh, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy Thẩm cô nương nhân cơ hội lau vết máu cho Cơ Linh, thừa dịp hắn không để ý nhanh chóng cởi khóa Thiên Cơ xuống khóa vào cổ tay Cơ Linh, sau đó ly khai khỏi người hắn.

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên, không biết Thẩm thị làm cách nào mà mở được khóa Thiên Cơ. Không phải nàng ta nói ổ khóa này không ai mở được sao?

Thẩm cô nương chạy thẳng đến bên cạnh Quân Mẫn Tâm, dùng cây châm đồng tinh tế cắm vào ổ khóa bạc trên cổ tay nàng, mười ngón tay linh hoạt như bay, sau vài lần khiêu khích, khóa bạc ‘cạch’ một tiếng mở ra, leng keng rơi xuống đất.

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên lần nữa!!

“Thật là xem thường các người rồi!” Cơ Linh tung người muốn nhào tới, bất đắc dĩ bị đoạn khóa bạc kiên cố cột trên giường, cơ bản không cách nào thoát ra! Cơ Linh nghiêng rằng nghiêng lợi lôi kéo dây xích, gương mặt xinh đẹp trở nên vằn vẹo vì tức giận, nhưng chỉ phí công.

Thẩm thị kéo Quân Mẫn Tâm đang ngây ngốc chạy ra ngoài cửa điện, Quân Mẫn Tâm sững sờ bị nàng lôi kéo ra ngoài, sau lưng truyền đến tiếng hô cuồng nộ của Cơ Linh:

“Người đầu Ngăn chúng lại cho ta! Truyền Lý Lưu Vân mang chìa khóa tới đây!”

Thẩm thị lôi kéo Quân Mẫn Tâm chạy một cách điên cuồng, gặp phải thị vệ tuần tra liền tránh, nhưng hai cô gái tay trái gà không chặt sao có thể tránh thoát khỏi sự đuổi bắt của thị vệ? Dần dần, tiếng bước chân hỗn loạn sau lưng ngày càng gần, chỉ lát nữa là đuổi tới nơi.

Quân Mẫn Tâm thở hồng hộc, phổi đau như muốn vỡ ra. Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc này chợt nghe Thẩm cô nương cười khanh khách, tiếng cười liên tiếp như tiếng chuông gió phiêu tán bên tai.

Quân Mẫn Tâm thở gấp nói: “Người cười cái gì?”

Thẩm cô nương kéo nàng nhét vào một góc rẽ bên cạnh, hai người trốn vào cửa hông sau điện. Thẩm công nương đứng trong bóng tối, tựa như không kim được cười khanh khách nói nhỏ:

“Người không cảm thấy rất kích thích sao? Đời ta chưa bao giờ điên cuồng như vậy.”

Quân Mẫn Tâm hoàn toàn không biết nên nói cái gì mới tốt. Cánh môi đóng mở một hồi, rốt cuộc hỏi: “Sao người mở được khóa Thiên Cơ?”

Thẩm thị thần bí cười: “Thật ra thì cũng không có gì cả, chỉ là trùng hợp ta biết người chế tạo ra chiếc khóa này thôi.”

Hai người đang thì thầm bên cửa hông thì nghe thấy tiếng truy binh huyền áo hỗn tạp sau lưng, sau đó có người hô lớn: “Có thích khách! Có thích khách!”

“Đi báo cáo Thái Thú đại nhân! Ngoài cổng thành có ba ngàn Tinh quân đang tới, tình hình không ổn!”

“Báo...! Tinh Vương truyền lệnh, Tích quận trưởng mau tới tiếp lệnh!”

“Báo...! Tinh quân ở ngoài thành bắt đầu công thành! Chuẩn bị chiến đấu!”

Hiện trường hỗn loạn không ngừng. Quân Mẫn Tâm mừng rỡ, không nhận được nói: “Rốt cuộc cô phụ đã tới!”

“Bọn họ đến vì người sao?” Thẩm thị nghiêng đầu, cười hì hì nói: “Công chúa Điện hạ tôn quý của tôi.”

Quân Mẫn Tâm kinh hãi nhìn người trước mặt, nghi ngờ, sau đó chân tay có chút luống cuống.

“Thôi thôi, đều là thân bất do kỷ.” Thẩm thị khẽ thở dài một hơi, nói: “Chúng ta tách ra chạy thôi, tin rằng rất nhanh sẽ có người tới đón người, sẽ không có nguy hiểm.”

“Vậy còn người?”

“Khóa Thiên Cơ còn không trói được ta, huống chi là mấy tên tiểu tốt!” Thẩm thị cười to vài tiếng, không chút chần chờ lao ra khỏi bóng tối, gió đêm phát động quần áo màu trắng của nàng, di thể và lẻ loi.

“Đợi đã! Xin hỏi phương danh của Thẩm cô nương, chi ân cứu mạng, Quân Mẫn Tâm suốt đời khó quên!”

Quân Mẫn Tâm vươn tay nhưng không bắt được một mảnh vạt áo của nàng, bóng dáng cuối cùng của Thẩm thị lẫn vào trong ánh đèn dầu, biến mất thật nhanh không thấy gì nữa.

Nàng ngơ ngác nhìn phương hướng Thẩm cô nương biến mất, co rúc trong góc tường hồi lâu rồi mới đứng dậy, thừa dịp hỗn loạn chạy ra phía cổng thành. Dọc theo đường đi né tránh binh lính rối loạn, không ai biết nàng là ai, chỉ cho là thị nữ tiểu Ly cung bị kinh sợ. Nàng dùng hết toàn lực để chạy, chưa bao giờ nàng muốn về nhà như vậy, muốn gặp người thân của mình, muốn gặp Trần Tịch!

Chợt một bóng dáng thon dài lao ra từ trong đám người, giống như một con hùng ưng khỏe mạnh ập về phía nàng! Quân Mẫn Tâm kinh hãi, còn chưa kịp xoay người đã bị người kia ôm vào trong ngực!

Thân thể nàng khẽ run rẩy, mùi vị quen thuộc và ấm áp, nàng bị ôm chặt đến nỗi hít thở không thông. Người nọ dùng sức siết chặt Quân Mẫn Tâm vào lòng, dường như bốn phía trở nên yên lặng, trong tai chỉ nghe thấy tiếng trống va chạm trong lồng ngực.

“Mẫn Nhi, ta đã trở lại... Ta tới đón muội... Đón muội về nhà.” Người nọ đỏ mắt, nhẹ nhàng nỉ non.

24. Chương 25: Thắm Lương Ca.

Trận huyết chiến ngày hôm qua chấm dứt bởi Cơ Linh - yếu không địch được mạnh.

Tri Thư đại nhân Đồng An sẽ là người quản lý tạm thời của Lệ quận, Tĩnh Vương đã soạn thảo tấu chương vạch tội Thái Thú Lệ quận, suốt đêm mang tội trạng báo cáo lên Khương Hoàng. Đoàn người Quân Nhân áp giải Cơ Linh chạy về Vương thành Tĩnh quốc. Nhóm ảnh vệ bảo vệ Công chúa thất trách, Quân Nhân phạt họ ngày đêm cùng kỵ binh đi bộ theo sau.

Tất cả, tất cả đều kết thúc.

Trừ trận huyết chiến điên cuồng hôm qua, điều duy nhất khiến Quân Mẫn Tâm thật lâu không thể quên chính là Cơ Linh, toàn thân hằn dăm máu đứng giữa đồng xác chết với đôi mắt quầng quầng*. Hắn cười ha hả, mặc dù cuối cùng vẫn bị bắt nhưng hắn vẫn cao ngạo ưỡn ngực, khoe môi xinh đẹp thoáng hiện nụ cười lạnh lẽo kiêu ngạo và cô độc, hờ hững liếc nhìn trần thế. (Quầng quầng: điên cuồng và nóng nảy.)

Nhân lúc xe ngựa đang nghỉ ngơi, Quân Mẫn Tâm cầm mảnh vải quấn một vòng lại một vòng vào nơi bị thương trên đầu vai của Trần Tịch, thắt nút sau đó nói khẽ: “Được rồi. Còn đau không, A Tịch?”

“Không sao.”

Trần Tịch lắc đầu, kinh ngạc nhìn nhìn Quân Mẫn Tâm thấp hơn hắn một cái đầu. Đúng lúc này Quân Mẫn Tâm ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người vô tình chạm nhau, cả hai đồng thời kinh ngạc dời tầm mắt, một vết ửng đỏ chậm rãi hiện lên trên mặt đôi thiếu nam thiếu nữ lần đầu yêu.

Hai người cúi đầu, xung quanh tràn ngập hơi thở ngọt ngào xen lẫn lúng túng.

“Tiểu Mẫn Tâm.” Một cây chiết phiến đẩy rèm xe ngựa ra từ bên ngoài, Tần Tuỳ Phong lộ ra nửa gương mặt cười hì hì nói: “Tiểu Mẫn Tâm mau quay lại, tiểu thúc của con ở bên kia mang tới một vị khách thú vị!”

Âm thanh Tần Tuỳ Phong phá vỡ cục diện bế tắc trong xe, Quân Mẫn Tâm nghi ngờ xuống xe theo cô phụ, Trần Tịch không yên lòng, ôm kiếm theo sát nàng một tắc cũng không rời.

Ở trên khoảng rừng mênh mông, nhóm thị vệ túm năm tụm ba bao quanh một chỗ thu xếp thức ăn. Tiếng cười sang sảng của Quân Nhân truyền tới từ dưới gốc cây, thỉnh thoảng vỗ tay thán phục.

Đối diện với hắn, một vị thiếu nữ áo trắng tóc đen ngồi trên mặt đất, một tay chống cằm cười, một tay cầm nhánh cây làm gì đó trên mặt đất. Bỗng Quân Nhân vỗ đùi ngạc nhiên nói:

“Đánh bắt ngờ, chiều này tốt! Thắm cô nương học vấn uyên thâm!”

“Thắm cô nương?!” Quân Mẫn Tâm vừa mừng vừa sợ, kéo váy chạy gấp tới, tay áo làm bằng sa mỏng bị gió thổi tung, như chim yến tước* bay trong gió. (Chim yến tước: Chim én và chim sẻ.)

“Hôm kia ta còn lo lắng mấy cao thủ nội thị không tìm được người, không ngờ hôm nay người lại được mang về đây!” Dứt lời, nàng thân thiện kéo tay nàng ta: “Thế nào? Đêm đó rất hỗn loạn, không ai làm người bị thương chứ?”

“Vô sự, mấy cao thủ được Công chúa phái đến rất kịp thời.” Thắm cô nương đứng lên chào, cười một tiếng. Trong giây phút đó trông mắt như sao, sắc xuân như hoa. Nàng ta nói: “Dù Công chúa không phái người tìm ta thì sau này ta cũng tới tìm người.”

“Thật chứ?” Đều nói hoạn nạn mới thấy chân tình, đôi mắt Mẫn Tâm sáng lên, vô cùng yêu thích cô gái thông tuệ quả cảm này.

“Trước không nói những chuyện này, để ta và Tướng quân so hết ván này lại nói.” Dứt lời lại ngồi xổm xuống, cầm nhánh cây giằng co cùng Quân Nhân.

Quân Mẫn Tâm cúi đầu xem xét, phát hiện trên đất phác thảo biên giới Tỉnh quốc, có lẽ hai người đang tung hoành ngang dọc nghiên cứu binh pháp.

Ngón tay Quân Nhân chỉ một chút: “Nơi này ta xuất binh tấn công.”

“Còn đây là binh lính trong thành của ta, Tướng quân trí tuệ hơn người, không có khả năng không tấn công điểm yếu binh lực phía sau ta mà đi vào chỗ hiểm. Như vậy, hành động lần này chỉ có một khả năng...”
Thẩm cô nương trầm tĩnh như nước trong phút chốc sáng như tia chớp, chữ nào cũng là châu ngọc, nói: “Tướng quân đánh nghi binh! Nơi này thời tiết hanh khô, rất dễ bốc cháy, đây chính là kế diệu hổ ly sơn, mục đích thật sự của Tướng quân là thừa dịp loạn lạc cướp đốt lương thảo phe ta!”

Trong mắt Quân Nhân loé lên một tia kinh ngạc, cả kinh nói: “Người đoán không sai chút nào!”

Thật là một thiếu nữ lợi hại! Không ngờ nàng ta có thể đoán được cục diện trận chiến mà lão tướng tử mị bố trí. Trần Tịch đứng bên cạnh không dám tin phát ra một tiếng than sợ hãi, hẩn nhìn về phía Thẩm cô nương, trong mắt không khỏi nhiều hơn vài phần kính nể.

Thẩm cô nương cầm nhánh cây trong tay xuống mặt đất, cong cong đôi mắt cười nói: “Vậy thì ta sẽ bày cạm bẫy ở đây, ôm cây đợi thỏ.”

“Ta thua.”

Quân Nhân khẽ thở dài, gối lên hai cánh tay nằm xuống mặt cỏ phía sau lưng, tầm mắt từ trời xanh mây trắng chậm rãi chuyển qua dung nhan xinh đẹp của Thẩm cô nương, cười nói:

“Chia rẽ hoặc lôi kéo lực lượng, nhân tài cao tận mây xanh, Thẩm cô nương... Rốt cuộc cô là ai?”

Thẩm cô nương khép tay áo lại, dùng lễ tiết nam nhi vái chào Quân Nhân và Quân Mẫn Tâm, âm thanh nhẹ nhàng linh hoạt mà uyển chuyển, sáng sủa êm tai:

“Kẻ hèn Thẩm thị, tên Lương Ca, không có tự. Nhân sĩ Từ Châu.”

“Thẩm... Lương Ca???”

Quân Mẫn Tâm ngơ ngác sững sốt trong chốc lát, lúc sau cả kinh: “Người là danh sĩ Từ Châu Thẩm Lương Ca??!! Quan môn đệ tử tiên đạo Đào Khê??”

Thẩm Lương Ca cười khê: “Đúng vậy!! Gia sư là lão đạo Đào Khê - Từ Dương Tử.”

Kinh sợ lần này không phải chuyện đùa. Tần Tuỳ Phong cũng sợ ngây người, hồi lâu mới lúng ta lúng túng nói: “Không ngờ ẩn sĩ ta sùng bái thật lâu lại là... Lại là một nữ tử! Hèn chi quanh năm luôn dùng mặt nạ gặp người.”

Quân Nhân ồ lên một tiếng, ngồi thẳng dậy, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thẩm Lương Ca, cảm thấy vô cùng hứng thú nói: “Đều nói người theo sư phụ ẩn trốn thâm sơn, quanh năm dùng mặt nạ sùng hươu gặp người, tại sao lại ngênh ngang nhập thế? Còn bị Cơ Linh bắt đi.”

Dường như Thẩm Lương Ca nhớ ra chuyện gì thú vị, chống cằm bật cười hi hi: “Ta và sư điệt đánh cuộc ta có thể phá giải khoá Thiên Cơ mà hẩn dùng thời gian ba năm chế tạo ra mười chiếc hay không nên một mình đi tới Lệ quận. Không ngờ Thái Thú Lệ quận tham tài háo sắc, cướp nữ, một văn nhân nhỏ bé tay trái gà không chặt như ta u mê hồ đồ bị bắt đi. Bất quá cũng coi như chó ngáp phải ruồi, tốt xấu gì ta cũng phá được vài chiếc khoá, cũng xem như thắng sư điệt một ván.”

Chẳng trách đêm đó tại tiểu Ly cung nàng ta nói bản thân mình vừa khéo biết được người chế tạo khoá Thiên Cơ, nguyên lai là sư điệt của nàng... Cô gái này cần được trọng dụng!

Quân Mẫn Tâm sáng tỏ. Không chút nghĩ ngợi, nàng khép tay áo chấp tay, cúi người thật thấp hành đại lễ, từng câu từng chữ vô cùng trịnh trọng nói: “Lương Ca là quốc sĩ chi tài, đảm tài thao lược, Mẫn Tâm thật tâm thành kính, trời đất chứng giám, tuyên thệ với trời, nguyện mời quân làm Đại Quốc sĩ Tỉnh quốc!”

Quân Mẫn Tâm là Công chúa Tỉnh quốc mà lại hành đại lễ với một thiếu nữ!! Quân Nhân, Trần Tịch, Tần Tuỳ Phong cùng thị vệ bốn phía thấy vậy, rối rít đứng dậy ôm quyền cúi người chào Thẩm Lương Ca, đồng thanh hô:

“Nguyện mời quân làm Quốc sĩ Tĩnh quốc!”

Gió xuân phát qua, tĩnh lặng không tiếng động.

Thẩm Lương Ca không quan tâm hơn thua, đứng yên hồi lâu, cuối cùng cười một tiếng: “Lương Ca là một nữ lưu, trừ Tĩnh Công chúa người thì còn ai chịu muốn đây?”

“Quân lấy quốc sĩ đối đãi ta, ta cần phải lấy quốc sĩ hồi báo quân!” Dứt lời nàng ta vén váy dài quỳ xuống, đôi tay chấp lại chậm rãi hạ xuống, mu bàn tay đặt trước trán, quỳ sấp xuống mặt đất, dùng đại lễ đáp lại Quân Mẫn Tâm, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

“Thần, Thẩm Lương Ca ra mắt Công chúa!”

Đêm đó, Quân Mẫn Tâm và Thẩm Lương Ca ngủ chung giường, giống như tri kỷ thất lạc nhiều năm, cả đêm hàn huyên chân trời góc biển.

Ba ngày sau, nhóm người Quân Mẫn Tâm và một ít kỵ binh dẫn trước quay về Vương thành Tĩnh quốc.

Tĩnh Vương phong Thẩm Lương Ca chức Ngự Sử đại phu, có thể nói là một bước lên trời, văn võ bá quan cả triều ghen tị đến đỏ mắt. Sau đó, mấy tên quan văn trong triều rít tiến cung thăm hỏi Quân Mẫn Tâm, ý muốn lôi kéo tình cảm mà không lời nào có thể nói được. Quân Mẫn Tâm tiếp đón từng người xong, lại muốn giúp đỡ Thẩm Lương Ca làm quen với chính vụ. Mấy ngày trôi qua vội vàng chân không chạm đất, ngay cả Trần Tịch cũng rất ít gặp.

Ngày hôm đó thật vất vả mới có nửa ngày nhàn rỗi, nàng vốn định xuất cung đi tìm Trần Tịch, tiếc rằng hôm nay hẳn lại đi tuần tra trong thành, Quân Mẫn Tâm chụp hụt. (Mình thẻ cái từ chụp hụt này là của t/g, k phải tự mình bịa --)

Nàng uể oải trở về cung, xem sách nửa canh giờ liền không kìm lòng được. Suy nghĩ một chút nàng ôm tỳ bà đã lâu không dùng tới, mang theo Tiểu Cửu và vài ảnh vệ xoay người đi tới địa lao Tĩnh quốc.

Khương Hoàng cách bỏ chức vị Thái Thú nhiều đời cha truyền con nối của Cơ Linh, tân Thái Thú do Tần Tuỳ Phong tiếp nhận. Lạc Ly dọn dẹp chút quần áo rồi cùng Tần Tuỳ Phong xuôi Nam tới Lệ quận nhậm chức.

Tội nhân Cơ Linh mặc cho Tĩnh Vương xử trí, Tĩnh Vương nhốt hẳn ở tầng dưới cùng của địa lao, không thả cũng không giết.

Dùng tính mạng hai trăm lễ chín cao thủ bắt giữ con dã thú xinh đẹp, nhốt ở trong lao ngục ẩm thấp.

Trong lao, xuyên qua ánh sáng lờ mờ có thể thấy được nam nhân trẻ tuổi đeo gông xiềng nặng nề, hồng y như máu, tóc đen như yêu, tròng mắt vẫn bén nhọn quyến ngạo như cũ, chỉ có cằm là lộ ra râu ria xanh nhạt nói rõ hoàn cảnh chật vật và xấu hổ của hắn.

“Người tới cười nhạo ta sao?” Hắn khề vuốt y phục hơi có nếp nhăn, cười lạnh một tiếng.

“Hôm đó ở tiểu Ly cung, ta đã nói ta sẽ gầy tỳ bà.” Quân Mẫn Tâm gầy gầy dây đàn, tỳ bà đỏ tươi làm nổi bật mười ngón tay trắng muốt như ngọc của nàng, âm điệu không chút phập phồng: “Có thủ khúc vốn là muốn gây cho người nghe, bắt đắc dĩ ngày hôm đó không có cơ hội.”

Vừa dứt lời liền nghe vài tiếng nhạc leng keng, mười ngón tay Quân Mẫn Tâm như múa. Một khúc khí thế hào hùng, cuộc chiến chém giết chấn động lòng người theo nhạc khúc từ đầu ngón tay mãnh mãnh của nàng phát ra, như trống trận, như đao kiếm đả kích nội tâm dã tính nguyên thủy nhất của Cơ Linh, phát ra âm thanh leng keng đồng cảm!

Cơ Linh không khỏi ngừng động tác trên tay, trợn to mắt, hẳn nghe đến nhập thần. Một khúc qua đi, dư âm quần quýt bên tai, bốn phương một mảnh trầm tĩnh.

Một lát sau, tiếng vĩ tay thanh thủy của Cơ Linh vang lên, gong xiềng nặng nề trên người bị kéo phát ra tiếng vang leng keng, tương hoà thành một khúc điệu khác biệt.

“Khúc hay!! Khúc hay!!” Hắn không chút kiêng kỵ cười lớn, không hề giống tù nhân một chút nào.

“Khúc này gọi là ‘Thiên Quân Phá’.”

“Thiên Quân Phá, Thiên Quân Phá, một khúc phá thiên quân.” Cơ Linh tự nói một hồi, chậm rãi ngưng cười. Hắn giương mắt nhìn thẳng Quân Mẫn Tâm, ánh mắt tối tăm sâu không thấy đáy. Qua một lúc lâu, hắn chậm rãi thấp giọng nói:

“Đến bây giờ ta mới biết, người gây tỳ bà quả là thiên hạ đệ nhất. Vừa rồi ta mới phát hiện, thì ra Tỉnh Công chúa người cũng là mỹ nhân diễm kinh tứ toạ.”

25. Chương 26: Thả Hổ Về Rừng.

“Nói cho ta biết, Quân Liên Thư ẩn cư tại nơi nào?”

“Lạc Hà Sơn, Xích Liên Sơn Trang. Đáng tiếc, người không gặp được bà.” Quân Mẫn Tâm trầm nghĩ: “Bà mất rồi. Bảy năm trước bệnh qua đời.”

Trong bóng tối, vẻ mặt nam nhân âm đạm.

Quân Mẫn Tâm hỏi Cơ Linh: “Tại sao người lại sùng mộ* bà nội của ta như vậy?” Gần như sùng bái một cách điên cuồng đắm đuối. (Sùng mộ: sùng kính và ngưỡng mộ.)

Cơ Linh không cho là đúng cười nhạo một tiếng: “Biết không, Cơ Như Thị - cũng là mẫu thân đại nhân của ta, bà đến chết cũng xem thường người con trai là ta đây. Thật ra người bà thích nhất là trưởng nữ được sinh ra bởi một nam sủng, nhưng đáng tiếc tỷ tỷ vì cứu ta nên đã chết trẻ, Cơ Như Thị rất hận ta, bà đối với ta vô cùng không tốt. Ta vẫn muốn trở thành người như Quân Liên Thư, cao ngạo sống ở trên đỉnh thế giới. Giết chết toàn bộ khi dễ, miệt thị của người đời!!!”

Rốt cuộc Quân Mẫn Tâm cũng biết vì sao Cơ Linh lại sùng bái Quân Liên Thư, bởi vì bọn họ có số mạng giống nhau. Suy nghĩ một chút, nàng thử dò xét hỏi: “Cho nên người giết mẹ người, đoạt chức vị Thái Thú?”

“Giết? Không, không phải ta giết. Cả ngày đắm chìm trong nam sắc, bà chết vì gặp báo ứng.” Cơ Linh cười lạnh, trên khuôn mặt ác độc mà xinh đẹp hiện lên đau thương nhàn nhạt, thoáng qua rồi biến mất.

Dừng một chút, ánh mắt nóng bỏng của hắn dần trở nên âm u, khàn giọng nói: “Ta không hiểu, tại sao nữ nhân như Quân Liên Thư lại vì một tên nam nhân mà tham sống sợ chết.”

Quân Mẫn Tâm trầm mặc hồi lâu, nói: “Người không hiểu, là bởi vì người chưa từng yêu một người. Một vị anh hùng chân chính, không phải là chết anh dũng vì những người khác, mà là hắn chịu sống ti tiện vì những người khác.”

Cơ Linh ha ha cười nhẹ, vô cùng hứng thú nói: “Người tuyệt không giống Quân Liên Thư!”

Cười xong lại thở dài nói: “Nếu ta sinh sớm mấy chục năm thì tốt, ta chỉ cần thấy mặt bà một lần là tốt rồi...”

* * *

Vài ngày sau, Quân Mẫn Tâm thường xuyên cảm thấy đầu váng mắt hoa, cảm giác thèm ăn cũng giảm không ít. Thái y xem xét một lúc lâu chỉ nói mấy ngày gần đây do Quân Mẫn Tâm mệt nhọc cộng thêm thời tiết nóng bức gây ra, dặn dò nàng chuyển tới thủy tạ tĩnh dưỡng.

Cả ngày Quân Mẫn Tâm không có việc gì, cũng không muốn phải đối mặt với gương mặt lạnh nhạt bạc tình của mẫu thân, nàng ở trong nhà thủy tạ gảy vài khúc đàn tỳ bà, không chịu nổi tịch mịch liền lén lút chạy ra ngoài.

Vốn muốn đi chính điện tìm Tỉnh Vương, không ngờ nửa đường lại gặp Trần Tịch đã lâu không thấy.

Lúc này là giữa mùa hạ, mặt trời giờ tỵ vô cùng sắc bén. Trần Tịch buộc mái tóc đen lên thật cao, chỉ mặc võ bào đơn bạc, dưới chân đi một đôi giày võ sĩ màu đen hơi cũ nhưng hết sức sạch sẽ, vòng eo trắng kiện, cả người tuấn lãng cao lớn.

Bên cạnh hắn là một vị quan viên trẻ tuổi mặc quan bào đỏ thắm, quan văn kia xương cốt mảnh khảnh yếu đuối, mái tóc đen dài như gấm được cột cao lên bằng trâm, cách ăn mặc giống như nam nhân. Quân Mẫn Tâm nhìn lướt qua quan bào màu đỏ, lại nhìn khuôn mặt sáng rõ như hoa một chút liền biết người này chính là Ngự Sử đại phu Thẩm Lương Ca.

Thẩm Lương Ca luôn mặc y phục trắng nhưng lúc này mặc quan bào đỏ thắm, đội mũ quan lụa đen càng làm nổi bật da thịt trắng như tuyết, nhìn vô cùng hăng hái.

Trần Tịch đi sóng vai cùng Thẩm Lương Ca, thỉnh thoảng khẽ cúi đầu nói chuyện gì đó với nàng ta, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu tận tình cười to... Không giống như lúc đối mặt với Quân Mẫn Tâm, cười ôn hoà nhưng kính cẩn, lúc này càng chói mắt hơn so với ánh mặt trời rực rỡ giữa hè.

Trong lòng Quân Mẫn Tâm run lên, một chút chua xót tràn ra trong tim: A Tịch chưa bao giờ lộ ra nụ cười không chút phòng bị như vậy ở trước mặt mình...

“A Tịch.”

Đại não còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã xảy ra phản ứng. Nàng hoảng hốt bước lên phía trước, mở miệng gọi.

Trần Tịch nhìn về phía bên này, Thẩm Lương Ca ở một bên tâm tình rất tốt chấp tay với Quân Mẫn Tâm, mặt mày hơn hớn nói: “Đang nói người nào thì người đó liền xuất hiện, tham kiến Công chúa!”

Quân Mẫn Tâm cười nhạt gật đầu, xem như là chào hỏi.

“Thẩm đại nhân, hạ quan đi trước một bước.” Trần Tịch ôm quyền chào Thẩm Lương Ca, sau đó sải bước đi về phía Quân Mẫn Tâm.

“Trời nóng như vậy, sao lại chạy dưới mặt trời?” Trần Tịch lộ ra nụ cười dịu dàng trước sau như một với nàng, theo thói quen đưa tay nắm bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Quân Mẫn Tâm, dẫn nàng đến bóng râm dưới hành lang.

Bàn tay thon dài rộng lớn của Trần Tịch phủ lên tay nàng, nhẹ nhàng ma sát, có thể cảm nhận rõ ràng vết chai thô ráp hơi nhô lên trong lòng bàn tay hắn. Có lẽ là vì ngày hè nên nhiệt độ trong lòng bàn tay Trần Tịch nóng rực khiến nàng syút hớn mê. Trên đường đi, nhiệt độ từ lòng bàn tay truyền đến hai má nàng.

Trong lòng hoảng hốt, chợt không biết vì sao Quân Mẫn Tâm lại buông bàn tay Trần Tịch ra. Trong một khắc này độ ẩm nơi đầu ngón tay trở nên lạnh lẽo.

Trần Tịch quay đầu lại, hơi kinh ngạc nhìn nàng.

Mùa hè huyên náo, ve kêu không ngừng, ngay cả trong lòng cũng xao động.

Rõ ràng mong muốn dựa sát vào chàng như vậy, rõ ràng tham luyến nhiệt độ nơi lòng bàn tay chàng, nhưng tại sao, tại sao phải cự tuyệt?

“Mẫn Nhi, làm sao vậy?” Thiếu niên hơi nghi ngờ, âm thanh có chút thấp thỏm truyền tới: “Ca chọc muội tức giận?”

“Nóng.” Quân Mẫn Tâm áp mu bàn tay lên gò má, ánh mắt mơ màng nói: “Đừng xưng ‘ca’ nữa...”

Trong kiếp trước, trước khi chết chỉ ngóng trông có thể gặp lại chàng một lần nữa là tốt rồi. Nhưng sau khi sống lại, ta vẫn không thoả mãn với mối quan hệ huynh muội giữa chúng ta... Ta đã không cam lòng làm muội muội của chàng nữa rồi!!!

“Mẫn Nhi?”

“...Đừng bắt ta gọi huynh là ‘ca’ nữa.”

Thiếu niên run lên, không dám tin ngẩng đầu, trong mắt xẹt qua kinh ngạc và đau thương. Hắn há miệng nhìn Quân Mẫn Tâm, cuối cùng cũng chỉ bình tĩnh cười bao dung:

“Ta biết rồi, Mẫn Nhi không thích.”

Sau đó là trầm mặc khiến cho người ta lúng túng.

Hồi lâu, Quân Mẫn Tâm hỏi: “A Tịch rất thích Thảm Lương Ca?” Trọng giọng nói xen lẫn vị chua nồng đậm mà ngay cả nàng cũng không phát hiện.

Tâm tình Trần Tịch rất thấp, chỉ cho rằng ý của nàng ngay trên mặt chữ nên không chút che giấu: “Thảm đại nhân là một nữ nhi nhưng lại bác văn cường thức, lòng mang kinh vĩ, văn thao võ lược, có cách nhìn độc đáo, ca... Ta quả thực kính phục nàng.”

“Đúng vậy, Lương Ca không những có tài, tướng mạo cũng đẹp.” Quân Mẫn Tâm nắm chặt dây mây màu xanh rừ xuống bên hành lang, tâm trí không tập trung lắm bầm: “Nàng ta có trí khôn và vẻ đẹp mà ta không cách nào sánh bằng.”

Trần Tịch chỉ ôn nhu cười, ôn nhu đến mức không thật: “Mẫn Nhi suy nghĩ nhiều. Trên thế gian này không có nữ tử nào tôn quý hơn so với muội.”

Nghe vậy, Quân Mẫn Tâm mắt mát nhắm mắt lại, kéo đứt dây mây trong tay. Hồi lâu mới nở nụ cười tái nhợt yếu đuối, nàng nói:

“Trong lòng cảm thấy buồn bực, sợ là bị cảm nắng. Ta đi về nghỉ ngơi trước...”

Lời còn chưa nói hết, dưới chân liền lảo đảo một phen. Trần Tịch nhanh chóng đỡ nàng, vội vàng nói: “Ta tiễn muội.”

“Không cần, thật không cần.” Nàng nhẹ nhàng nhưng cố chấp đẩy thiếu niên đang ôm mình trong ngực ra, đầu cũng không quay lại liền biến mất ở cuối hành lang.

Lần này, bước chân của nàng rất ổn, lưng cũng rất thẳng, khoe môi nàng chứa đựng nụ cười hoàn mỹ nhưng không che giấu được khổ sở trong mắt.

Nếu nàng quay đầu lại, nhất định nàng có thể thấy sự luống cuống và mắt mát của thiếu niên sau lưng, so với nàng còn nồng đậm, bi thương mắt mát hơn. Nhưng nàng không quay đầu lại.

Đảo mắt đã vào thu, thân thể Quân Mẫn Tâm không bằng lúc trước, trong lòng thường xuyên cảm thấy buồn bực kèm chút đau đớn, cũng may còn có thể chịu được.

Mùa thu năm nay, một chuyện lớn bất ngờ phủ xuống Tĩnh cung, liên quan đến vận mệnh của toàn bộ Quân gia.

Khương Hoàng tuổi đã lớn hạ chỉ, đặc biệt cường điệu thu cống năm nay của Tĩnh quốc để Tĩnh Vương Quân Tuyết Lâu và Công chúa Quân Mẫn Tâm tự mình đưa lên kinh thành.

“Từ khi Tĩnh quốc được phong đất đến nay đã ba mươi năm, trăm rất nhớ hiền chất Tuyết Lâu. Thu cống năm nay, Tĩnh Vương và ái nữ cùng nhau vào kinh triều bái, ôn lại tình xưa...”

Thánh chỉ Minh hoàng, nét bút mực sắc. Quân Mẫn Tâm chỉ cảm thấy nực cười: Kẻ thù diệt quốc và dư nghiệt tiền triều thì có tình cũ gì để nói?

Thực lực Tĩnh quốc tuy mạnh, nhưng cuối cùng vẫn bị Khương Hoàng nắm trong tay, chịu sự ràng buộc, chỉ hơi khinh suất là bị Khương Hoàng tước bỏ chức hầu, đây cũng không phải chuyện đùa. Trong thời gian này, văn võ bá quan trên dưới Tĩnh quốc vì chuyện thu cống mà vội vàng đến mức chân không chạm đất, cũng không rảnh để chiếu cố con dã thú xinh đẹp trong địa lao kia.

Một ngày kia, thời tiết lạnh lẽo, gió thu xào xạc. Giám ngục Lưu Đình Uy xoa mồ hôi lạnh vội vàng báo:

“Vương Gia, Công chúa! Không xong! Có người dịch dung lên vào trong ngục cướp mất trọng phạm Cơ Linh!!!”

Quân Mẫn Tâm đang phê duyệt tấu chương nghe vậy liền dừng bút son, cả kinh nói: “Tình huống hiện nay như nào?”

“May mắn ty chức phát hiện kịp thời, Quân Tướng quân và Trần Tịch đại nhân đã đi trước lòng bắt, chắc đã chặn tặc nhân tại cửa Bắc!”

“Chuyện gì cũng lệ thuộc vào Đại Tướng quân, Bẩm vương nuôi một đám phế vật các người để làm gì?” Trong đôi mắt màu tím đậm của Tĩnh Vương hiện lên tức giận, ông vung ống tay áo lạnh lùng nói: “Tất cả quan giám ngục đi xuống lĩnh mười trượng, soạn chỉ giáng cấp!”

Quân Nhân và Trần Tịch đứng là đang cản lại Cơ Linh và đồng bọn của hắn ở cửa Bắc. Đối mặt với quân lính bao vây tầng tầng lớp lớp, Cơ Linh cười to: “Lý Lưu Vân a Lý Lưu Vân, tuy thuật dịch dung của người là thiên hạ vô song nhưng người làm thế nào để đánh thắng tám vạn cấm quân đây???”

Ngục tốt mặc trang phục như tiểu binh đứng bên cạnh Cơ Linh ngẩng đầu lên, hắn nâng tay khê vỡ gương mặt, sau đó kéo lớp mặt nạ da người rất mỏng xuống. Lần đầu tiên Quân Mẫn Tâm thấy rõ khuôn mặt của ‘Thiên Diện công tử’ Lý Lưu Vân, đó là khuôn mặt trẻ tuổi đoan chính.

“Nếu không phải nợ người một phần nhân tình, chẳng lẽ ta cần phải theo người hai năm trong vùng nước đục?” Âm thanh lạnh lẽo của Lý Lưu Vân theo gió truyền tới.

Quân Mẫn Tâm bước lên cổng thành nhìn thẳng vào mắt Cơ Linh, hắn ta cũng nhìn thấy nàng, cao ngạo mà quyến rũ.

Trần Tịch bên cạnh đã giương cung lắp tên, chỉ cần Cơ Linh hơi có động tĩnh sẽ ban thưởng hắn ta vạn tiền xuyên tim.

Quân Mẫn Tâm do dự: Cơ Linh này, giết thật đáng tiếc. Nhưng nếu không giết, nhất định sẽ có họa lớn.

Hồi lâu, giống như đã quyết định, nàng bước lên trước một bước, dùng hết hơi sức hô to về phía Cơ Linh: “Quân có đại tài, ở lại Tĩnh quốc, như thế nào?”

Trần Tịch chợt quay đầu lại nhìn nàng. Trong nháy mắt kia, vạn vật yên tĩnh.

Đôi mắt Cơ Linh mơ màng, không thấy rõ gương mặt của hắn. Đường như đã trải qua cả một thế kỷ, tiếng cười to của hắn theo gió truyền đến: “Nếu ta không ở lại, người sẽ giết ta?”

Quân Mẫn Tâm trầm mặc.

Rất nhanh, âm thanh đùa giỡn của Cơ Linh truyền tới lần nữa: “Như vậy, ta mạn phép không ở lại.”

Dứt lời, hắn xoay người nhảy một cái, có lẽ là cùng Lý Lưu Vân nhảy xuống tường thành cao trăm thước. Một khắc này, thời gian giống như bị thả chậm đến mức cực hạn, hồng y tung bay, tóc đen xốc xếch, người nọ nhảy xuống trong tiếng than kinh ngạc của tám vạn cấm quân, vũng vàng rơi xuống ngoài cổng thành.

“Cung thủ!!” Trần Tịch quát lên.

“Không được bắn!” Quân Mẫn Tâm gần như dùng hết hơi sức gào thét, giọng nói vỡ ra trở nên bén nhọn.

Mũi tên của Trần Tịch run lên, không tin nhìn Quân Mẫn Tâm, yết hầu chuyển động một lúc nhưng không cách nào mở miệng.

“Không cần giết hắn.” Giờ phút này Quân Mẫn Tâm chỉ có ý niệm như vậy, trực giác của nàng nói cho nàng biết, Cơ Linh không thể chết được...

Trần Tịch bình ổn tâm trạng, dây cung buông lỏng được hắn kéo căng lần nữa, mũi tên nhắm thẳng bóng dáng màu đỏ đang chạy nhanh dưới cổng thành, mặt hắn không chút thay đổi thả lỏng dây cung...

Vèo – Một tiếng vang phá không!

“A Tịch!!”

Quân Mẫn Tâm giật mình nhìn phương hướng mũi tên bay đi. ‘Phập’ một tiếng, mũi tên lướt qua thái dương Cơ Linh, cắm dưới chân hắn! Chỉ cần mũi tên của Trần Tịch lệch một tấc, Cơ Linh sẽ chết không chút nghi ngờ!

Cơ Linh chợt dừng bước, nhìn mũi tên bên chân, lại hơi liếc nhìn Quân Mẫn Tâm trên cổng thành.

Trái tim Quân Mẫn Tâm treo trên cổ họng rồi cuộc cũng hạ xuống, nàng đứng trên cổng thành cao cao, khép lại tay áo vái Cơ Linh một cái, cao giọng nói: “Nếu ngày nào đó quân về Tĩnh quốc, ta nhất định ngã lý tương nghê!”

Tồn hai ngày hai đêm, hy sinh hai trăm lễ chín cao thủ bắt về một con dã thú mỹ lệ, nhưng lại cứ như vậy thả hân về rừng.

Trong lòng Quân Mẫn Tâm biết mình nên nói rõ hành động hôm nay. Mãi đến khi bóng dáng lửa đỏ của Cơ Linh biến mất không thấy, nàng mới nhếch môi cười, đón nhận mấy ngàn ánh mắt, từng câu từng chữ kiên định:

“Chư vị yên tâm! Con đường ta chọn, ta bò cũng muốn bò hết!”

Trong mắt Trần Tịch ẩn chứa tức giận, mười ngón tay gần như xoắn đứt dây cung. Rất lâu trước đây hân đã từng nói với Quân Mẫn Tâm, Cơ Linh tàn bạo như hổ, tuyệt không thể lưu!!

Hân không hiểu tại sao Quân Mẫn Tâm khẳng khái muốn thả hổ về rừng, là thật sự khâm phục sức mạnh của Cơ Linh, hay vì khuôn mặt mê hoặc chúng sinh của hân??

Nghĩ đến đây, hân ném trường cung xuống, nhìn cũng không nhìn Quân Mẫn Tâm, xoay người bước nhanh rời đi. Đây là lần đầu tiên hân không nói lời nào biểu đạt tức giận của mình ở trước mặt nàng!!

26. Chương 27: Áo Long Cáo.

Sau sự kiện Cơ Linh, Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch chiến tranh lạnh ba ngày cuối cùng cũng chấm dứt bởi Trần Tịch chủ động làm hoà. Từ đó về sau, hai người ngầm hiểu với nhau không nhắc lại chuyện này nữa, nhưng khi hai người ở cạnh nhau không còn hài hoà như trước mà nhiều thêm mấy phần kỳ quái và lúng túng.

Thu đông, Chân Vũ năm thứ ba mươi hai, Quân Mẫn Tâm mười bốn tuổi cùng phụ thân vào kinh triều cống, đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nàng nhìn thấy Hoàng đế Đại Khương cao tuổi uy nghiêm.

Trần Tịch đi cùng với thân phận là thị vệ trưởng nhưng không có tư cách bước vào chính cung, sau khi giao nộp bội kiếm tùy thân ở cửa Tuyên Vũ thì chờ ở ngoài cùng với các cận vệ khác.

“Truyền — Tĩnh Vương, Tĩnh công chúa yết kiến!!”

Toàn thân Tĩnh Vương mặc quan bào màu vàng, giày đen thêu mây hoa mỹ, đai lưng bạch ngọc, vương miện mạ vàng, khắp người tản mát ra một loại khí chất quân tử tao nhã thành thực. Quân Mẫn Tâm cũng là một thân cung trang khổng tước màu xanh nhạt điểm xuyết tử đinh hương, tóc đen thắt thành hai búi tóc, trăm cài khổng tước, tai đeo ngọc minh châu, chân đi giày phù dung, trong lúc cử động minh châu nhẹ nhàng lay động, chiếc váy dài nhạt màu thêu đủ loại hoa lung linh sinh động.

Trong giây phút lướt qua người Trần Tịch, nàng len lén liếc về phía thiếu niên tóc xoắn dáng người thẳng tắp thì thấy ánh mắt hân ôn hoà gật đầu với mình, lúc này nàng mới bình tĩnh lại, vững bước theo Tĩnh Vương vào cung điện Đại Khương rộng lớn khí thế.

“Thần Quân Tuyết Lâu (thần nữ Quân Mẫn Tâm) tham kiến Ngô Hoàng bệ hạ! Nguyên bệ hạ thiên thu vạn đại, phúc thọ kéo dài!”

Váy thêu bách hoa như đoá phù dung tầng tầng nở rộ, Quân Mẫn Tâm quỳ gối trên đại điện, trán chạm mặt đất, mười ngón tay nhỏ bé trắng nõn dán trên nền đá cẩm thạch lạnh lẽo, cái lạnh lẽo thấu xương của giao mùa thu đông.

Nàng khép hồ đôi mắt, trên nền gạch sáng như gương thấy được gương mặt tỉnh xảo trầm tĩnh của mình.

“Đứng lên!”

Trên điện, âm thanh âm trầm uy nghiêm truyền tới: “Tiểu công chúa ngẩng đầu lên, để trẫm nhìn tỉ mỉ một chút.”

Quân Mẫn Tâm nghe lời chậm rãi ngẩng đầu lên, nàng thấy trên long y màu vàng đẹp đẽ là gương mặt cương nghị nhưng cô tịch của nam nhân kia.

Trong giây phút nàng ngẩng mặt lên, văn võ bá quan Khương triều phát ra một trận âm thanh “oa” rất nhỏ như là kinh ngạc. Nhưng một tiếng cười nhạo rất nhanh làm ổn định xao động nhỏ đến nỗi không thể thấy này.

Quân Mẫn Tâm men theo âm thanh nhìn lại thì thấy toàn thân Lạc Trường An mặc áo đen thêu kim long đứng ngang nhiên phía trước bách quan, đôi mắt phượng hẹp dài bén nhọn đang cười như không cười nhìn nàng... Dường như thăng bằng trong nội tâm bị đánh gãy, Quân Mẫn Tâm không tiếng động di dời tầm mắt, im lặng đứng đó giống như một con búp bê xinh đẹp.

Tĩnh Vương thuật chúc* xong, buổi triều sớm cũng chuẩn bị kết thúc. Sau khi bãi triều, bách quan Khương triều tấp nập tới chào hỏi Tĩnh Vương, trên mặt là nụ cười nửa thật nửa giả rườm rà, thỉnh thoảng tán dương Quân Mẫn Tâm tướng mạo đẹp hiểu lễ nghĩa. Tĩnh Vương cũng nói lời khách sáo với bọn họ, ngoài miệng mỉm cười nói: “Ngày sau nhất định sẽ đến quấy rầy quý phủ, đại nhân đi thông thả!” (thuật chúc*: ngày xưa chư hầu vào châu thiên tử xưng là thuật chúc, có nghĩa là bày kể công việc mà mình đã làm. Đời sau các quan ngoài vào châu vua cũng xưng thuật chúc là vì đó (theo Thiệu Chử).)

Rất nhanh, trên điện chỉ còn lại hai cha con Quân gia và... Lạc Trường An.

“Cửu hoàng tử còn có việc?” Tĩnh Vương thi lễ, cười nhạt hỏi.

Lạc Trường An ung dung chấp tay, khẽ nhún mày hất cằm, kiêu căng cười một tiếng: “Không có gì.” Nhưng tầm mắt lại rơi vào Quân Mẫn Tâm.

Ánh mắt to gan và liêu lĩnh như vậy khiến cả người Quân Mẫn Tâm không được tự nhiên, nàng rũ mắt, mười ngón tay trong tay áo chậm chậm nắm lại. Đúng lúc này, một nam tử hai mươi sáu hai mươi bảy phe phẩy chiết phiến chấp tay đi tới, người chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng cười: “Thì ra Tĩnh Vương vẫn ở đây, làm ta phải tìm kiếm một hồi!”

Tướng mạo người này bình thường, nhưng khoe miệng trời sinh lại hơi nhếch, có bốn phần tương tự với Lạc Trường An, khi hần cười lên lộ ra hai hàm răng trắng khiến gương mặt tăng thêm mấy phần trong sáng. Quân Mẫn Tâm thoáng nhìn áo khoác Bàn Long màu vàng trên người hần thì biết hần là Thái tử đương triều, nhị ca của Lạc Trường An.

Tĩnh Vương không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ, nói: “Thái tử điện hạ có chuyện gì?”

“Vừa rồi phụ hoàng phân phó ta, nói người đã chuẩn bị tiệc rượu đơn giản ở Thiên điện để đón gió tẩy trần cho người và tiểu Công chúa, đồng thời ôn lại kỉ niệm xưa.” Dứt lời, hần thu lại chiết phiến phát ra một tiếng “cách”, nghiêng đầu híp mắt nhìn Lạc Trường An, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi:

“Cửu đệ cũng nên xử lý chuyện quân vụ gần đây cho thật tốt, người Hồ liên tiếp xâm phạm phía Nam, phụ hoàng đã lớn tuổi, đừng để người phiền lòng.”

Thân thể Lạc Trường An cứng đờ, thiếu niên mười sáu tuổi còn chưa hiểu được cách giấu tài như thế nào. Hần kiêu căng hừ mũi một tiếng, trầm mặc bước nhanh ra ngoài.

Quân Mẫn Tâm không khỏi thở dài, nghĩ: Tính tình Lạc Trường An như vậy khó trách năm đó thua dưới tay Thái tử, làm một Vương Gia hữu danh vô thực... Không đúng không đúng! Đang tốt đẹp lại nghĩ tới hần làm gì? Hần vô tình vô nghĩa như vậy, vì quyền lực mà không chừa thủ đoạn nào, ngay cả thê tử chưa cưới là mình hần cũng có thể sai người giết, có gì tốt để đồng tình!

Suy nghĩ của Quân Mẫn Tâm rối loạn, mặc dù không biểu hiện trên mặt nhưng không khỏi bi ai trong lòng.

Vừa vào Thiên điện, Quân Mẫn Tâm đã ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc.

Trên án kỷ xinh đẹp mang phong cách cổ xưa đang đốt đàn hương thượng hạng, khói mù nhàn nhạt màu trắng sữa tản ra trong không khí, ngưng tụ thành một đoạn sầu tư không cách nào nói được.

“Ngồi đi.”

Nam nhân xưng đế hơn ba mươi năm trăm giọng nói. Nội thị* cuộn màn trúc lên làm lộ ra gương mặt cô đơn nhiệm phong sương của năm tháng. Mái tóc Khương Hoàng có điểm bạc trắng, ông ta dựa nghiêng ở trên ngự toạ, khẽ nâng tay áo che miệng ho mấy tiếng, đôi môi cương nghị từ từ nói ra mấy chữ: (nội thị*: có nghĩa là thái giám. Nhưng thái giám được chia làm 2 bộ phận, 1 bộ phận chuyên phụ trách ngoài tẩm cung, 1 bộ phận chuyên phụ trách trong tẩm cung. Nội thị ở đây là thái giám chuyên phụ trách trong tẩm cung)

“Quả thật người Quân gia ai cũng phi phàm tuấn mỹ.”

Ông ta nhìn lướt qua Quân Mẫn Tâm, sau đó chuyển ánh mắt tới trên người Tĩnh Vương. Một khắc kia, Quân Mẫn Tâm cảm thấy vị Hoàng đế thâm tình ấy bỗng nhiên trở nên vô cùng xa cách, xa đến nỗi như muốn tìm kiếm người khác thông qua gương mặt Tĩnh Vương.

“Trong hậu bối Quân gia, cũng chỉ có người thập phần giống người nọ.” Hoàng đế ho một tiếng, âm thanh khàn khàn như xuyên thấu qua mấy chục năm dài dằng dặc truyền tới: “Người nọ cũng có đôi mắt màu tím xinh đẹp như vậy...”

Quân Mẫn Tâm chợt biết “người nọ” trong miệng ông ta là ai, nàng kinh ngạc nhìn về phía phụ thân, chỉ thấy ông kính cẩn nói: “Bệ hạ quá khen.”

“Tuyệt Lâu.”

“Thần ở đây.”

“Trẫm sống hơn năm mươi năm nhưng chỉ hối hận nhất một chuyện.” Chân mày của Hoàng đế vẫn nhíu lại thật sâu như cũ, giống như có khoảng cách không cách nào vượt qua, ngữ điệu bình tĩnh thẳng thắn như từng trải qua sinh tử:

“Trẫm chiếm được thiên hạ, nhưng người mà trẫm mất đi chỉ có nàng... Có lúc trẫm đã từng nghĩ, thật ra thì nàng không chết, có lẽ nàng không chết.”

“Bệ hạ...”

Lòng Quân Mẫn Tâm bỗng đau xót, mười ngón tay theo bản năng khẽ động, dường như không nhịn được muốn thay nam nhân cao cao tại thượng này vuốt lên mi tâm nồng đậm sầu bi.

Thì ra, thiên hạ chỉ tồn tại cô tịch đến vậy, ngay cả mùi thuốc nhàn nhạt trong phòng cũng lây nhiễm mùi vị đau lòng. Người, luôn đến lúc mất đi mới biết phải quý trọng.

Quân Mẫn Tâm ra khỏi hoàng cung mới phát hiện bầu trời đã có những bông tuyết nhỏ, trận tuyết đầu tiên của kinh thành.

Tĩnh Vương ở lại trong cung tạm thời không thoát thân ra được, Quân Mẫn Tâm vươn tay kéo chặt cổ áo choàng, bất chấp tuyết rơi một mình đi tới cửa Tuyên Vũ. Nơi đó có Trần Tịch đang đợi.

Sau khi gặp Hoàng đế, nàng cảm thấy trong lòng nặng nề liên xách vấy chạy như bay. Chạy vội tới cửa Tuyên Vũ, bóng dáng cao lớn như cây tùng của Trần Tịch dần dần xuất hiện trong tầm mắt. Khoé mắt đau xót, nàng chợt nhào vào trong ngực ôm hân.

“Ta đến đây...” Nàng chôn ở trong ngực hân buồn buồn nói, trong mũi đều là mùi vị trong trẻo lạnh lẽo của tuyết.

Hơn tháng trước, Quân Mẫn Tâm không để ý đến sự phản đối của Trần Tịch mà thả Cơ Linh đi đã khiến vướng mắc trong lòng hai người bộc phát: Tâm tư thiếu nữ của Quân Mẫn Tâm và nỗi khổ khó nói của Trần Tịch, một trận tranh chấp không hề kịch liệt đi qua, hai người lâm vào tình trạng yên lặng chưa bao giờ có.

Một người bướng bỉnh cố chấp, một người trầm mặc ít nói, mặc dù đã kết thúc vào ngày thứ ba do Trần Tịch chịu thua, nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn cảm thấy ít đi cái gì đó.

Nàng không thỏa mãn. Đúng, nàng không hề thỏa mãn với nụ cười ôn nhu không chân thật của Trần Tịch, nàng hi vọng mình có thể có một A Tịch chân thật hoàn chỉnh, muốn hấn dùng dáng vẻ thoải mái đối với mình như khi đối diện Thẩm Lương Ca.

Vậy mà, cho đến vừa rồi khi nghe Hoàng đế tự nói những lời như vậy nàng mới bừng tỉnh hiểu ra: Sau khi chết mình có thể trở lại bên cạnh A Tịch một lần nữa đã là ân huệ lớn trời ban!! Tại sao nàng còn có thể không biết đủ như vậy, tại sao nàng có thể nhẫn tâm tổn thương A Tịch lần nữa!!

“Sao lại trở lại một mình, Vương Gia đâu?” Đầu vai thiếu niên có một tầng tuyết mỏng, hấn khẽ mỉm cười, nụ cười kia đủ để hoà tan tất cả băng tuyết.

“Phụ thân có chuyện quan trọng cần xử lý, để chúng ta trở về trạm dịch trước.”

Tuyết mịn tung bay trên mặt nên cảm giác có chút nhột nhột lạnh lẽo, nàng chân chừ hồi lâu mới rũ mắt thấp giọng nói: “Ca, thực xin lỗi...”

Trần Tịch sững sờ, sợi tóc xoắn rũ xuống trước trán bay lên theo gió, tròng mắt thâm thúy của hấn khẽ lay động. Thất thần trong giây lát, hấn giơ tay thân mật xoa nhẹ búi tóc tuyệt đẹp của Quân Mẫn Tâm, hấn thở dài nhẹ nhõm: “Nha đầu ngọc...”

Quân Mẫn Tâm ôm chặt hai cánh tay Trần Tịch. Nàng phát hiện bản thân thật hết cách cứu chữa, nàng đã luân hãm càng ngày càng sâu.

* * *

Ngày hôm sau, Hoàng đế mở tiệc mời bách quan, Quân Mẫn Tâm đi theo phụ thân tới dự tiệc, bị nữ quyền trong cung ồn ào rót hai ly rượu nên đầu có chút mê man, nàng nhỏ giọng xin cáo lui với Tĩnh Vương rồi đi tìm Trần Tịch cùng trở về trạm dịch nghỉ ngơi.

Hoàng cung rộng lớn uốn lượn chín khúc, ba bước một các năm bước một cảnh. Tác dụng của rượu Đồ Khang tuy chậm nhưng rất mạnh, Quân Mẫn Tâm vốn đang say, lúc này càng thêm choáng váng mơ hồ. Nàng lung lay đi tới cửa điện, thấy bên cạnh cây mai có một chiếc ghế dài, Quân Mẫn Tâm không chịu nổi nữa liền ngồi xuống chiếc ghế kia, tính toán tỉnh rượu rồi xuất cung.

Một tay nàng nâng váy, một tay đặt trên trán, đầu ngả về phía sau. Nàng cảm thấy mí mắt ngày càng nặng nề, từng bông tuyết đang rơi trước mắt trở nên mơ hồ. Không nghĩ tới vừa nhắm mắt đã ngủ thiếp trên ghế.

Không biết ngủ được bao lâu, dường như Quân Mẫn Tâm nghe được âm thanh hai nam tử đang nói chuyện với nhau. Trong lòng nàng cảnh giác, lập tức tỉnh lại.

Hoa mai rơi trên bậc thềm như tuyết, trước cây mai đỏ tươi có hai nam tử mặc cẩm bào một vàng một xanh đứng dựa vào cây đang khẽ nói cười với nhau chuyện gì đó. Vị mặc áo bào màu xanh nàng không nhận ra, nhưng vị mặc áo bào màu vàng kia nàng lại nhận ra được, chính là Thái tử Khương triều.

Quân Mẫn Tâm kinh hãi lập tức tỉnh rượu hơn phân nửa, nàng ngồi dậy, đôi mắt to mờ mịt chăm chú nhìn người tới. Chiếc áo lông cáo mềm mại ấm áp trên người rơi xuống, Quân Mẫn Tâm sững sờ cúi người nhặt áo lông cáo lên, không biết ai đã phủ thêm cho nàng.

“A, Tĩnh công chúa tỉnh.” Thiếu niên áo xanh nghiêng người qua, thi lễ từ xa, khiêm tốn nói: “Hạ quan Tô Hoàn thỉnh an Công chúa.”

Quân Mẫn Tâm gật đầu đáp lễ, thầm nghĩ áo lông cáo này có phải là bọn họ phủ thêm ình hay không?

Tô Hoàn... Cái tên này nghe rất quen, dường như đã nghe qua ở đâu đó.

“Tô đại nhân là người ghi chép trong triều ta, vừa rồi cùng ta tản bộ đến đây thì nhìn thấy một mỹ nhân say ngủ dưới tàng cây mai, vô cùng kinh diễm khiến ta không thể bước tiếp!” Trời rất lạnh mà Thái tử vẫn nhẹ nhàng lay động chiết phiến, chấp tay cười nói: “Người đẹp ngủ dưới cây mai, thật là một cảnh đẹp nhất

trong cung của năm nay rồi! Chỉ là hôm nay trời lạnh, Tiểu Công chúa say rượu trúng gió, không nên để bị lạnh mới tốt.”

Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng nói: “Tửu lượng kém, để Thái tử và Tô đại nhân chê cười.”

Một tay Thái tử cầm chiết phiến, một tay vỗ lên trán, nhếch môi cười nói: “Chúng ta đi thôi Tô Xá Nhân*, đừng để phụ hoàng sốt ruột.” Dứt lời, hần chắp tay xoay người đi về phía cửa điện. (Tô Xá Nhân: Xá Nhân để chỉ chức quan, k phải tên)

“Xin dừng bước!” Quân Mẫn Tâm vội vàng đứng dậy, ôm áo lông cáo luống cuống hỏi: “Áo choàng này có phải...?”

Thái tử “ồ” một tiếng, lạnh nhạt nói: “Áo đó không phải của bọn ta.”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, trong lòng mờ mịt nghĩ: Không phải của bọn họ sao? Chẳng lẽ còn có người khác tới?

Còn đang nghi hoặc thì thấy Tô Hoàn nhìn mình muốn nói lại thôi. Quân Mẫn Tâm giương mắt nhìn hần, lúc này Tô Hoàn mới thì thầm nói: “Công chúa, hạ quan có chuyện muốn hỏi.”

Quân Mẫn Tâm gật đầu: “Mời hỏi.”

“Hạ quan có một cố nhân họ Thẩm, không biết Công chúa có biết hay không?”

Họ Thẩm? Con người Quân Mẫn Tâm sáng lên, nhất thời trong lòng hiểu rõ!

Vài ngày trước khi lên đường Thẩm Lương Ca thần thần bí bí tìm nàng, liên tục dặn dò: “Nếu ở Khương quốc có thiếu niên hỏi người có biết một vị cố nhân họ Thẩm hay không, người hãy nói ‘nhiều năm không gặp, ta rất nhung nhớ sự diệt, sự diệt có đón dâu hay không!’”

Cuối cùng Quân Mẫn Tâm cũng hiểu vì sao cảm thấy cái tên Tô Hoàn nghe quen tai rồi, hần chính là sự diệt đồng môn, oan gia của Thẩm Lương Ca! Nàng cảm thán: Quả nhiên Thẩm Lương Ca này không hề đơn giản, ngay cả việc mình sẽ gặp Tô Hoàn và việc Tô Hoàn sẽ hỏi gì đó cũng tính toán được!

Nghĩ đến đây, Quân Mẫn Tâm cẩn thận quan sát mặt mũi Tô Hoàn, tướng mạo hần bình thường nhưng vóc người lại cực tốt, đôi mắt hoa đào âm âm như ngọc, nhìn qua rất ôn hoà dễ gần, chắc là người có tính tình tốt.

“Đương nhiên là biết, cố nhân họ Thẩm này còn nhờ ta nói với đại nhân một câu!” Quân Mẫn Tâm cười nhẹ một tiếng, bắt chước giọng nói của Thẩm Lương Ca:

“Nhiều năm không gặp, ta rất nhung nhớ sự diệt, sự diệt có đón dâu hay không??!”

Nghe vậy, Tô Hoàn khẽ đỏ mặt, kinh ngạc đi qua cũng chỉ lắc đầu lẩm bẩm: “Thật đúng là tác phong của nàng...” Sau đó thì lễ lễ lần nữa:

“Đa tạ Công chúa!” Dứt lời liền đuổi theo Thái tử đã đi xa.

Quân Mẫn Tâm ôm áo lông cáo ngơ ngác đứng một lúc, không biết nên trả nó cho ai đành phải gấp lại chỉnh tề, sửa lại xiêm áo một chút sau đó chuẩn bị xuất cung.

Ai ngờ mới đi được mấy bước thì thấy một người nhảy ra, hần nhìn nàng chằm chằm một cách lạnh lùng.

Lạc Trường An!!

Quân Mẫn Tâm dừng bước, lẳng lặng nhìn hần.

Yên lặng hồi lâu, Lạc Trường An dời tầm mắt hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Nhị ca là người khẩu phật tâm xà, nàng ít tiếp cận huynh ấy!”

Quân Mẫn Tâm lạnh nhạt nói: “Cũng chỉ tình cờ gặp phải thôi, chưa tới nói tiếp cận hay không tiếp cận.”

Lạc Trường An khoanh tay, nở một nụ cười châm chọc: “Đừng cho là ta không biết, nữ nhân các nàng chính là muốn tìm mọi cách để bò lên trên! Đường đường là Công chúa một nước lại ngủ ở dưới đình một cách quyền rũ, đúng là chuyện táng tận lương tâm nào cũng dám làm!”

Quân Mẫn Tâm mím môi, không then quá hoá giận như trong dự liệu của Lạc Trường An, nàng chỉ cười như không cười, nói: “Ta ngủ một cách quyến rũ ở dưới đình, Thái tử điện hạ còn chưa nói gì, vậy thì tại sao Cửu điện hạ lại tức giận?”

“Nàng...” Lạc Trường An nhíu đôi mắt phượng lại, mày kiếm chậm rãi xoắn vào nhau, trợn mắt nhìn hồi lâu cuối cùng vùng áo choàng màu đen, nhấc áo choàng lông cáo trên ghế lên bằng một tay, giận dưng dưng lướt qua Quân Mẫn Tâm.

Áo lông cáo này chẳng lẽ là... Trong lòng Quân Mẫn Tâm lộp bộp một tiếng, vô ý thức hỏi: “Áo lông cáo này là người phủ thêm cho ta sao?”

Bước chân Lạc Trường An khẽ ngừng lại, đôi tay run run khoác áo lông cáo lên đầu vai mình, hừ lạnh một tiếng coi như đáp trả, sau đó đầu cũng không quay lại bước đi nhanh.

Quân Mẫn Tâm ngơ ngác nhìn chiếc áo choàng lông cáo kia, không dài không ngắn, hiển nhiên là làm theo số đo của Lạc Trường An. Không biết khi mình ngủ thì người ấy đứng trộm ở đó đã bao lâu.

Nàng ôm hai cánh tay khẽ run rẩy: Thời tiết hôm nay quả nhiên rất lạnh.

27. Chương 28: Cung Biển.

Thân thể Khương Hoàng ngày càng suy yếu, đã là gần đất xa trời. Sau khi Tĩnh Vương thuật chúc xong, ngày hôm sau liền dẫn nữ nhi trở về Tĩnh quốc.

Khi đi ngang qua Lạc Hà cốc, Quân Mẫn Tâm ra lệnh cho xe ngựa dừng lại nghỉ ngơi. Thừa dịp mọi người nổi lửa kiếm gì đó để ăn, một mình nàng đi tới sườn đồi bên cạnh Lạc Hà cốc, ngẩn người nhìn bầu trời xanh thăm thẳm.

Ánh mặt trời thu đông mỏng manh rơi xuống mang theo hơi thở lạnh lẽo. Quân Mẫn Tâm xoa mái tóc đen ngồi trên đồng cỏ khô héo, hai tay vô thức che ngực... Nàng vẫn nhớ rõ đó là một ngày xuân muôn hồng nghìn tía, ánh nắng tươi sáng, nàng sẽ không bao giờ quên đã từng có một cô nương ngu ngốc chết ở nơi này. Vào ngày nàng xuất giá, bị vị hôn phu dùng một mũi tên bắn xuyên trái tim, chết thê thảm tuyệt vọng tại đây.

Thỉnh thoảng có vài cánh chim cô độc bay qua trên bầu trời phát ra âm thanh gào thét phía xa xa. Không biết đã ngày người bao lâu, sau lưng truyền tới tiếng bước chân nhỏ và trầm ổn, sau đó giọng nói của Trần Tịch truyền tới theo gió:

“Mẫn Nhi, nên ăn chút gì.”

Quân Mẫn Tâm ngả xuống phía sau, đầu gối lên hai cánh tay nằm ở trên cỏ, mái tóc đen nhánh như mẩu đơn màu đen nở rộ trên đám cỏ khô. Nàng nâng đôi mắt đen như mực ngơ ngác nhìn bầu trời, hồi lâu mới nói: “A Tịch, đào cho muội một cái hố.”

Dường như Trần Tịch bị câu nói không rõ đầu đuôi của nàng dọa cho sợ hết hồn, dở khóc dở cười nói: “Muội đào hố làm gì?”

Quân Mẫn Tâm cười nhạt không đáp lại. Trần Tịch nhìn quanh bốn phía một vòng, tìm được một nơi khuất gió dưới tảng đá liền rút đoản kiếm tùy thân ngoan ngoãn đào hố. Chỉ chốc lát sau, một cái hố cạn không lớn không nhỏ được tạo thành.

Trần Tịch tra kiếm vào vỏ, vỗ tay một cái nói: “Đào xong rồi! Mẫn Nhi, muội muốn chơi cái gì? Ca chơi với muội.”

Quân Mẫn Tâm ngồi dậy, dùng cả tay lẫn chân bò đến nhìn cái hố dang trước. Khoé miệng nàng vẫn chứa đựng nụ cười hờ hững, lạnh nhạt như một luồng khói nhẹ, lộ ra buồn phiền mờ nhạt. Nàng chăm chú nhìn hố cạn hồi lâu, nhắm mắt lại, làm như đang cầu nguyện hoặc tưởng niệm ai đó.

Sau đó, nàng lạnh nhạt nói: “Lấp nó đi, A Tịch.”

Trần Tịch nhìn Mẫn Tâm một cái, vừa lấp hố vừa nói: “Mẫn Nhi, muội đây là...”

Quân Mẫn Tâm nhặt một ít đá nhỏ che ở phía trên, tạo thành một đồng nhỏ giống như một ngôi mộ. Nàng nói: “Đây là mộ cổ nhân của ta. Nhiều năm về trước, nàng bị người giết chết ở chỗ này, thi thể bị ném xuống từ trên vách núi đen...”

Trần Tịch trầm ngâm hồi lâu, rút đoản kiếm hươ tay múa chân trên tảng đá một phen, nói: “Nàng ấy tên gì? Ta khắc cho nàng ấy một tấm bia.”

Quân Mẫn Tâm ngẩng đầu lên, híp híp mắt, ép chất lỏng ấm nóng trong mắt chảy ngược trở về, khẽ cười nói: “Nàng rất đáng thương, nàng không có tên...”

Trần Tịch gật đầu, cổ tay ra sức, lưỡi kiếm sắc bén huy động một lúc ở trên vách đá vôi, khắc lên bốn chữ: Mộ cổ nhân. (Trong bản tiếng trung có 4 chữ “ ” là cổ nhân chi mộ, mình edit thoát nghĩa là “mộ cổ nhân” nên chỉ còn 3 từ thôi nhé)

Bột vôi rơi xuống mặt cỏ thành một lớp bụi mỏng màu trắng, giống như tro cốt bị thất lạc nơi đồng hoang.

Trần Tịch thu kiếm, ôm quyền hướng về phía mộ phần kính cẩn vái ba vái.

Thấy vậy, khoé môi Quân Mẫn Tâm cong lên thành một đường, nói: “A Tịch là một nam tử thật dịu dàng.” Cười cười, lại cảm thấy trong lòng có vô hạn chua xót.

Ông trời thật khéo đùa, đã qua tám năm, hôm nay nàng lại lần nữa đứng trên mảnh đất này với cõi lòng vắng lạnh thê lương. Vì cái chết thảm năm đó mà bản thân coi như đã tự tay xây mộ chôn mình... Ai có thể chen ép ai? Ai có thể vượt qua rào cản số mệnh?

“Trở về thôi.” Nàng nói, đây là lần đầu nàng chủ động nắm tay áo Trần Tịch.

Trời xanh lá vàng, sợi tóc xoắn của thiếu niên bay theo gió đan vào mái tóc đen như mực của thiếu nữ, áo choàng chạm nhau tạo nên một hình ảnh nhẹ nhàng.

Quân Mẫn Tâm vĩnh viễn cũng không biết, hai năm sau có một nam tử tới bên sườn đồi này, vuốt ve bốn chữ “Mộ cổ nhân” dưới ngôi mộ, nước mắt rơi lệ...

* * *

Tháng mười hai trở về Tĩnh quốc, trong cung đại biến.

Chuyện mà Quân Mẫn Tâm lo lắng nhất, đau lòng nhất trong những năm này cuối cùng vẫn xảy ra. Vương Phi Liễu thị thừa dịp Tĩnh Vương lên kinh thuật chúc đã bắt tay với Vương Thủ Đức tạo nên cung biến, huyết tẩy Tĩnh cung!

Xuất cung chỉ ngắn ngủi hai tháng, trong cung một lần đổi chủ lại là thiên thu.

Xe ngựa của Tĩnh Vương và Quân Mẫn Tâm bị chặn lại ở ngoài cửa cung, Trần Tịch nổi giận nói: “Tĩnh Vương và Công chúa hồi cung, tại sao các người không mở cổng nghênh đón?!!”

Trên thành cung, mấy tên tiểu binh vươn đầu ra nhìn, lại rút đầu về. Rất nhanh, cửa cung “ken két” mở ra một nửa, toàn thân Vương Thủ Đức mặc nhung trang giờ đao đeo thương dẫn một nhóm kỵ binh giục ngựa chạy ra khỏi cửa thành.

Thấy Tĩnh Vương, Vương Thủ Đức không quỳ gối hành lễ, bên hông đeo thanh đại đao hô lên: “Vương Gia thứ lỗi! Gần đây trong cung không yên ổn cho lắm, xin để thần hộ tống người hồi cung!”

Nói “hộ tống” nhưng trong mắt hần lại ẩn hiện sát khí không cách nào che giấu. Từ trong màn xe Quân Mẫn Tâm nhìn thấy tay Vương Thủ Đức đè chặt đại đao bên hông, tâm nhất thời lạnh đi nửa phần.

Tĩnh Vương chậm rãi xuống xe, đôi mắt phượng màu tím bén nhọn quét qua trên người đoàn người Vương Thủ Đức, lúc này mới hỏi: “Đại Tướng quân Quân Nhân đâu?”

Đội kỵ binh im lặng cúi đầu, không ai dám nói. Vương Thủ Đức cứng cổ thô thanh nói: “Quân Nhân ý sủng sinh kiêu, dĩ hạ phạm thượng, thừa dịp Vương Gia không ở đây có mưu đồ bức vua thoái vị, đã bị Vương Phi hạ lệnh xử tử!”

Nghe tin tức, tâm Quân Mẫn Tâm càng như tro tàn.

Lúc này, một thân vệ bên cạnh Tĩnh Vương rút đao chỉ vào Vương Thủ Đức tức giận mắng to: “Tặc nhân càn rỡ! Rõ ràng là người và Vương Phi loạn chính bức cung, tại sao lại vu oan cho Đại Tướng quân!”

Vừa dứt lời, Vương Thủ Đức hạ xuống một đao chặt đứt đầu thân vệ, máu tươi phun như suối, ột trượng, máu nhuộm cửa cung... Tay Vương Thủ Đức cầm đại đao nhuộm đầy máu tươi, sát khí đằng đằng nói: “Người bên cạnh Vương Gia không sạch sẽ, thần thay người thanh lý môn hộ!”

Tĩnh Vương cau mày lau đi vết máu bắn tung toé trên mặt, khí định thần nhân chấp tay đứng, thần nhiên cười nói: “Vậy mời Vương Phó thống lĩnh mở đường! Chỉ là thân thể Mẫn Nhi yếu đuối, Phó thống lĩnh đừng làm nàng kinh sợ.”

Dứt lời, một mình ông đi tới chỗ Vương Thủ Đức để đoàn người áp giải vào cung, cũng không biết bị đưa tới nơi nào cầm tù.

Sự tình khẩn cấp, Trần Tịch lên xe ngựa ngồi bên cạnh Quân Mẫn Tâm, nắm tay nàng trấn an nói: “Mẫn Nhi đừng sợ! Thân thủ sự phụ tốt như vậy nhất định không có việc gì!”

Sức lực trên tay Trần tịch rất lớn, lòng bàn tay vì khăn trương cao độ mà lấm tấm mồ hôi. Quân Mẫn Tâm trở tay nắm chặt tay hắn, mười ngón tay nắm chặt.

“Nội cung là nơi của nữ quyến, người ngoài không được đi vào, mời Trần công tử lập tức xuống xe ngựa!” Bên ngoài, âm thanh của Vương Thủ Đức vang lên lần nữa khiến người ta cảm hận.

“Mẫn Nhi, ta...”

“Ca, hãy nghe ta nói!” Quân Mẫn Tâm cắt đứt lời nói của Trần Tịch, hít sâu một hơi: “Mặc dù công phu của huynh vô cùng tốt, nhưng nếu muốn một thân một mình đưa muội đánh giết ra khỏi vòng vây là chuyện không thể! Nhưng nếu không có gánh nặng là muội, huynh nhất định có thể an toàn chạy thoát...”

Trần Tịch bỗng mở to hai mắt, vội vàng nói: “Mẫn Nhi!!”

“Sau khi huynh chạy thoát, nghĩ biện pháp đưa tin tức bức vua thoái vị đến Lệ quận, nhân mã của cô cô và cô phụ ít nhiều cũng có thể tháo gỡ khẩn cấp...”

Còn chưa nói xong, ngoài xe lại vang lên âm thanh thúc giục như mất kiên nhẫn của Vương Thủ Đức, khẩu khí vô cùng kiên quyết: “Trần Tịch xuống xe!”

Quân Mẫn Tâm tiếp tục nói: “Tiểu thúc chưa biết sống chết, nếu huynh có thể hỏi thăm được tin tức của người thì tốt, nếu không thể... Huynh là đồ đệ của tiểu thúc, quen thuộc với bộ hạ của người trong quân, nghĩ biện pháp liên lạc với tinh binh Mạc Bắc để bọn họ hồi kinh cần vương!”

Về mặt Trần Tịch vừa động, ngay sau đó kiên quyết nói: “Ta không thể rời bỏ muội!”

“Trần Tịch!” Quân Mẫn Tâm vừa vội vừa giận, trong ngực một trận buồn bực xen lẫn yêu thương: “Thay vì hai chúng ta cùng chết, ta thà chờ huynh đưa binh tới cứu, ta là nữ nhi của mẫu thân, bà sẽ không làm gì ta...”

Nàng ngẩng đầu lên, tiến tới gò má Trần Tịch, nhẹ nhàng hôn lên khoé môi cương nghị của hắn, nhẹ giọng nói: “... Ta sẽ kiên cường sống sót, chờ huynh tới cứu ta. Cho nên, A Tịch nhất định phải còn sống, đưa người tới cứu ta.”

Nụ hôn mỏng như cánh ve khiến Trần Tịch thất thần trong nháy mắt. Mãi đến khi Vương Thủ Đức không chịu được nữa đập vào vách xe ngựa hắn mới tỉnh mộng, mang theo ba phần đau khổ và bảy phần kiên quyết sải bước nhảy xuống xe ngựa.

Khi hắn vén rèm cửa lên, Quân Mẫn Tâm thấy một nhóm cung thủ lớn ẩn hiện trên tường cao, hiển nhiên là chờ Trần Tịch vừa ra khỏi xe thì bắn chết hắn.

Trong nháy mắt, con người Quân Mẫn Tâm co rút lại, sao nàng lại không nghĩ tới?!! Trần Tịch là tâm phúc của mình và Tĩnh Vương, võ công xuất sắc, Vương Thủ Đức sao có thể bỏ qua!!

Không chút nghĩ ngợi, nàng thét lên lao ra khỏi xe ngựa ngăn ở bên người Trần Tịch, hô lớn: “Không được bắn tên!” Tâm quá mệt mỏi, ngực nàng xuất hiện đau đốn bén nhọn, khí huyết cuộn cuộn, cuối cùng “oẹ” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

“Mẫn Nhi!!” Trần Tịch kinh sợ, vịn phần đau đốn vội đỡ lấy vòng eo gầy nhỏ của nàng. Máu tươi trên vạt áo thiếu nữ nhuộm đỏ mắt hắn, trong đôi mắt màu xanh là một mảnh sát khí!

Quân Mẫn Tâm là nữ nhi thân sinh của Vương Phi, mặc dù Vương Thủ Đức không thích thiếu nữ này, nhưng cố kỵ mệnh lệnh của Vương Phi nên không dám tùy tiện hạ lệnh bắn tên, chỉ sợ bắn chết nàng cùng với Trần Tịch.

Quân Mẫn Tâm biết Vương Thủ Đức kiêng kỵ điều gì, vội nhỏ giọng nói với Trần Tịch: “Mang theo ta lui về phía sau, có ta ở đây bọn chúng không dám bắn tên.”

Trong lúc nói chuyện, vài ngụm máu tràn ra theo khoé môi, đôi môi lộ ra màu đỏ tươi bất thường.

Trần Tịch nghe lời ôm Quân Mẫn Tâm lui về phía sau, Vương Thủ Đức và hơn mười kỵ binh theo sát bọn họ. Đợi đến khi thoát khỏi phạm vi công kích của cung thủ, Quân Mẫn Tâm nhắm mắt lại nói: “Buông ta xuống, A Tịch, huynh đi mau...”

Đôi tay bên hông nắm chặt, Quân Mẫn Tâm cảm giác được nhịp tim dồn dập và hô hấp nặng nề của thiếu niên phía sau. Quân Mẫn Tâm quát khẽ: “Nhớ lời ta dặn... Vì ta, Vì Tĩnh quốc, đi mau! Lập tức! Lập tức!!”

Trần Tịch khép hai mắt lại, tựa như đã có lựa chọn giữa sự sống và cái chết. Hắn buông tay, hai cánh tay vung cao như một con hùng ưng cường tráng, nhảy mấy cái liền chạy về nơi xa.

“Đuổi theo! Chớ để lại người sống!” Vương Thủ Đức quát lớn.

Quân Mẫn Tâm nhìn bóng lưng thiếu niên đi xa, nhảy một cái trở liền trở thành chấm đen biến mất cuối trời. Khoé miệng nàng nở một nụ cười yếu ớt, cả người vô lực dựa vào xe ngựa trượt xuống mặt đất, ho ra vài ngụm máu đen, vừa nhắm mắt liền rơi vào khoảng không tăm tối.

28. Chương 29: Độc Thiên Trúc.

Quân Mẫn Tâm bị chính mẫu thân của mình giam lỏng tại cung Chu Vinh - nơi sâu nhất trong Thiên Điện. Đó là một cung điện nhỏ ít người lui tới, mặc dù không đến nỗi tan hoang nhưng lại tĩnh mịch tới mức khiến người ta sờn tóc gáy.

Một mình Quân Mẫn Tâm bị áp giải vào trong điện này, ánh sáng bốn phía có màu xanh âm u, thỉnh thoảng có vài màn che bằng lụa trắng tung bay phấp phới giống như gọi hồn. Cánh cửa phía sau nặng nề đóng lại, sau đó âm thanh khoá cửa sột soạt vang lên, Quân Mẫn Tâm ôm lấy hai cánh tay đang nổi da gà, không yên lòng quan sát bày biện bốn phía lạnh ngắt.

Trên bàn để một lư hương không dùng, lúc này lại giống như ma quỷ giương nanh múa vuốt. Quân Mẫn Tâm rùng mình, ôm lấy lồng ngực đang có cảm giác đau đốn mơ hồ, khẽ ho vài tiếng.

Trong góc chột truyền tới giọng nữ rất nhỏ nhưng quen thuộc: “Công chúa... Là người sao?”

Quân Mẫn Tâm lui về phía sau một bước, khàn giọng quát khẽ: “Người nào?!”

Trong bóng tối hai bóng dáng mảnh khảnh dất nhau đi ra. Quân Mẫn Tâm hí mắt nhìn kỹ một hồi mới nhận ra hai người kia là nha hoàn cận thân của nàng – Mộc Cẩn và Kim Lan!

Lúc này, tóc tai hai người bù xù, quần áo cũ rách, khuôn mặt có vài chỗ tím bầm ứ đọng, từng vết máu do bị roi đánh hằn lên quần áo càng thêm đáng sợ. Quân Mẫn Tâm kinh hãi nhào tới:

“Mẫu thân dụng hình với các người ư?! Các người bị giam ở chỗ này đã bao lâu?”

Kim Lan siết chặt ống tay áo Quân Mẫn Tâm, khóc nức nở không nói ra lời, cuộc sống mấy ngày nay không bằng cái chết khiến cho nàng gần như tuyệt vọng. Lúc này thấy chủ tử của mình, trong nháy mắt tất cả uất ức và sợ hãi đều bộc phát, chỉ cần môi kìm chế khóc nức nở.

“Chúng nô tỳ ở trong này đã hơn nửa tháng.” Mộc Cẩn vỗ lưng Kim Lan giúp nàng thuận khí, nhỏ giọng nói: “Vương Phi và Vương Thủ Đức bận rộn đối phó quan viên, người không giết chúng nô tỳ đã là trời ban ân lớn rồi.”

“Mẫu thân, tại sao...” Quân Mẫn Tâm lẩm bẩm, đỡ mép bàn ổn định thân thể suýt nữa ngã xuống, trong lòng vô hạn đau khổ không chỗ nói ra.

Không biết qua mấy canh giờ, ngoài cửa có ánh lửa le lói tới gần, sau đó cửa bị mở ra, một dáng người yếu điệu hoa lệ bước vào trong điện.

Quân Mẫn Tâm đứng phất dậy: Là Liễu Vương Phi!!!

Vương Phi trang điểm vô cùng tinh xảo, tóc đen vấn cao, áo choàng dài lê đất màu đỏ tím thêu hoa vàng. Bà yếu điệu bước tới gần, tay ngọc đốt cây nến duy nhất trong phòng lên, mở miệng yếu ớt nói:

“Nữ nhi ở nơi này đã quen chưa?”

Quân Mẫn Tâm thu lại suy nghĩ hỗn loạn, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm mẫu thân.

Vương Phi nhận điểm tâm từ trong tay thị nữ, bày từng cái lên trên bàn, cười như không cười “xuy” một tiếng, âm thanh còn lạnh hơn so với băng tuyết vạn năm. Bà cười nói:

“Nghe nói hôm nay nữ nhi nôn ra máu, tư vị độc Thiên Trúc thế nào?”

Độc Thiên Trúc?! Chẳng lẽ mẫu thân...

Giống như bị một cột thiên lôi chém thẳng xuống đầu, đôi mắt Quân Mẫn Tâm chợt co rút lại, lão đảo suýt ngã trên mặt đất! Nàng tuyệt vọng và kinh ngạc nhìn mẫu thân của mình, cánh môi run rẩy không nói được lời nào.

Nương theo ánh nến, Kim Lan vừa nhìn thấy vết máu loang lổ trước ngực Quân Mẫn Tâm thì lập tức bổ nhào qua: “Công chúa nôn ra máu sao? Sao người lại nôn ra máu!! Trời, trời ạ...”

Mộc Cẩn luôn luôn trầm ổn cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng Vương Phi, lạnh lùng nói: “Vương Phi, hổ dữ không ăn thịt con, bà là quốc mẫu cao quý mà lại nhẫn tâm hạ độc nữ nhi ruột thịt của mình, loạn chính bức vua thoái vị, đúng là vũ nhục phượng bào trên người bà, khiến lòng dân rét lạnh!!”

“Tiện tỳ!”

Vương Phi giơ tay muốn đánh Mộc Cẩn, Quân Mẫn Tâm vội nhào qua, nắm chặt ống tay áo thêu hoa văn phức tạp của Vương Phi, cố nén khí huyết cuộn cuộn trong ngực, bị thương nói:

“Mẫu thân, người hận con đến vậy sao?”

Vương Phi thất thần trong chốc lát, bà chậm rãi hạ tay xuống, cúi đầu kinh ngạc nhìn nữ nhi nhào tới dưới váy mình, nhìn vết máu đỏ thẫm trước ngực nàng, nhìn mái tóc đen xoã tung và làn da trong suốt của nàng...

Trong khoảnh khắc, dường như bà nghĩ tới điều gì đó, đáy mắt bà thoáng qua một tia thống khổ. Ngón tay lạnh lẽo của bà vuốt ve chiếc cằm gầy nhon của nữ nhi, cười nhạt lạnh lạnh nói:

“Ta hận người làm gì? Ta không hận người, ta không hận người...”

Sau đó một tay bà chỉ trời, bỗngưng cất cao âm thanh bén nhọn nói: “Người ta hận chính là Quân Tuyết Lâu! Là phụ thân của người! Liễu Kinh Nguyệt ta mười sáu tuổi gả vào Tĩnh cung, đến nay đã mười sáu

năm. Người nói xem, đời người có mấy cái mười sáu năm?” Sau đó, bà thở gấp mấy tiếng, âm thanh dần dần lạnh xuống, giễu cợt nói:

“Hắn không yêu ta, từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hắn đã nói cho ta biết: Cả đời này hắn không thể yêu ta... Bởi vì, chỉ vì ta là thân thích của Hoàng gia Khương quốc, lưng mang sứ mạng khổng chế Tĩnh quốc, một nữ nhân đáng thương! Ta nghĩ hết mọi biện pháp, dốc hết dụ dằng cả đời, nhưng tại sao chưa từng giữ được tâm của hắn?”

Mẫu thân... Là do Khương Hoàng chỉ hôn cho phụ thân để khổng chế Tĩnh quốc!!?

Quân Mẫn Tâm mở to mắt, chậm rãi buông lỏng mười đầu ngón tay đang siết chặt ống tay áo của mẫu thân. Trong nháy mắt nàng cảm thấy choáng váng, trời long đất lở.

“Nhưng ta thật tâm thương hắn, thậm chí vì hắn mà ngay cả thân phận của mình ta cũng đã quên. Mấy năm trước phụ thân đe dọa muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với ta, buộc ta đánh cắp cơ mật của Tĩnh quốc, ta cũng chỉ vì bất đắc dĩ mới trộm nửa bản danh sách tân quân Tĩnh quốc trình lên Hoàng đế. Cả đời ta chỉ phạm sai lầm duy nhất này, chỉ có chuyện này là có lỗi với hắn! Nhưng hắn lại không niệm mười mấy năm tình nghĩa phu thê, không niệm ta là mẫu thân thân sinh của người, từ đó hờ hững không quan tâm tới ta, như vậy có khác gì đẩy ta vào lãnh cung?!”

Cuối cùng Quân Mẫn Tâm cũng hiểu vì sao đột nhiên phụ thân lại lạnh nhạt với mẫu thân, cũng hiểu vì sao hai năm trước Hoàng đế bỗng phái Cừu Sơ Chiêu và Lạc Trường An tới Tĩnh quốc thị sát... Thì ra là... là mẫu thân trộm quân cơ Tĩnh quốc!!!

Nàng ngã ngồi trên mặt đất, mồ hôi lạnh ướt áo: Thật nguy hiểm! Lúc trước nếu không phải tiểu thúc tìm thân tỷ của Hoàng đế tới trấn áp kịp thời, có lẽ Hoàng đế sẽ không kiêng kỵ tước bỏ chức hầu Tĩnh quốc!!

“Ta yêu hắn như vậy. Càng yêu càng hận!! Toàn bộ Tĩnh cung đều là Quân gia các người, chỉ có ta là người ngoài. Vân Hoàn chết rồi, không ai nói chuyện cùng ta, ta sống không bằng chết! Tại sao không thể tha thứ cho ta một lần, tại sao không chịu nhìn ta một cái? Ta không hề yêu cầu xa vời rằng hắn yêu ta nữa, ta chỉ cầu chỉ ngóng trông hắn nhìn ta một lần, trò chuyện cùng ta...” Vương Phi vẫn còn chìm trong lời nói lộn xộn liên miên của mình, khoé mắt trượt xuống vài giọt nước mắt lạnh lẽo, rơi xuống bụi bặm. Bà ôn nhu vuốt ve sợi tóc của nữ nhi, âm thanh mềm mại đến nỗi có thể chảy ra nước, nhưng lại nói ra lời nói làm người ta sồn tóc gáy.

Bà nói: “Tất cả những gì ta làm hôm nay cũng chỉ vì muốn phụ thân người vĩnh viễn nhớ ta, cho dù là nhớ ta bằng thù hận... Vân Hoàn còn chưa kịp hạ đủ số lượng độc Thiên Trúc cho người đã đâm đầu xuống hồ tự vẫn, mặc dù người nôn ra máu nhưng không đủ trí mạng. Nữ nhi an tâm, chờ sau khi chuyện thành công, nương sẽ dẫn người đi cùng, sẽ mang nữ nhi quý giá nhất của hắn cùng xuống địa ngục!”

Rõ ràng là gương mặt sáng rõ như hoa nhưng lại cười như ma quỷ. Quân Mẫn Tâm như rơi xuống hầm băng, giờ phút này thân mẫu* mang đến cho nàng sự đả kích không kém gì mũi tên tuyệt tình ở Lạc Hà cốc năm đó!!(Thân mẫu: mẹ ruột)

Tám năm trước là một mũi tên xuyên tim của vị hôn phu, tám năm sau là cầm tù và độc dược đến từ thân mẫu. Một người đã từng là người thương, một người là máu mủ tình thâm. Tại sao, tại sao nàng là người của hai thế giới nhưng lại muốn nàng chịu đựng hai lần phản bội khắc cốt ghi tâm?!!

Quân Mẫn Tâm kinh ngạc ngã xuống đất giống như con rối gỗ.

Mãi đến khi Vương Phi đi rồi, sương khuya thêm dày nàng mới chậm rãi đứng dậy, cắn môi lẩm bẩm: “Nếu không có cách nào thay đổi, vậy thì thần nhiên đành đón thôi. Ta không sợ gì hết, không sợ gì hết!”

Lúc này đôi mắt dụ dằng đen nhánh như mực của nàng trở nên sâu không thấy đáy. Đó là một loại tự cao và trầm lặng.

Vương Phi giam lỏng Quân Mẫn Tâm ở nơi hết sức vắng vẻ, qua hai đêm một chút tin tức của Trần Tịch cũng không có, Quân Mẫn Tâm không khỏi có chút lo lắng. Tĩnh cung lớn như vậy, không biết phụ thân bị giam ở nơi nào, mẫu thân có thể làm khó người hay không?? Không biết Trần Tịch có thể tìm tới nơi này hay không, cũng không biết mình có thể chống đỡ độc mãn tính* trên người bao lâu. (Độc mãn tính: độc tính chậm.)

Quân Mẫn Tâm suy đoán lung tung. Nàng chột ngồi xuống, đôi tay nắm chặt tay Mộc Cẩn và Kim Lan nói: “Không được! Chúng ta không thể ngồi chờ chết, cần suy nghĩ biện pháp.”

Ngày hôm sau, rốt cuộc cơ hội cũng tới.

Vương Phi sai người áp giải Quân Mẫn Tâm tới Phượng Nghi điện của mình để “ôn chuyện”, Quân Mẫn Tâm nhân cơ hội nhìn qua Bộ binh trên dưới Phượng Nghi điện: Thủ vệ sâm nghiêm, không tới nửa khắc sẽ có một nhóm thị vệ đi tuần tra, xem ra phần lớn binh lực của Vương Thủ Đức đều tập trung ở nơi này.

Quân Mẫn Tâm âm thầm cười lạnh: Trăm mật tất có một sơ, lúc này Vương Thủ Đức có nhu cầu cấp bách cần binh lực trợ giúp, chắc trên dưới điện này phải có người của tiểu thúc hoặc Trần Tịch trà trộn vào chứ?

Đang suy nghĩ thì dưới chân Quân Mẫn Tâm bị vấp một cái suýt ngã xuống. Chột thị vệ bên cạnh vươn tay ra đỡ thân thể nàng, nhỏ giọng nói: “Công chúa, cẩn thận.”

Quân Mẫn Tâm sửng sốt: Thị vệ này không phải là Từ Tam sao?!

Xem ra mình đoán đúng rồi!! Nghĩ vậy, Quân Mẫn Tâm cố gắng đứng dậy, chậm rãi nở nụ cười, nâng cao giọng nói với Vương Phi: “Mẫu thân, ban đêm tại cung Chu Vinh vô cùng rét lạnh, thân thể nữ nhi yếu đuối không chịu nổi giá rét. Hôm qua vốn định phân phó hạ nhân nói với người một câu, dù gì cũng nên thêm lò sưởi cho nữ nhi, không ngờ thị vệ cứ ba bước một tốp năm bước một trạm, hai canh đổi một lần, nữ nhi thật sự không có biện pháp ra ngoài!!”

Quân Mẫn Tâm cái khó ló cái khôn, mấy câu ngắn ngủi nhìn như không có chút liên hệ nào nhưng thật ra hàm ẩn trong đó là nơi mình bị giam lỏng và tình hình canh phòng, nếu Từ Tam nhớ được thì cách ngày mình thoát thân chẳng còn bao lâu nữa!!

Suy nghĩ của Vương Phi không tập trung liền gật gật đầu, cũng không hề sinh nghi. Quân Mẫn Tâm thở phào nhẹ nhõm.

Ban đêm, Quân Mẫn Tâm mãi vẫn không ngủ được, nàng với hai nha đầu Mộc Cẩn Kim Lan ngay cả y phục giày vớ cũng không dám cởi, chỉ nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, một chút gió thổi cỏ lay cũng làm họ kinh cảnh* không thôi, sợ sẽ bỏ lỡ thời gian Từ Tam tới cứu viện. (Kinh cảnh: Hoảng sợ và nhảy bấn)

Cứ như vậy đến hơn nửa đêm, bên ngoài đột nhiên có tiếng đao kiếm vang lên, ánh lửa hoà với tiếng la hét đánh nhau của mọi người hỗn loạn khác thường. Sau đó, đám người Từ Tam và Tống Thập, Đoàn Thập Nhất ôm đao xông tới, ôm quyền nói:

“Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, mong Công chúa thứ tội! Nơi này nguy hiểm, thỉnh Công chúa và hai vị cô nương theo bọn thuộc hạ rời đi!!”

Dứt lời, ba người có thân thủ mạnh nhất mỗi người ôm một cô nương chém giết lao khỏi trùng vây, trước sau đều có mấy chục cao thủ mở đường và cản phía sau. Chiến đấu đến hơn nửa đêm, trải qua nhiều lần sống chết cuối cùng Quân Mẫn Tâm cũng an toàn trốn thoát ra cửa cung.

Ngoài cổng thành, một bóng dáng thiếu niên quen thuộc giục ngựa điên cuồng chạy tới, ngựa còn chưa kịp dừng lại hắn đã vội vã xoay người xuống ngựa. Nhận lấy Quân Mẫn Tâm từ trong tay Từ Tam cả người đầm máu, ôm nàng thật chặt, âm thanh gần như run rẩy nghẹn ngào:

“Mẫn Nhi, ta làm được rồi!! Ta đã tìm được sư phụ, cũng liên lạc với Tần đại nhân, tinh binh Mạc Bắc trở lại cần vương rồi. Những gì đồng ý với muội ta đều làm được.”

29. Chương 30: Giết Lầm.

Quân Mẫn Tâm thấy Trần Tịch thì căng thẳng trong lòng lập tức buông lỏng, cuối cùng không chống đỡ được thân thể mệt mỏi do độc Thiên Trúc giày vò, bỗng trước mắt tối sầm, té xỉu.

Tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong phủ đệ của tiểu thúc và Trần Tịch, ánh nến chiếu xuống bên giường. Nam nhân trẻ tuổi có mái tóc dài màu bạc và nam nhân tóc đen có đôi mắt tím tuấn mỹ phân ra nhẹ nắm hai tay Quân Mẫn Tâm, vẻ mặt ngưng trọng nghiên cứu gì đó.

Trần Tịch đứng nghiêng đầu ở một bên, đúng lúc đối diện với tầm mắt đầy sương mù của Quân Mẫn Tâm. Hần kinh hỉ nói: “Vương Gia, sư phụ, Mẫn Nhi tỉnh!!”

“Cháu gái nhỏ, con như nào rồi?” Quân Nhân sờ sờ mái tóc mềm mại của nàng, giọng nói có chút khàn khàn mệt mỏi.

Quân Mẫn Tâm cảm thấy trước mắt là một mảnh sương mù mờ mịt, mặc dù rất cố gắng mở mắt nhưng chỉ thấy trước mắt có bóng người quen thuộc đang đứng đưa, mơ hồ nhìn không rõ lắm. Nàng nhắm mắt lại rồi mở ra lần nữa, bình tĩnh yếu ớt nói: “Vì sao mắt con nhìn không rõ?”

Sau đó nàng thoải mái cười một tiếng: “Phụ thân và tiểu thúc không bị thương chứ? Con biết tiểu thúc phúc lớn mạng lớn, làm sao có thể bị giết dễ dàng... Không có việc gì thì tốt.”

“Độc đã xâm nhập vào gan con, đôi mắt bị ảnh hưởng nhẹ, chờ tìm được thuốc giải sẽ tốt lên.” Tĩnh Vương dịu dàng vuốt ve gương mặt gầy đi không ít của nàng, trong giọng nói xen lẫn đau lòng và áy náy hiếm thấy:

“Tiểu thúc con tìm thể thân chịu khổ thay, lúc này mới có cơ hội thoát thân liên lạc tình binh cần vương. Trên đường về ngẫu nhiên gặp được A Tịch, hắn báo cáo tình huống trong cung cho Tiểu Nhân, lúc này Tiểu Nhân mới phái người cứu ta ra. Tuy Phong bên kia cũng đều do A Tịch cả đêm đưa tin. Hiện tại bảy vạn quân sĩ Mạc Bắc và nhân mã của cô phụ con đều đã trú đóng bên ngoài cung, giờ tý công thành, đoạt lại Tĩnh cung.”

Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng gật đầu, thấy trong góc thoáng hiện bóng người quen thuộc trầm mặc đứng cách vài bước đang cố gắng nghiêng thân thể về phía trước, dường như muốn đến gần nàng một chút, gần hơn một chút...

Cảm giác chua xót không biết từ đâu ập đến trong lòng Quân Mẫn Tâm. Nàng vươn một cánh tay về phía hắn, cười nói: “Lần này A Tịch chính là đại công thần! A Tịch muốn phần thưởng gì, ta đến chỗ phụ thân lấy cho huynh.”

Trần Tịch vô thức giật giật hai chân, nhưng vẫn đứng im tại chỗ, thân thể lại càng nghiêng về phía trước. Tĩnh Vương thấy dáng vẻ cố nén ý muốn thân cận Mẫn Nhi của hắn thì trong lòng hiểu rõ đôi thiếu niên thiếu nữ thanh mai trúc mã này đã không chỉ là tình huynh muội nữa rồi! Tĩnh Vương im lặng thở dài một hơi, ông kéo cánh tay Trần Tịch qua rồi đặt tay Quân Mẫn Tâm vào trong lòng bàn tay Trần Tịch.

Lúc này Trần Tịch mới hơi mất tự nhiên di chuyển đến trước giường Quân Mẫn Tâm khẽ quỳ gối xuống, bàn tay đan vào tay nàng, nhẹ nhàng kiên định nói: “Cuộc đời này chỉ mong Mẫn Nhi hạnh phúc an khang.”

Giờ tý nửa đêm, dưới sự chỉ huy của Đại Tướng quân Quân Nhân và Phó Tướng Trần Tịch, quân đội cần vương chính thức công thành, thế như chẻ tre nhanh chóng chiếm giữ bốn cửa Đông Nam Tây Bắc. Đám quân phản loạn Vương Thủ Đức bị buộc lui tới Phụng Nghi điện, Chiêu Dương điện, làm chó cùng rứt giậu.

Rạng sáng ngày hôm sau, phản quân nội loạn.

Cầm quân Lục phẩm đại đao thị vệ Trương Trung Bang thừa dịp loạn lạc chém giết Vương Thủ Đức, hiến thủ cấp cho Tĩnh Vương, tiếp nhận đầu hàng. Hai canh giờ sau, dư孽 bè cánh quân phản loạn bị quét sạch, trận cung biến lần này rốt cuộc được trấn áp hoàn toàn trong biển máu.

Trong Phụng Nghi điện, nữ nhân thành thực mà mỹ lệ một thân hoa trang*, tóc đen búi cao, váy dài uốn lượn kéo đất. Khuôn mặt Vương Phi Liễu thị trang điểm một lớp son phấn mỏng càng làm nổi bật gương mặt rực rỡ động lòng người. (hoa trang*: tinh xảo, lộng lẫy)

Lúc này, bà giống như thiếu nữ đợi gả lẳng lặng ngồi trên giường tơ, mỉm cười nhìn Tĩnh Vương và Quân Mẫn Tâm, nhìn Quân Nhân và quân đội cần vương mang đao xông tới, cùng với Trần Tịch.

“Tuyệt Lâu, chàng đã đến rồi? Cuối cùng chàng cũng chịu tới gặp ta, thật tốt.” Ánh mắt bà ẩn chứa nhu tình lưu luyến, giống như sắp hoàn thành nguyện vọng lớn nhất trong đời, mang theo tâm trạng vui mừng và thoả mãn.

Tĩnh Vương trầm mặc hồi lâu, môi mỏng tuyệt đẹp đóng mở mấy lần mới nói rõ ràng: “Niệm tình người tận tụy mười mấy năm, ta không giết người. Phượng Nghi điện này vẫn là của người, người vẫn là Vương Phi Tĩnh quốc, vẫn là mẫu thân của Mẫn Nhi. Nhưng từ nay về sau, không được phép bước ra khỏi Phượng Nghi điện một bước!”

Wương Phi bỗng mở to hai mắt, trong mắt không có sự vui mừng, không có cảm kích mà là tuyệt vọng và thống khổ tận cùng. Bà nằm phục trên giường cười khanh khách lạnh lùng nói:

“Quả nhiên chàng không chịu tha thứ cho ta! Chàng tình nguyện lạnh nhạt với ta, giam lỏng ta cả đời cũng không để ta đi tìm cái chết!”

Đôi mắt màu tím của Tĩnh Vương lạnh lẽo, hồi lâu mới khẽ thở dài: “Người cần gì phải như vậy?”

Nụ cười từ từ cứng lại, cảm xúc Liễu thị chợt mất khống chế, bà đột nhiên bật dậy thê lương gào thét: “Ta cũng không muốn như vậy! Là người phụ ta! Là Quân gia các người buộc ta!”

Bà khàn giọng tố cáo, đôi mắt tuyệt vọng như muốn nói ra hết toàn bộ uất ức và bi thương trong suốt mười sáu năm qua.

Liễu thị che ngực, tê tâm liệt phế ho suyễn, trên mặt lộ ra sắc đỏ tươi không bình thường. Giờ khắc này, Quân Mẫn Tâm đã ngã lăn ra không nói gì, lần đầu tiên nàng cảm thấy thống hận sự bất lực của mình đến như vậy.

Chạm phải ánh mắt bi thương của Quân Mẫn Tâm, Liễu thị chậm rãi đứng thẳng, một bàn tay tái nhợt vươn ra từ trong ống tay áo tinh xảo, cười nói với Quân Mẫn Tâm:

“Nữ nhi tới đây, để mẫu thân nhìn con kỹ hơn một chút.”

Quân Mẫn Tâm theo bản năng đi đến bên cạnh mẫu thân, lại bị Quân Nhân kéo lại.

“Coi chừng có bấy.” Quân Nhân khẽ lắc đầu với Quân Mẫn Tâm.

“Mẫn Nhi, con tới đây vài bước, để nương nhìn con một chút.” Vương Phi vẫn mỉm cười như cũ nhưng trong mắt đã có lệ quang, bà mềm giọng cầu khẩn nói: “Chỉ một lát thôi, được chứ?”

Thân là nữ nhi, Quân Mẫn Tâm vẫn luôn tồn tại áy náy đối với mẫu thân. Mẫu thân ở trong Tĩnh cung lớn như vậy nhưng lại không có người thân, không có bằng hữu. Nhưng chính nàng, bởi vì trí nhớ của kiếp trước mà nàng xa cách mẫu thân. Nàng không biết sau màn bức vua thoái vị của mẫu thân lại là nỗi đau của thê tử mất đi tình yêu cùng với sự bất lực và vô dụng của tuổi thanh xuân. Nàng muốn cố gắng thay đổi nhưng lại biến khéo thành vụng, nàng bất hiểu, kiếp này nàng thật có lỗi với... Chính là nữ nhân đáng thương trước mặt này.

Lúc này, mẫu thân trước mặt luôn luôn cao ngạo lại ăn nói khép nép thỉnh cầu mình, sao Quân Mẫn Tâm có thể cự tuyệt?

Nghĩ đến đây, Quân Mẫn Tâm nén lệ, nhẹ nhàng kiên định tránh thoát cánh tay của Quân Nhân, nói: “Tiểu thúc yên tâm, không có việc gì.”

Dứt lời, nàng chậm rãi cất bước đi về phía mẫu thân. Trần Tịch ở sau lưng cảnh giác rút kiếm, chuẩn bị sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

“Mẫu thân, nữ nhi bất hiếu.” Quân Mẫn Tâm đứng trước mặt mẫu thân, nước mắt khiến cho ánh mắt vốn đã không nhìn rõ càng thêm mờ hồ, nàng nức nở nói: “Là nữ nhi quá ngu ngốc, con không nên bức người...”

Liễu thị vẫn nở nụ cười nhạt như cũ, cười cười nước mắt liền rơi xuống: “Mẫn Nhi, trước khi tạo ra sai lầm nương vốn nên buông bỏ tất cả, nhưng vẫn cố chấp... không bỏ được con! Nương để Vân Hoàn hạ độc con, thật ra là muốn để con chết cùng. Nương yêu con, không bỏ được con! Nương cũng dùng độc Thiên Trúc rồi...”

Dứt lời, bà chậm rãi lấy một vật từ trong vạt áo ra. Trong giây phút đó, tất cả mọi người vội vàng rút kiếm, căng thẳng như dây cung! Vào thời điểm nguy kịch, vài tiếng hét to bỗng vang lên cùng lúc:

“Coi chừng! Có ám khí!!”

“Bảo vệ Công chúa!!”

“Mẫn Nhi!!!”

Ngay sau đó, một kiếm bay tới mang theo tiếng gió lướt qua tóc mai của Quân Mẫn Tâm, thẳng tắp ghim vào lồng ngực Vương Phi Liễu thị!!

Trong giây phút đó, máu tươi phun trào như đoá mầu đơn tầng tầng nở rộ. Thời gian trôi qua thật chậm, Liễu thị hé mở đôi môi, trâm cài và đồ trang sức rơi đầy xuống đất, tóc dài tán loạn như yêu. Bà chậm rãi cúi đầu, không thể tin nhìn chăm chăm đoán kiếm xuyên qua biển mắt trong ngực mình, sau đó bà lui về phía sau, suy sụp ngã xuống.

Khoảnh khắc ấy, tầm mắt Quân Mẫn Tâm bỗng trở nên rõ ràng. Nàng thấy rõ chuôi kiếm quen thuộc kia, chính là chuôi kiếm Thanh Hồn nàng đã đưa cho Trần Tịch vào năm đó, nàng còn thấy được Trần Tịch vẫn đang duy trì tư thế phi kiếm, đôi mắt màu xanh lam vì ngạc nhiên mà mở lớn. Thậm chí nàng còn nắm được làn gió nhỏ bé khi mầu thân ngã xuống...

Tay áo tung bay, tóc đen phấp phới, Liễu thị giống như một đoá mầu đơn phần nở, cả đoá điêu linh*. Bà nhẹ ngã xuống vũng máu, phát ra âm thanh rất nhỏ giống như một tiếng thở dài nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy. (Điêu linh: Tàn lụi, suy yếu, tan tác)

“Ám khí” trong tay Liễu thị lặn nhanh đến dưới chân Quân Mẫn Tâm, nàng cúi người xuống nhặt lên: Thì ra đây không phải là ám khí gì cả mà chỉ là một bình thuốc nhỏ làm bằng sứ trắng.

Trong vũng máu, Liễu thị khẽ đóng mở cánh môi nhuộm máu tươi, hơi thở mong manh nói gì đó, máu tươi từ khoe miệng bà chảy ra ồ ạt. Quân Mẫn Tâm đỡ dần ghé tai tới gần thì nghe thấy âm thanh thê thảm xen lẫn kiên cường truyền tới, yếu ớt như sợi khói nhẹ:

“Cái đó là... thuốc giải, cuối cùng ta... vẫn không nở...” Mầu thân giật giật đầu ngón tay, dường như muốn chạm tới gương mặt tái nhợt của nữ nhi: “Như vậy cũng tốt... Chỉ là, chưa kịp... nói hẹn gặp lại... với phụ thân con...”

Sau đó, đầu bà chậm rãi nghiêng về một bên, gò má dán vào nền đá cẩm thạch lạnh lẽo, dung nhan khô héo chìm vào máu tươi đang tràn ra của chính mình...

Tình cung mai táng thanh xuân của mầu thân, mai táng tình yêu bà đã từng mong mỏi và chưa bao giờ đạt được, cũng mai táng sinh mệnh của bà... Trước khi chết, bà chỉ muốn đưa thuốc giải cho nữ nhi, bà nói bà không nở để nữ nhi chết với mình... Nhưng là, lại bị xem là ám khí mà bị giết chết.

Bị tự tay Trần Tịch giết chết.

Người thân nhất của Quân Mẫn Tâm bị chính người nàng thích nhất giết chết!!!

Nước mắt không chảy ra nữa, Quân Mẫn Tâm như con rối gỗ không có sức sống, con người đen nhánh trở nên trống rỗng tĩnh lặng.

“Mẫn Nhi, Mẫn Nhi!!!” Dường như âm thanh của phụ thân đến từ đám mây, chợt xa chợt gần, lơ lửng bất định.

Quân Mẫn Tâm sững sờ, hồi lâu sau mới khôi phục tâm trí. Trong phút chốc, tất cả tình cảm, kinh hoàng, sợ hãi, áy náy, bi thương... đều bộc phát cùng một lúc, vội vàng bao phủ toàn bộ thân thể khiến nàng không kịp chuẩn bị.

“Nương—!!!” Quân Mẫn Tâm hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, run rẩy dựa trên thi thể vẫn còn hơi ấm của mầu thân, im lặng nghẹn ngào.

Sau lưng có người “phịch” một tiếng quỳ xuống đất. Sau đó âm thanh hối hận xen lẫn run rẩy của Trần Tịch vang lên, ở đại sảnh yên tĩnh lộ ra vẻ cao ngất bất thường:

“Trần Tịch giết lầm Vương Phi, dĩ hạ phạm thượng, nguyện lấy cái chết nhận tội!!!”

30. Chương 31: Hoà Thân

Tĩnh Vương thông cáo với dân chúng rằng Liễu Vương Phi bị bệnh rồi mất, hưởng thọ ba mươi hai tuổi, chôn cất vào Vương lăng theo lễ nghi quốc mẫu, xem như bảo toàn một chút tôn nghiêm cuối cùng của Vương tộc.

Quân Mẫn Tâm trải qua mùa xuân năm nay cùng với màn che linh cữu trắng thuần và tiền giấy vàng bạc. Sau khi lễ tang được chuẩn bị tốt, nàng thần thờ nhìn linh quan của mẫu thân được đưa vào bóng tối vĩnh viễn, từ đầu đến cuối một giọt nước mắt cũng không chảy ra.

Tâm của nàng chết lặng giống như Tĩnh cung.

Tang lễ mẫu thân, túc trực bên linh cữu, phong lăng*, tất cả hành trình đều là nàng tự mình xử lý, không muốn để người khác làm. Giống như chỉ có liều mạng bận rộn mới có thể tạm thời thoát khỏi ác mộng, mới có thể quên đi một mối. (Phong lăng*: đây là nghi thức cuối cùng của tang lễ vua chúa thời xưa, phong ở đây nghĩa là phủ, đây, niêm phong)

Hôm đó bởi vì Trần Tịch hộ chủ, ngộ sát Vương Phi, mặc dù Tĩnh Vương đặc xá hần vô tội, nhưng trong lòng Trần Tịch vẫn vô cùng xấu hổ, không cách nào tha thứ cho sai lầm của bản thân. Ngày đó hần tự đi hình phòng linh hai mươi trượng, lại đứng ở trong địa lao không chịu ra ngoài.

Quân Mẫn Tâm nương theo ánh đèn mờ tối, ngơ ngác nhìn thiếu niên tinh thần sa sút trong địa lao. Phòng giam không hề khoá lại nhưng Trần Tịch lại tựa vào góc tường cố chấp không chịu bước ra một bước. Quân Mẫn Tâm nhắm mắt lại, trong lòng tràn ra chua xót nồng nặc, giống như một khắc sau sẽ mãnh liệt xông phá ra ngoài.

“A Tịch, cùng ta về nhà.” Hồi lâu, nàng nói.

Tóc xoắn đen nhánh xoắn xuống che kín nửa gương mặt của Trần Tịch, hần cúi đầu, giọng nói khàn khàn: “Ta không còn mặt mũi đối mặt với Vương Gia, đối mặt với muội...”

Quân Mẫn Tâm đi tới trước mặt hần, ôm đầu gối ngồi xổm xuống. Trầm mặc hồi lâu, nàng đưa tay vén sợi tóc xoắn rũ bên thái dương Trần Tịch ra sau tai, nhàn nhạt nói: “Mặc dù mẫu thân có lỗi, nhưng huynh cũng không nên giết bà.”

Yết hầu của Trần Tịch run lên, đầu càng cúi thấp hơn, không dám giương mắt nhìn nàng.

Quân Mẫn Tâm thở dài một hơi: “A Tịch, ta hiểu rõ trong lòng huynh ta quan trọng hơn so với tất cả, huynh chỉ là sợ mất ta.” Dừng một chút, nàng nhẹ giọng nói: “Mà ta, sao có thể không cảm thấy như thế? Thế giới này tốt đẹp như vậy, tàn khốc như vậy, ta có thể thay đổi được gì? Điều duy nhất ta có thể làm chính là cố gắng để không mất đi lần nữa...”

Rốt cuộc tình cảm trong lòng không đè nén được nữa, là người của hai thế giới, nàng vẫn không cách nào thay đổi việc mẫu thân chết thảm. Nàng sợ nàng còn chưa kịp nói “ta yêu chàng” thì đã mất đi Trần Tịch lần nữa!!

Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng mà cố chấp nâng gương mặt Trần Tịch lên, lòng bàn tay mềm mại vuốt ve đường nét anh khí tuấn lãng trên gương mặt của người thiếu niên từng chút một, một đường từ sống mũi dịu dàng trượt xuống, cuối cùng dừng ở khoé môi cương nghị của hần. Nàng nhắm mắt lại, lại mở ra, trong đôi mắt đen nhánh tràn ra tình cảm chồng chất lên nhau, nàng ôn nhu và kiên định nói:

“A Tịch, ta nghĩ là ta yêu chàng rồi... Chàng yêu ta không?”

Thổ lộ bất ngờ khiến Trần Tịch kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy bởi sợ hãi xen lẫn hoảng hốt mà co rút lại, trong đêm tối toả ra ánh sáng u lam sáng bóng xinh đẹp. Bất ngờ không kịp đề phòng, đôi tai Trần Tịch đỏ bừng, kinh ngạc nhìn thiếu nữ thanh tú trước mặt hồi lâu, đôi môi đóng mở vài lần, cổ họng lay động lại không nói được một chữ.

Quân Mẫn Tâm rũ mắt chậm rãi đến gần gương mặt đang sững sờ của Trần Tịch, khẽ nghiêng đầu, khi môi hần hơi mở ra thì nàng phủ xuống một nụ hôn nhẹ như cánh ve. Nàng hỏi: “A Tịch, chàng yêu ta, đúng không?”

Giống như trải qua một thế kỷ dài, tại lúc này thời gian bị kéo dài vô hạn, mỗi một khắc trôi qua thì Quân Mẫn Tâm lại khấn trương thêm một phần, cuối cùng, càng lúc càng lo lắng, càng lúc càng lạnh...

Rốt cục, Trần Tịch dời tầm mắt, đôi môi khô nứt hé mở, giọng khàn khàn nói: “Ta là tội nhân, đâu còn xứng với muội...”

“Trần Tịch, diễn đàn lê quý đôn rốt cuộc chàng muốn ăn năn hối hận tới khi nào??” Quân Mẫn Tâm đè nén lửa giận mơ hồ đang dâng lên, hai tay đang giữ khuôn mặt của thiếu niên thả xuống, nhìn thẳng thiếu niên đang luống cuống trong bóng tối, yên lặng hỏi:

“Ta chỉ hỏi một câu: A Tịch, trong lòng chàng trừ tình cảm huynh muội thì có chút tình cảm nào là yêu ta không?”

Trần Tịch cúi đầu, hai tay đặt ở bên người nắm chặt thành nắm đấm, thật lâu không nói. Từ góc độ Quân Mẫn Tâm, nàng không thể nhìn thấy nét mặt chôn trong bóng tối của hắn, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mím chặt và vết hằn lên xuống.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Quân Mẫn Tâm cảm thấy mình giống như thuyền hề diễn trò một mình. Cái gì mà tư thái, tôn nghiêm, nàng bỏ hết tất cả lại không đổi được một lời đồng ý.

Đúng vậy, từ sau khi nàng sống lại tất cả đều thay đổi, tại sao nàng có thể cho rằng Trần Tịch vẫn yên lặng yêu nàng giống như trước đây? Thì ra, trời cao để nàng sống lại lần nữa không phải để nàng lấy lại tất cả mà là càng bi thảm hơn, mất đi tất cả...

Cuối cùng, Quân Mẫn Tâm cười lạnh một tiếng, thê lương nói: “Trần Tịch, có phải chàng muốn chờ tới khi ta chết mới bằng lòng nói một câu thật lòng?”

Nghe vậy, Trần Tịch đột nhiên ngẩng đầu lên, không thể tin nhìn về phía nàng. Trong phút chốc, vô số đau đớn, kinh hoàng, khiếp sợ, luống cuống chồng chất trong đáy mắt hắn, phảng phất như muốn bao phủ trần thế phồn hoa. Cuối cùng chỉ hoá thành một tiếng thở dài nhỏ không thể nghe thấy.

Mà vài tháng sau, Quân Mẫn Tâm một câu thành sấm. Chờ nàng và Trần Tịch chính là một cuộc li biệt đau triệt nội tâm.

Nửa tháng sau, Trần Tịch mang trong lòng cảm giác tội lỗi chủ động xin đi đánh giặc, đóng giữ biên thành Mạc Bắc. Ai cũng biết, không tới một năm rưỡi thì Trần Tịch không thể thu quân về Vương thành, nếu gặp phải chiến loạn chỉ sợ ba năm, thậm chí vĩnh viễn đều không có khả năng trở lại Tĩnh cung.

Nghe tin tức như vậy, trong mắt Quân Mẫn Tâm không chút gợn sóng, giống như đã sớm có dự liệu giữa sự sống và cái chết. Nàng chỉ khẽ cười một tiếng, nói: “Quả nhiên hắn vẫn chưa chịu tha thứ cho chính mình, không dám đối mặt với ta.” Trong giọng nói có ưu thương nhàn nhạt, vừa chạm vào liền vỡ nát.

Hôm đó, tuyết rơi tán loạn khắp Tĩnh cung. Quân Mẫn Tâm đứng trên cổng thành thật cao đưa mắt nhìn đội nhân mã của Trần Tịch chậm rãi rời khỏi Vương cung. Trần Tịch không hề biết, sau khi hắn bước ra cổng thành của Tĩnh cung, Quân Mẫn Tâm không khống chế được nội tâm và si tình không dứt, cuống chân chạy vội xuống, liều mạng chạy theo đội nhân mã của hắn hồi lâu như muốn giao sinh mạng của mình ra.

Cuối cùng, diễn đàn Lê Quý Đôn nàng ngã nhào trong nền tuyết lạnh thấu xương, cẳng cổ tay của mình im lặng rơi lệ. Nước mắt chảy xuống ngưng kết thành sương hoa nơi khoé mắt.

Thay đổi có thể cải biến, không chịu nhận có thể cải biến. Phần tình cảm say đắm này có lẽ sẽ tràn đầy cay đắng. Nhưng nàng sẽ kiên cường chờ đợi, trải qua mùa đông rét lạnh thấu xương này sẽ là một mùa xuân về hoa nở.

Hai tháng sau, Quân Mẫn Tâm tròn mười lăm tuổi, theo lễ nghi thì nên để mẫu thân của nàng tiến hành lễ cập kê và nghi thức trưởng thành cho nàng. Nhưng thân mẫu đã qua đời nên nhiệm vụ này rơi vào trên người cô cô Lạc Ly.

Tóc dài đen nhánh uốn lượn dùng hai trâm cài vấn lên, lộ ra dung nhan đầy đủ thanh tú. Phụ thân vuốt búi tóc tuyệt đẹp của Quân Mẫn Tâm, vui mừng nói: “Mẫn Nhi trưởng thành, là một người lớn rồi.”

Cô cô Lạc Ly vẫn không quên trêu ghẹo một phen, cười hì hì nói: “Tiểu Mẫn Tâm có thể lập gia đình rồi!!”

Quân Mẫn Tâm cong khoe môi, đôi mắt nhìn về nơi xa, nụ cười nơi khoe miệng dần dần phai nhạt. Không ai biết, người mà nàng muốn gả nhất đời này đã một mình đi đại mạc Phi Tuyết xa ngàn dặm.

Đêm đó, nàng đốt đèn mài mực như mọi ngày, tỉ mỉ ghi chép lại cuộc sống mấy ngày gần đây của mình thành những lá thư thật dày, chờ mấy ngày tới sẽ gửi cho thiếu niên đã lấy hết tâm tư của nàng. Ngàn dặm ngoài kia, điều kiện gian khổ, thư hồi âm của Trần Tịch ít lại càng ít nhưng Quân Mẫn Tâm chưa bao giờ buông bỏ, cố chấp một phong lại một phong, gửi tương tư của mình trong từng nét bút, nhập cốt triền miên*. (nhập cốt triền miên*: có nghĩa là triền miên thấm vào tận xương tủy, nhưng edit như vậy sẽ k hay nên mình để nguyên hán việt nhé)

Cuối tháng bảy năm nay, Hoàng đế Khương quốc băng hà, truyền ngôi cho Thái tử. Tân Hoàng đế tang lên ngôi*, đặc biệt chỉ thị Tĩnh Vương và Công chúa Quân Mẫn Tâm tới kinh phúng viếng, thuận tiện yết kiến tân Hoàng, bày tỏ lễ nghĩa. (để tang lên ngôi*: chỗ này có nghĩa là khi ông vua Khương quốc chết, chưa hết t/g an táng mà Thái tử đã lên ngôi)

Bởi vì đang trong lúc để tang Hoàng đế nên Quân Mẫn Tâm để mặt mộc không trang điểm, không dùng bất kỳ đồ trang điểm son phấn nào, càng thêm vẻ thanh thủy xuất phù dung, thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần. Nàng theo phụ thân vào triều, ở dưới Kim Loan điện kính cẩn dập đầu, tam hô vạn tuế.

Trên triều đình, mấy vị phiên Vương khác cũng tới, chỉ có duy nhất Cửu hoàng tử Lạc Trường An là không thấy mặt. Nghe nói thời gian trước Lạc Trường An dẫn binh giao chiến cùng Hồ tộc bị quân địch bắn một mũi tên trúng ngực, hôn mê bất tỉnh tới giờ cho nên bỏ lỡ tang lễ của tiên Hoàng và đại điển đăng cơ của tân Hoàng.

Chỉ là việc này cũng không quan trọng, việc khiến Quân Mẫn Tâm cảm thấy ngoài ý muốn chính là: Hồ tộc luôn luôn trở mặt với hai nước Tĩnh, Khương vậy mà lúc này Đại thủ lĩnh Hồ tộc lại chủ động đề nghị đình chiến, mang theo một lượng lớn trâu bò, mỹ nhân và tặng phẩm tới kinh đô, châu mừng tân Hoàng.

Hoàng đế trẻ tuổi mặc tang phục rũ bỏ nụ cười nguy trang thường ngày, bộ dáng tinh lợi uy nghiêm. Hắn đội mũ miện, giơ tay ý bảo miễn lễ bình thân, chỉ vào một vị mặc trang phục dị tộc trước điện - một nam nhân khôi ngô có mái tóc xù để râu ngắn, trầm giọng nói:

“Đây là Đại thủ lĩnh của Hồ tộc – Tô Cát Vương, lần này hắn mang theo hậu lễ tới kinh thành là muốn cùng Khương quốc ta đình chiến hoà thân, vĩnh viễn hoà hợp. Ý chư vị như thế nào?”

Hoà thân?? Diễnnn Đầnnn Leeê Quuuy Đôn

Quân Mẫn Tâm trầm nghĩ: Nếu Hồ tộc và Khương quốc có quan hệ giao hảo tốt vậy đối với Tĩnh quốc mà nói nhất định là trăm hại không lợi. Không có khối thịt béo Khương quốc này, mũi nhọn cướp bóc của Hồ tộc dĩ nhiên sẽ hướng toàn bộ về phía Tĩnh quốc!!! Xem ra những ngày này lại không yên ổn rồi.

Đang suy nghĩ, vị Hoàng đế trẻ tuổi cao cao tại thượng đã có kết luận. Hắn nói: “Nếu chư vị ái khanh cũng đồng ý hoà thân, vậy thì từ trong Hoàng tộc chọn ra một vị Công chúa thực lương mỹ mạo, tài đức vẹn toàn gả cho Tô Cát Vương làm phi đi! Chỉ là mấy vị hoàng muội của trẫm đều đã gả đi, mấy vị cô nương trong hoàng tộc chưa gả thì tuổi chưa đủ mười bốn, quá nhỏ... Trẫm nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một người thích hợp nhất.”

Trong lúc mọi người nín thở cúi đầu, trong mắt tân Hoàng xẹt qua một cái gì đó, ánh mắt vừa chuyển vững vàng khoá chặt Quân Mẫn Tâm đang rũ mắt đứng yên, thoáng hiện nụ cười sâu không lường được, từ từ mở miệng nói:

“Tĩnh Công chúa Quân Mẫn Tâm tri thư đạt lễ, phong thái tao nhã, tướng mạo càng là xinh đẹp nhất đẳng, đến nay chưa hôn phối. Tĩnh Vương, trẫm quyết định chỉ hôn gả nữ nhi của ngươi cho Tô Cát Vương làm phi, thế nào?”

Như có ngũ lôi oanh đỉnh, bất ngờ khiến người mở mồm! Quân Mẫn Tâm không tin vào tai của mình! Thì ra tân Hoàng đặc biệt triệu kiến mình, chẳng qua là lợi dụng mình tới hoà thân, từ đó muốn mình lấy chồng xa ở đại mạc Tây Vực, cuộc đời này không cách nào trở về Trung Nguyên!

Ông trời! Vì sao, vì cái gì lại như thế này?! Quan hệ giữa Tĩnh quốc và Khương quốc đã giương cung bạt kiếm, Hoàng đế không sợ Tĩnh quốc sẽ liên thủ với Hồ tộc sao?

“Bệ hạ, vạn lần không được!!” Vô tri vô giác, chỉ thấy Tĩnh Vương khê cong hai đầu gối, dùng quỳ lạy chi lễ. Lời vừa nói ra, cả triều đình xôn xao!

“Vì sao?”

“Thân mẫu của Mẫn Nhi qua đời, theo lễ nghĩa nên chịu tang ba năm, không thích hợp cưới xin.” Tĩnh Vương ngẩng đầu, cố gắng khôi phục bình tĩnh đã mất: “Vả lại tuổi Mẫn Nhi còn quá nhỏ, sao có thể gánh vác trọng trách hoà thân nặng nề giữa hai nước? Xin bệ hạ nghĩ lại!”

“Hiện tại là thời điểm đặc biệt, cần gì quan tâm tới những lễ nghi phiền phức này?” Hoàng đế nói: diễn đàn lễ quý đôn “Tĩnh Công chúa có thể ngẩng đầu lên, để Tô Cát Vương tự quyết định đi.”

Toàn thân Quân Mẫn Tâm lạnh run, cảm thấy ánh mắt mọi người trong nháy mắt đều tập trung trên người mình, như có gai ở sau lưng. Nàng cắn răng cố gắng tự trấn định, chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ hi vọng Tô Cát Vương chán ghét này không thích loại thiếu nữ nhu nhược nhỏ nhắn như mình.

Tân Hoàng nhếch khoé môi, giọng điệu lạnh lạnh không mang theo chút tình cảm chậm rãi nói: “Tô Cát Vương, người cảm thấy như thế nào?”

Nam nhân mặc áo tay hẹp đi giày ống, ngũ quan thâm thúy để râu ngắn mở to hai mắt màu bích lục, cẩn thận quan sát trên dưới Quân Mẫn Tâm hồi lâu mới ‘ồ’ một tiếng, sau đó cười to sang sảng, gần như chấn động xà nhà!

Tô Cát vương cười ha ha hồi lâu mới dùng tiếng Hán sứt sọc nói: “Tốt! Tốt! Vị tiểu Công chúa này, Bản vương rất là hài lòng!” Sau đó lại hướng ánh mắt phức tạp về phía Tĩnh Vương lớn tiếng nói: “Vị đại Vương này, khi nào người gả nữ nhi cho ta? Ta muốn lập tức đưa nàng trở về Vương cung của ta, để thần dân của ta nhìn, đây là Vương Phi xinh đẹp nhất của bọn họ!”

“Nếu Tô Cát Vương cũng thích Tĩnh Công chúa như vậy, sao trẫm có thể ngăn cản? Tĩnh Vương, nữ nhi của người gả cho Tô Cát Vương sẽ mang đến hoà bình cho cả Đại Khương và Tĩnh quốc, không phải là một hỉ sự to lớn hay sao?”

Khương Hoàng ngồi dậy, tươi cười vụt tắt uy nghiêm nói:

“Tuyên thánh chỉ của trẫm: Hôm nay, phong Tĩnh Công chúa làm ‘Trường Phong Công chúa’! Ban thưởng năm trăm lượng hoàng kim, một trăm lễ tám bộ trang sức, tám trăm cuộn tơ lụa vải vóc, ba mươi sáu cung nữ, đại diện Khương, Tĩnh hoà thân với Tô Cát Vương Đại thủ lĩnh của Hồ tộc, chọn ngày lành tháng tốt cử hành!”

31. Chương 32: Thẳng Thắn

Một đạo thánh chỉ của Minh Hoàng liên tiếp cắt đứt tất cả tình yêu và si niệm của Quân Mẫn Tâm!

Quân Mẫn Tâm trở thành “Trường Phong Công chúa” của Đại Khương, sau đó sẽ đại diện cho hai nước Tĩnh, Khương hoà thân với thủ lĩnh Hồ tộc Tô Cát Vương, từ đó không thể trở lại cố hương, chỉ có thể cô đơn tới già lẫn lộn ở Tây Vực đầy cát vàng.

Quân Mẫn Tâm cảm thấy mình như một chú chim nhỏ, còn chưa học được cách bay đã bị chặt đứt cánh.

Đại cục đã định, Tĩnh Vương vô lực thay đổi, cố gắng hồi lâu, cuối cùng thỉnh cầu Khương Hoàng và Tô Cát Vương đồng ý rằng: Trường Phong Công chúa Quân Mẫn Tâm phải xuất giá từ Tĩnh quốc. Tô Cát Vương trở về Tĩnh quốc đi đến biên giới Nhận thành, nửa tháng sau Tĩnh Vương tự mình đưa nữ nhi đến tay Tô Cát Vương.

Tâm tình Tô Cát Vương rất tốt, mũ mềm lông chồn, đôi mắt thâm thúy phát ra ánh sáng màu phi thủy. Hân cao giọng cười to, mang theo khí phách hào phóng đặc hữu của người Tây Vực: “Đại Vương Tĩnh quốc

luyện tiếc độc nữ, xuất giá từ cổ hương là phải! Không ngại không ngại, Bồn vương ở Nhận thành chờ Vương Phi xinh đẹp!”

Khương Hoàng nghĩ ngợi trong chốc lát, nói: “Trường Phong Công chúa là đại biểu cho vinh dự của Đại Khương ta và Tĩnh quốc, thân phận tôn quý, không thể có chút sơ xuất! Trẫm mệnh Cừ Tướng quân làm đại sứ Hộ thân, ngày đêm thủ hộ Công chúa an toàn, như thế nào?”

Dưới điện, nam nhân toàn thân vô bào ánh mắt sắc bén ôm quyền nói: “Thần tuân chỉ!!”

Quân Mẫn Tâm chậm rãi di chuyển đôi mắt sâu không thấy đáy về phía Cừ Sơ Chiêu, trong lòng im lặng cười lạnh: Nói là bảo vệ Công chúa an toàn, nhưng kỳ thực lại là Hoàng đế phái tới để giám thị mình... Cừ Sơ Chiêu a Cừ Sơ Chiêu, chẳng lẽ cả hai đời ta đều phải thua trong tay người sao?

Việc hoà thân được quyết định, văn võ cả triều đặng quan tương khánh*, cả nước reo hò. Quân Mẫn Tâm một thân một mình đi ra đại điện, đi từng bước xuống bậc thang trải đá cẩm thạch. Mỗi một bước đi tâm lại lạnh thêm một phần, mỗi một bước lại cách xa quê quán cảm tú phồn hoa thêm một bước.(Đặng quan tương khánh*: một người làm quan cả họ được nhờ, ở đây có nghĩa QMT đi hoà thân, văn võ toàn triều vui sướng)

Lúc này nàng rất muốn cười, rất muốn cười to lên, đùa cợt chúng sinh, mỉa mai số mạng! Khoé môi nàng cong lên, nhưng nước mắt lại chạy xuống.

Đêm khuya, nàng cầm bút hồi lâu, thiên ngôn vạn ngữ không thể nào nói ra. Biển cổ vắt ngang tình yêu say đắm, nàng nên viết như nào?

Cổ tay run run, cuối cùng nàng run rẩy viết xuống một câu, chỉ một câu này thôi đã khiến nàng không nhịn được lớn tiếng khóc!

“A Tịch, ta hoà thân với Tô Cát Vương. Nhận thành phía Bắc, có thể cùng quân ly biệt không?”

Nửa tháng sau trở lại Tĩnh quốc. Trong cung tràn ngập không khí phấn khởi, tơ lụa sắc sỡ, đèn lồng đỏ treo thành từng chuỗi, cửa sổ dán giấy chữ “Hỷ” tự cắt, cảnh sắc vui mừng châm chọc không gì sánh được.

Tĩnh Vương muốn từ trong nhóm triều thần thân cận của mình chọn ra một người đi tới Hồ tộc với Công chúa. Ai cũng biết tiến vào Hồ tộc với Công chúa thì đời này đừng mong có cơ hội trở lại Trung Nguyên. Văn võ cả triều khúm núm nhưng không một ai chấp thuận.

Ngoại trừ Trì Thư đại nhân Đồng An.

Toàn thân Đồng An tản ra khí khái nho sinh tay cầm thẻ ngà voi*, bước ra khỏi hàng hành lễ nói: “Thần Đồng An nguyện làm sứ thần hoà thân, cùng Công chúa tới Hồ tộc!” (Thẻ ngà voi: Thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại ngày xưa khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa.)

Lời vừa nói ra, văn võ cả triều thở phào nhẹ nhõm. Tĩnh Vương cong ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương đau nhức, nhắm mắt nói: “Vậy thì Đồng khanh vậy.”

Trong Sương Mai điện, Quân Mẫn Tâm ngơ ngác nhìn lục lạc thanh đồng treo trên mái hiên, nhớ tới dung nhan của thiếu niên tóc xoắn ở cách vách hắt lên giấy dán cửa sổ từ rất lâu trước kia, phác hoạ thành hình ảnh xinh đẹp. Hồi lâu sau, nàng nhẹ giọng phân phó:

“Mộc Cẩn, tìm người tháo lục lạc thanh đồng trên mái hiên kia xuống cho ta! Đây là tượng niệm cuối cùng của ta rồi.”

“Công chúa!” Kim Lan ở sau lưng đã khóc sụt sùi, thút thít cầu khẩn nói: “Công chúa người đưa nô tỳ đi cùng đi! Không có nô tỳ hầu hạ, người* gầy đi thì phải làm thế nào? Một mỗi thì làm sao bây giờ? Ngã bệnh thì sao? Chỉ có mình Mộc Cẩn sao có thể chăm sóc người chu toàn...” (người ở đây là QMT, k phải cơ thể người đâu nhé)

“Nha đầu ngốc!” Quân Mẫn Tâm rũ mắt, đỡ Kim Lan đang quỳ dưới đất lên, dùng tay áo lau khô nước mắt của nàng ta, cười khổ nói: “Người cho rằng Tây Vực là nơi hưởng phúc sao? Mộc Cẩn trầm ổn lão luyện, xử sự không sợ hãi, là người cơ trí quả cảm ta mới đưa nàng theo bên người để chăm sóc cho ta. Còn

người thân thể yếu đuối, sợ là không chịu được gió sương đao kiếm, bị sa mạc mệnh mông hành hạ, nếu trên đường xảy ra chuyện gì nguy hiểm, sao ta có thể an lòng?”

“Công chúa đối với nô tỳ thân như tỷ muội, bây giờ người một thân một mình lấy chồng phương xa nơi đất khách, giống như cánh tay trái bỏ vai phải bị chém đứt.” Nước mắt lại mãnh liệt rơi xuống, thấm ướt khuôn mặt bánh bao xinh đẹp của Kim Lan. Nàng ta gắt gao siết ống tay áo Quân Mẫn Tâm, khóc ròng nói: “Chỉ hận không thể lấy mặt đổi đào, thay Công chúa lấy chồng ở phương xa!” Di ễn Đà n L ê Q úy Đ ôn

Quân Mẫn Tâm ngẩn ra, ánh mắt dần trở nên nhu hoà.

Lúc này, Mộc Cẩn đã phái người tháo lục lạc thanh đồng trên mái hiên xuống. Quân Mẫn Tâm nhận lấy lục lạc thanh đồng lớn cỡ bàn tay, chậm rãi nở nụ cười:

“Biết tại sao Hoàng đế phái Cừu Sơ Chiếu tới chăm sóc đưa tiễn ta không, chính là phòng ngừa chúng ta dùng kế lấy mặt đổi đào! Quân Mẫn Tâm ta không sợ người, nếu đã không cách nào thay đổi thì đành đón mũi nhọn thôi! Ta nguyện cả đời mang lại phồn vinh an khang cho Đại Tình ta, cũng không uống danh hiệu ‘Trường Phong công chúa’ này!”

Ngày hôm sau Thẩm Lương Ca đến thăm nàng, Quân Mẫn Tâm nói với nàng ta: “Lương Ca, ta giao tương lai Tình quốc cho người.”

Thẩm Lương Ca một thân quan bào đỏ thắm, nụ cười nơi khóe môi càng thêm nổi bật, sáng rõ động lòng người. Nàng ta vén áo quỳ xuống, nói: “Thần dĩ nhiên tận lực phục vụ tá Vương Gia để Tình quốc có đủ thực lực, nghênh đón Công chúa hồi hương!”

Ngày xuất giá, Tình Vương và Quân Nhân tự mình hộ tống Quân Mẫn Tâm đi tới Nhạn thành. Tiếng kèn trùng điệp khắp Tình cung, tiếng trống vang lên từng hồi, đánh thẳng vào tim. Rõ ràng là cảnh tượng vui mừng, màu đỏ chói mắt, nhưng chỉ cảm thấy bi thương xuyên vào cốt tủy.

Mọi người trong Vương thành đổ xô ra đường, tất cả dân chúng tập trung trước cửa cung, đưa mắt nhìn đội ngũ hoà thân thanh thế to lớn rời khỏi Vương đô trong nước mắt, rời khỏi cổ hương của bọn họ.

Bách quan quỳ đầy đất trước cửa cung. Đại cung nữ Kim Lan một thân chính trang nghiêm nghị, nằm sấp dưới đất một lúc lâu, ba lạy chín vái, khàn giọng kêu gào: “Nô tỳ Kim Lan, từ nay nguyện cắt tóc xuất gia! Từ giờ thanh đăng cổ phật, ngày đêm ăn chay cầu phúc vì Công chúa Đại Tình! Ngày nào Công chúa chưa hồi hương, ngày đó nô tỳ chưa hoàn tục!”

Dứt lời, nàng xoa tung mái tóc, từ trong tay áo lấy ra một cây kéo, sau mấy tiếng xoẹt xoẹt tinh tế, cuối cùng Kim Lan dứt khoát cắt đi mái tóc đẹp trước mắt vạn người. Từng sợi tóc đen rơi xuống, bi thương rơi đầy trên đất. Trong nháy mắt, sự dứt khoát và lòng trung thành của nàng khiến vô số người cảm động, một mảnh hồi tiếc thở dài.

Quân Mẫn Tâm ôm tỳ bà từ cửa xe ngựa nhìn về phía sau, đúng lúc thấy Kim Lan tự mình cắt tóc, nằm rạp dưới đất khóc đưa tiễn mình thì không khỏi lệ nóng doanh tròng, lấm bầm nói:

“Nha đầu ngốc này... Nha đầu ngốc! Mái tóc xinh đẹp như vậy nàng lại nỡ lòng cắt bỏ...”

“Công chúa, chúng ta sẽ sống tốt, không uống phí tấm lòng chân thành của Kim Lan.” Mộc Cẩn bên cạnh luôn luôn kiên định lúc này cũng không khỏi nghẹn ngào đến mức không cách nào mở miệng.

Khi xa giá đi qua phụ cận Lạc Hà cốc, Quân Nhân đột nhiên thúc ngựa tiến lên, ở trước cửa xe ngựa Quân Mẫn Tâm nói: “Cháu gái nhỏ, trên sườn núi phía sau có một người đi theo đội ngũ của chúng ta đã hơn một canh giờ, cũng không giống thích khách sơn tặc, con xem, là người quen của con sao?”

Dứt lời, tay cầm roi ngựa chỉ về phía sau.

Quân Mẫn Tâm thò đầu ra, nhìn về nơi Quân Nhân chỉ ở phía sau: Trên sườn núi thấp mơ hồ có bóng đen giục ngựa đi, vó ngựa trên sườn núi hất lên một tầng cát vàng nhẹ, tựa như sâu bi nhàn nhạt. Hắn không đến gần, nhưng cũng không bị bỏ lại, chỉ duy trì cự ly nhất định không xa không gần, nhìn theo...

Lúc đầu Quân Mẫn Tâm cho là Trần Tịch, nhưng rất nhanh nàng phát hiện không phải. Bóng dáng toàn thân hắc bào này có sự khác biệt quá lớn với A Tịch. Quân Mẫn Tâm suy nghĩ, trầm mặc hồi lâu cuối cùng

nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không biết.”

Sáng ngày hôm sau Quân Mẫn Tâm không còn thấy bóng dáng màu đen đi sau đội ngũ hoà thân nữa. Chẳng biết tại sao nàng lại thở dài một hơi. Diễnnn Đầnnn Leeê Quuuy Đôn

Lại qua bốn ngày, cuối cùng đội ngũ hoà thân cũng tới phụ cận Nhận thành. Điều này có nghĩa là Quân Mẫn Tâm sẽ phải ly biệt người thân thật rồi.

Lục lạc kêu từng hồi. Quân Mẫn Tâm siết chặt tay phụ thân, dù tự nói với bản thân thế nào đi nữa thì tâm nàng vẫn không thể bình lặng như nước. Nàng chỉ có thể cầu xin đoàn xe đi chậm một chút, chậm thêm chút nữa, thậm chí hy vọng giờ khắc này ngừng lại, thời gian vĩnh viễn không trôi đi.

Đang suy nghĩ miên man thì thấy Quân Nhân giục ngựa tới đây, vui vẻ nói: “Ca, cháu gái nhỏ! Mọi người nhìn xem ai đến đây!”

Tĩnh Vương cho xe dừng lại, vén rèm cửa xe ngựa lên thì thấy một người giục ngựa chạy như điên tới đây, hất lên bụi đất đầy đường. Tuấn mã Ô Vân Cái Tuyết chưa dừng lại, thiếu niên võ bào màu trắng đã nhảy xuống ngựa, đi được vài bước liền quỳ dưới đất, ôm quyền nói: “Trần Tịch tham kiến Vương Gia, Công chúa! Tham kiến Đại Tướng quân!”

Quân Mẫn Tâm bỗng ngồi thẳng dậy, trong đôi mắt đen loé ra từng gợn sóng lăn tăn, trái tim như lỡ một nhịp, tiết tấu rối loạn.

Tĩnh Vương kinh ngạc nói: “Người không ở trong quân, chạy tới Nhận thành làm gì?”

Mái tóc xoăn màu đen của thiếu niên mất đi sự sáng bóng của những ngày trước, võ bào màu trắng nhuốm hơi thở của bụi đất hoà với sương gió, toàn thân lộ vẻ ngày đêm chạy tới. Hắn cúi đầu quỳ thẳng, dừng lại một chút, nói: “Đầu tháng quân ta đại thắng, quân địch lui về biên quan không dám tái phạm, vùng biên cương tạm thời yên ổn. Trần Tịch nghe nói Công chúa hoà thân lấy chồng phương xa, vì vậy đã tự ý rời khỏi quân doanh... Thỉnh Vương gia trách phạt!”

Khi nói đến những câu cuối, giọng nói Trần Tịch không được lưu loát. Tĩnh Vương thở dài, giọng điệu hiếm khi lộ ra mệt mỏi:

“Công lao đền tội, thôi thôi. Người và Mẫn Nhi lớn lên với nhau từ nhỏ, tới đưa tiễn nàng là điều cần thiết.”

Dứt lời, ông xuống xe ngựa, phân phó Quân Nhân: “Để đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi hai khắc.”

Thị tỷ thiếp thân Mộc Cẩn xuống xe, hành lễ với Trần Tịch: “Thỉnh Trần Công tử lên xe nghỉ ngơi trước, nô tỳ đi lấy nước trà.”

Tất cả mọi người tránh về phía sau. Trong xe, ánh mắt của Quân Mẫn Tâm quán quýt lấy Trần Tịch ở ngoài xe, ngưng mắt nhìn giống như vượt qua nghìn năm. Rèm cửa thật mỏng nhưng lại giống như tạo nên khoảng cách thật lớn, ngăn cách tình cảm của bọn họ. diễnnn lầ quý đôn

Trên vạt áo Trần Tịch dính bụi đất, đôi môi có chút khô nứt khiến gương mặt trẻ tuổi tăng thêm hơi thở tang thương, đôi mắt màu xanh lam sâu không thấy đáy. Mà toàn thân Quân Mẫn Tâm là sắc màu đỏ tươi của hỉ phục Phượng bào, ôm trong ngực một thanh tỷ bà đỏ như máu. Tóc đen vẫn cao, đầu đội mũ hoa mẫu đơn, cài trăm bạch ngọc Phượng Điểu Hải Đường, khăn hoa đội đầu buông xuống bên tóc mai, vành tai mượt mà trắng nõn đeo khuyên Lưu Tô Minh Nguyệt, mặc váy dài bách hoa, chân đi giày thêu phù dung, quả thật rực rỡ động lòng người, đáng vẽ vô cùng xinh đẹp!

Hắn nhìn thiếu nữ toàn thân hoa phục, cảm thấy bờ ngõ xen lẫn chua xót vô hạn, trời đất quay cuồng không cách nào nói nên lời, không tìm được âm thanh của mình.

Không biết qua bao lâu, Quân Mẫn Tâm lên tiếng trước. Nàng chậm rãi nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

“Bên ngoài bão cát lớn, A Tịch tới ngồi cạnh ta đi.”

Ánh mắt Trần Tịch vẫn không rời khỏi nàng. Hắn gật đầu một cái, máy móc lên xe ngựa, ngồi cứng ngắc bên cạnh thiếu nữ mà mình ngày nhớ đêm mong.

“A Tịch lại cao thêm, cũng gầy đi rồi.” Quân Mẫn Tâm cười nhạt nói.

Nghe vậy, toàn thân Trần Tịch chấn động. Tay hắn vuốt mặt lung tung, vùi mặt trong lòng bàn tay hồi lâu mới đỏ mắt tìm về âm thanh của mình, giọng khàn khàn nói:

“Ta rất hối hận, ở trong quân doanh ngày nhớ đêm mong, cuối cùng lại nhận được hôn tin của muội... Ta rất hối hận, hôm đó ở trong địa lao ta không dám thừa nhận tình cảm của mình. Mà bây giờ, đã quá muộn...”

Lời nói của hắn không mạch lạc, giọt nước mắt trong suốt tràn ra từ khoé mắt bị hắn lau đi. Đây là lần đầu tiên Quân Mẫn Tâm thấy Trần Tịch rơi lệ.

Thiếu niên kiên cường gió thổi không tới, sóng đánh không lay, vậy mà lại khóc vì mình.

Trần Tịch nức nở nói: “Mẫn Nhi, nàng có từng oán trách ta?”

32. Chương 33: Chương 33

33. Chương 34: Hỗn Loạn.

Sáu bảy hắc y nhân phá cửa sổ xông vào, triển đấu cùng ảnh vệ trong phòng. Dao kiếm không có mắt, dưới ánh trăng phát ra hàn quang sáng loáng, lạnh lẽo chói mắt.

Quân Mẫn Tâm không biết nhóm thích khách này đến từ nơi nào, muốn gì, chẳng lẽ là Hoàng đế phái tới ám sát hay sao? Vô lý, nàng sắp gả vào Tây Vực nên không khác gì người chết, giết nàng thì có ích lợi gì? Huống chi nơi này thủ vệ sâm nghiêm, thị vệ của phụ thân và tiểu thúc vẫn chưa đi, còn có vệ binh của Tô Cát Vương. Người nào có lá gan to như vậy?

Trong hỗn loạn bỗng có một bóng đen cao gầy mạnh mẽ lao ra khỏi trùng vây, kéo cổ tay Quân Mẫn Tâm, vội vàng nói: “Nàng đi theo ta!”

Giọng nói hơi khàn khàn, mặc dù đã hạ giọng xuống mức thấp nhất nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn nhận ra được chủ nhân của giọng nói này, bởi vì rất quen thuộc!

“Lạc... Trường An.”

Ngàn tính vạn tính nhưng không ngờ lại là hắn!

Không chút do dự và nghi ngờ, Quân Mẫn Tâm tức khắc nhận ra chủ nhân của giọng nói này. Quá đổi kinh ngạc, nàng cố gắng tránh thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, vội la lên: “Người tới nơi này làm gì? Người buông tay!”

Lạc Trường An ngẩn người, D iễn _Đ àn _L ê _Q ụy _Đ ôn sau đó đưa tay kéo mặt nạ của mình xuống để lộ ra gương mặt tuấn tú trẻ tuổi góc cạnh rõ ràng. Hắn bình tĩnh nhìn Quân Mẫn Tâm, cảm xúc đan xen trong mắt giống như vượt qua ngàn năm, vượt qua sống chết.

Quân Mẫn Tâm không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy: Hình như Lạc Trường An thay đổi, kiêu ngạo và ương ngạnh trong mắt hắn đã biến mất không còn chút gì, thay vào đó là sự phức tạp và nhìn không thấu. Trong đôi mắt xen lẫn lửa và băng không còn lộ ra tài năng, mà là loại kinh nghiệm biến cả hoá nường dâu, chấp nhất và kiên nhẫn... Giống như chính nàng sau khi sống lại!

Tình cảnh giao đấu phía sau như dừng lại. Lạc Trường An yên lặng nhìn Quân Mẫn Tâm, nét mặt thâm trầm khiến Quân Mẫn Tâm bất giác lui về phía sau. Phát hiện động tác nhỏ này của Quân Mẫn Tâm, vẻ mặt Lạc Trường An buồn bã, nói: “Không đi theo ta, chẳng lẽ nàng thật sự muốn gả cho Tô Cát Vương?”

Quân Mẫn Tâm đột nhiên cảm thấy buồn cười, thực tế nàng cũng không chút cố kỵ cười khê một tiếng, lạnh lùng nói: “Liên quan gì tới ngươi*?” (câu này trong Hán Việt là: dữ nhĩ hà kiên)

Trong nháy mắt, nét mặt Lạc Trường An kinh ngạc giống như không ngờ nàng sẽ có phản ứng như vậy, chỉ dùng bốn chữ chém đinh chặt sắt liền đẩy hắn xuống vực sâu vạn trượng.

Thấy bên ngoài có ánh lửa, tiếng vệ binh hét lớn tiến tới gần, Quân Mẫn Tâm xoay người đưa lưng về phía Lạc Trường An, lạnh nhạt nói: “Người đi đi! Đợi thân vệ ba nước chạy tới, người có mười cái mạng cũng không chạy thoát.”

Vệ binh tới gần, Quân Mẫn Tâm lên tiếng ngăn nhóm ảnh vệ đang tranh đấu. Nàng cất cao âm thanh, nói: “Dừng tay, không cần đánh nữa! Đây là Cửu Vương Gia của Đại Khương, đặc biệt đến tiễn ta một đoạn đường.”

Quả nhiên hai bên ngừng đánh nhau, cung kính đứng yên. Quân Mẫn Tâm hạ giọng lộ ra kiên quyết: “Xin Cửu Vương Gia mau mau rời đi, đừng để người khác hiểu nhầm.” Suy nghĩ một chút nàng lại bổ sung: “Không có việc gì thì đừng đấu với nhị ca của người, người không phải là đối thủ của hắn, Cửu Sơ chiếu là người độc ác, không thể tin tưởng.”

Thân thể Lạc Trường An cứng đờ, hắn chậm rãi xoay đầu lại, vết hầu chuyển động mấy lần, hồi lâu mới gian nan nói: “Mẫn Tâm, lần này... Ta sẽ không buông tay nữa!”

Lần này đến lượt Quân Mẫn Tâm kinh ngạc! – Mẫn Tâm, cách gọi xa lạ mà quen thuộc đến cỡ nào! Thời gian giống như đảo ngược trở lại kiếp trước, khi đó Lạc Trường An đứng dưới cổng thành Tĩnh quốc, cũng gọi tên nàng như vậy...

“Mẫn Tâm, nàng có nguyện ý gả cho Bồn vương?”

Chỉ là một cuộc hôn nhân nhưng lại trả giá đắt bằng chính sinh mệnh và tôn nghiêm của nàng.

Ngay lúc nhóm thị vệ vọt vào cửa phòng, trong mắt Lạc Trường An thoáng qua một tia giãy giụa, cuối cùng hét lớn một tiếng: “Rút lui!” Hơn mười hắc y nhân nhảy ra ngoài cửa sổ hoà mình vào bóng đêm. Cùng lúc đó, chín ảnh vệ cũng biến mất trong bóng tối âm u.

Cửu Sơ Chiếu mang theo nhóm ảnh vệ xông tới liếc nhìn trong phòng một lần, tầm mắt lạnh lẽo sắc bén dừng trên người Quân Mẫn Tâm chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh, lãnh ngạnh nói: “Công chúa, thích khách đâu?”

Quân Mẫn Tâm ngồi ở cạnh giường, sửa lại tóc dài uốn lượn rũ xuống một chút, lạnh nhạt nói: “Không có thích khách, vừa rồi Bồn cung gặp ác mộng, làm mọi người thức tỉnh.”

“Thân phận Trường Phong Công chúa tôn quý, thay mặt kết thân của ba nước, vẫn nên cẩn thận mới tốt! Tối nay hạ quan sẽ tăng thêm người tuần tra gác đêm, chắc chắn bảo vệ Công chúa không chút sai sót.”
Diễn n Đà n L ê Qu ý Đô n Âm thanh Cửu Sơ Chiếu lạnh lùng cứng rắn khiến người nghe cực kỳ chán ghét.

“Không cần phiền phức như vậy! Cửu Tướng quân bảo hộ an nguy được tối nay, chẳng lẽ ‘bảo hộ’ Bồn cung được cả đời?” Quân Mẫn Tâm lạnh lùng cười nhạo một tiếng, lần đầu tiên nàng ngẩng cao đầu ở trước mặt nam nhân lãnh ngạnh âm u này, giọng nói mỉa mai: “Tướng quân là ngoại thần, không nên ở lâu trong này. Bồn cung cũng mệt mỏi, mời chư vị lui ra!”

Nét mặt Cửu Sơ Chiếu không đổi nhìn quét trong phòng một lần, tầm mắt dừng lại nơi xà nhà trong chóc lát, híp híp mắt, sau đó gật đầu ôm quyền nói: “Hạ quan cáo lui!”

Sau khi tất cả mọi người rời đi, lúc này Quân Mẫn Tâm mới chậm rãi đảo mắt, nhìn thiếu niên được ánh trăng bao phủ ở ngoài cửa sổ, nói: “Vừa rồi khi Lạc Trường An đến, tại sao chàng không ngăn cản bọn họ?”

Ánh trăng khiến gương mặt thanh tú của Trần Tịch nhu hoà không ít, mái tóc xoăn đen nhánh xoã một nửa ở dưới ánh trăng phát ra ánh sáng màu bạc. Hắn ôm kiếm tựa vào cửa sổ, ngược nhìn ánh trăng ngả về phía tây trên bầu trời đêm hồi lâu, mới nhỏ giọng nói:

“Trên người bọn họ không có chút sát khí nào, bọn ba ngàn dặm đuổi theo đến chỗ này chẳng qua vì muốn gặp mặt nàng, cho nên...”

“Cho nên chàng mềm lòng, bị hắn làm cảm động rồi?” Quân Mẫn Tâm cắt ngang lời nói của hắn, trong lòng có tư vị không biết gọi là gì, thử dò xét nói: “Nếu ta thật sự rời đi cùng hắn, chàng sẽ làm thế nào?”

“Mẫn Nhi biết rõ đạo lý, hiểu tiến lùi, thà tự mình gánh chịu tất cả cũng không muốn để người khác chịu khổ, làm sao có thể buông bỏ tất cả? Huống chi, ta biết nàng không thích Lạc Trường An từ lâu.” Thậm

chí, mỗi lời nói hành động cũng lộ ra sự lạnh lùng và chán ghét tột cùng.

Dừng một chút, Trần Tịch bổ sung: “Ngộ nhờ nàng đi thật, ta sẽ đi tìm nàng.”

Quân Mẫn Tâm vốn có chút buồn bực, nghe câu nói này thì không khỏi ngẩn ra, không nhịn được bật cười nói: “Ta bỏ trốn cùng với người khác, chàng còn tới tìm ta làm gì?”

Được một lúc nàng bỗng thu lại nụ cười. Ngày mai sẽ phải ly biệt phụ thân và tiểu thúc, có thể cả đời cũng không gặp lại. Ở đại mạc Tây Vực xa xôi này, không biết chờ đợi nàng và Trần Tịch là số mạng như nào đây? Nghĩ tới đây, trong lòng nàng liền cảm thấy nặng nề và lo lắng, giống như ác mộng, xua đi không được.

Nàng vẫy tay với Trần Tịch, nói: “A Tịch, chàng tới đây với ta.”

Trần Tịch nhìn xung quanh một lúc rồi mới đi vào, cẩn thận đóng kỹ các cửa, đi tới cạnh giường Quân Mẫn Tâm ngồi xuống.

Quân Mẫn Tâm ôm cánh tay với các cơ bắp cân xứng to lớn của hắn, dựa vào trong lòng hắn, nhìn hắn một lúc lâu, bỗng nhiên nàng cười khúc khích. Trần Tịch nghi hoặc nói: “Mẫn Nhi cười gì vậy?”

Quân Mẫn Tâm nhìn thẳng vào mắt Trần Tịch, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy: “Ta đang cười bản thân, giống như đang vụng trộm gặp tình lang.” Có cảm giác tội ác không cách nào xua tan.

Hai ánh mắt giao nhau, D iễn Đ à n L ê Q u ý Đ ô n giống như có lực hút, môi hai người chậm rãi tới gần, kề nhau, trao nhau nụ hôn chúc ngủ ngon dịu dàng triền miên.

Ngày hôm sau, từ biệt.

Những cung nữ xinh đẹp và nhóm nghệ nhân hồi môn u sầu ảm đạm, giống như sắp bước vào pháp trường.

Tĩnh Vương và Quân Nhân mỗi người lôi kéo một tay Quân Mẫn Tâm, trong mắt có quyến luyến, yêu thương sâu sắc và bất đắc dĩ lần lượt thay đổi, nhưng lại không thể không nén đau thương buông tay, từ nay về sau thân nhân huyết mạch phải xa cách nhau. Lúc gần đi, tiểu thúc liên tục dặn dò:

“Cháu gái nhỏ, ở nơi đó nhất định không được uỷ khuất chính mình! Nhớ kỹ, dù trời có sập cũng có Đại Tĩnh làm chỗ dựa cho con!”

Thời gian đã đến, Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch quỳ gối trước cổng Nhận thành, hành đại lễ cáo biệt người thân. Dưới sự vây quanh của đội thân vệ, Tĩnh Vương và Quân Nhân chậm rãi lên đường. Lá cờ ba màu đen, đỏ, vàng mờ nhạt trong bão cát, dần dần biến mất...

Dừng vẫy khăn tay, Quân Mẫn Tâm thu lại khăn, cúi đầu che đôi mắt của mình. Sau khi hít sâu mấy lần, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, khoé mắt ửng đỏ vẫn lưu lại vài giọt nước nhỏ nhưng ánh mắt lại chậm rãi trở nên sâu sắc, kiên định.

Mà không ngờ, vào đêm thứ ba sau khi Tĩnh Vương rời đi, trong đội ngũ hồi môn bất ngờ xảy ra một cuộc hỗn loạn.

Mộc Cẩn và nữ ảnh vệ Tiểu Cửu phục vụ Quân Mẫn Tâm cởi áo xoa tóc dài, nàng mang theo tâm sự nặng nề chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi bỗng nghe thấy những âm thanh ồn ào truyền tới từ bên ngoài, sau đó có vài tiếng mắng chửi của người Hán xen lẫn tiếng thét chói tai và tiếng khóc bi thương của cung nữ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Quân Mẫn Tâm không kịp phủ thêm áo khoác liền chui ra khỏi doanh trường thì thấy hơn một trăm nghệ nhân, cung nữ hồi môn mang hành lý trên lưng tụ lại một chỗ, Trần Tịch mặc áo mỏng và nhóm ảnh vệ đang rút dao ngăn cản bọn họ. Xem ra, nhóm nghệ nhân và cung nữ này không cam lòng tha hương chôn vùi cả đời ở dị vực, quyết định lợi dụng đêm tối để chạy trốn, D iễn Đ à n L ê Q u ý Đ ô n không ngờ bị nhóm người Trần Tịch phát hiện.

Nhìn thấy Quân Mẫn Tâm, ánh mắt tức giận của Trần Tịch nhu hoà không ít. Thu lại sát khí, hắn đi tới nói: “Bọn họ tính toán thừa dịp đêm khuya chạy trốn cùng nhau, cũng may bị ta và Tô Cát Vương phát

hiện, kịp thời ngăn lại.” Dứt lời, hắn nhận lấy áo choàng trong tay Mộc Cẩn phủ thêm cho Quân Mẫn Tâm, nói: “Ban đêm gió rét, cẩn thận bị lạnh. Mẫn Nhi xem, nên xử trí bọn họ như nào?”

Quân Mẫn Tâm giận tái mặt, cau mày không nói.

Tô Cát Vương ở một bên vung tay lên, mấy dũng sĩ Tây Vực lập tức bắt tới ba nam nhân trẻ tuổi cường tráng trốn tránh ở trong nhóm người, cưỡng ép bọn họ quỳ xuống. Tô Cát Vương bước tới đứng sát bên người Quân Mẫn Tâm, dùng tiếng Hán không lưu loát lấy lòng nói:

“Đây là ba kẻ chủ mưu, mê hoặc lòng người! Ta giết bọn họ thay Công chúa nhé?”

Về mặt Quân Mẫn Tâm không đổi dịch chuyển thân thể, chặn lại nói: “Đại Vương, chậm đã!”

Tô Cát Vương nghi hoặc nhìn Quân Mẫn Tâm.

Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ: Cùng là người Hán Trung Nguyên, thân bất do kỷ bị đưa đến Tây Vực, từ nay về sau phải xa xứ. Có lẽ bọn họ đã có người thân, có người yêu và đứa nhỏ, nhưng lại không thể không chia lìa bọn họ. Thật ra, cho dù lúc này bị phản bội, nàng cũng chỉ có sự đồng tình với bọn họ.

Cùng sinh ra từ một cội, uống nước cùng một dòng sông mà lớn lên, sao nàng có thể hạ sát lệnh?

Nghĩ ngợi một lúc, nàng không đổi sắc mặt cúi đầu khom lưng, hành lễ với Tô Cát Vương, nói: “Bổn cung muốn xin Đại Vương một nhân tình, thả bọn họ đi đi!”

“Cái gì?!”

Không chỉ có Tô Cát Vương mà tất cả mọi người đều sợ hãi than! Nhóm nghệ nhân và cung nữ hồi môn coi như trở về từ cõi chết rồi rít nghiêng đầu nhìn thiếu nữ có vẻ nhỏ nhắn nhu nhược. Trong mắt họ thoáng hiện kinh ngạc, tức giận dần bị mờ mịt thay thế.

Quân Mẫn Tâm vẫn cúi đầu, mái tóc đen mềm xoã xuống che đi hơn nửa gương mặt của nàng, chỉ còn thấy cánh môi màu hồng nhạt khẽ đóng mở. Nàng trầm ngâm chốc lát, nhẹ giọng nói:

“Ngày cưới của ta và Đại Vương không nên chém giết. Bọn họ muốn đi thì để bọn họ đi đi!”

Đôi mắt màu xanh của Tô Cát Vương khẽ xoay chuyển, bỗng nhiên hắn vỗ tay cười ha ha nói: “Vương Hậu của Bổn vương không chỉ có tướng mạo xinh đẹp, tâm còn đẹp hơn! Tốt tốt! Bổn vương nghe theo Vương Hậu! Các người đều đi đi, đi thôi đi thôi!”

Nhóm nghệ nhân và cung nữ hai mặt nhìn nhau, ngây người hồi lâu, mãi đến khi xác định quân vô hí ngôn mới hoan hô một tiếng chạy đi, càng chạy càng nhanh giống như phía sau có lũ lụt, thú dữ đang truy đuổi bọn họ. Cũng có năm sáu nghệ nhân khá lớn tuổi ở lại, dùng ánh mắt đục ngầu nhìn đám nam nữ trẻ tuổi kia rời đi.

Trong lòng Quân Mẫn Tâm biết: Không phải bọn họ không muốn đi, mà là bọn họ đã lớn tuổi, không có hơi sức đi theo những người trẻ tuổi kia xông ra sa mạc. Nếu rời đi, e rằng chỉ có con đường chết.

Đang suy nghĩ thì phía xa bỗng có ba nam ba nữ quay trở về, bọn họ lau mồ hôi quỳ xuống trước mặt Quân Mẫn Tâm, ngượng ngùng nói: “Chúng ta không theo kịp bước chân của họ nên ở lại hầu hạ Công chúa!”

Rõ ràng là một lời nói dối có thiện ý!

Quân Mẫn Tâm ngẩn ra, sau đó quay đầu, nhìn Trần Tịch cùng nhau cười một tiếng.

34. Chương 35: Lúng Túng

Vào tối ngày thứ tư kể từ khi tiến vào sa mạc thì xảy ra một sự kiện nhỏ.

Ngoài lều gió thổi “vù vù” vang dội, Quân Mẫn Tâm cởi áo choàng và trung y, chỉ mặc áo trong đơn bạc màu trắng ngồi trên giường êm, mười ngón tay điều chỉnh dây đàn tỳ bà. Theo quy củ, sau khi tới Vương

cung của Tô Cát Vương nàng phải biểu diễn tài nghệ trước mặt mọi người, thứ nhất là để thể hiện văn hoá bác đại tinh thâm của Trung Nguyên, thứ hai là đại biểu uy nghi của hoàng thất.

Đêm qua nàng thả những cung nữ và nghệ nhân hồi môn nên toàn bộ chuyện biểu diễn này đều rơi vào người nàng.

Nàng đang chỉnh dây đàn thì thấy Trần Tịch khom người đi vào, ánh mắt phức tạp nói: “Mẫn Nhi, Tô Cát Vương tới.”

Tô Cát Vương? Quân Mẫn Tâm dừng lại, thầm nghĩ: Trời đã tối, lúc này hắn ta không ngủ ở lều trại của mình mà chạy tới đây để làm gì? Chẳng lẽ...

Trong lòng Quân Mẫn Tâm lộp bộp một tiếng, cho dù nàng không hiểu gì thì cũng biết đêm khuya một nam nhân tới lều trại của nữ nhân là để làm gì. Huống chi nàng còn là “Trường Phong Công chúa” do đích thân Hoàng đế ngự phong, là Vương hậu tương lai của Tô Cát Vương!

Quả nhiên, sau khi Tô Cát Vương tiến vào, đầu tiên là lấy lòng hàn huyên mấy câu với Quân Mẫn Tâm, tiếp đó vung tay với Trần Tịch, Mộc Cẩn và Tiểu Cửu đang đứng ở cửa, ra lệnh:

“Các người lui hết ra đi, không ai được tới quấy rầy ta và Công chúa!”

Trần Tịch đứng thẳng không nhúc nhích, bóng tối âm u hắt lên gương mặt khiến vẻ mặt hắn trở nên mơ hồ, Quân Mẫn Tâm chỉ có thể nhìn thấy đôi môi mím chặt và hai nắm đấm nổi đầy gân xanh của hắn. Mộc Cẩn và Tiểu Cửu liếc mắt nhìn nhau, đứng im không nhúc nhích.

Dường như Tô Cát Vương không thể chờ đợi thêm được nữa, thấy không ai nghe theo mệnh lệnh, hắn liền quay đầu nghi hoặc nói: “Công chúa, thuộc hạ của nàng không hiểu những gì ta nói ư?”

Quân Mẫn Tâm khẩn trương nắm chặt tỳ bà, lòng bàn tay bị dây tỳ bà siết đau. Lát sau, nàng chậm rãi buông tay, đặt tỳ bà xuống, cố gắng nở nụ cười, ra vẻ thoải mái nói:

“A Tịch, Mộc Cẩn, Tiểu Cửu, các người lui ra đi, ta trò chuyện cùng Đại Vương.”

Giờ khắc này sớm muộn gì cũng phải tới, không phải nàng đã sớm nghĩ thông suốt rồi sao? diễn đàn lê quý đôn Nhưng tại sao khi giờ phút này thật sự đến nàng lại cảm thấy đau xót và không cam lòng?

Trần Tịch nâng mắt nhìn nàng, trong mắt như lắng đọng ngàn năm đau thương, ảm đạm như vậy, bị thương như vậy,...

Quân Mẫn Tâm nhỏ giọng nói: “Tin tưởng ta!!”

Đúng, xin hãy tin tưởng ta!!!

Lúc lâu sau, rốt cuộc Trần Tịch cũng khom người cáo lui, sợi tóc xoắn trước trán rũ xuống giữa không trung, giống như tình yêu phiêu đảng cùng với bi sầu ngàn năm. Chỉ một động tác này thôi mà như lấy hết hơi sức cả đời của hắn.

Lúc rời đi, bước chân hắn vẫn kiên cường như trước, nhưng trong mắt lại là một khoảng không trống rỗng và mờ mịt.

Thấy những người không có phận sự đều đã lui xuống, Tô Cát Vương cười một tiếng tiến nhanh về phía trước, đỉnh đầu ngồi lên giường êm của Quân Mẫn Tâm, vẫy tay với nàng:

“Công chúa đứng xa như vậy làm gì? Tới đây!”

Quân Mẫn Tâm khẽ cắn răng, nghe lời bước mấy bước về phía hắn. Bộ dáng này của Quân Mẫn Tâm rơi vào trong mắt Tô Cát Vương lại trở thành thiếu nữ e lệ rụt rè, cảm thấy hết sức mê người. Thiếu nữ Tây Vực cao gầy trắng kiện, nhiệt tình như lửa, đã bao giờ Tô Cát Vương gặp được thiếu nữ xinh xắn lạnh lợi, dịu dàng như Quân Mẫn Tâm?? Cảm giác như bị trêu chọc làm lửa nóng dâng lên ngay trong tức khắc, nóng lòng muốn đặt thân hình nhỏ mềm mại kia ở dưới thân mình lật đi lật lại!

Hắn duỗi cánh tay kéo Quân Mẫn Tâm vào trong ngực mình ôm chặt, vùi đầu thật sâu vào trong mái tóc đen mềm như tơ lụa của nàng. Ngửi được hương thơm thoang thoảng sạch sẽ của thiếu nữ, Tô Cát Vương càng thêm hưng phấn, hô hấp nóng bỏng phun trên gáy nàng, thanh âm khàn khàn nói:

“Công chúa... Ồ! Vương hậu của ta, đừng sợ, Bồn vương sẽ tặng cho nàng tất cả những thứ tốt đẹp nhất của Tô Cát quốc, sẽ khiến nàng trở thành Vương hậu hạnh phúc nhất trên thế giới! Tiểu Công chúa xinh đẹp...”

“Đại Vương, ta đi pha trà cho ngài, còn có bánh đậu xanh Phù Dung, Đại vương nếm thử một chút đi!” Quân Mẫn Tâm kiềm cố, cố gắng tránh thoát khỏi sự giam cầm của Tô Cát Vương, bởi vì sợ và xấu hổ nên âm thanh có chút run rẩy.

Thân hình cường tráng cao lớn của Tô Cát Vương đè thiếu nữ đang giãy giụa xuống giường, cảm thấy ôn hương nhuyễn ngọc dưới người đang tỏa ra hương thơm của thiếu nữ, giống như mèo nhỏ giãy giụa càng thêm chọc dục vọng chinh phục của hắn. Tô Cát Vương không nhịn được liền cúi người chiếm lấy đôi môi hồng nhuận mềm mại của nàng. Quân Mẫn Tâm cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, cảm giác nguy hiểm và sợ hãi trước nay chưa từng có đánh úp về phía nàng!!

Trong kiếp trước, vì bị sỉ nhục trước khi chết nên cả đời này, ngoại trừ Trần Tịch ra nàng rất chán ghét tiếp xúc thân mật với những nam nhân khác. Nhìn thấy đôi môi khêu gợi của Tô Cát Vương hướng về phía mình, nàng vô thức quay mặt đi, cự tuyệt dâng lên đôi môi của mình, cau mày nói:

“Đại Vương, râu đâm vào ta!”

Tô Cát Vương dừng động tác, đôi mắt vì lây nhiễm dục vọng mà trở nên xanh u sâu thẳm như loài sói. Hắn duy trì tư thế đè ép Quân Mẫn Tâm, sờ sờ cằm. Hắn lầu bầu vài câu bằng ngôn ngữ của người Hồ, sau đó không cho là đúng cười nói bằng tiếng Hán: “Làm gì có nam nhân nào không để râu? Da thịt Công chúa non mềm, ta nhẹ một chút là được.”

Dứt lời hắn lại cúi xuống lần nữa, bàn tay đặt lên ngực Quân Mẫn Tâm, dọc theo cổ áo bị nói lỏng do giãy giụa lục lọi vào bên trong. Đôi chân dài cường tráng đặt giữa hai chân Quân Mẫn Tâm, hắn cố gắng tách đôi chân nhỏ bé không nghe lời của nàng ra. Quân Mẫn Tâm vừa thẹn vừa tức, Tô Cát Vương kiên quyết và nóng bỏng khiến nàng xấu hổ không còn mặt mũi.

“Đại Vương, dừng! Diễnnn Đầnnn Leeê Quuúy Đônն Đại Vương!”

Quân Mẫn Tâm không ngừng giãy giụa, Tô Cát Vương cho rằng đây là lần đầu nàng trải qua chuyện này nên ngưng ngưng. Hắn vội vàng đè lại cánh tay của nàng trấn an nói: “Không phải sợ, không phải sợ, sẽ không đau.”

Tô Cát Vương cởi bỏ áo choàng, tháo thắt lưng. Mắt thấy y phục của mình sắp bị lột ra, trong lúc nóng lòng Quân Mẫn Tâm nhanh trí không chút nghĩ ngợi nói:

“Đại Vương, hôm nay Bồn cung có hồng*, không thể sinh hoạt vợ chồng!” (Có hồng*: Dì cả)

Tô Cát Vương bị vẻ mặt nghiêm túc của nàng làm cho cả kinh. Hắn khẽ sững sốt, không hiểu ra sao mờ mịt hỏi: “Có hồng là cái gì? Sinh hoạt vợ chồng là cái gì?”

Tô Cát Vương không hiểu rõ tiếng Hán, dĩ nhiên không thể hiểu được ý nghĩa của những từ ngữ không rõ ràng này. Quân Mẫn Tâm đành đỏ mặt ấp úng giải thích:

“Chính là chuyện hàng tháng mỗi thiếu nữ đều phải trải qua, không ngừng chảy máu, không thể cùng nam nhân làm... Làm chuyện kia. Mấy ngày gần đây đi đường ngày đêm, không hợp phong thủy, Bồn cung đã... Đã đau bụng không ngừng, mong Đại Vương thông cảm!” Không dễ dàng nói xong, Quân Mẫn Tâm quả thật xấu hổ tới mức muốn chui xuống kẻ đất hoặc là trực tiếp ngã xuống đất ngất đi.

Lúc này Tô Cát Vương mới hiểu rõ, nhìn chằm chằm Quân Mẫn Tâm. Sau khi hít thở sâu một hồi hắn mới chột ngồi dậy, cầm ấm trà ngụy trên án kỷ lên uống vài ngụm, lúc này mới sửa sang lại quần áo nói với Quân Mẫn Tâm:

“Trên người Công chúa không có mùi máu tươi.”

Quân Mẫn Tâm thở phào một hơi, nghe Tô Cát Vương nói vậy thì bàn tay đang chỉnh quần áo khẽ run một cái, ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

Tô Cát Vương hít sâu mấy lần như muốn áp chế dục vọng của mình, một lúc sau hắn mới khôi phục lại tỉnh táo, nở nụ cười trấn an thiếu nữ đang hoảng sợ, tự tin nói: “Ép buộc nữ nhân không phải việc anh hùng làm, ta sẽ chờ Công chúa hoàn toàn tiếp nhận ta! Nam nhi đại mặc ta dũng mãnh cường tráng, một ngày nào đó Công chúa sẽ yêu thương đại mặc, yêu Bồn vương!”

Dứt lời, hắn nhấc áo choàng trên mặt đất lên, sải bước đi nhanh ra ngoài.

Kỳ thực Tô Cát Vương là một nam nhân tốt, rất anh hùng, Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ. Chuyện hôm nay chỉ là sự khởi đầu, nàng không biết dựa vào chính mình còn có thể cự tuyệt hắn được bao lâu, mà trong lúc này tình cảm của nàng và Trần Tịch cũng giống như một con dao sắc để trong lòng nàng, nghĩ tới thôi cũng đau đớn vô cùng. Không nói tới lợi ích quốc gia, chỉ với trượng phu trên danh nghĩa, hoặc là người trong lòng nàng đều không tìm được nơi dừng chân cho bản thân mình. Cảm giác tội lỗi xen lẫn vô lực ép nàng không thở nổi.

Trần Tịch chạy nhanh vào, thấy quần áo Quân Mẫn Tâm vẫn chỉnh tề hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó mày kiếm xoắn chặt vào nhau, hắn suy sụp ngồi cạnh Quân Mẫn Tâm, ánh mắt nhìn về phương xa vô tận, suy nghĩ mông lung hồi lâu mới lẩm bẩm nói:

“Ta biết sớm muộn gì nàng cũng phải đối diện với những chuyện này, không có cách nào thay đổi. Có lúc, ta thật sự không muốn để ý bất cứ chuyện gì đưa nàng chạy trốn, nhưng cuối cùng ta không có dũng khí như Lạc Trường An...” Dừng một chút, hắn vùi mặt vào hai bàn tay, giọng nói khàn khàn: “Mẫn Nhi, trong lòng ta rất đau... Dù chỉ nghĩ tới những chuyện này một chút thôi, ngực ta đau đến không cách nào hít thở!”

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, A Tịch.” Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng ôm Trần Tịch, không có dục vọng, chỉ như người thân trấn an thiếu niên đang bị thương, mỉm cười nói: “Chỉ cần A Tịch ở cạnh ta là ta có thể kiên cường, trở nên vô cùng, vô cùng mạnh mẽ!”

Ngày hôm sau Quân Mẫn Tâm kinh ngạc phát hiện Tô Cát Vương cạo sạch bộ râu đẹp đẽ mà hắn vẫn luôn kiêu ngạo, lộ ra chiếc cằm trơn bóng sạch sẽ khiến hắn trở nên trẻ trung tuấn lãng không ít. Quân Mẫn Tâm nhìn ánh mắt nóng bỏng của Tô Cát Vương, nhất thời im lặng.

Tháng chín, ban ngày trong sa mạc vô cùng nóng bức nhưng ban đêm lại rét lạnh. Đầu mùa thu, chim nhạn bay về phía Nam, mà những người rời xa quê hương không thể không tiếp tục đi về phía Bắc. Tiếng tỳ bà xen lẫn tiếng lục lạc leng keng nói lên nỗi nhớ nhung vô hạn đối với quê hương cấm tú.

Mùng chín tháng chín, trong ngày Tết Trùng Cửu* của Trung Nguyên, cuối cùng Quân Mẫn Tâm cũng tới Vương đô Tây Vực của Hồ tộc cùng với Tô Cát Vương. (Tết Trùng Cửu: Mùng 9 tháng 9 âm lịch là ngày tết Trùng Cửu - một ngày tết truyền thống quan trọng trong dân gian TQ. Mỗi khi đến ngày này, mọi người đều đi leo núi, ngắm hoa cúc, còn cắm thụ dũ (một loại thực vật để làm thuốc có mùi thơm), ăn bánh bèo – Theo vietnamese.cri.cn)

Nóc nhà hình tròn màu trắng, diễm đàn lê quý đôn những toà thành cao thấp xen lẫn nhau, cửa sổ hoa thủy tinh, tháp đá đỏ, thành thị được xây dựng trên ốc đảo vô cùng sầm uất náo nhiệt. Trong ca múa náo nhiệt sôi nổi của dị tộc, người người mặc áo tay hẹp chân đi giày, những con dân Hồ tộc có màu tóc khác nhau đội trên đầu các loại trái cây và quà tặng, reo hò vây quanh muốn thấy dung nhan Vương hậu tương lai của Tô Cát quốc.

Nhóm người Hồ vừa múa vừa hát, hương rượu Bò Đào* xen lẫn hương dưa thơm ngọt phiêu đẳng trong không khí làm say lòng người. Đoàn xe dừng lại, Quân Mẫn Tâm vén một góc rèm cửa lên thì thấy cổng thành Vương cung cao đầy uy nghi đang từ từ mở ra, một nhóm kỵ binh mặc khôi giáp tay cầm loan đao chạy ra, sắp hàng chỉnh tề trước mặt Tô Cát vương, khom lưng hành lễ, lớn tiếng dùng ngôn ngữ Hồ tộc nghênh đón quốc vương của họ trở về. (Bò đào: Hay còn gọi là nho, nhưng trong tiếng Trung nó được gọi là (bò đào) và khi người ta nói đến rượu bò đào là nói đến rượu được làm từ quả nho.)

Tô Cát Vương cười ha ha, giục ngựa lên trước trao một cái ôm nhiệt tình với nam tử đứng đầu mặc trang phục hoa lệ, sau đó dùng roi ngựa chỉ xe ngựa của Quân Mẫn Tâm nói gì đó.

Quân Mẫn Tâm nghe không hiểu, buồn bực nói: “Tô Cát Vương đang nói gì vậy?”

Mộc Cẩn và Tiểu Cửu cùng lắc đầu, không hiểu ra sao. Trần Tịch đứng thẳng ở ngoài xe ngựa quay đầu lại, phiên dịch: “Nam tử trẻ tuổi đang được Tô Cát Vương ôm là đệ đệ của hần, gọi là Tô Cát Mục Lặc. Hiện tại Tô Cát Vương đang giới thiệu nàng với hần.”

Quân Mẫn Tâm hơi kinh ngạc, lúc này mới nhớ ra Trần Tịch đã từng sinh sống mười năm ở Hồ tộc nên vô cùng tinh thông ngôn ngữ cũng như tập tục của người Hồ.

Vào thành, đoàn người Quân Mẫn Tâm đi tới một toà thành nhỏ được bao phủ bằng bạch ngọc với những thềm đá khắc hoa, lập tức có cung nữ Hồ tộc mặc váy bó, mắt sâu mũi cao nghênh đón nhóm người Quân Mẫn Tâm xuống xe ngựa, sau đó dẫn họ đi tới đại sảnh rộng rãi đang có tiếng người huyên náo.

Giày thêu phù dung đi trên thảm lông cừu thượng hạng như đi trên đám mây. Toàn thân Quân Mẫn Tâm mặc hỷ phục đỏ tươi, đầu đội mũ hoa mẫu đơn bước vào đại sảnh. Tất cả mọi người đều an tĩnh lại, không hện mà cùng nhìn về phía Quân Mẫn Tâm, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng, thỉnh thoảng phát ra tiếng than nho nhỏ.

Tô Cát Vương cất tiếng cười phá vỡ trầm tĩnh, nói mấy câu bằng tiếng Hồ sau đó bước ra từ sau án kỷ, thân thiết kéo bàn tay có một lớp mồ hôi do khăn trương của Quân Mẫn Tâm, dùng tiếng Hán vang vang có lực tuyên cáo với tất cả mọi người:

“Các con dân của ta, hãy tận tình chào mừng đoàn đại sứ hoà thân đường xá xa xôi đến, hoan nghênh tân Vương hậu Tô Cát quốc của các ngươi đi!”

Giọng nói uy nghiêm hùng hồn, chấn động cột đá. Tất cả quan viên đều thét to chúc mừng, khom lưng hành lễ, tay phải để trên ngực trái, dùng ngôn ngữ Hồ tộc lớn tiếng nói: “Hoan nghênh Vương hậu!”

Quân Mẫn Tâm và cung nữ, ảnh vệ tâm phúc sau lưng cũng đáp lễ lại. Tô Cát Vương lôi kéo Quân Mẫn Tâm tới trước án kỷ của mình khoanh chân ngồi xuống, ý bảo nàng ngồi cạnh hần. Quân Mẫn Tâm gật đầu một cái, theo lễ tiết của thiếu nữ Hồ tộc ngồi xếp bằng ở một bên.

Lúc này, phía bên trái án kỷ có người đứng dậy, khom lưng hành lễ với Quân Mẫn Tâm. Nam nhân này vô cùng trẻ tuổi, bộ dáng hai mươi hai hai mươi ba, ngũ quan ngay thẳng thâm thúy, mái tóc ngắn màu trắng thuần rử xuống đến tai cùng với đôi mắt màu phỉ thúy âm lãnh như rắn. Nàng chống lại ánh mắt của nam nhân kia, bỗng có một cảm giác nguy hiểm không rõ, giống như cỏ trắng bị rắn để mắt tới.

Đang suy nghĩ, thì thấy tay nam nhân kia đặt trên ngực trái, khom lưng ngược mắt nhìn nàng, khoé miệng dâng lên một đường cong mỉa mai, dùng tiếng Hán lưu loát nói:

“Công chúa Điện hạ tôn quý, ta là Tô Cát Mục Lặc, đệ đệ khác mẹ của Tô Cát Vương, thỉnh cho phép ta thay mặt con dân Tô Cát quốc hỏi ngài một vấn đề. Công chúa vừa là Tĩnh Công chúa của Tĩnh quốc, vừa là Trường Phong Công chúa của Khương quốc, vậy xin hỏi rốt cuộc ngài họ Quân, hay họ Lạc?”

- Hết chương 35 -

35. Chương 36: Lần Đầu Tới Tây Vực

Nam nhân có mái tóc màu bạc là Tô Cát Mục Lặc nói: “Công chúa vừa là Tĩnh Công chúa của Tĩnh quốc, vừa là Trường Phong Công chúa của Khương quốc, vậy xin hỏi rốt cuộc ngài họ Quân, hay họ Lạc?”

Nghe thì như một câu hỏi đơn giản nhưng thật ra lại đầy ngụ ý: Người Hồ dũng mãnh hiếu chiến, hơn nữa vào mùa đông lại xảy ra tình trạng khan hiếm lương thực cho nên không thể nào chỉ vì hoà thân mà đồng thời buông tha nữ nhân và lương thực của hai nước Tĩnh, Khương. Thân phận của Trường Phong Công chúa bất tiện, cùng là Công chúa của hai nước, họ của nàng là gì thì chính là đại biểu cho lợi ích của quốc gia đó. Nếu nàng nói nàng họ Lạc, người Hồ sẽ chỉ cướp bóc Tĩnh quốc, giữ giao thiệp tốt với Khương quốc.

Nhưng nếu nàng kiên trì giữ vững họ Quân của mình sẽ khó tránh khỏi bị tiểu nhân lợi dụng, nói Tĩnh quốc bất trung với Hoàng thất Đại Khương, dẫn tới hai nước chiến loạn.

Bây giờ Quân Mẫn Tâm rơi vào tình thế cười hổ khó xuống, nếu có chút thiên vị thì sợ rằng sẽ phải trả giá bằng lợi ích của quốc gia. Trần Tích ngồi ở bên phải sắc mặt nặng nề đứng dậy, môi khẽ mở như muốn nói gì đó. Quân Mẫn Tâm hơi lắc đầu với hắn, dùng ánh mắt ngăn hắn lại.

Trong đại sảnh, quan viên Hồ tộc, trưởng lão và nữ quyền quý tộc đều nín thở chờ, Tô Cát Mục Lặc chống đôi đứng thẳng, nụ cười giấu nơi khoe miệng ngày càng rõ ràng, đôi mắt màu phỉ thúy lạnh lùng nhìn thẳng Quân Mẫn Tâm.

Quân Mẫn Tâm cố gắng trấn định, chọn một đáp án khôn khéo nhất. Khoé mắt nàng chứa đựng nụ cười nhạt cao quý xen lẫn giả dối, nói rõ ràng từng chữ: “Tên họ chẳng qua chỉ là một danh hiệu, bất luận ngày trước ta họ gì, nếu đã gả cho Đại Vương thì dĩ nhiên là mang họ Tô Cát rồi!”

Không đại biểu cho Tĩnh quốc, cũng không đại biểu Khương quốc, vô luận từ góc độ nào thì đây cũng là một câu trả lời hoàn mỹ không thể bắt bẻ!

“Ha ha, tốt! Vương hậu nói rất đúng!” Diễn Đàn Lê Quý Đôn Tô Cát Vương vỗ tay cười to, sau đó nâng ly bạc đầy rượu bồ đào*, nói bằng ngôn ngữ người Hồ: “Vì Vương hậu, cạn chén!” (Rượu bồ đào: Trong tiếng Trung, nho được gọi là (bồ đào) và khi người ta nói đến rượu bồ đào tức là rượu sản xuất từ quả nho – Theo Wikipedia)

“Vì Vương hậu, cạn chén!”

Mọi người reo hò vang vọng, nâng chén thả sức uống rượu. Tô Cát Mục Lặc cũng ngồi lại vị trí của mình, tà tà cười một tiếng, cần ly rượu bạc híp mắt quan sát Quân Mẫn Tâm, ánh mắt lạnh lẽo khiến cả người nàng khó chịu.

Khi yến hội đang hết sức vui vẻ thì có một phụ nhân bước vào. Phụ nhân này có mái tóc trắng vô cùng xinh đẹp động lòng người.

Tóc trắng mắt xanh, môi đỏ răng ngà, vóc người cao gầy, váy dài kéo đất lay động như hoa thủy tiên. Bà vừa xuất hiện ở cửa liền giống như vàng trắng rầm rập chói chiều xuống, cả người tản mát ra hơi thở thần bí, vẻ đẹp mông lung nơi dị vực. Khi người phụ nhân này đến gần, Quân Mẫn Tâm mới phát hiện bà không còn trẻ tuổi nữa, có lẽ khoảng bốn mươi tuổi, gương mặt trắng nõn như bạch ngọc có vài nếp nhăn nhàn nhạt nhưng vẫn quyến rũ, chắc hẳn lúc trẻ từng là một mỹ nhân nổi danh.

Mục Lặc ở phía đối diện thu lại ý cười đùa giỡn, đứng dậy hành lễ: “Mẫu thân mạnh khỏe!”

Câu Hồ ngữ đơn giản này Quân Mẫn Tâm vẫn có thể nghe hiểu. Nàng không khỏi kinh ngạc, thì ra vị phụ nhân này là mẫu thân của Mục Lặc, hẳn là trắc phi của lão quốc vương trước đây, chẳng trách bộ dáng lại vô cùng giống Mục Lặc.

“Nguyệt Nô phu nhân, đã lâu không gặp!” Tô Cát Vương chỉ chỉ chỗ ngồi bên trái, dùng Hồ ngữ cười nói: “Phu nhân vẫn mang bệnh, Bốn vương còn tưởng người không tới tham dự hôn lễ được!”

Nguyệt Nô phu nhân vén váy hành lễ, giọng nói trầm thấp mang theo khàn khàn khêu gợi, bà nói gì đó bằng Hồ ngữ. Quân Mẫn Tâm kiến thức nửa vời, nghe xong thì không hiểu ra sao, chỉ biết đại khái là các loại lời khen.

Tô Cát Vương nhìn rõ sự khó xử của nàng liền phiên dịch: “Nguyệt Nô phu nhân tán dương Công chúa Trung Nguyên, nói nàng mềm mại giống như được đắm mình trong sương sớm, khiến người ta không nhìn được sinh lòng thương tiếc và ái mộ, phong thái còn hơn một bậc so với bà ấy lúc trước!” Nói đến đây, Tô Cát Vương không khỏi kiêu ngạo cười ha ha: “Nguyệt Nô phu nhân từng là đại mỹ nhân nổi danh cả nước mà tự mình thứ hai thì không người nào dám tự xưng mình thứ nhất! Nhưng hôm nay, danh hiệu “đệ nhất mỹ nhân của Tô Cát quốc” phải nhường cho Vương hậu của ta rồi!”

Nguyệt Nô phu nhân vén váy hành lễ với Quân Mẫn Tâm lần nữa, Quân Mẫn Tâm bị những lời ca ngợi giả dối của bọn họ làm cho choáng váng.

Sau khi nàng gảy vài khúc tỳ bà tượng trưng để trợ hứng, Tô Cát Vương liền không thể chờ đợi được liền vội vã đưa nàng đi tham quan xung quanh Vương cung rộng lớn, thảnh thơi chỉ trở vài nơi. Nàng và Tô Cát Vương sóng vai nhau đứng trên đài lộ thiên, mỉm cười vẫy tay với con dân trên con đường rộng lớn. Tô Cát Vương chiêu cáo thiên hạ: Hân ta vì con dân, cưới Công chúa Trung Nguyên xinh đẹp nhất.

Bên dưới đông nghịt người đang quơ múa khăn tay hoặc mũ, âm thanh huyền ảo, họ chào đón Vương hậu nhỏ xinh của mình bằng sự nồng nhiệt chân thành nhất.

Giày vò đến khi trăng lên đỉnh đầu mới để Trần Tịch hộ tống nàng trở về tẩm cung xa lạ. Cột trụ cẩm thạch, bích hoạ* vẽ hoa tường vi. Cửa sổ thủy tinh khắc hoa, thảm lông cừu mềm mại, trên án kỷ bằng gỗ bày dưa thơm mát và những quả nho lóng lánh, bình bạc chứa đầy rượu bồ đào ngọt thuần. Xuyên qua hành lang, Mộc Cẩn và Tiểu Cửu đã giúp nàng chuẩn bị nước tắm trong phòng. Nhìn thấy bọn họ, Quân Mẫn Tâm như thấy người thân của mình, giờ khắc này Quân Mẫn Tâm cảm thấy được an ủi.(Bích hoạ: Tranh vẽ trên tường)

Cạnh hồ tắm có hai thiếu nữ Hồ tộc trẻ tuổi mặc váy dài liền thân màu xanh cầm hai giỏ cánh hoa tường vi thả xuống hồ. Nhìn thấy Quân Mẫn Tâm bọn họ vội vàng đi tới vén váy hành lễ.

Thiếu nữ có mái tóc màu nâu mặt trái xoan mắt màu xanh hành lễ, dùng tiếng Hán lưu loát nói: “Nô tỳ tên là Nô Y, còn nàng này là A Cát Khả Khả.” Dứt lời nàng ta chỉ tay về phía thiếu nữ có mái tóc màu nâu sẫm bên cạnh, đôi mắt to màu xanh lưu ly, trên mũi có một ít tàn nhang, sau đó tiếp tục nói: “Trong những người hầu gái thì chúng nô tỳ nói tiếng Hán tốt nhất nên Đại Vương phân phó chúng nô tỳ tới hầu hạ Vương hậu.”

“Vương hậu cứ gọi nô tỳ là Khả Khả.” diễn đàn lê quý đôn A Cát Khả Khả chớp chớp đôi mắt to màu xanh lưu ly, cau chiếc mũi có ít tàn nhang nghịch ngợm cười nói.

Quân Mẫn Tâm khẽ mỉm cười, giữ vững lễ nghi Hoàng thất nói: “Ta nhớ kỹ rồi. Bốn cung mới đến, không hiểu rõ thói quen phong tục của các người, sau này cần các người chỉ điểm nhiều hơn mới được.”

Hai thiếu nữ không chút khách khí nói: “Vương hậu yên tâm, nếu người có gì không hiểu thì cứ hỏi, chúng nô tỳ sẽ tri vô bất ngôn*!” (Tri vô bất ngôn: biết gì nói nấy, không biết không nói)

Sau khi tắm rửa xong, A Cát Khả Khả ôm tới mấy bộ phục sức (quần áo và trang sức) hoa lệ tuyệt đẹp của nữ tử người Hồ. Quân Mẫn Tâm lật qua lật lại mấy bộ quần áo xa lạ, tư tưởng không tập trung. Mộc Cẩn nhỏ giọng nói:

“Công chúa, nhập gia tùy tục, quần áo người Hán trước kia của chúng ta e là không thể mặc nữa rồi.”

Nô Y ở bên cạnh lấy ra một bộ váy trắng, cực kỳ hâm mộ nói: “Bộ hỉ phục Trung Nguyên kia của Vương hậu thật đẹp! Đời này nô tỳ chưa từng thấy qua chiếc váy nào đẹp như thế, phía trước thêu hoa văn thật tinh mỹ lộng lẫy, tú nường đứng đầu Vương cung chúng nô tỳ cũng không thêu được như vậy đâu! Chiếc váy đẹp như vậy mà không thể mặc được nữa, thật đáng tiếc!”

Quân Mẫn Tâm cười nói: “Trong nhóm nghệ nhân hồi môn của ta có một lão nhân là bậc thầy thêu thùa, đức cao vọng trọng. Nếu người thích, có thời gian ta sẽ bảo ông ấy làm cho người một bộ Hán phục.”

“Thật sao?!!”

A Cát Khả Khả vội nhào tới, cầu khẩn: “Nô tỳ cũng muốn, nô tỳ cũng muốn!”

Quân Mẫn Tâm bất đắc dĩ cười một tiếng, cũng hiểu hai thiếu nữ Hồ tộc này đơn thuần đáng yêu, không có tâm cơ gì, nên cảm thấy yên tâm.

Trong tiếng cười đùa, cuối cùng nàng cũng mặc xong trang phục của người Hồ. Tay áo hẹp, váy dài, màu sắc chủ đạo của chiếc váy là màu vàng nhạt, ngực áo dùng vài viên bảo thạch làm khuy cài, ống tay áo và mép váy được thêu hoa văn tỉ mỉ. Váy dài thắt eo vượt qua bắp chân, lộ ra mắt cá chân trắng nõn trong suốt, làn váy rộng càng làm lộ ra vòng eo chỉ đầy một nắm tay, mái tóc đen dài xoã xuống mê hoặc lòng người.

“Vương hậu thật đẹp!” Khả Khả và Nô Y đồng thanh tán thưởng.

Đúng lúc này, Trần Tịch ở ngoài cửa nói: “Mẫn...” Dừng một chút, hần sửa lời nói: “Công chúa, A Bố Điện hạ cầu kiến!”

A Bố Điện hạ? Có chút quen tai, hôm nay gặp quá nhiều người nên trong nhất thời nàng không nhớ ra là ai, không thể làm gì khác đành nói: “Mời ngài ấy vào đi.”

Quân Mẫn Tâm ngồi ngay ngắn. Cửa bị đẩy ra, một thiếu niên tóc xoăn màu nâu nhạt đi đến, tuổi hần không lớn, xấp xỉ với Trần Tịch, làn da trắng nõn khác thường, tướng mạo thanh tú có chút nữ tính, một đôi mắt màu xanh da trời tràn đầy u sầu, bộ dạng này khiến hần thiếu đi vài phần sức sống, nhiều thêm mấy phần ôn hoà do bị bệnh.

Nhìn thấy Quân Mẫn Tâm một thân Hồ phục, Trần Tịch ngẩn người, ánh mắt không tự chủ dừng trên người nàng. Thiếu niên được gọi là A Bố cũng sưng sờ, đôi mắt màu xanh thẫm như mắt hõn. Ánh mắt của hần khiến Quân Mẫn Tâm hết sức khó chịu.

A Bố dùng tiếng Hán không lưu loát biểu đạt sự ca ngợi của mình, sau đó nói vài câu Hồ ngữ. Trần Tịch ở một bên phiên dịch từng câu từng chữ một, chỉ đơn giản là mấy lời khách sáo không dinh dưỡng. Quân Mẫn Tâm nghe cảm thấy nhạt nhẽo buồn tẻ, không biết đêm khuya vì A Bố này chạy tới đây là muốn làm gì.

Ước chừng sau một khắc, có lẽ A Bố cũng cảm giác được Quân Mẫn Tâm nhàn nhạt xa cách, liền buồn bực rời đi. Trần Tịch thâm tình nhìn Quân Mẫn Tâm, trong mắt có quyến luyến, có dè dặt nhưng lại không thể nói câu nào với nữ nhân mình yêu, không

biết vì sao Quân Mẫn Tâm cảm thấy đau lòng.

Quân Mẫn Tâm nghĩ nghĩ, hỏi Nô Y và Khả Khả: “Vị A Bố điện hạ này là ai vậy?”

“Hần là đệ đệ nhỏ nhất của Đại vương, một nam nhân đáng thương không có chủ kiến, gió chiều nào theo chiều ấy.” A Cát Khả Khả mở cái miệng nhỏ nhắn nói, thái độ có chút coi thường.

“Tên đầy đủ của ngài ấy là Tô Cát A Bố à?” Quân Mẫn Tâm nghi hoặc hỏi.

“Không, không, hần chỉ có tên không có họ.” Nô Y giải thích: “Hần ta là con riêng của lão quốc vương và một nữ đầy tớ, trong người chảy dòng máu bản thổ đệ tiện nhất, Đại vương không thừa nhận thân phận của hần ta. Loại tiểu quỷ nhất gan hèn mọn như hần không xứng với dòng họ ‘Tô Cát’ cao quý này!”

Sau khi nghe xong, Quân Mẫn Tâm không khỏi cảm thấy bi ai vì vị A Bố điện hạ này. Thân phận đệ hèn, hơn nữa trời sinh không quả quyết không có chủ kiến, ngay cả thị nữ cũng có thể mặc sức khinh bỉ hần, hiển nhiên là chịu hết mọi chèn ép, không trách được vẻ mặt của hần luôn buồn bực không vui. Cũng là do tiểu thiếp sinh ra nhưng rõ ràng Tô Cát Mục Lặc cao quý hơn nhiều.

Nhớ tới nam nhân cao lớn có mái tóc trắng và đôi mắt màu xanh như rắn kia, Quân Mẫn Tâm than thở: “Vị Mục Lặc điện hạ kia là người ở bên cạnh Vương, được Vương sủng ái nhất sao?”

“Mẫu thân của Mục Lặc điện hạ là nữ nhân xinh đẹp nhất của bộ lạc phương Tây được hiến tới Tô Cát quốc. Mẫu bằng tử quý (*), hơn nữa Mục Lặc điện hạ trời sinh đã có võ công phi phàm, hữu dũng hữu mưu, lão quốc vương rất coi trọng ngài, Đại Vương cũng rất thích người đệ đệ này.” Nô Y cố gắng giải thích rõ ràng tất cả các mối quan hệ trong vương thất, nàng ta nhấp một ngụm rượu bồ đào rồi tiếp tục nói: “Nhưng nếu nói đến người được cưng chiều nhất thì phải là Đại Công chúa của chúng ta – thân muội muội của Đại Vương, Tô Cát Kim Na!”

(*) Mẫu bằng tử quý: mẹ sang vì con.

“Tô Cát Kim Na?” Một cái tên xa lạ, hình như hôm nay không thấy người này.

“Công chúa Kim Na trời sinh tóc vàng, ngay cả đôi mắt cũng có màu vàng khác hần mọi người, giống như ánh mặt trời xinh đẹp trên bầu trời.” A Cát Khả Khả không nhịn được cảm xúc sùng bái trong nội tâm, khoa tay múa chân tán dương: “Công chúa trời sinh không những xinh đẹp, còn đánh trận dũng mãnh không gì sánh được, tuyệt không thua võ sĩ mạnh nhất của đại mạc! Nguyệt Nô phu nhân được gọi là ‘Nguyệt Thần của Tô Cát’, còn Công chúa Kim Na là ‘Mặt trời của Tây Vực’!”

Vị Công chúa Kim Na này rất được lòng người, xem ra không thể khinh thường. Nếu ngày sau có dịp gặp mặt nhất định phải lôi kéo mới được.

Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ, chợt thấy cánh cửa bị mở ra, một nam nhân cường tráng bước chân tập tễnh đi tới vén rèm lưu ly lên, mang theo cảm giác hơi say dùng Hồ ngữ lớn tiếng nói:

“Nô Y, A Cát Khả Khả, còn người, người nữa! Tất cả các người lui ra, bốn vương phải bồi Vương hậu nghỉ ngơi.”

Tô Cát Vương!!!

Nô Y và A Cát Khả Khả vâng mệnh lui xuống, Tiểu Cửu và Mộc Cẩn liếc mắt nhìn nhau, hạ thấp giọng nói với Mẫn Tâm: “Nô tỳ ở ngoài cửa, nếu có chuyện gì thì Công chúa gọi nô tỳ.” Sau đó nhỏ giọng lui ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Quân Mẫn Tâm biết cuối cùng cũng không có đường thoát, liền ngồi nghiêm chỉnh, chậm rãi ngược mắt, nhìn thẳng Tô Cát Vương sắc mặt hơi hồng, đôi mắt âm u sâu không lường được,

Tô Cát Vương mở to đôi mắt say lơ đãng, nhìn Quân Mẫn Tâm từ trên xuống dưới, há miệng cười một tiếng: “Vương hậu mặc trang phục này rất hợp, rất đẹp!”

Dứt lời, thân thể hắn nghiêng ngả, lao đảo một cái đè lên Quân Mẫn Tâm. Vóc dáng Quân Mẫn Tâm như nai con sao có thể chống lại sự đè ép của Tô Cát Vương? Nàng lập tức kêu đau một tiếng, suýt nữa thì đoạn khí.

Hơi thở của Tô Cát Vương đầy mùi rượu, vì tình dục dâng cao nên giọng nói có chút khàn khàn hấp dẫn vang lên bên tai Quân Mẫn Tâm: “Vương hậu, ta cạo sạch râu ria rồi, sẽ không làm nàng đau!”

Dứt lời, đôi môi nóng rực dán lên cần cổ non mềm của Quân Mẫn Tâm khiến nàng nổi da gà.

36. Chương 37: Mục Lạc Soán Ngôi

Tô Cát Vương cưới Trường Phong Công chúa của Trung Nguyên khiến cả quốc gia rộng lớn được thành lập trên vùng ốc đảo trong hoang mạc cùng vui mừng chào đón. Trong Vương cung, các vương công đại thần và các binh lính lại càng không biết kiểm chế mà đắm chìm trong tử sắc, không ai ngờ rằng một cuộc âm mưu soán vị đang lặng lẽ bắt đầu trong đêm tối.

“Đại Vương, đừng...” Quân Mẫn Tâm tránh né Tô Cát Vương cầu hoan, bản năng không cách nào tiếp nhận sự vuốt ve của hắn. Lòng nàng đã thuộc về nam nhân duy nhất khác: Áo võ sĩ màu trắng, mái tóc dài như tảo đen, đôi mắt dịu dàng sâu sắc màu xanh lam gợi ra từng gợn sóng lẫn lẫn...

Kiếp trước và kiếp này, nàng mặc lên giá y hai lần nhưng không lần nào gả đúng người. Số mạng sao mà buồn cười xiết bao, bị ai xiết bao!!

Đôi môi nóng bỏng của Tô Cát Vương kéo nàng trở lại từ trong suy nghĩ mông lung của mình, nam nhân hơi có men say bất mãn lầm bầm nói: “Chẳng lẽ Công chúa lại ‘tối hồng’? Vì sao vẫn không muốn...”

Quân Mẫn Tâm bị đặt trên giường, liễu mạng kéo lại vật áo đang bị nam nhân kéo ra nhưng chỉ phí công vô ích. Nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc lên tiếng khẩn cầu: “Đại Vương, Bản cung thật sự mệt mỏi, hôm khác đi!!”

Nam nhân bị cảm giác say và dục niệm làm cho choáng váng đầu óc thì làm sao mà lo nghĩ được nhiều như vậy?? Tô Cát Vương gia tăng hơi sức, dùng cả chân lẫn tay đè nàng dưới người mình, khuy áo bị cởi lộ ra đầu vai bóng loáng mượt mà trơn nhẵn và bộ ngực sữa lung linh... Cảm giác nhục nhã và vô lực chưa từng có ập vào lòng nàng, đầu óc Quân Mẫn Tâm choáng váng, khuôn mặt ửng đỏ ửng ất.

Trời ơi!! Nàng thật muốn chết cho rồi!!

Đang lúc đau thương cảm giận ứa đến cùng một lúc thì thấy Tô Cát Vương chậm chạp dừng lại động tác. Quân Mẫn Tâm nghi ngờ mở mắt ra nhìn thì thấy Tô Cát Vương đang ra sức lắc đầu, đôi mắt màu xanh lục ngày càng trở nên rời rạc, thân thể càng lúc càng nặng, cuối cùng ông ta hoàn toàn vô lực dề trên người Quân Mẫn Tâm, sắc mặt rõ ràng có vấn đề.

“Tại sao ta... Đau đầu quá.” Cả người Tô Cát Vương không còn hơi sức, lảo đảo rên rỉ.

Quân Mẫn Tâm nhân cơ hội thoát ra, nói: “Ta rót cho Đại Vương ly trà giải rượu!” Dứt lời nàng vội vàng dùng sức dịch chuyển thân thể nặng nề của nam nhân, cài khuy chỉnh lại quần áo, đến án kỷ lấy nước trà.

Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng thị nữ thét chói tai, là Nô Y và A Cát Khả Khả!!

Sau đó, bên ngoài xuất hiện những ánh lửa thấp thoáng, âm thanh đao kiếm va chạm leng keng kèm theo những tiếng thét thê thảm xen lẫn thô bạo. Tiếng gào thét như tiếng sấm ngày càng gần, thẳng đến khi từng vệt máu đỏ tươi văng tung toé trên cửa thủy tinh, tràn ra những đóa hồng mai thê thảm!!

Chuyện gì vậy? Chiến tranh sao? Không thể nào!! Nơi này là Vương cung, dù làm thế nào đi nữa thì kẻ địch cũng không thể tấn công một cách im lặng vào sâu trong Vương cung được!!

Vậy thì chỉ có thể là nội loạn! diễn đàn lê quý đôn Giống năm ngoái, mẫu thân làm chuyện đó với phụ thân!!

Quân Mẫn Tâm kinh hãi há hốc miệng, thiếu chút nữa đánh rơi chén sứ mỏng trong tay!

“Bên ngoài... Xảy ra chuyện gì?!” Tô Cát Vương khó khăn ngồi dậy, tứ chi vô lực mất bốc kim hoa, một linh cảm chẳng lành chạy thẳng lên não.

“Đại ca yên tâm, trong cung có vài tên thích khách, đệ đang bắt chúng thay đại ca!”

Âm thanh lạnh lẽo mang theo cột nhả vang lên từ phía xa sau cửa. Ngoài cửa, một nam tử cao lớn mặc khôi giáp, tay cầm một thanh loan đao nhuốm máu chậm rãi đi tới. Bóng tối trên khuôn mặt hắn ta dần rút đi lộ ra mái tóc ngắn trắng thuần, sống mũi cao thẳng, đôi môi lạnh bạc, cùng với... Đôi mắt như mắt rắn loé lên ánh sáng lạnh lẽo màu xanh!

Cả người Tô Cát Mục Lặc nhuốm máu, khuôn mặt tràn đầy lệ khí, từng bước chân nhuốm máu. Dưới từng bước tiếp cận của hắn, Quân Mẫn Tâm lui về sau từng bước, đến khi lưng nàng chạm phải Tô Cát Vương đang nằm trên giường, rốt cuộc không còn chỗ để lui nữa.

Tô Cát Vương cố gắng giữ tỉnh táo, dùng Hồ ngữ cố hết sức nói: “Mục Lặc, bắt được thích khách rồi sao?”

“Thích khách ở đây, chẳng mấy chốc sẽ chết thôi!!” Mục Lặc liếm loan đao dính máu, khoé môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn, gần từng chữ: “Đây là rượu Bồ Đào có thuốc mê tác dụng chậm rất mạnh, thân tín của đại ca và binh lính đều đã gục ngã, không ngờ đại ca có thể chống đỡ lâu như vậy, quả là lợi hại!”

Lần này, ngay cả thằng ngu cũng biết Mục Lặc đang toan tính muốn làm chuyện gì! Hắn là người âm ngoan quyền ngạo như vậy thì sao có thể cam tâm khuất phục một người cả đời? Chắc hẳn đã lợi dụng thời gian Tô Cát Vương rời cung để tỉ mỉ bày mưu bố trận hết thảy, chỉ chờ ngày hôm nay để thay thế trở thành tân Tô Cát Vương!

Tô Cát Vương nổi gân xanh, tay ở trên giường tìm kiếm một hồi nhưng không tìm được vũ khí của mình. Ông ta nhắm mắt lại, dùng hết hơi sức nói:

“Mục Lặc, Diễn Đàn Lê Quý Đôn đừng dọa Vương hậu của ta...”

Mục Lặc, đừng dọa Vương hậu của ta – Đây là câu nói cuối cùng trong cuộc đời của người nam nhân bên ngoài thì thô cuồng nhưng bên trong lại là nội tâm dịu dàng.

Loan đao của Mục Lặc chém rách lồng ngực ông ta, từ giữa tim đâm ra phía sau, máu tươi phun lên cao như suối, tràn ra từng đóa đỏ mi* thê thảm... Tô Cát Vương chậm rãi cúi đầu, nhìn thanh loan đao lạnh lẽo xuyên qua lồng ngực, trong cổ họng phát ra âm thanh “khanh khách”, dường như muốn nói gì đó, miệng hơi mở, máu tươi ồ ạt trào ra.

Quân Mẫn Tâm mở to mắt nhìn nam nhân cao lớn mạnh mẽ ngã xuống, giống như ngọn núi nguy nga âm ầm sụp đổ, nàng vô ý thức vuốt máu tươi trên mặt. Kỳ quái, trong nội tâm chết lặng xuất hiện một chút đau thương bén nhọn, mũi và hốc mắt có chút chua xót.

Là muốn khóc sao? Bi ai vì vị Vương cao lớn mạnh mẽ mà dịu dàng này sao??

Thật mỉa mai biết bao! Trong đêm đầu tiên gả cho Tô Cát Vương, Quân Mẫn Tâm nàng trở thành một quả phụ chưa tới mười sáu tuổi.

Mục Lặc rút loan đao ra, một cổ máu tươi nồng đặc phun ra theo, nhuộm mái tóc ngắn thuần trắng của hắn thành màu đỏ tươi. Hắn lạnh lùng nhìn Quân Mẫn Tâm, bước từng bước tới gần...

Quân Mẫn Tâm chợt nhào lên trên giường, lấy một thanh chuỷ thủ chuôi ngà ở dưới gối ra – chính là di vật của mẫu thân Liễu thị, những năm này nàng vẫn mang theo bên người để phòng thân, rốt cuộc hôm nay cũng có đất dụng võ!!

Hai tay nàng nắm chuỷ thủ, thẳng tắp hướng về phía tu la tới từ địa ngục, sợi tóc đen bay lên theo người nàng, lại nhẹ nhàng rơi xuống, tựa như ánh bình minh đẹp nhất hé ra trên bầu trời. Thiếu nữ mở to đôi mắt như giọt mực, khoé miệng run rẩy quát to:

“Không được qua đây!!”

Gần như cùng lúc, D Đ L Q Đ vài bóng đen quen thuộc toàn thân đầm máu xông vào, đồng thanh hô: “Công chúa!!”

Trần Tịch, Tiểu Cửu, Mộc Cẩn, Từ Tam, Tống Thập, Trương Lục, Lý Bát... Tất cả đều là cao thủ cận thân cùng theo nàng từ gia hương tới đây. Quân Mẫn Tâm ổn định tâm trạng, hai tay nắm chặt chuỷ thủ không còn run rẩy nữa.

Cá lớn nuốt cá bé, thắng làm vua thua làm giặc. Sau khi hiểu được điều này, thân thể Quân Mẫn Tâm không còn sợ hãi nữa, trong thoáng chốc nàng hoàn toàn không chế được bản thân mình!

“Mục Lặc, ngươi không thể giết ta.” Đôi mắt Quân Mẫn Tâm sắc lạnh, nghiêm nghị nói: “Chưa nói tới Khương Hoàng, nếu hôm nay ta chết, phụ thân ta tuyệt không bỏ qua cho ngươi!”

Tô Cát Mục Lặc ngừng động tác, ngay sau đó “ha ha” cười lạnh, đôi mắt màu xanh lục khê co rút: “Chẳng lẽ hiện tại Công chúa đang uy hiếp ta sao?” Loan đao nhuốm máu trong tay hắn ta giống như một vầng trăng tàn đỏ thẫm, rét lạnh khiến người ta phát run. Hắn ta lạnh lạnh cười giễu cợt một tiếng, nâng đao lớn tiếng nói: “Trường Phong Công chúa và Tô Cát Vương bị ám sát trong đêm tân hôn, cùng nhau bỏ mình, cả nước đau buồn, đề cử Vương đệ Mục Lặc làm tân quốc vương... Như thế nào?”

Quả nhiên nam nhân này là người lòng dạ rắn rết!

Nghe vậy, Trần Tịch và nhóm ảnh vệ giần dử trờng mắt nhìn, rút đao bảo hộ Quân Mẫn Tâm ở phía sau, chuẩn bị tử chiến!

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, một thiếu niên đeo đao có mái tóc xù với đôi mắt màu lam chợt xông vào, cảm giác được trong phòng có mối nguy hết sức căng thẳng, hắn ngừng bước chân theo bản năng, hơi co rúm lại nhìn xung quanh, lui về phía sau.

“A Bố, Diễn Đàn Lê Quý Đôn người tới đây làm gì?” Mục Lặc cố ý quơ quơ loan đao trong tay, có chút nghiền ngẫm liếc vị đệ đệ này một cái, đôi mắt rắn màu xanh lục khê híp lại.

“Không có... Không có chuyện gì, nghe nói đại ca bị ám sát thân vong*, đệ... Đệ cảm thấy nhị ca nên kế thừa Vương vị...” (thân vong: chết)

Lời nói dối vụng về. Đôi môi nhợt nhạt của A Bố run rẩy kịch liệt, nói năng lộn xộn ngập ngừng: “Đệ giúp nhị ca quét sạch... Quét sạch bè đảng phản tặc còn sót lại trong cung.”

Mục Lặc cười dữ tợn: “Tam đệ mang theo đao xông vào nơi này, chắc không phải chỉ đơn giản là loại bỏ thích khách chứ?”

Cả người A Bô run lên, cuối cùng dưới cái nhìn tàn khốc của Mục Lặc hấn sợ tới mức uốn gối quỳ xuống, lúc lâu sau mới dùng hết sức run giọng nói: “Cầu... Cầu đại ca đừng giết Vương hậu!”

Quân Mẫn Tâm ngăn người, vốn cho rằng thiếu niên yếu ớt này gió chiều nào theo chiều đó, tới đây để lấy lòng Mục Lặc, ngàn tính vạn tính nhưng nàng lại không ngờ A Bô hèn mọn sẽ mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng tới đây cầu cạnh thay mình! Hấn... Tại sao phải làm như vậy?

“A Bô, ngươi yêu nàng ta?” Mục Lặc thương hại nhìn đệ đệ của mình, tàn nhẫn vạch trần chân tướng.

A Bô làm rơi đao xuống đất, hấn sợ tới mức toàn thân run rẩy, cánh môi cũng run cầm cập không nói được một chữ.

“Hèn nhát!”

Mục Lặc khê gắt, khuôn mặt hấn ta tràn đầy thương hại và khinh bỉ, giống như sợ giết hấn rồi sẽ làm bẩn tay mình. Hấn lướt qua A Bô bước lên phía trước, nâng lên nụ cười ác độc: “Chúng ta tiếp tục, Công chúa.”

Nhất định có biện pháp, Di ễn Đà n Lê Q ụy Đô n nhất định có lý do để nàng tự cứu mình, lý do để nàng kiên cường sống tiếp!

Đúng vậy, chính là lý do!

“Mục Lặc Điện hạ, ngươi vẫn không thể giết ta.” Quân Mẫn Tâm lạnh lạnh cười, thản nhiên nói: “Điện hạ Mục Lặc giao chiến với Tĩnh quốc lâu như vậy chắc hẳn phải biết phụ vương ta và Đại Tướng quân đều là những người không dễ lừa, huống chi Bốn cung là nữ nhi bảo bối của phụ vương được người nâng niu trong lòng bàn tay, nếu bỗng nhiên Bốn cung chết bất đắc kỳ tử trong đêm tân hôn, không sớm thì muộn, dù người biện minh thế nào cũng sẽ không qua, nhất định phụ thân sẽ phái sứ thần đến đây tra rõ! Đến lúc đó Mục Lặc Điện hạ ngươi khó thoát tội... Điện hạ vừa mới ngồi lên chiếc ghế quốc vương, căn cơ bất ổn, nếu đối địch với mười vạn hung binh Tĩnh quốc chẳng phải sẽ lâm nguy sao!”

Trong đôi mắt Mục Lặc thoáng qua nhanh một tia ánh sáng màu xanh, vẻ mặt do dự và dao động. Quân Mẫn Tâm liền thừa dịp, trầm giọng nói: “Nếu Bốn cung đã gả vào Tây Vực của các người, đương nhiên đã sớm coi nhẹ sống chết của bản thân. Chẳng qua nếu Mục Lặc Điện hạ trúng gian kế của kẻ khác, khơi lên chiến loạn với Tĩnh quốc, hai bên cùng tổn hại để tiểu nhân ngồi giữa ngư ông đắc lợi, tâm huyết bao năm qua của Mục Lặc Điện hạ liền như nước chảy về biển đông, chẳng lẽ không đáng tiếc?”

Bỗng nhiên đôi mắt Mục Lặc co rút lại.

Hấn lạnh lẽo thẳng tắp nhìn Quân Mẫn Tâm, Quân Mẫn Tâm cũng không chút sợ hãi nhìn hấn. Hai người nhìn nhau giống như đang dò xét, hoặc là đang uy hiếp, không ai chịu thua ai.

Hồi lâu sau, Tô Cát Mục Lặc cười to ba tiếng, rồi bỗng nhiên rút đao chém ảnh vệ trước cửa của Quân Mẫn Tâm.

Tổng Thập và Trương Lục không kịp rên một tiếng liền ngã xuống vũng máu, đều là một đao mất mạng, đao pháp nhanh chóng ngoan độc, gần như chém thân thể của hai người thành hai phần!

Đàm phán thất bại??!!

Quân Mẫn Tâm kinh hãi, mở to mắt giận dữ hét lên: “Tô Cát Mục Lặc! Thuộc hạ của ta tuy ít nhưng mỗi người ai ai cũng là cao thủ ngàn dặm mới tìm được một, vẫn có thể liều mạng ở khoảng cách gần với người! Thà làm ngọc vỡ chứ không làm ngói lành, cùng lắm là giết người, cá chết lưới rách!”

“Đương nhiên ta sẽ không dùng sinh mệnh của mình để mạo hiểm.” Mục Lặc thu lại nụ cười, giận tái mặt lạnh lùng nói: “Công chúa, ngươi đã thành công thuyết phục ta tạm thời giữ lại mạng của ngươi, nhưng...” Hấn chỉ chỉ xác của hai ảnh vệ trên mặt đất: “Công chúa ở trên đất của ta thì nên biết nghe lời, nếu không bọn chúng sẽ là kết quả của ngươi!”

Thì ra là giết gà dọa khỉ...

“Đi thôi, di ễn đ àn lê qu ý đ ôn chuẩn bị an táng đại ca đáng thương của ta thật tốt!” Mục Lặc vung bàn tay to lên, mang theo cận thân của mình sải bước ra ngoài tầm cung.

“À, quên nói cho Công chúa...” Đi tới cửa, dường như hần ta nhớ tới gì đó, quay đầu tà tà cười, nói với Quân Mẫn Tâm: “Ở đất nước ta có tập tục, nếu ca ca chết rồi, đệ đệ có thể cưới tẩu tẩu goá. Phụ thân chết rồi, nhi tử có thể cưới tiểu thiếp chưa từng sinh con, như vậy đấy...”

Thật đúng là mới ra ổ sói lại vào hang hổ.

Lời tác giả: Có độc giả đã hỏi về kiếp trước của Lạc Trường An, vừa đúng trước đây tôi viết ngoại truyện về Lạc Trường An, hì hì, muốn biết bí mật của Lạc Trường An sao? Thôi được, qua hai ngày nữa đi, trước viết xong một đoạn chuyện xưa ở đây đã

37. Chương 38: Cổ Nhân

Một cuộc âm mưu bất ngờ xảy ra khiến Quân Mẫn Tâm mất đi trượng phu ngay trong đêm tân hôn, trở thành một tiểu quả phụ danh xưng kỳ thực.

Chuyện tình đã qua một tháng nhưng Quân Mẫn Tâm không có một ngày an tâm, chờ đến khi địa vị của Tô Cát Mục Lạc hoàn toàn vững chắc, e rằng nàng không thể dùng Tĩnh quốc để kiềm chế hần nữa. Dù sao thì nước xa cũng không cứu được lửa gần.

Nhưng điều chân chính khiến Quân Mẫn Tâm ăn không ngon ngủ không yên chính là phong tục quý dị “Em trai lấy vợ của anh trai, con trai lấy vợ của cha”* của Tây Vực! Muốn nàng tái giá với kẻ giết huynh soán vị, độc như rắn rết như Mục Lạc thì nàng thà chết còn hơn! (Câu đấy đây ạ , trong convert là “đệ tục huynh tẩu, tử kế phụ thê”, mình k biết edit như nào cho cổ đại mà vẫn hay nên edit như vậy)

Vì trốn tránh số mạng nực cười này, Quân Mẫn Tâm tuyên bố với các quan lại quý tộc rằng: Bản thân vì trượng phu thủ tiết ba năm, nếu Mục Lạc muốn tái giá cũng phải ba năm sau mới nói tiếp được. Không ngờ ý kiến này lại được đa số người ủng hộ.

Tô Cát Mục Lạc ngược lại là một bộ dáng không sao cả, cười như không cười nói với nàng: “Ta cũng muốn xem xem người có thể giữ trò gì!”

Trần Tịch không đành lòng nhìn Quân Mẫn Tâm tâm sự nặng nề, thần sắc giống như chim sợ cành cong, từng âm thầm nói với nàng: “Mẫn Nhi, ta đưa nàng đi, chạy trốn tới một nơi không ai có thể tìm thấy, dù sao cũng dễ chịu hơn nàng ở chỗ này chịu khổ...”

Quân Mẫn Tâm chỉ cười: Bọn họ đều là người có khát vọng, sao có thể thật sự buông bỏ tam thiên hồng trần. (Chỗ này là chị nghĩ trong đầu, chứ k phải nói với Trần Tịch như vậy)

Thật ra thì không phải không biết, không phải không hiểu, chỉ là... Không cam lòng.

Trần Tịch ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, đôi mắt nhiễm bóng đêm thâm trầm: “Ta cảm thấy bản thân mình thật vô dụng. Chuyện gì cũng không làm được, cái gì cũng...”

Đáp lại hần là một bàn tay nhỏ bé lặng lẽ nắm chặt bàn tay lộ rõ những khớp xương của hần. Trần Tịch ngẩn ra, ngay sau đó trở tay nắm chặt tay nàng trong lòng bàn tay mình, mười ngón tay nắm chặt.

Hai người lẳng lặng ngồi, câu được câu không nhẹ giọng nói chuyện. Đến khi trăng lên đến đỉnh đầu, Quân Mẫn Tâm không thể không trở về tẩm cung nếu không sẽ làm cho người khác sinh nghi.

Trần Tịch vội nói: “Ta đưa nàng về.”

Quân Mẫn Tâm thấy tẩm cung cũng không xa lại sợ mình thường xuyên ở một chỗ cùng Trần Tịch sẽ làm Tô Cát Mục Lạc bắt được nhược điểm, liền cự tuyệt: “Đường không xa, tự ta trở về được. Tô Cát Mục Lạc xảo trá ác độc, A Tịch cẩn thận một chút.”

“Ta biết.” Trần Tịch gật đầu một cái, lại hỏi: “Tô Cát Vương ban thưởng cho nàng hai olthị nữ, có thể tin tưởng chứ?”

Nô Y và A Cát Khả Khả?

Lần trước Mục Lạc giết Tô Cát Vương, nàng nghe thấy hai nàng ấy thét chói tai ở bên ngoài, vốn tưởng rằng chết chắc, kết quả chỉ có chút ngoại thương. Nghe nói Tô Cát Vương chết rồi, hai nàng ấy ôm Quân Mẫn Tâm khóc cả ngày, đến nay chỉ cần nhắc tới chuyện này là sẽ không nhịn được lặn lẽ lau nước mắt, có thể thấy được là người trung thành có tình có nghĩa. Tay chân cũng chịu khó làm việc, nhất là A Cát Khả Khả, thỉnh thoảng có thể chộc cho Quân Mẫn Tâm thư giãn.

“Mặc dù không đến mức chân thành đối xử với nhau nhưng cũng là người có lòng trung thành. Dù sao Tô Cát Vương chọn người cho ta cũng không phải là mật thám, A Tịch yên tâm.” Quân Mẫn Tâm quần quần sợi tóc dài buông trước ngực, cười trấn an hẳn: “Lại nói, không phải bên cạnh ta còn có hai nha đầu Mộc Cẩn và Tiểu Cửu là nha hoàn cận thân sao, vô cùng chu toàn.”

Thỉnh thoảng hai người gặp mặt, giống như có chuyện nói không hết, nói không xong tâm tư. Lúc này lại hàn huyên một lúc mới phát hiện đêm đã muộn, thật sự không thể trì hoãn được nữa. Vì vậy liền lưu luyến nói tạm biệt rồi mới trở về nơi ở của mỗi người.

Kể từ sau khi đến Tây Vực, Quân Mẫn Tâm vẫn luôn cảm thấy mình xử lý mọi chuyện trong trạng thái bị động. Khi đối mặt với nguy cơ và nguy hiểm theo nhau tới nàng chỉ có thể tâm lực mệt mỏi mà ứng phó, không thể thay đổi và chi phối số mạng của chính mình.

Muốn kiên cường hơn một chút, chuyển bị động thành chủ động, kiên cường tới mức có thể thay đổi số mạng, làm chủ cuộc sống của chính mình.

Quân Mẫn Tâm rơi vào trầm tư đi qua một đoạn hành lang dài, hoàn toàn không cảm thấy xung quanh có cái gì khác thường... Bỗng nhiên, trong bóng tối một bóng đen lao ra từ khúc quanh, cánh tay dài duỗi một cái liền bịt chặt miệng nàng, kéo nàng vào khúc quanh!

Đầu óc nhất thời trống rỗng qua đi, Quân Mẫn Tâm bắt đầu giãy giụa “ưm ưm”. Bóng đen sau lưng siết chặt tay lại thêm một chút, một giọng nói trầm thấp quen thuộc truyền tới:

“Đừng kêu, là ta.”

Lạc Trường An??! Hẳn lại tới làm gì!

Quân Mẫn Tâm ngừng giãy giụa, Lạc Trường An thấy nàng không kêu nữa mới chậm rãi buông tay đang che miệng nàng ra. Quân Mẫn Tâm giờ tay xoa xoa môi, một bụng nghi ngờ xoay người nhìn chằm chằm Lạc Trường An.

Trong bóng tối, nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hắn, chỉ có đôi mắt đen trắng rõ ràng loé ra chút ánh sáng không rõ là gì. Thấy Quân Mẫn Tâm không chút cổ kị quan sát mình, Lạc Trường An cảm thấy có chút co quắp mất tự nhiên, xoay mặt không dám nhìn thẳng nàng.

Nhất thời Quân Mẫn Tâm cảm thấy buồn cười: Lạc Trường An sợ hãi. Cửu Vương Gia kiệt ngạo, ngang ngạnh không ai bì nổi, vậy mà thấy mình lại sợ hãi, chột dạ sao?

Hai người cùng trầm mặc không nói, Quân Mẫn Tâm càng thêm nghi ngờ: Người này đuổi theo mình đến tận Tây Vực, nửa đêm lén vào Vương cung bắt được mình lại không mở miệng nói chuyện, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Cuối cùng, vẫn là Quân Mẫn Tâm mở miệng trước: “Cửu Vương Gia mạo hiểm tới đây là có chuyện gì?”

Ánh mắt Lạc Trường An loé lên, hạ quyết tâm nói: “Hiện tại cạnh nàng chỉ còn nguy cơ tứ phía, Tây Vực này không thể ở lại nữa, theo ta đi.”

Lại là câu nói này!!

Quân Mẫn Tâm lạnh lạnh cười một tiếng, mười ngón tay vân vê hạt trân châu tô điểm trên váy dài, thờ ơ nói: “Đất trong thiên hạ đều là của vua*, Cửu Vương Gia muốn đưa ta đi như thế nào đây?” (Ý nói đâu cũng có vua ý à)

Lạc Trường An dựa người trên tường, trầm mặc trong chốc lát, nói: “Nàng đi theo ta... Ta nuôi nàng.”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, sau đó giống như nghe được chuyện cười buồn cười nhất thiên hạ, ôm bụng cười đến gãy lưng, mãi đến khi khoé mắt xuất hiện giọt nước nàng mới không dấu vết lau nó đi, đỡ tường chậm rãi đứng dậy, giống như đùa cợt liếc Lạc Trường An:

“Cửu Vương Gia, ngài lấy đâu ra tự tin cho rằng ta sẽ đi cùng ngài? Như thế nào, chỉ vì để có đủ sức mạnh chống lại Hoàng đế ca ca của người cho nên liên tục không bỏ qua ột tiểu quả phụ là ta đây?”

Toàn thân Lạc Trường An cứng đờ, dường như không ngờ rằng người luôn dịu dàng như Quân Mẫn Tâm có thể nói ra lời nói giễu cợt bén nhọn đến vậy, ánh sáng trong đôi mắt lập tức nhạt dần. Nam nhân cuồng ngạo không ai bì nổi, lúc này sắc mặt chật vật đến thảm thương. Hắn bẻ gãy kiếm, môi mỏng khép mở vài lần, không lưu loát nói:

“Không phải như vậy, Mẫn Tâm, hiện tại không phải như vậy nữa rồi... Ta chỉ muốn văn hồi.”

Văn hồi?

“Lạc Trường An, người thay đổi rồi.” Quân Mẫn Tâm trầm ngâm trong chốc lát, bỗng nhiên nói.

Nghe nói lần trước trên chiến trường hắn bị trúng tên ngã khỏi ngựa, suýt nữa mất mạng, như thế nào sau khi thương thế lành lạnh lại giống như trở thành người khác. Không nói đến khí chất hay lời nói, tất cả đều bớt đi vài phần kiêu ngạo và tài năng của một thiếu niên quý tộc, nhiều thêm một phần thành thực từng trải và bình tĩnh... Càng đáng sợ hơn là, hai lần hắn ta đến tìm nàng đều dùng ánh mắt thâm sâu và phức tạp nhìn nàng.

Sắc mặt Lạc Trường An khẽ thay đổi, hắn hít sâu một hơi nói: “Nàng cho rằng tại đêm tân hôn của nàng, việc Tô Cát Mục Lạc soạn vị chỉ là một sự trùng hợp thôi sao? Là chủ ý của hoàng huynh.”

Quân Mẫn Tâm vốn định xoay người rời đi, nghe thấy vậy nàng chợt ngừng bước chân.

Lạc Trường An tiếp tục nói: “Tô Cát Mục Lạc đã sớm bắt tay với hoàng huynh, lấy cớ hoà thân để ngăn chặn Tô Cát Vương, để Mục Lạc có thể thực hiện mưu đồ bí mật soạn vị. Điều kiện tương ứng là, Mục Lạc phải thay hoàng huynh diệt trừ nàng, như thế không những có thể chèn ép Tĩnh Vương mà còn có thể gây nên mâu thuẫn giữa hai nước Tĩnh, Hồ, hoàng huynh ở giữa trãi cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi... Ta không biết nàng dùng cách gì để Mục Lạc tạm thời giữ lại tính mạng cho nàng, nhưng chung quy vẫn không phải kế hoạch lâu dài.

“Ta biết.”

Quân Mẫn Tâm thở dài một tiếng, quay đầu lạnh lùng nói: “Về sau Cửu Vương Gia không nên tới tìm ta nữa, ta sẽ không đi cùng ngài. Quân Mẫn Tâm đã chết... Âm mưu cũng tốt, nguy cơ cũng được, ta không ngại sống để những người hi vọng ta chết nhìn thấy sự miệt thị của ta. Ta – Trường Phong Công chúa vẫn có thể thuận buồm xuôi gió lẫn lộn ở Tây Vực!”

Nói năng hùng hồn giống như ngọc rơi.

Dứt lời, Quân Mẫn Tâm quả quyết xoay người rời đi, bước từng bước ra khỏi bóng tối, đi vào một mảnh tịch mịch, ánh sáng leo lét.

Lạc Trường An vô ý

thức vươn tay, dường như muốn lưu giữ lại bóng dáng mảnh khảnh kia, nhưng cuối cùng chỉ là phí công vô ích. Yết hầu hắn run run, không có dũng khí nói một từ giữ lại.

Ai bảo kiếp trước mình phụ nàng ấy...

“A, tất cả đều là tự tìm!” Trong bóng tối vang lên tiếng cười của hắn, giống như chim đỗ quyên gáy, từng chữ bi thương.

Ngày hôm sau, Quân Mẫn Tâm gặp được Công chúa Kim Na của Tô Cát quốc, nữ nhân mỹ lệ được tôn xưng là “Mặt trời của Tây Vực.”

Quân Mẫn Tâm một thân váy dài đỏ thắm thắt eo, mái tóc đen mềm buộc thành hai búi tóc thả trước ngực, nút cài nơi cổ áo điểm trâm châu, tay áo hẹp thêu hoa văn tối màu làm nổi bật cổ tay trắng như tuyết, làn

váy dài đến bắp chân tựa như hồng liên tràn ra, dưới chân đi một đôi giày nhỏ da hươu, gương mặt xinh đẹp, toàn thân tỏa mát ra một cỗ hương thơm ngọt ngào của thiếu nữ.

Sắc trời nắng ráo, sáng sủa. Nàng mang theo Mộc Cẩn, Tiểu Cửu, Nô Y và Khả Khả cùng mấy thị nữ thiếp thân đi dạo trong cung, đây là tự do duy nhất Mộc Lạc cho nàng.

Đến một chỗ đất gạch nhấp nhô dưới vách tường, đột nhiên nàng thấy Mộc Lạc đang tranh chấp gì đó với một thiếu nữ cao gầy. Thấy có người đến, Mộc Lạc ngậm miệng, ánh mắt lướt qua nữ nhân kia nhìn đoàn người Quân Mẫn Tâm, khoe miệng dần dâng lên nụ cười nhạt không rõ ý tứ.

Nữ nhân kia cũng xoay đầu lại. Gương mặt cô gái không xem là vô cùng tinh xảo mỹ lệ, nhưng toàn thân tỏa mát ra một loại ánh sáng chói mắt, mái tóc dài mềm mại màu vàng kim rực rỡ như ánh mặt trời được buộc cao sau ót thành đuôi ngựa, trước trán là trang sức bằng ngọc san hô, bản lĩnh nổi bật thành thực, có lỗi có lỗi, cũng mặc váy dài hẹp đi giày, bên hông thắt một dây vải, ăn mặc như nam tử. Nhìn thấy Quân Mẫn Tâm, trong đôi mắt màu vàng của nàng ta thoáng qua vẻ kinh ngạc, hướng về phía nàng lầu bầu một câu Hồ nữ.

Nô Y ở sau lưng ghé vào bên tai Quân Mẫn Tâm nhỏ giọng phiên dịch: “Đây chính là thân muội muội của Tô Cát Vương, Công chúa Kim Na. Mới nãy nàng hỏi người có phải là thê tử Trung Nguyên của đại ca hay không.”

Quân Mẫn Tâm khẽ vén váy, chào Kim Na theo lễ tiết của Tây Vực. Kim Na sáng tỏ cười một tiếng một tay áp lên ngực trái đáp lễ, sau đó xoay người, lớn tiếng trách cứ Mộc Lạc nay đã là quốc vương chuyện gì đó.

Quân Mẫn Tâm mặt không đổi sắc nhưng trong bụng lại rất kinh ngạc: Không ngờ thân phận vị Công chúa này lại tôn quý đến vậy, ngay cả tân quốc vương cũng dám trách mắng, hơn nữa Mộc Lạc lại chỉ chịu đựng bất mãn của nàng ta, vẫn chưa tức giận hay phủ nhận, hiển nhiên hết sức kiêng kỵ nàng ta.

Nếu mình có thể lung lạc Công chúa Kim Na, được nàng ta tin tưởng và ủng hộ chắc hẳn mình cũng không cần phải lo lắng đề phòng qua ngày nữa!

Nghĩ vậy, Quân Mẫn Tâm nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi Nô Y: “Công chúa Kim Na và Mộc Lạc Vương đang ồn ào chuyện gì?”

Nô Y nghiêng tai nghe một chút, thận trọng nói: “Là vì chuyện Mộc Lạc Vương ám sát đại ca của nàng.... Công chúa cho rằng Mộc Lạc Vương dùng thủ đoạn dâm hèn mới đoạt được vương vị, hành động ti tiện bỉ ổi, không phải là việc anh hùng làm.”

Quân Mẫn Tâm gật đầu: Tô Cát Vương là thân ca ca của Kim Na, Kim Na lại kiêu dũng thiện chiến, phải chăng hiện tại nàng ta mang lòng cừu hận với Mộc Lạc, muốn báo thù thay ca ca? Nếu quả thật như vậy, Kim Na nhất định có thể trở thành đồng minh của nàng... Việc này cần suy nghĩ kỹ hơn, hoặc là nhanh chóng bàn bạc với A Tịch rồi mới quyết định.

Đang suy nghĩ, vừa ngẩng đầu thì thấy Trần Tịch mang theo mấy lão công tượng - của hồi môn mang tới từ Trung Nguyên đang đứng ở trên tường chỉ chỉ gì đó.

“A Tịch!” Quân Mẫn Tâm vẫy vẫy tay với hắn, bóng dáng thiếu niên ở đại mặc được ánh nắng mặt trời chiếu rọi chói mắt khác thường.

Trần Tịch nghiêng đầu liền nhìn thấy nàng, hai chân điểm nhẹ một cái nhẹ nhàng nhảy xuống đầu tường, vuốt mồ hôi rịn ra trên mặt, đang há miệng định nói gì bỗng nghe thấy thiếu nữ tóc vàng trước mặt thét lên một tiếng kinh hãi:

“A Dã Na!”

Một cái tên gần như bị lãng quên, tiếng gọi khiến Trần Tịch giật mình ngẩng đầu, sững sờ nhìn thiếu nữ đang có chút do dự. Bên hông Công chúa Kim Na đeo một thanh loan đao, nàng ta bước nhanh tới ngạc nhiên vui mừng nói:

“Đôi mắt màu xanh giống như bầu trời đêm, mái tóc xoắn đen xinh đẹp - A Dã Na, quả nhiên là chàng!”

Lần này Quân Mẫn Tâm cũng sưng sốt. Thiếu chút nữa nàng đã quên mất. Ban đầu Trần Tịch có một cái tên của người Hồ, gọi là A Dã Na.

38. Chương 39: Ngoại Truyện: Lạc Trường An

Nhân Đức, năm thứ sáu ngày hai mươi tám tháng mười hai, bão tuyết. Có người nói rằng Cửu Vương Gia của Đại Khương kết bè kết phái, lòng lang dạ thú, đố kỵ với vua, bị Cửu Tướng quân áp giải hồi kinh theo mệnh lệnh. Cửu Vương Gia dong binh ngược lại, yếu không địch lại mạnh nên bị đánh bại, lui về Lạc Hà cốc. Tĩnh Vương Quân Tuyết Lâu hận hấn năm đó bắn chết thân nữ của mình, lệnh Đại Tướng quân Quân Nhân đánh phá ngoài cốc. Hai quân Tĩnh Khương ở hai mặt đánh gọng kìm, Cửu Vương Gia hai mặt thụ địch, doanh* hạ tướng sĩ chết mười phần. (Doanh: Cứ 500 quân gọi là một doanh – Theo Thiều Chửu.)

Vương Gia làm chó cùng rứt giậu*, mất hết hy vọng, mất hết người thân, bị vây giết tới mép vách núi đen, ngựa mất lên trời cười to mấy tiếng sau đó rơi xuống vách núi bỏ mạng, năm ấy Vương Gia gần hai mươi tư tuổi. Trong ngực chỉ ôm một thanh tỳ bà đỏ như máu! Ô hô thương thay! - Khương sử - Cửu Vương Gia chi loạn (Chó cùng rứt giậu: ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.)

Màu sắc của thanh tỳ bà trong ngực khiến người khác nhìn thấy mà hoảng. Giống ba năm trước, máu tươi thấm ướt giá y của nàng...

Ta nói ta thích nghe nàng gảy tỳ bà, khúc đẹp, người càng đẹp hơn. Nàng luôn cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt ta, nghe ta nói vậy, nàng vô ý thức đưa tay che mặt, dường như muốn xua đi một mảnh đỏ bùng bùng kia, đôi mắt như giọt mực ánh lên từng vòng từng vòng sóng gợn, mênh mông, dịu dàng.

“Như thế nào?” Nàng lấy dũng khí phô ra thanh tỳ bà quý giá nhất của mình, sau đó liền rời tầm mắt, chỉ thỉnh thoảng dùng khoe mắt liếc ta.

“Xúc mục kinh tâm, chất lượng không tệ.” Ta thờ ơ liếc một cái, vẻ mặt kêu ngạo. (Xúc mục kinh tâm: Nhìn thấy mà hoảng.)

Dường như nàng cảm nhận được giọng điệu lạnh lạnh của ta, thanh âm vốn đã nhỏ càng trở nên yếu ớt, giống như vừa chạm vào liền vỡ vụn. Nàng đỏ mặt mất tự nhiên nói: “Đúng vậy, màu sắc đỏ thắm như máu, thật giống chim quyên gáy máu* cuối mùa xuân.” (Có câu thơ nói về chim quyên như này ạ: thương cho con cuộc giữa trời,

dẫu kêu ra máu có người nào nghe.)

Chim quyên... Đúng rồi, năm ấy khi nàng ngã xuống sau mũi tên của ta thì cũng là lúc chim quyên cất tiếng than ngày xuân. Tử Quy Tử Quy*, nhiều tiếng khóc ra máu, từng khúc đoạn trường ngưng kết thành tang thương trong lòng ta quanh năm không dứt. (Tử Quy: Chim đỏ quyên còn gọi là tử quy, chim cuốc, đa đa,...)

Trong khoảnh khắc mũi tên ghim vào lồng ngực nàng, ta thấy nàng mở to hai mắt vô lực ngã xuống, máu tươi nhuộm thành một vùng hoa đỏ quyên đỏ thắm, màu đỏ càng thê thảm hơn thanh tỳ bà kia của nàng... Toàn thân ta phát run, trong phút chốc đó dường như linh hồn ta rời khỏi thân thể. Mũi tên kia giống như ghim vào ngực ta, làm tim ta bị thương, đau đến không cách nào hô hấp, đau đến tê tâm.

Ta hồi hận.

Năm đó bệnh tình của phụ hoàng nguy kịch, âm thanh của người khàn khàn yếu ớt nói với ta: “Trường An, ta biết con oán trầm, con là đứa bé trầm sùng ái nhất nhưng trầm lại truyền ngôi vị Hoàng đế cho nhị ca của con, trầm biết con không cam lòng.”

Ta cúi thấp đầu quỳ trước mặt người, không nói được lời nào. Phụ hoàng thở dài nói: “Nhưng chính bởi vì trầm thích con nhất nên mới không muốn con đi lên ngôi vị Hoàng đế! Trầm đăng cơ hơn ba mươi năm,

chưa từng thoải mái lấy một ngày. Huống hồ, tính tình con ngay thẳng, tâm cao khí ngạo, không khôn khéo như nhị ca con, ngồi ở vị trí này là phải chịu thiệt thòi.”

Dứt lời, phụ hoàng ho khan mãnh liệt. Ta giúp người dễ thở, đè nén ghen tỵ và không cam lòng trong nội tâm: “Phụ hoàng an tâm, nhi thần đều hiểu.”

“Không, con không cần hiểu.” Đôi mắt sắc bén của phụ thân đã sớm nhìn thấu tất cả ý định của ta, ông nhìn ta thật lâu thật lâu rồi mới nói: “Nếu như con thật thích Tiểu Công chúa của Quân gia, vậy thì trăm chỉ hôn cho con, nhân lúc trăm chưa chết.”

Khi đó, ta cự tuyệt.

Có lẽ bởi vì tuổi trẻ cậy mạnh, cố chấp không chịu thừa nhận. Ta cho rằng ta không hề thích loại nữ nhân hèn mọn và mềm yếu như vậy, ta cho rằng nếu lập gia thất với nàng cũng chỉ vì muốn lấy được sự ủng hộ của Tĩnh Vương... Cho đến khoảnh khắc kia khi nàng chết đi, không còn hi vọng gì nữa ta mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Đều nói Quân gia sinh mỹ nhân, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.” Thì ra thật sự đã động lòng.

“Ta thích nghe nàng gảy tỳ bà, khúc đẹp, người càng đẹp hơn.” Thì ra đã sớm không cách nào thoát khỏi.

“Mẫn Tâm, nàng có nguyện ý gả cho Bổn vương?” Thì ra mấy năm chia lìa trong hư tình giả ý này cũng xen thêm vài phần chân tình...

Khi ta nghe được tin tức, chạy tới Lạc Hà cốc, nghênh đón ta không phải nàng cùng với khuôn mặt xinh đẹp. Ta chỉ thấy thi thể đầy đất, toàn cảnh đều là máu đỏ. Ta bắt đầu kinh hoảng, cuối cùng cũng hiểu rõ tại sao hoàng huynh có thể sẵn sàng khoái chỉ hôn cho ta, thì ra là như vậy, thì ra là như vậy!!!

Cuối cùng hắn vẫn không chịu bỏ qua cho ta. Hắn muốn nàng chết trước mắt ta, dùng phương thức khuất nhục nhất cắt đứt hi vọng của ta, cho ta đả kích lớn nhất...

Cừu Sơ Chiêu dẫn theo rất nhiều người ngựa mai phục ở Lạc Hà cốc, ta một người một ngựa sao có thể đánh thắng? Ta mở to đôi mắt đỏ ngầu, cắn răng run rẩy, bên tai truyền tới tiếng la thê thảm tuyệt vọng của nàng, tê tâm liệt phế.

Nàng nói, Trường An cứu ta! Ta là Mẫn Nhi, là tân nương của chàng!

Một khắc kia, ta thật thống hận hoàng huynh! Thống hận số mạng vô tình như vậy! Nhưng điều ta hận hơn chính là bản thân không thể làm gì.

Thật khuất nhục! Nữ nhân vốn nên gả cho mình giờ đây lại giã giụa dưới thân nam nhân khác, ý giận ngút trời và tuyệt vọng bao phủ toàn bộ lý trí của ta, bỗng nhiên ta giương cung lấp tên, ta chỉ muốn giải thoát, giải thoát cho nàng khỏi đồng bùn đất dơ bẩn này!

Trong giây phút nhắm thẳng đầu tiên vào ngực nàng, ta đau khổ đến mức không thể hô hấp.

Thay vì để nàng bị vũ nhục rồi chết đi thì không bằng để nàng chết được sạch sẽ... Ta nghĩ vậy.

Thật lâu sau này ta cũng từng nghĩ lại, nếu như hôm đó ta không giết nàng mà liều chết bảo vệ nàng, cuối cùng cùng chết với nàng tại Lạc Hà cốc... Cả đời của ta, kiếp sau có phải sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều hay không?

Nhưng khi đó ta khiếp đảm. Ta còn chưa chạm đến vinh quang của thiên hạ chí tôn, ta không muốn tất cả nỗ lực của mình đều trở thành dã tràng xe cát... Cho nên, ta không chết, cũng không thể cứu được nàng.

Ta chính là một nam nhân ích kỷ như vậy. Mà ba năm sau, ta phải trả giá cho tội nghiệt nặng nề.

Lạc Hà cốc. Đội nhân mã của Cừu Sơ Chiêu khiến ta lực bất tòng tâm, ai ngờ Tĩnh Vương cũng phái binh tấn công, thế phải báo mối thù nữ nhi. Hoạ vô đơn chí, ngày binh bại hôm đó, tuyết rơi thật nhiều, bay tán loạn trong không trung. Ta dẫm lên thi thể của quân địch và quân ta, leo từng bước một lên sườn đồi.

Tỳ bà trong ngực nhuộm máu tươi, dây đàn bị kết thành đồng lộ ra ánh sáng thê thảm.

Từ trước đến giờ số mạng vẫn luôn công bằng: Ba năm trước ta tự tay giết chết nàng ở nơi này, thì thể bị ném xuống vách đá. Mà hôm nay, ta cũng sắp bị giết chết ở đây, thì thể cũng sẽ rơi xuống vách đá. Giống như lời nguyện rửa không cách nào thoát khỏi...

Nghĩ vậy, ta lạnh lùng bật cười, càng cười càng lớn tiếng, cười đến khi trái tim đau đớn tựa dao cắt, cười đến khi khoé mắt xuất hiện nước mắt... Ta cầm bội kiếm vào trong tuyết, ôm di vật của nàng – thanh tỳ bà như máu, kiên quyết nhảy xuống vách núi.

“Cái mạng này, trả lại nàng...”

Ta thầm nghĩ vậy trong lúc rơi xuống. Gió tuyết thê lương đập vào mặt ta mang theo đau đớn lạnh lẽo như dao cắt. Ta khẽ mở mắt ra, trước mắt là một mảnh ánh sáng trắng xoá nhu hoà. Ta nghĩ đằng sau ánh sáng này hẳn là địa ngục.

Nghe nói trong một cái chớp mắt trước khi người ta chết đi, sinh mạng sẽ trải qua ngay trước mắt giống như đèn kéo quân, thì ra là thật. Trong sáng sáng trắng kia đều là những cái nhẩn mày, những nụ cười của nàng, bên tai vang lên tiếng đàn lượn lờ dưới mười ngón tay thon nhỏ của nàng. Thật kì lạ, sao trong một chớp mắt ngắn ngủi rơi vào đáy vực ta lại có thể suy nghĩ và nhớ lại nhiều chuyện như vậy, thời gian như bị kéo dài vô hạn.

Khi ta cho rằng bản thân sẽ trôi nổi giữa kẽ hở hư không này mãi mãi thì bỗng nghe thấy “phập” một tiếng trầm đục, sau khi thân thể trải qua một hồi đau đớn kịch liệt, ta mất đi ý thức.

Ta nghĩ rằng ta đã chết, Di ễn Đà n Lê Q ụy Đôn nhưng sao lại có thể cảm thấy đau đớn chân thực như thế này.

Đau quá, đau quá! Ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn nóng rực, toàn thân mệt mỏi rã rời như bị thiêu đốt...

“Vương Gia, ngài đã tỉnh rồi? Mũi tên kia cắm xuyên phổi, cần điều dưỡng thật tốt nếu không sẽ lưu lại di chứng.”

Tên? Sao ta lại trúng tên? Không phải ta nhảy xuống núi sao...

“Vương Gia, không thể đứng dậy! Vết thương lại bị vỡ, mau băng bó!”

Trước mắt ta biến thành màu đen, đầu đau muốn nứt. Ta cố gắng mở mắt, cổ họng khô khốc giống như chỉ cần há miệng sẽ phả ra khói: “Chuyện... Là thế nào??”

Một nam nhân trung niên ăn mặc như thái y nói: “Vương Gia không nhớ sao? Nửa tháng trước người dẫn binh giao chiến với người Hồ, vô ý trúng tên ngã ngựa, hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại.”

Một cận vệ trẻ tuổi tiến lên một bước nói: “Đúng rồi, ba ngày trước tiên hoàng đã băng hà, truyền ngôi cho Thái tử, phong Điện hạ là An Thân Vương. Tân hoàng nói Vương Gia đang bị trọng thương, miễn tể điện và tham bái tân hoàng.”

Tiên hoàng băng hà? Nhị ca lên ngôi?

Ta có chút mơ hồ hỏi: “Hôm nay là ngày tháng năm nào?”

“Hồi Vương Gia, Nhân Đức năm đầu, ngày hai mươi ba tháng bảy. Ngài hôn mê vền vền sáu ngày, trí nhớ có chút hỗn loạn là bình thường, qua một hai ngày nữa sẽ tốt hơn thôi.”

Không, không phải hôn mê sáu ngày! Mà là thời gian trôi ngược trọn vẹn sáu năm!

Lạc Trường An ta sống lại!!!

Là để chuộc tội sao? Là Thượng đế cho ta cơ hội gặp lại nàng lần nữa, dùng cả cuộc đời này để chuộc tội sao? Chuyện khiến ta ngày đêm bất rứt, hối hận đắng đắng sáu năm, có thể thay đổi sao???

Bên ngoài ồn ào, Di ễn Đôn Lê Q ụy Đôn ta thu lại suy nghĩ. Ta khó khăn nuốt tấc nghẹn trong cổ họng xuống, cố gắng khiến giọng nói trở nên bình thường: “Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào vậy?”

“Hồi Vương Gia, thủ lĩnh người Hồ - Tô Cát Vương tới hoà thân, hoàng thượng phong Tiểu Công chúa của Tĩnh quốc thành ‘Trường Phong Công chúa’ thay mặt Đại Khương hoà thân với Tô Cát Vương, vĩnh tu cật hảo, vì vậy trên triều đang reo mừng...”

Hắn còn nói gì đó nhưng ta không nghe thấy. Giống như sét đánh, ta không tin run giọng hỏi: “Người nào? Người nói... Công chúa hoà thân là ai?”

Hắn nhìn ta một cái kinh ngạc nói: “Là con gái một của Tĩnh Vương, tên Mẫn Tâm.”

Mẫn Tâm... Quân Mẫn Tâm!

* * *

Ta giục ngựa theo sau đội ngũ hoà thân cả ngày, không dám cách bọn họ quá gần. Vết thương cũ ở ngực mơ hồ truyền đến cảm giác đau đớn nhưng không sánh được một phần vạn đau đớn trong lòng ta! Ta cho rằng sống lại là trời cao cho ta một cơ hội làm lại từ đầu. Không ngờ sau khi tỉnh lại, tin tức đầu tiên nghe được lại là tin nàng sắp hoà thân lấy chồng phương xa.

Quả thực là sấm sét giữa trời quang! Ta nghĩ mãi không ra, không biết lịch sử đã xảy ra sai lầm ở chỗ nào, vì sao sau khi sống lại, Diễn Đàn Lê Quý Đôn mọi chuyện trong quá khứ và toàn bộ trí nhớ của kiếp trước lại khác nhau?

Suy nghĩ của ta đang không tập trung thì thấy đội ngũ phía trước bỗng nhiên dừng lại. Đại Tướng quân Tĩnh quốc ở cạnh xe của nàng nói gì đó, sau đó nàng vươn một cánh tay trắng mịn xóc màn xe lên, nhìn về phía ta bên này... Một phút kia, lòng của ta không khỏi căng thẳng, giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, tinh thần thấp thỏm như đang đợi ngày phán quyết cuối cùng.

Vừa chờ mong được nhìn thấy nàng, vừa sợ bị nàng nhận ra, cả người ta cứng ngắc, tay nắm chặt cương ngựa. Có trời mới biết, tại khoảnh khắc kia lòng của ta phức tạp đến nhường nào!

Song, nàng chỉ nhìn thoáng qua ta liền lắc đầu, buông rèm xuống, ngăn cách ánh mắt của ta. Ngực ần ần truyền đến cảm giác đau, vết thương lại nứt ra rồi sao? Ta che ngực trái đang đau đớn, ngồi trên lưng ngựa, không có dũng khí đi về phía trước một bước nào nữa...

Sau đó, ta liên lạc với mấy người cao thủ tâm phúc, cùng nhau ra roi thúc ngựa chạy tới Tô Cát quốc, ta muốn thừa dịp mang nàng đi trước khi nàng gả cho Tô Cát Vương.

Nhưng mà, nàng cự tuyệt.

Ngàn tính vạn tính lại không ngờ gặp mặt lần nữa lại là cảnh tượng lúng túng. Nàng thay đổi rất nhiều, trong phút chốc nàng nhìn thẳng mắt ta, đôi mắt đen như mực tựa một hồ sâu không thấy đáy, kiên nhẫn, kiên cường khiến ta không phản bác được. Khoé miệng nàng chứa đựng nụ cười mỉa mai, giọng nói châm biếm, dường như ta có ảo giác: Hình như nàng nhớ chuyện kiếp trước, nàng nhớ rõ rằng ta đã tự tay ban cho nàng một mũi tên, hình như nàng cực kỳ chán ghét ta.

Không lâu sau, nghe nói Tô Cát Vương bị giết, lòng ta nóng như bị lửa đốt, không biết nàng có an toàn hay không. Ta thề đời này sẽ bồi thường nàng thật tốt, sẽ không để nàng gặp nguy hiểm... Vì vậy, ta phí hết tâm tư tốn ba ngày ba đêm mới lên vào được Vương cung của Tô Cát quốc.

Nàng lại cự tuyệt ta lần nữa.

“Về sau Cửu Vương Gia không nên tới tìm ta nữa, ta sẽ không đi cùng ngài. Quân Mẫn Tâm đã chết... Âm mưu cũng tốt, nguy cơ cũng được, ta không ngại sống để mọi người thấy sự miệt thị của ta - những người hi vọng ta chết. Ta - Trường Phong Công chúa vẫn có thể thuận buồm xuôi gió lẫn lộn ở Tây Vực!”

Âm thanh của nàng còn lạnh hơn tuyết đọng vạn năm, nói năng khí phách mang theo tự tin và kiên quyết không hợp với vẻ bề ngoài của nàng. Dường như nàng thật sự nhớ chuyện của kiếp trước.

Ta chật vật rời đi. Một năm sau, ngày càng nghi ngờ, ta đến Lạc Hà cốc, muốn chứng nhận một chuyện...

Khi ta nhìn thấy phần mộ nhỏ nhỏ được dựng từ những hòn đá kia, ngón tay chạm đến hàng chữ nhỏ trên hòn đá, rốt cuộc ta cũng không chịu được nữa, đưa tay che mặt, nước mắt nghẹn ngào khóc!

Mộ cố nhân, mộ cố nhân... Nàng nhớ! Quả nhiên nàng nhớ chuyện của kiếp trước!

Trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc ta cũng hiểu rõ vì sao chuyện của kiếp này và trí nhớ trong kiếp trước lại có sự chênh lệch, vì sao nàng lại nhìn ta bằng ánh mắt lạnh lùng vô tình... Nàng sống lại trước ta, nàng cố gắng thay đổi tất cả! Nàng hận ta!

Thì ra trời cao để ta sống lại lần nữa không phải để chuộc tội, cũng không phải để có lại nàng... Mà là để sám hối!

Ta hiểu rằng ta đã mất nàng vĩnh viễn... Bởi vì tội nghiệt của kiếp trước nên ta phải dùng thời gian của cả đời này để sám hối với nàng!

Nước mắt cả đời dường như muốn chảy hết trong hôm nay. Mãi đến khi hoàng hôn ngã về phía tây, đến khi trăng lên đỉnh đầu ta mới chậm chạp khó khăn đứng dậy, trong nước mắt ta xây một phần mộ bên cạnh ngôi mộ kia, hai ngôi mộ sóng vai nhau, lạnh lẽo bi thương.

Lời cuối truyện: Có vài thứ mất đi chính là vĩnh viễn, có vài người quay lại chính là cả đời. Không phải cứ trẻ tuổi khinh cuồng là có thể cứu lại được toàn bộ, cũng không phải là sau khi trọng sinh sẽ có thể có lại tất cả lần nữa... Kỳ thực, vận mệnh liêu mạng muốn trở lại quỹ đạo ban đầu của nó, có lẽ cuộc sống bắt đầu lần nữa cũng không thể tiếp diễn theo suy nghĩ của người, mà là nhân quả tuần hoàn.

Tin tưởng số mạng ư? Dù sao ta cũng tin rồi.

Lời tác giả: Đăng ngoại truyện về Trường An lên

ừm, thật ra thì khi viết trong lòng có ngàn cơn sóng lớn, nhưng khi bắt đầu viết lại không viết được một phần vạn trong lòng... đành chịu, tôi đã gắng sức rồi, mặc dù viết tạm được.

Chương ngoại truyện này viết tại ngôi thứ nhất, thật ra thì một chương ngoại truyện không thể hoàn toàn viết ra suy nghĩ của Lạc Trường An cho nên trong chính văn viết sơ lược về một câu chuyện xưa. Nói thật, so với khách quan tỉnh táo, tôi cũng chưa từng đánh giá qua Lạc Trường An này*, tin rằng trong lòng bạn đọc đều đã có quyết định rồi.(Ý tác giả nói là LTA trong ngoại truyện.)

Vẫn là câu nói kia: vận mệnh liêu mạng muốn trở lại quỹ đạo ban đầu của nó, có lẽ cuộc sống bắt đầu lần nữa cũng không thể tiếp diễn theo suy nghĩ của người.

Tin tưởng số mạng ư? Dù sao ta cũng tin rồi.

39. Chương 40: Công Chúa Quyết Đấu.

Bên hông Công chúa Kim Na đeo một thanh loan đao, nàng ta bước nhanh tới vui mừng nói: “Đôi mắt màu xanh giống như bầu trời đêm, mái tóc xoắn đen xinh đẹp – A Dã Na, quả nhiên là chàng!”

Dứt lời, nữ nhân mỹ lệ có mái tóc dài màu vàng hưng phấn nhào tới, trao Trần Tịch một cái ôm nhiệt tình. Đôi mắt màu vàng hí thành vầng trăng khuyết, nàng ta thẳng thắn cười to nói:

“Tám năm không gặp, A Dã Na lớn lên trở thành một dũng sĩ anh tuấn rồi! Khi đó ta nghe nhị ca nói chàng bị người Hán bắt đi, báo hại ta lo lắng một trận. Như thế nào, những người Hán kia không làm khó chàng chứ?”

Sau khi Quân Mẫn Tâm nghe Nô Y phiên dịch không khỏi dở khóc dở cười: Rốt cuộc là ai khi dễ ai đây? Nếu không phải tiểu thúc cứu chàng ra từ tay thủ hạ của các người thì cho dù có mười A Tịch cũng bị giày vò chết rồi. Thật không biết vị Công chúa này lòng dạ ngay thẳng hay đầu óc thiếu gân...

Trần Tịch bị Kim Na gần như là ôm sát người khiến đôi tai có chút hồng, vội kéo ra khoảng cách giữa hai người, ôm quyền nói: “Hạ quan là người của đội ngũ hoà thân của Đại Tinh tên Trần Tịch, không phải A Dã Na, có lẽ Công chúa Kim Na nhận lầm người rồi.”

Mẫn Tâm biết Trần Tịch không muốn dính líu quan hệ với người Hồ nhưng không ngờ vị Công chúa Kim Na này lại không dễ đối phó, nàng ta có chút khó hiểu kinh hô nói: “Trí nhớ Kim Na ta rất tuyệt vời, cho dù là chuyện nhỏ nhặt bình thường nhất cũng chưa từng nhớ nhầm. Rõ ràng chàng chính là A Dã Na của ta, vì sao không chịu thừa nhận?”

Quân Mẫn Tâm bị đả kích bởi câu “A Dã Na của ta” của nàng ta, còn chưa kịp phục hồi tinh thần đã thấy Công chúa Kim Na duỗi một ngón tay chất vấn Trần Tịch: “Có phải chàng sợ Công chúa Trung Nguyên tức giận cho nên mới không dám thừa nhận phải không?”

Trần Tịch còn chưa đáp lại thì thấy Mục Lạc ở một bên đang xem kịch vui bỗng khoanh tay đi tới, cong môi nói: “Trước đây A Dã Na là người hầu của Kim Na, hiện tại trở thành thuộc hạ của Trường Phong Công chúa, vậy có chút khó xử rồi.” Dừng một chút, hấn híp đôi mắt màu phỉ thúy lại, ra vẻ đăm chiêu nói: “Không bằng, hai vị Công chúa phân cao thấp bằng phương thức của người Tây Vực chúng ta, quyết định xem A Dã Na thuộc về ai đi.”

Kim Na nói: “Nhị ca nói đúng, ta cũng đang có ý định này, Trường Phong Công chúa, ta phái ra ba vị dũng sĩ, ngài cũng phái ra ba vị để phân cao thấp, ba trận thắng hai, như thế nào?”

Sau khi nghe được phiên dịch, Quân Mẫn Tâm cũng không gấp không giận, không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ khẽ mỉm cười gật đầu nói: “Được!”

Không ngờ nàng có thể sẵn sàng khoái đáp ứng như vậy, Trần Tịch ngạc nhiên nói: “Mẫn Nhi!”

Quân Mẫn Tâm giơ tay lên ý bảo hấn không cần lo lắng, nói tiếp: “Chỉ là ta đồng ý trận quyết đấu này không phải vì muốn tranh đoạt với Công chúa Kim Na, hiện tại Trần Tịch là người tự do chứ không phải vật sở hữu của ta, chàng đi hay ở toàn bộ đều dựa vào quyết định của chàng. Sau khi quyết đấu, nếu Trần Tịch nguyện ở lại cạnh ta thì ở lại, nếu nguyện đi theo Công chúa Kim Na, ta cũng sẽ không ngăn cản, Công chúa Kim Na, ta muốn để cô hiểu rõ: Nếu như ta thua, vậy thì sẽ chỉ có tôn nghiêm của một mình ta thua, chứ không phải thua mất Trần Tịch.”

Sau khi hiểu rõ ý của nàng, Kim Na không khỏi có chút kính nể, nhìn Quân Mẫn Tâm từ trên xuống dưới thâm nghĩ: “Không ngờ Trường Phong Công chúa đáng người nhỏ nhắn mà lại có trí tuệ như vậy!”

Quân Mẫn Tâm cười nhạt: “Công chúa, Mục Lạc Vương, e rằng Bốn cung còn phải đưa ra ba điều quy ước.”

“Nói.” Mục Lạc hứng thú nhìn chằm chằm nàng, giống như rắn độc chuẩn bị vồ mồi.

Quân Mẫn Tâm nói: “Thứ nhất, trận quyết đấu này cố gắng hết mức không có người tử vong; thứ hai, trận quyết đấu này không liên quan tới lợi ích hai nước; thứ ba, ta hi vọng có thể tỷ thí công bằng trước mặt dân chúng.”

“Người lo lắng chúng ta giỡn trò sao?” Mục Lạc cười lạnh một tiếng, ha ha cười nói: “Hai điều sau đều tùy người. Chỉ là, điều thứ nhất ta không dám bảo đảm!”

Ba ngày sau, trên quảng trường ngoài cổng thành.

Tiếng người huyền náo, người người chen chúc nhau, muôn người đều đổ xô ra đường, bụi đất tung bay chỉ vì muốn tận mắt nhìn thấy dũng sĩ của Trung Nguyên và dũng sĩ Tây Vực tỷ thí.

Buổi trưa đánh trống, Diên Đàn Lê Quý Đôn trận tỷ thí bắt đầu. Trận đầu do Tướng quân độc nhãn của Công chúa Kim Na đấu với ảnh vệ Đoạn Thập Tam với công phu bậc nhất.

Đoạn Thập Tam sử dụng kiếm, còn Tướng quân độc nhãn dùng hai cây búa sắc bén nặng đến trăm cân, khi múa rìu kéo theo những tiếng gió vun vút, khiến người ta kinh hồn bạt vía! Hai người trên quảng trường đánh mấy chục hiệp, bỗng nghe một tiếng giòn vang, kiếm của Đoạn Thập Tam bị nam nhân độc nhãn chém thành hai khúc!

“Không ổn!” Trần Tịch khẽ biến sắc.

Quả nhiên, Đoạn Thập Tam không có vũ khí liền rơi vào tình thế bị động, bị buộc lùi về phía sau liên tục, cuối cùng, nam nhân độc nhãn bổ một đao vào ngực Thập Tam, trong phút chốc máu đỏ đầm đìa, Thập Tam rên lên một tiếng ngã xuống đất!

Quân Mẫn Tâm bỗng đứng lên, đôi mắt kinh sợ mạnh mẽ nhìn về phía Mục Lạc, quát um lên: “Không phải Mục Lạc Vương đã đáp ứng ta, quyết đấu không dồn người vào chỗ chết sao?!”

Mục Lạc liếc thiếu nữ bên cạnh đang nổi giận như một con dã thú nhỏ xinh đẹp, nâng ly rượu lên từ từ uống, thờ ơ nói: “Trên chiến trường sao có thể không có tử vong? Công chúa không nên ngạc nhiên, có bản lĩnh thì giết dũng sĩ của chúng ta để báo thù đi!”

Tỷ thí xuất hiện máu tươi khiến cả quốc gia kiêu dũng thiện chiến hoàn toàn sôi trào, trên quảng trường là một mảnh hô hào và tiếng hoan hô đinh tai nhức óc! Kim Na hả hê liếc Quân Mẫn Tâm một cái, sau đó dân chúng dùng Hồ ngữ hướng nam nhân độc nhãn hô: “Dũng sĩ Ba Khắc là người giỏi giang!”

Quân Mẫn Tâm nắm chặt hai tay thành quyền, đôi mắt đen nhánh đỏ ngầu, tức giận nghiêng đầu nói với một ảnh vệ phía sau: “Các người mau đưa Thập Tam tới chỗ Lý y sư, cứu sống Thập Tam bằng mọi cách!”

Trận thứ hai, so tài bắn cung.

Bên kia do Công chúa Kim Na tự mình ra trận, còn Quân Mẫn Tâm bên này bởi vì thua một trận cho nên trận này quyết không thể thất bại nữa. Vì an toàn, nàng để Trần Tịch tinh thông tài bắn cung lên trước nghênh chiến.

Trên quảng trường dựng lên hai tấm bia, Công chúa Kim Na cười một tiếng sáng sủa với Trần Tịch, không che giấu nhiệt huyết và coi trọng trong đáy mắt chút nào, cười nói: “A Dã Na, ta bắn trước!”

Dứt lời, nàng ta buông tay bắn tên, ngay giữa hồng tâm. Trần Tịch đứng im bất động, kéo căng dây cung thành hình trăng rằm, một mũi tên bắn tới cũng ngay giữa hồng tâm, mũi tên khẽ run.

Những lần bắn trước hai người đều không phân cao thấp, bỗng nhiên tấm bia của Trần Tịch bị gió thổi đổ ngã xuống đất, toàn trường một mảnh chấn động! Bọn thị vệ đang muốn tiến lên nâng bia ngấm dấy thì thấy Tô Cát Mục Lạc nâng tay ngăn bọn chúng lại, để mặc bia ngấm nằm trên mặt đất, rõ ràng là cố ý làm khó Trần Tịch!!!

Quân Mẫn Tâm âm thầm cắn răng: Hiện tại người khác là dao thớt, ta là cá thịt, rốt cuộc nàng cũng cảm nhận sâu sắc được sự khuất nhục và bị phản của kẻ ăn nhờ ở đậu! Kẻ yếu cũng chỉ có thể mặc người giẫm đạp, bị người đùa giỡn trong tay!

Trên quảng trường, một mảnh yên tĩnh lặng lẽ, mọi người đều mỗi mắt mong chờ xem Trần Tịch sẽ dùng cách gì để giải quyết khó khăn. Chỉ thấy Trần Tịch nhíu mày suy tư trong giây lát, sau đó giương cung cài tên lần nữa, ngắm đầu, đầu tiễn nhắm thẳng lên trời!

Mặt trời trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng chói mắt, từng giọt mồ hôi nhiễm màu vàng nhạt quanh co chảy xuống theo đường cong nơi chiếc cằm xinh đẹp của người thiếu niên, rơi xuống bụi bậm. Trần Tịch dùng tư thế Hậu Nghê bắn mặt trời, thả một mũi tên về phía bầu trời xanh thẳm sau đó cúi đầu đứng im, ánh mắt khoá tại cái bia trên mặt đất.

Trong lúc mọi người không rõ chân tướng thì mũi tên vừa bắn ra kia dưới tác dụng của trọng lực rơi thẳng từ trên bầu trời xuống, đầu mũi tên hướng xuống dưới, cắm thẳng vào hồng tâm của tấm bia vẫn nằm trên mặt đất.

Ngay giữa tâm!

Những người vây xem trên quảng trường hoan hô vang trời một hồi! Một mũi tên này thật sự quá đặc sắc! Ngay cả Mục Lạc cũng kinh ngạc ngồi dậy, gắt gao nhìn chăm chăm mũi tên rơi từ trên trời xuống cắm trên bia ngấm, không dám tin mở to mắt.

“A Dã Na, trận này chàng thắng!” Kim Na ném cung tên trong tay xuống, vái hấn một cái, cười nói: “Kim Na thua tâm phục khẩu phục!”

Một mũi tên này của Trần Tịch đã chinh phục trái tim của võ sĩ khắp thành.

Nghe dân chúng khắp thành vỗ tay hoan hô vì Trần Tịch, trong nháy mắt một loại cảm giác ám áp lấp đầy lồng ngực, kích thích Quân Mẫn Tâm nhiệt huyết sôi trào! Khi đôi mắt Trần Tịch cách đám người kiên định nhìn về phía nàng, nàng không nhịn được lên tiếng hô to: “A Tịch, ta kiêu ngạo vì chàng!”

Trận cuối cùng, D Đ L Q Đ tất cả đều ngoài dự liệu, Mục Lạc Vương tâm huyết dâng trào, chuẩn bị tự mình phân cao thấp với võ sĩ Trung Nguyên!

Quân Mẫn Tâm có chút luống cuống: Dao pháp của Mục Lạc nàng không thể không biết, một đao giết chết Tô Cát Vương kia vừa nhanh vừa mạnh! Chiêu thức nhanh nhẹn như vậy không thể không khiến nàng nghĩ tới một người – Cơ Linh!

Nếu có Cơ Linh ở đây thì thật tốt... Không, dù là Trần Tịch đối chiến với Mục Lạc Vương có lẽ vẫn có mấy phần thắng, nhưng Trần Tịch vừa mới đánh xong một trận, trận này tuyệt không thể ra sân nữa!

Nên làm thế nào? Nàng không muốn lại mất đi người thân bên cạnh nữa, phái người nào mới có thể đối kháng với Mục Lạc độc như rắn rết??

Đang lúc do dự, Tiểu Cửu và Lão Ngũ đồng thời ôm quyền nói: “Công chúa, thuộc hạ xin đi đánh một trận!”

Quân Mẫn Tâm đang cẩn thận định đoạt thì Mộc Cẩn bên cạnh đột nhiên tiến lên, trầm giọng nói: “Công chúa, để nô tỳ đi đi, nô tỳ nắm chắc mấy phần có thể đánh thắng hắn!”

“Người?!” Quân Mẫn Tâm thất kinh, ngàn tính vạn tính, tính thế nào cũng không thể tính đến lượt của Mộc Cẩn! Một nha hoàn tay trái gà không chặt như nàng ấy sao có thể thắng được Mục Lạc?!

Quân Mẫn Tâm cố gắng tìm ra mấy phần hài hước trên mặt Mộc Cẩn, nhưng khuôn mặt Mộc Cẩn vô cùng nghiêm nghị, không có chút dáng vẻ nào như đang đùa giỡn... Trần Tịch ở một bên nghe thấy Mộc Cẩn tự đề cử mình liền quay đầu lại nói với Quân Mẫn Tâm:

“Để nàng ấy đi đi! Xem ra lúc này chỉ có nàng ấy mới là người thích hợp nhất.”

Quân Mẫn Tâm nhìn Trần Tịch một chút, lại nhìn Mộc Cẩn một chút, rốt cuộc cắn răng gật đầu nói: “Mộc Cẩn, không cần miễn cưỡng, thua cũng không xấu hổ, đừng để bị thương...”

Mộc Cẩn mỉm cười một tiếng, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt: “Công chúa an tâm, thuộc hạ sẽ không làm nhục sứ mạng!” Dứt lời, nàng điểm mũi chân một cái, trong tiếng kinh hô của mọi người, nàng nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên giáo trường như một con yến tước.

Quân Mẫn Tâm ngây người, sững sờ hỏi Trần Tịch: “Nàng ấy, rốt cuộc nàng ấy là ai? Những năm gần đây ta không hề biết nàng ấy lợi hại như vậy!”

Trần Tịch mỉm cười nói: “Là người có võ công cao nhất, nhỏ tuổi nhất trong mười ba ảnh vệ, hành động bén nhạy, hiểu tuý cơ ứng biến. Nàng ấy xếp hạng thứ tư - Mộc Tiểu Tứ.”

Chợt nàng nhớ lại Tiểu Cửu từng nói với nàng: Trong nhóm ảnh vệ thì Tiểu Tứ là nhỏ tuổi nhất, tư chất cao nhất, được điều vào cung làm việc. Chẳng trách, phụ thân và tiểu thúc kiên quyết muốn Mộc Cẩn theo mình hoà thân lấy chồng phương xa...

Quân Mẫn Tâm chợt hiểu: Thì ra Mộc Cẩn chính là Tiểu Tứ! Uống phí nàng cận thân hầu hạ mình ba năm, vậy mà mình không hề hay biết!

Bên kia, Mục Lạc nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mộc Cẩn, giều cợt bằng tiếng Hán: “Bên cạnh Trường Phong Công chúa không còn ai nữa sao, sao lại phái một tiểu cung nữ tới ứng chiến? Cũng quá coi thường Bồn vương rồi!”

Mộc Cẩn vén váy áo vào bên hông, nghiêng người đứng, nghiêm nghị nói: “Công chúa dám phái ta lên trước ứng chiến, chẳng lẽ Đại Vương không dám nghênh chiến? Mục Lạc Vương, xin mời!”

Mục Lạc cười lạnh một tiếng, leng keng rút hai thanh loan bên hông ra chém về phía Mộc Cẩn.

Quân Mẫn Tâm kinh sợ run rẩy, lo lắng nghi hoặc nói: “Vì sao Mộc Cẩn không có vũ khí, có thể đối phó được không?”

Trần Tịch liếc nhìn nàng một cái, cười nhạt nói: “Dùng người thì không nên nghi ngờ, Mẫn Nhi không cần phải lo lắng. Đặc điểm lớn nhất của Tiểu Tứ chính là tuý cơ ứng biến, trong tâm có vũ khí trong tay liền không cần vũ khí, bất luận thứ gì tiện tay nhặt được nàng ấy đều có thể muốn sao được vậy!”

40. Chương 41: Tiểu Tứ Thắng Trận

Ở Tây Vực, người người đều nói về chuyện nam nữ tình thông cưỡi ngựa bắn cung, sùng bái vũ lực. Trận quyết đấu giữa võ sĩ Trung Nguyên và võ sĩ Tây Vực này, tất cả bọn họ đều nhiệt huyết sôi trào, cả quảng trường đều là một trận huyền ảo.

Trong giây phút Mộc Cẩn phi thân ra võ đài kia, nhất thời quảng trường đều yên tĩnh, sau đó giống như giọt nước rơi xuống chảo dầu sôi, bộc phát ra một hồi hoan hô càng nhiệt liệt hơn nữa, các nam nhân huyết sáo giờ loạn đao trong tay hô lớn:

“Ồ! Mộc Lạc Vương! Chinh phục nàng ấy! Chinh phục nàng ấy!”

Đao của Mộc Lạc rất nhanh, dưới ánh mặt trời lưỡi đao ánh ra ánh sáng lạnh chói mắt. Nhưng điều càng làm cho người khác ngạc nhiên hơn chính là chiêu thức của Mộc Cẩn!

Mộc Cẩn không dùng đao cũng không dùng kiếm, hai tay trống trơn song thân thể lại linh động mềm mại như nước, biến ảo nhiều dạng. Vòng tay trên cổ tay, bằng gấm bên hông, trâm cài giữa tóc, cát bụi dưới chân... Phàm là những thứ mắt có thể nhìn, tay có thể cầm, nắm nàng đều có thể lấy làm vũ khí để công, phòng.

Mộc Lạc nhanh và ngoan độc, Mộc Cẩn linh hoạt và nhanh nhạy, quả nhiên là ngang sức ngang tài, chiêu thức công phòng không chê vào đâu được!

Một đao của Mộc Lạc chém thẳng xuống đầu Mộc Cẩn, Diễn Đàn Lê Quý Đôn nàng nâng cổ tay lên đỡ, chỉ nghe một tiếng “keng” vang lên thanh thủy, lưỡi đao của Mộc Lạc cắm vào trong vòng đồng trên cổ tay của Mộc Cẩn một ít. Mộc Lạc khẽ hí đôi mắt bị ánh mặt trời nhuộm thành màu xanh lá, sau một khắc, thanh loan đao trong tay trái theo sát chém tới, Mộc Cẩn nhẹ nhàng né tránh, thân thể mềm mại như một cơn gió, sau đó, dưới chân nàng đá một cái, hất lên một tầng bụi đất thật dày về phía Mộc Lạc!

Bụi đất nồng nặc đánh thẳng vào mặt, Mộc Lạc dùng tay ngăn trở tầm mắt theo bản năng.

Chính là lúc này!!

Mộc Cẩn thấy hấn lộ ra sơ hở, lúc này không chút do dự rút trâm đồng tước*, xoay người bay vào trong bụi đất, dùng cây trâm dài nhọn đâm về phía nam nhân cao lớn thon dài! Một khắc kia, thời gian dường như bị kéo dài thâu chậm, trong mắt những người vây xem đều là thiếu nữ trên sân cùng mái tóc đen tản ra như ánh bình minh, vậy như phù dung nở rộ, cùng với đôi mắt rấn sắc bén như ẩn như hiện sau lớp bụi đất... (Trâm đồng tước: Trâm cài tóc hình chim tước làm bằng đồng.)

Quân Mẫn Tâm mở to mắt, tầm mắt không cách nào xuyên thấu tầng bụi đất. Dần dần, cát bụi tan hết, trên sân từ từ hiện ra hai người đã ngừng đấu.

Kết thúc sao? Ai thắng ai thua? Những người vây xem nín thở chờ đợi, toàn trường là một mảnh yên tĩnh trước bão táp.

Bụi mù tan hết, Di ễn Đà n Lê Q ụy Đô n mái tóc đang tung bay của Mộc Cẩn chậm rãi rơi xuống, giống như một con bướm đen nhẹ nhàng chậm rãi thu cánh lại. Nàng ngẩng đầu lên yên tĩnh nhìn thẳng Mộc Lạc, không vui không buồn, không kiêu ngạo không tự ti... Trâm đồng tước nhỏ dài trong tay đặt ngay động mạch cổ của Mộc Lạc Vương ngồng cuồng tự đại, đâm rách làn da màu lúa mạch của hắn, một tia máu đỏ thẫm uốn lượn chảy xuống theo cây trâm, nhỏ giọt xuống bụi bặm.

Mà loan đao trong tay Mộc Lạc cũng gác trên cần cổ mịn màng của Mộc Cẩn, hấn hơi đúng sức, lưỡi đao sắc bén lập tức cứa ra một vết máu đỏ nhàn nhạt.

Bọn họ duy trì tư thế như vậy, dùng vũ khí trong tay mình cảm thụ mạch đập của đối phương, ánh mắt trên không trung va chạm vào nhau, không ai thắng nhưng không người nào nhận thua, trên sàn đấu yên tĩnh chỉ nghe tiếng thở dốc dồn dập.

Bỗng bên dưới phát ra một trận hoan hô và huyết sáo đinh tai nhức óc. Cuối cùng Quân Mẫn Tâm cũng buông lỏng tinh thần khẩn trương, thở dài nhẹ nhõm, xoa xoa cái trán đã rịn ra một chút mồ hôi lấm bầm nói:

“Ngang tay sao? Thật tốt quá...”

Kim Na ở một bên ánh mắt phức tạp nhửu mày, nghiêm mặt nói: “Không, không phải ngang tay. Trước giờ nhị ca đánh đấu thắng đó không gì cản nổi, có thể chống lại huynh ấy ở khoảng cách gần như vậy cũng không có nhiều người, mà nữ nhân có thể làm huynh ấy chảy máu chỉ có người hôm nay... Nghiêm túc mà nói thì là tiểu thị nữ của người thắng.”

Nghe Trần Tịch phiên dịch, Quân Mẫn Tâm lại đưa ánh mắt về phía Mộc Cẩn đang đứng im nơi xa, không khỏi sinh lòng kính nể nàng ấy.

Gió thổi lên một luồng tóc đen mềm mại, dính vào trên đôi môi đầy đặn bởi vì thở dốc mà khe đóng mở của Mộc Cẩn. Đôi mắt Mộc Lặc chợt co rút lại, trong phút chốc vẻ mặt mất đi vẻ lạnh lùng hiem gập. Trong gió, mái tóc ngắn màu trắng thuần đan vào mái tóc đen mềm mại, chia lìa, quấn lấy mắt hai người.

Sau đó, Mộc Lặc thu đao vào vỏ, nâng tay đặt lên trâm đồng trên cổ sau đó chậm rãi trượt xuống, bàn tay to lớn nóng bỏng che phủ bàn tay nhỏ bé của Mộc Cẩn. Hắn cười hài hước với nàng một tiếng, sắc mặt Mộc Cẩn khẽ đổi, chậm rãi rời lỏng bàn tay đang nắm trâm đồng, kiên định rút ra từ trong tay hắn.

“Chưa từng có nữ nhân nào có thể khiến ta đổ máu, dã thú nhỏ xinh đẹp, người có ích hơn nàng Công chúa kia nhiều.” Mộc Lặc cười to một hồi không chút kiêng nể, lại nghiêng đầu nhìn qua trâm dài trong tay, trong nháy mắt đôi mắt màu xanh phỉ thúy kia trở nên tĩnh mịch. Hắn cong khoé môi lạnh bạc, nói với Mộc Cẩn: “Vật này ta nhận. Bồn vương muốn ngày đêm mang theo bên người, coi như đây là nỗi sỉ nhục của đất nước!”

Dứt lời, hắn cười lớn xoay người rời đi. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt âm lãnh màu xanh ánh lên ánh sáng loá mắt.

Trận chiến này làm cho danh tiếng Trung Nguyên trở nên vang dội. Ngoại trừ một số ít cực đoan si mê vô học thỉnh thoảng hạ “chiến thư” với nhóm ảnh vệ ra thì càng có nhiều người mang lòng sùng mộ đối với bọn họ. Coi như là vì họa có phúc đi, khoảng thời gian này cũng trôi qua an ổn, Mộc Lặc bên kia cũng đã lâu không thấy khiêu khích gây chuyện, chỉ có Kim Na thỉnh thoảng tới tìm Trần Tịch tán gẫu. Lúc mới bắt đầu, Mẫn Tâm cảm thấy có chút không vui, nhưng thấy Trần Tịch cũng không thân thiện với Kim Na, luôn duy trì cự ly nên có mối từ từ yên lòng.

Chuyện duy nhất khiến người ta đau lòng chính là dù mấy vị được sư đã cố gắng hết sức cũng không thể cứu sống Thập Tam. Ảnh vệ cao gầy trung thành trẻ tuổi, cuối cùng lại chết trên nơi đất khách trần đầy máu tanh và giết chóc.

Cái gì gọi là sống yên ổn liền nghĩ đến ngày gian nguy, lo sau tính trước? Kể từ sau khi chôn cất Thập Tam, Quân Mẫn Tâm vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để thay đổi cục diện từ bị động chuyển thành chủ động, tận lực bảo vệ mình và những người bên cạnh an toàn. Nàng vốn định lợi dụng chuyện Mộc Lặc giết Tô Cát Vương để lôi kéo Kim Na cùng đề phòng Mộc Lặc nhưng Trần Tịch lại nói cho nàng biết: Người Hồ sùng bái vũ lực và anh hùng, đối với máu mủ lại không quá để ý. Bất kể dùng phương pháp gì, chỉ cần có thể đánh bại người mạnh nhất là có thể thuận lý thành chương* trở thành tân quốc vương. Cho nên mặc dù Mộc Lặc dựa vào mưu trí và sức mạnh của mình giết chết Tô Cát Vương, Kim Na thân là muội muội nhưng cũng sẽ không báo thù cho ca ca. (Thuận lý thành chương: Hợp lẽ, lo-gic)

Nghe luật lệ ngang tàng bạo ngược của người Hồ, trong nháy mắt tâm Quân Mẫn Tâm lạnh đi nửa phần, chỉ có thể buồn bực tìm cách khác.

Ngày hôm sau, Kim Na lại đến tìm Trần Tịch nói chuyện như trước, theo sau nàng ta là một thiếu phụ trẻ tuổi chừng hai mươi tuổi, trong ngực ôm một tiểu nữ hài ước chừng hai tuổi.

Thiếu phụ kia một thân quần dài màu xanh lá, ống tay hẹp điểm xuyết một vòng lông thỏ màu trắng. Mái tóc xoắn màu đỏ để xoã, trước trán rủ xuống một hạt trân châu, đôi mắt màu lục, đôi môi đỏ mọng đầy

đạn, cảm rơi rụng, là một mỹ nhân. Quân Mẫn Tâm quan sát nàng ta, thấy trang phục nàng ta gọn gàng xinh đẹp liền biết thân phận người này tôn quý.

Nữ nhân kia cao ngạo liếc Quân Mẫn Tâm một cái, ôm đứa trẻ tìm một chỗ ngồi thoải mái ngồi xuống, sai Nô Y và Khả Khả mang rượu sữa* và đồ ăn ngon tới, dáng vẻ hoàn toàn như một nữ chủ nhân. Kim Na nhận lấy nữ oa từ trong lòng nàng ta, vừa trêu chọc vừa giới thiệu:

“Đây là phu nhân A Thập, trắc phi của Mục Lạc Vương và trưởng nữ Tiểu Công chúa Tát Lệ. Mấy tháng trước họ trở về nhà mẹ thăm người thân, hôm qua mới trở về nên Trường Phong Công chúa chưa từng gặp họ.” Sau khi quen thuộc, Kim Na liền gọi Quân Mẫn Tâm là “Trường Phong Công chúa”, không hề biết đây chỉ là phong hào của nàng chứ không phải tên thật.

Mỗi lần Quân Mẫn Tâm nghe nàng ta gọi mình là “Trường Phong” đều cảm thấy khắp người không thoải mái, mặc dù đã sửa nhiều lần nhưng Kim Na ngại “Mẫn Tâm” quá khó nói liền cứ gọi “Trường Phong” ới “Trường Phong” à vì vậy Quân Mẫn Tâm liền mặc kệ nàng ta.

Khiêm tốn lễ độ nhìn mỹ nhân tâm cao khí ngạo này một cái, Quân Mẫn Tâm gật đầu mỉm cười: Diễn Đàn Lê Quý Đôn “Phu nhân mạnh khoẻ.” Sau đó phân phó Mộc Cẩn: “Lấy chút bánh táo hôm nay mới làm để Tiểu Công chúa nếm thử một chút.”

Tiểu Công chúa Tát Lệ chưa từng ăn qua đồ ngọt của Trung Nguyên, trẻ nhỏ đối với những đồ vật mới mẻ luôn là yêu thích không buông tay, lập tức cầm bánh táo ăn vô cùng vui vẻ. Mộc Cẩn mỉm môi cười, lau sạch vụn bánh nơi khoé miệng thay bé, lại dứt bé trà sữa hương vị ngọt ngào.

Trắc phi A Thập lạnh lùng nhìn, đoạt lấy trà sữa ở trong tay Mộc Cẩn tự mình dứt cho nữ nhi, sau đó ngạo mạn liếc nhìn Quân Mẫn Tâm, lâu bầu một câu Hồ ngữ:

“Một nữ nhân thấp bé như vậy mà cũng muốn xưng là Vương Hậu? Đại Vương nghĩ như nào mà lại muốn tục cưới nàng* ta! Nữ nhân này có điểm nào tốt hơn ta? Hừ, chỉ sợ thị nữ Trung Nguyên tay chân cũng không sạch sẽ, đừng chạm vào nữ nhi của ta!”(Tục cưới: Ý ở đây là Mục Lạc cưới QMT đã có 1 đời chồng)

Trắc phi A Thập coi thường Công chúa Trung Nguyên là người tha hương, nghe không hiểu Hồ ngữ. Nàng ta không ngờ rằng khi Quân Mẫn Tâm còn nhỏ vẫn luôn theo phụ thân học qua mấy câu Hồ ngữ đơn giản, lại đến Tây Vực đã được vài tháng, chưa kể nàng đi theo Nô Y và Khả Khả học hành khổ luyện, bây giờ phần lớn Hồ ngữ nàng đều có thể hiểu và sử dụng được.

Nghe thấy lời oán trách bao hàm địch ý của trắc phi A Thập, nàng không khỏi cười khổ: Không biết nữ nhân này nghe bóng nói gió ở đâu chuyện Mục Lạc Vương muốn lấy mình làm Vương Hậu để củng cố thế lực hơn nữa, vì vậy vừa mới sáng sớm liền theo Kim Na chạy tới nơi này hạ mã uy với mình!

Chỉ là chuyện này cũng chẳng phải là tin đồn vô căn cứ, để ngừa vạn nhất, nàng phải tính toán bước tiếp theo mới được... Nàng cũng không muốn tái giá với nam nhân như bò cạp rắn rết kia!

Đảo mắt đã đến mùa đông. Ở Tây Vực, nhiệt độ trong ngày thực sự chênh lệch rất lớn, mùa đông giá lạnh khiến Quân Mẫn Tâm vốn đã sợ lạnh lại càng thêm khó khăn, trong phòng đốt lò lửa cả ngày, sàn nhà trải thảm lông cừu dày, ống tay áo và cổ áo cũng được thêu lông thú ấm áp, đầu đội mũ lông cáo hình quả dưa, chỉ có như vậy mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày.

“Mẫn Nhi, tin tức tốt!”

Trần Tịch sải bước đi vào cửa, trên người còn mang theo hơi lạnh của gió tuyết, trong đôi mắt màu xanh lam xuất hiện thần thái vui vẻ hiếm thấy. Quân Mẫn Tâm bị niềm sự vui vẻ của hắn, trong lòng tràn đầy mong chờ lập tức rời khỏi lò lửa chạy tới, vội vàng nói:

“Là phụ thân gửi thư tới sao? Như thế nào, mấy người tiểu thúc vẫn khoẻ chứ? Sau tết ta không thể đi tảo mộ mẫu thân, phụ thân không quên đi xem mẫu thân chứ? Bây giờ Kim Lan sao rồi, vẫn ở trong chùa khổ tu sao? Thẩm Lương Ca lại thắng quan rồi hả? Nàng ấy có đáp ứng ta trợ giúp phụ thân đưa Tĩnh quốc trở nên lớn mạnh hơn Khương quốc không...”

Muội loạt vấn đề khiến Quân Mẫn Tâm cõi bỏ vẻ ngoài lạnh nhạt chừng chặc thường ngày, nhiên thêm vài phần hoạt bát của người thiếu nữ. Nếu không phải trong lòng Trần Tịch hiểu rõ thì có ai ngờ nàng lại là

người tâm tư kín đáo đây, suy cho cùng cũng chỉ là một thiếu nữ mười sáu tuổi mà thôi.

Sau một loạt câu hỏi như đạn bắn liên hồi, Quân Mẫn Tâm mới phát hiện bàn tay Trần Tịch vì lạnh lẽo nên có chút xanh xao, liền vội vàng phân phó thị nữ: “Mộc Cẩn, mang miếng làm ấm tay của ta cho A Tịch! Khả Khả, nấu một ly rượu sữa tới đây!”

Dứt lời, nàng kéo Trần Tịch đến ngồi xếp bằng bên chậu than, sai Nô Y đóng cửa sổ thủy tinh khắc hoa lại, sau đó mới đến gần nhỏ giọng hỏi:

“A Tịch, rốt cuộc là tin tức tốt gì vậy?”

Trần Tịch giả vờ im lặng một hồi rồi mới dịu dàng cười nói: “Vừa mới nhận được mật thư, nói Vương Gia phái sứ thần tới đàm phán cùng Mục Lặc, tranh thủ đưa chúng ta trở về cố hương sớm. Hiện tại sứ thần đang trên đường tới đây, đại khái còn hơn mười ngày nữa mới đến.”

“Thật?!!”

Quân Mẫn Tâm mở to mắt, không thể tin kêu lên một tiếng: “Chúng ta còn có thể trở lại Tĩnh quốc sao?”

“Nha đầu ngốc, sao lại không thể?” Trần Tịch cưng chiều sờ sờ chiếc mũ lông chồn mềm mại ấm áp hình quả dưa của nàng, cười nói: “Tô Cát Vương đã mất rồi, hiện nay cơ cấu quan lại của Mục Lặc không ổn định vì vậy tuyệt không dám làm khó nàng. Nếu năm nay đàm phán không thành công, vậy thì đợi đến năm tới, ba năm tới, đợi đến khi Tĩnh quốc lớn mạnh hơn, Mục Lặc sẽ phải e ngại mà thả chúng ta trở về thôi.”

Quân Mẫn Tâm quần quần sợi tóc đen rũ xuống đầu vai, dựa vào ngực Trần Tịch cười khanh khách không ngừng. Mộc Cẩn mang rượu sữa nóng lên, cũng cười nói: “Công chúa, chúng ta cũng phải cố gắng mới được.”

“Đúng, chúng ta cũng phải cố gắng!” Tâm tình Quân Mẫn Tâm tốt, cười một hồi lại hỏi: “A Tịch, trong thư có nói trong triều phái vị đại thần nào tới đàm phán hay không?”

“Là Đại Tướng quân Quân Nhân, còn có Thẩm đại nhân Thẩm Lương Ca!”

41. Chương 42: Chương 42

42. Chương 43: Chưng Cát Rượu

Vào thu, chẳng mấy chốc Quân Mẫn Tâm tới Tây Vực đã được một năm.

Mùa này chính là mùa thu hoạch quả bồ đào, Quân Mẫn Tâm nghe nói khi Trần Tịch còn nhỏ đã từng theo mẹ học được cách chưng cất rượu bồ đào thơm ngọt và tinh khiết nên cũng muốn theo học một chút, tự tay cất vài hũ rượu. Ngày hôm đó thời tiết vừa đẹp, Quân Mẫn Tâm mang theo một nhóm ảnh vệ và thị nữ đi tới vườn bồ đào lớn nhất ở ngoại thành, bắt đầu hái bồ đào.

Vườn bồ đào này chính là sản nghiệp dưới tay Tam Vương tử A Bố, lúc này hắn đã chờ ở ngoại thành từ sớm, tự mình dạy Quân Mẫn Tâm cách phân biệt bồ đào tốt xấu. Nói thật, khi Quân Mẫn Tâm ở một chỗ cùng vị Vương tử này luôn có cảm giác không được thoải mái, vừa nhìn thấy đôi mắt màu xanh u buồn hèn yếu kia, dường như nàng thấy được kiếp trước hèn mọn của mình... Một loại cảm giác khó nói thành lời.

Thời tiết có chút nóng bức. Quân Mẫn Tâm vén ống tay áo kẹp thêm hoa lên tận cùi chỏ, hai búi tóc to dài được quấn lên trên đỉnh đầu, xách một giỏ bồ đào mới hái, trong suốt như hồng mã não* cho Nô Y, thuận đường hỏi Mộc Cẩn:

“A Tịch đâu, sao vẫn chưa tới?”

Mộc Cẩn phe phẩy cây quạt, giúp Quân Mẫn Tâm lau mồ hôi hột trên cằm, nói: “Nghe nói có một đầy tớ chạy trốn, Trần công tử đang truy đuổi, e rằng sẽ tới trễ một chút!”

Quân Mẫn Tâm gạt đầu, tiện tay lấy một chùm bồ đào, lột vỏ ăn. Sắc đỏ của quả bồ đào tôn lên đầu ngón tay mảnh khảnh, ónh nhuận như Dương Chi bạch ngọc*, A Bố nhìn có chút mất hồn.

Cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hấn, Quân Mẫn Tâm thả chùm bồ đào vào lại trong giỏ, lau miệng nói: “A Bố Điện hạ thật tài giỏi, nắm trong tay vườn bồ đào lớn như vậy. Chỉ nhìn những chùm bồ đào này thôi cũng thật khiến người khác hưng phấn!”

A Bố thu hồi tầm mắt, nhỏ giọng nói: “Trường Phong Công chúa quá khen! Từ nhỏ thân thể ta không bằng các ca ca, không thể ra chiến trường, cũng không thể bắt tù binh làm đầy tớ, đám thuộc hạ thì cứ như hoà thượng trong một gánh xiếc lớn, còn phải dựa vào đại ca ban thưởng...”

Dừng một chút, hấn khỏ sở cười một tiếng: “Ta rất vô dụng phải không? Ta biết, tất cả mọi người đều coi thường ta, đại ca rất chăm sóc ta, nhưng lúc huynh ấy chết, ngay cả dũng khí phản kháng ta cũng không có, cứ như vậy mà quy hàng nhị ca. Từ đó tất cả mọi người không ai nói chuyện với ta nữa. Nhưng Công chúa người, không những nói chuyện phiếm với ta, còn có thể cười với ta...”

Nói đến đây, trong mắt hấn mơ hồ có lệ quang, sắc mặt cũng tái nhợt.

Đối với hấn, Quân Mẫn Tâm vẫn luôn tồn tại cảm giác thương hại, bởi vì hấn thật sự rất giống nàng trong kiếp trước. Nàng cười nhạt với A Bố, nói: “Ta cũng từng là một nữ nhân rất mềm yếu, người khác khi dễ lợi dụng ta, ta còn ngu ngốc cho rằng hấn thực sự yêu ta! Chỉ là, A Bố Điện hạ kiên cường hơn ta nhiều.”

“Sao lại có thể như vậy?” A Bố giật mình nhìn nàng.

Quân Mẫn Tâm cong môi cười một tiếng: “Điện hạ quên rồi ư? Trong cái đêm Tô Cát Vương chết, Điện hạ đã liều chết cầu cạnh thay ta! Huống chi, ngài nhìn thấy chuyện kia của ta và Trần Tịch, không phải cũng không nói ra đó sao?”

Nhớ lại ngày hôm đó, Trường Phong Công chúa bị mình bắt gặp đang môi chạm môi với thị vệ Trần Tịch, trong nháy mắt trên khuôn mặt tái nhợt của A Bố hiện lên một chút đỏ ửng lúng túng. Hấn luống cuống vuốt vuốt tà áo mình, chần chừ hồi lâu mới lấy dũng khí nhỏ giọng nói: “Trường Phong Công chúa thích tên thị vệ kia?”

Thời tiết ngày càng nóng nực, mây đen tụ lại. Quân Mẫn Tâm nhìn bầu trời trong chốc lát, hỏi một đằng đáp một nẻo: “A, sắp có mưa to, xem ra A Tịch sẽ không tới!”

Vừa dứt lời thì một cơn gió lớn cuốn theo cát bụi đập thẳng vào mặt Quân Mẫn Tâm, nàng “a” một tiếng liền vội vàng nhắm mắt, nâng tay áo ngăn trở tầm nhìn của mình, tránh cho cát bụi bay vào mắt. Vì vậy, nàng không hề nhìn thấy vẻ mặt cô đơn ảm đạm của thiếu niên cùng đôi mắt màu lam u buồn.

Chỉ chốc lát sau, tiếng sét đùng đoàng phá vỡ không trung, từng giọt mưa to như hạt đậu rào rào rơi xuống.

Thời tiết Tây Vực khô hanh, khắp nơi là sa mạc cát vàng cho nên hiếm khi mới gặp được trận mưa to như thế này. Trong lúc nhất thời, dân chúng khắp thành đều mặc một lớp y phục mỏng, khăn che quanh mặt, trên đầu là một hũ đựng nước vừa múa vừa hát ở trong mưa, vô cùng nhiệt tình đón tiếp nguồn nước quý giá do thiên nhiên ban tặng này. Quân Mẫn Tâm bị tình cảnh này cuốn hút cũng kêu lên một tiếng, vui vẻ xông vào trong màn mưa, để mưa thu gột rửa đi toàn thân nóng bức của mình.

Đáng tiếc, Quân Mẫn Tâm chỉ vừa kịp xoay tròn một vòng trong mưa, liền đụng đầu vào một lồng ngực dày rộng, ấm áp. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng nâng lên một cây dù giúp nàng ngăn trở những giọt mưa, giọng nói quen thuộc truyền đến từ trên đỉnh đầu:

“Ngây ngốc đứng ở trong mưa làm gì, coi chừng bị cảm lạnh!” Trong giọng nói không hề có trách cứ mà chỉ có bất đắc dĩ và cưng chiều.

Quân Mẫn Tâm vui mừng nói: “Ta còn tưởng rằng chàng sẽ không tới.”

“Ta thấy thời tiết thay đổi, nghĩ chắc mọi người ra cửa không mang theo dù, đành phải thoát thân qua đây một chuyến.”

Trần Tịch đưa dù cho nàng, dắt một con tuần mã tới, từ trong bọc quần áo lấy ra một cái áo choàng thật dày phủ thêm cho nàng, lúc này mới xoa xoa yên ngựa bị mưa làm ướt, nói: “Mau lên ngựa! Ta đưa nàng về gian hàng của Lý lão* tránh mưa!” (Lão ở đây là chỉ người già, tức là ông Lý chứ không phải cách gọi thân thiết giữa bạn bè với nhau như lão Lục, lão Bát,...)

Tiếng mưa rơi rất lớn, Quân Mẫn Tâm phải đến thật gần mới có thể nghe rõ lời nói của Trần Tịch. Vì đang che dù cho nên nàng lên ngựa có chút khó khăn, thấy Trần Tịch vẫn đứng trong mưa, trên người bị nước mưa thấm ướt, vội nói: “Sao không mang thêm một cái áo choàng? Mau lên đây!”

Trần Tịch cong môi, nước mưa làm mờ hồ nộ cười của hắn. Hắn xoay người lên ngựa, tay cầm dây cương ra roi giục ngựa, tuần mã liền cất vó.

Bỗng nhớ tới gì đó, Quân Mẫn Tâm ảo não hướng về phía vườn bồ đào ở sau lưng hô lớn: “Bồ đào! Bồ đào của ta!”

Nô Y và Khả Khả đuổi theo sau, ở trong mưa cười to nói: “Chủ tử yên tâm, nô tỳ sẽ mang về cho người không thiếu một quả!”

Tuần mã chạy băng băng trên đường, gió bẻ gãy chiếc dù yếu ớt, Quân Mẫn Tâm nhìn cây dù bị gãy trên đầu không khỏi cúi đầu cười ra tiếng. Trần Tịch nhìn dáng vẻ buồn cười của nàng cũng cất cao giọng cười ha ha.

Biết Trần Tịch cũng không có ý giễu cợt, Quân Mẫn Tâm nửa thẹn thùng nửa buồn bực trừng mắt liếc hắn. Nước mưa khiến đôi mắt đen như mực của nàng trở nên ôn nhuận mềm mại, đẩy ra từng gợn sóng nhỏ, Trần Tịch có chút động tình liền cúi đầu khẽ cắn tai nàng.

Quân Mẫn Tâm nhạy cảm, hơi run rẩy, quay đầu cắn lại hắn, vẻ mặt như một con mèo nhỏ đang giận dữ. Trần Tịch thấy vậy tâm tình liền tốt lên, càng ra roi giục ngựa, tiếng vó ngựa phát ra dồn dập vội vã.

Vào thành, Quân Mẫn Tâm không chịu nổi cây dù không còn hoàn chỉnh liền thuận thể ném đi, nàng giang hai tay, ngẩng mặt lên trời để nước mưa lạnh lẽo gội rửa hết duyên hoa đọng lại trong một năm này.

Bách tính còn đang tắm rửa cầu nguyện trong mưa, vừa múa vừa hát. Quân Mẫn Tâm vừa xuống ngựa liền đi thẳng vào trong gian hàng: “Bạch lão, Chu lão, Lý Y Sư! Ta đến rồi!”

Mấy gian hàng được mở nơi phố xá sầm uất này chính là do Quân Mẫn Tâm bày mưu tính kế cùng mấy người lão công tượng Trung Nguyên mà có. Một gian phùng điểm*, một gian trang sức châu báu, tất cả đều là hàng thủ công tinh xảo mỹ nghệ của Trung Nguyên, mấy người nam nữ trẻ tuổi năm đó không rời đi cũng lưu lại làm việc vặt trong mấy gian hàng này, cũng cần cù chịu khó. (Phùng điểm: Cửa hàng may trang phục.)

Dưới đề xuất của Quân Mẫn Tâm, mấy vị lão công tượng dùng kỹ thuật của mình kết hợp với phong tục thẩm mỹ của người Tây Vực lại, làm ra được một ít phục trang, còn có hàng thêu dệt tinh mỹ có sẵn của Trung Nguyên, gọn gàng phù hợp với những người mưu sinh trên lưng lạc đà. Phương thuốc làm ẩm làn da kia của Lý Y Sư cũng bán rất tốt, ngay cả quý tộc trong cung cũng đều phải tới nơi này lấy hàng. Đã hơn nửa năm, việc buôn bán ngày càng đi lên, bạc kiếm được cũng không ít, quan trọng hơn là có thể tùy thời trao đổi tin tức cùng thương nhân Trung Nguyên.

“Công chúa, Trần công tử! Mau mau vào trong ngôi!” Chu lão thả trâm cài kiêu dáng mới trong tay xuống, lại hô vào vách bên: “Bạch lão, lấy cho chủ tử hai bộ y phục khô mát! Lý lão đầu, mang hai chén canh gừng tới đây, đừng để các chủ tử bị cảm lạnh!”

Quân Mẫn Tâm có áo choàng che nên chỉ có áo choàng bị ướt. Trần Tịch vào phòng ngồi xuống, mái tóc xoăn đen dán chặt vào mặt mũi hắn, giọt nước trong suốt trên tóc và áo choàng ướt đầm nhỏ xuống đất, rất nhanh trên đất liền có một vũng nước nhỏ. Hắn nâng chân lên cởi giày, dốc xuống mặt đất, từng giọt mưa tích góp trong giây liền ào ào trút xuống khiến Quân Mẫn Tâm cười khanh khách không ngừng.

Đúng lúc này, Bạch lão tóc trắng râu xám mang xiêm y sạch sẽ tới đây, Quân Mẫn Tâm cười đến mức hít thở không thông nói: “Bạch lão, làm phiền người rồi!”

Bạch lão vội khoát tay nói: “Đừng khách khí!! Công chúa và Trần công tử nhanh vào phòng thay đổi y phục đi, chủ tử thân thể ngàn vàng, không thể qua loa được.”

Quân Mẫn Tâm ôm y phục đi thay trước. Váy dài liền thân thắt eo điểm tuyết đá quý, cúc áo màu đen tựa mắt mèo, trên váy thêu hoa văn màu đen tinh xảo. Y phục của người Hồ đơn giản, mặc vào không giống

phục sức ba tầng trong ba tầng ngoài của Trung Nguyên, không hề rườm rà khiến nàng có chút yêu thích. Sau khi đi giày nhỏ, nàng lộc cộc lộc cộc chạy ra phòng ngoài, mưa đã ngớt nhiều rồi.

Lý Y Sư mang canh gừng tới, Quân Mẫn Tâm uống được vài ngụm, nhìn xung quanh hỏi: “Trần Tịch đâu?”

Bạch lão nói: “Trần công tử vừa qua phòng bên thay y phục rồi!”

Quân Mẫn Tâm ồ một tiếng, đôi mắt đen nhánh khẽ xoay tròn, cười gian đi về phía phòng bên cạnh.

“Công chúa, người...”

Quân Mẫn Tâm nâng ngón trỏ đặt lên trên môi tạo thành động tác giữ im lặng, nhẹ giọng nói: “Bạch lão đừng lên tiếng, ta qua đó xem một chút!”

Nhẹ chân nhẹ tay đi tới sát vách, nàng vén rèm lên thì thấy Trần Tịch quay lưng lại về phía mình, đã thay quần dài nhưng bên trên vẫn cởi trần

như cũ. Trên làn da màu mật ong có vài giọt nước trong suốt, lộ ra bắp thịt cao ráo đều đặn và vòng eo gầy đầy sức lực, đó là một vẻ đẹp tràn đầy tuổi trẻ và nam tính.

Quân Mẫn Tâm nhìn đến ngây người, chặc chặc một tiếng, tỏ vẻ cảm khái. Trần Tịch xoay người lại, thấy là nàng liền khẽ mỉm cười, trêu ghẹo nói: “Mẫn Nhi, ta đẹp mắt không?”

Thật đúng là mở mang tầm mắt! Quân Mẫn Tâm sững sốt hồi lâu mới cười nói: “A Tịch, da mặt chàng dày lên rồi! Mấy năm trước, chỉ cần vừa thấy ta chàng liền đỏ mặt.”

Trần Tịch mặc áo ngoài, buộc lại đai lưng, ôn thanh nói: “Cũng giống nàng thôi.”

Hai người ở trong gian hàng nửa canh giờ nói chuyện buồn bán gần đây một chút. Theo lời Chu lão nói thì gần đây Tĩnh quốc và Khương quốc xảy ra nhiều xung đột. Hoàng đế kiêng kỵ thực lực của Tĩnh quốc nên đang muốn tước bỏ chức hầu, hai nước rơi vào thế cục giương cung bạt kiếm.

“Công chúa nên cẩn thận.” Chu lão vuốt chòm râu cá trê nói: “Hai nước trở mặt, sợ rằng sẽ nguy hiểm đến bên này. Lão phu thật lo lắng, chỉ sợ Khương Hoàng bị bức quá sẽ bức hiếp Mục Lạc vương, mượn tay hắn diệt trừ Công chúa.”

“A, thật là nhức đầu. Khó khăn lắm ta mới tạo ra được một chút thành tựu.” Quân Mẫn Tâm chau mày nói: “Khương hoàng này trừ việc mượn đao giết người ra thì còn có thể làm gì? Người của Lạc gia, người này càng đáng ghét hơn người kia!”

Đang nói thì bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào. Quân Mẫn Tâm nhô đầu ra nhìn thấy rất nhiều nam nữ võ sĩ trong thành cùng giờ bội kiếm trong tay, vừa hét lớn vừa đi về hướng đông.

“Bạch lão, có chuyện gì vậy?” Trần Tịch hỏi.

“À, hôm nay tại thành Đông có võ sĩ giác đấu, người thắng có thể lấy được Thiên Lý Thần Câu và một trăm lượng vàng, vì vậy rất thu hút các võ sĩ.”

Giác đấu, tên như ý nghĩa, đây là trận đấu các võ sĩ dùng tính mạng của chính bản thân mình để làm tiền cược đẫm máu. Người Hồ hiếu chiến, loại giác đấu này gần như mỗi ngày đều có, nhưng Quân Mẫn Tâm ngoại trừ đấu cùng Công chúa Kim Na một lần thì vẫn chưa từng thấy qua thi đấu ngoài cung như thế nào, cho nên không khỏi sinh lòng tò mò.

Trong lòng Quân Mẫn Tâm có chút ngứa ngáy nói: “A Tịch, chúng ta đi xem một chút được không?”

Trần Tịch nhìn sắc trời một chút, nói: “Cũng được, nhưng trong vòng một canh giờ, nhất định phải hồi cung.”

Quân Mẫn Tâm gật gật đầu. Vừa mới ra khỏi cửa thì thấy mấy tên thị vệ được Mục Lạc phái tới ngăn ở phía trước, nói: “Sắc trời đã muộn, thỉnh Công chúa hồi cung!”

Quân Mẫn Tâm cười ha ha, nháy mắt với Trần Tịch. Trần Tịch ôm eo nàng nhảy một cái lên nóc nhà, nhảy lên nhảy xuống mấy cái liền bỏ xa mấy tên thị vệ kia ở phía sau.

Trận giác đấu đã bắt đầu, người người tấp nập. Trần Tịch lôi kéo nàng khó khăn tìm chỗ trống. Thân thể Quân Mẫn Tâm gầy yếu, bị đám nam nhân chen lui lấn tới, căn bản không thể xem được tình hình bên trên.

Sau một hồi tiếng ủng hộ, Quân Mẫn Tâm bị đẩy ra khỏi đám người, ngã đụng vào trên người một người. Người nọ một thân hồng bào, tóc đen như yêu, nửa khuôn mặt được che bằng mặt nạ bạc, không thể nhìn rõ mặt, chỉ có thể thấy đôi mắt phượng phát ra ánh sáng hung ác khiến người khác nổi da gà.

“Mẫn Nhi, nàng có sao không?” Trần Tịch chen ra khỏi đám người, lo lắng cầm chặt tay nàng.

“A, xin lỗi!” Quân Mẫn Tâm lấy lại tinh thần vội nói lời xin lỗi.

Người nọ đỡ thân thể nàng cho ổn định, khóe môi cười như không cười nâng lên một đường cong nhàn nhạt. Lúc này, bỗng một tráng hán để râu quai nón chạy tới hô lớn: “Số mười tám! Người là số mười tám phải không? Tới lượt ngươi rồi, mau lên sân mau lên sân!”

Nam tử mặc áo hồng nhìn thể bài bên hông một cái – số mười tám. Hắn nhấc tay ra hiệu, sau đó mũi chân điểm cái, dùng khinh công tung mình nhảy vào sân giác đấu tựa như một con hồng yển, tứ phía hô hào như núi lở!

“A Tịch, chàng có mang bạc theo không?” Chẳng biết tại sao, Quân Mẫn Tâm lại hỏi một câu như vậy.

Trần Tịch lục lọi trên người một hồi, sau đó sờ sờ chóp mũi, lúng túng nói: “Sau khi đổi y phục quên cầm theo.”

Quân Mẫn Tâm xoa búi tóc, lấy tất cả trâ m cài đầu xuống, đặt vào lòng bàn tay Trần Tịch nói: “Đi đặt cược, chúng ta cược trận này nam tử áo hồng thắng!”

43. Chương 44: Ghen Tuông

Sau khi trận giác đấu kết thúc, Quân Mẫn Tâm tính toán số vàng thắng được trong túi, nặng trĩu. Hai người sóng vai đi về phía cửa cung, Quân Mẫn Tâm cười nói: “Nhiều hơn tiền lời một tháng ở gian hàng.”

Dứt lời liền ném túi vàng cho Trần Tịch.

Trần Tịch nhận lấy, vẫn có chút không yên lòng, đôi mày kiếm đẹp mắt hơi nhíu lại. Chợt, hắn ngừng bước chân hỏi: “Nàng sớm biết là hấn?”

Quân Mẫn Tâm giả bộ sững sờ: “Người nào?”

“Cơ Linh.”

Quả nhiên chàng để ý việc này! Quân Mẫn Tâm mím môi cười nói: “Xương cốt người kia dù có biến thành tro bụi ta cũng nhận ra. An tâm, ta không có ý gì khác với hấn, huống chi hiện giờ bản thân ta đã khó bảo toàn, nào dám đi trên chọc hấn? Chỉ là muốn đánh cược kiếm chút tiền thôi.”

Trần Tịch đứng bất động tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng, chân mày khẽ nhíu nói lên sự quật cường của hấn. Quân Mẫn Tâm cười vui vẻ, đang muốn đưa tay kéo hấn đi thì thấy phía trước có một nam tử mặc trang phục người Hán, dắt một con tuần mã toàn thân trắng như tuyết đi tới, dừng lại trước mặt nàng.

Người nọ ôm quyền nói: “Cô nương, công tử nhà ta lệnh ta tặng Thiên Lý Thần Câu cho cô nương.”

“Tặng cho ta?”

“Không thể nhận!”

Âm thanh của Trần Tịch và Quân Mẫn Tâm vang lên cùng lúc khiến người nọ ngẩn người, giọng nói có chút khẩn cầu: “Công tử nói quà đã tặng ra ngoài tuyệt không lấy lại, nếu cô nương không thích thì thả nó cũng không sao.”

Trong mũi Thiên Lý Thần Câu phát ra tiếng phì phì, đôi mắt to sáng lấp lánh có hồn, tứ chi phong kiện, bộ lông màu trắng toả sáng, toàn thân không bị pha tạp một sợi khác màu nào, quả nhiên là Thần Câu ngàn dặm mới tìm được một. Bốn phía có rất nhiều người đi đường vây xem phát ra tiếng than sợ hãi, ca ngợi đối với tuần mã.

Quân Mẫn Tâm cười ha ha, nhận lấy dây cương nói: “Từ chối thì thật bất kính, vậy thay ta cảm ơn công tử nhà ngươi.”

Người nọ ôm quyền lần nữa, trở về phục mệnh.

Thấy nam tử kia đi xa, Quân Mẫn Tâm mới cố ý chậm rãi nói: “Ừ, quả nhiên là ngựa tốt! Tốt hơn Ô Vân Cái Tuyết của A Tịch nhiều, không bằng đưa cho chàng?”

Trần Tịch thần thờ nói: “Không cần.”

Quân Mẫn Tâm cười một tiếng, nói: “Vậy thì được, ta giết nó.”

Khoé môi Trần Tịch giật giật, ngoài miệng nói “tuỳ tiện” sau đó rẽ đám người bước nhanh về phía trước. Đi được vài bước hắn liền bước chậm lại, đứng ở khúc quanh trên đường đợi nàng. Mặc dù ngoài mặt Trần Tịch làm như không thèm để ý chút nào nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ xem Quân Mẫn Tâm sẽ xử trí nam nhân gì đó kia ra sao. Sau trận đánh vào hai năm trước, Cơ Linh vẫn luôn cho hắn một cảm giác nguy hiểm vì vậy trong lòng không khỏi lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, Quân Mẫn Tâm thân thể nhỏ nhắn chen khỏi đám người đang vây xem đi ra ngoài, chỉ có điều quả thật bên cạnh không còn con tuần mã nữa. Trần Tịch không khỏi thở phào nhẹ nhõm hỏi: “Nàng xử trí như thế nào?”

Quân Mẫn Tâm vỗ tay, không chút để ý nói: “Đương nhiên là giết rồi.”

“Giết rồi?!!” Cũng không phải vì tiếc Thần Câu, chỉ là hắn không thể tin được, nàng là người có tâm địa trong sáng nhưng lại thực sự làm ra chuyện như vậy.

Thấy Quân Mẫn Tâm mím môi cười, Trần Tịch liền hiểu rõ thì ra mình bị đùa giỡn, thật đúng là quan tâm sẽ bị loạn...

“A Tịch yên tâm, vừa rồi ta kéo một người đi đường lại, đưa ngựa cho hắn rồi.” Quân Mẫn Tâm nghiêng đầu nhìn lại cười một tiếng: “Ta biết rõ Thần Câu này là Vô Giới Chi Bảo, biết bao nhiêu người muốn có được nó. Nhưng trên đất nước tràn đầy lợi ích và giết chóc này, bảo bối khiến người khác đổ mắt như vậy chỉ có thể mang đến cho ta hoạ sát thân. Vả lại hiện giờ ta đã rơi vào tuyệt cảnh, không còn tinh lực để đối phó với những chuyện này nữa.”

Nàng cong đôi mắt trong trẻo nhìn Trần Tịch, cười nói: “Nếu không phải ta hiểu rõ tính chàng thì ta còn tưởng rằng chàng đang ghen đấy chứ!”

Trần Tịch quay mặt bước đi nhanh, nhỏ giọng nói: “Nói vậy.” Chỉ có điều, khoé miệng lại không nhịn được khẽ giương lên tạo thành một đường cong mờ nhạt.

Trở lại trong cung, Quân Mẫn Tâm mang những quả bồ đào hôm nay mới hái đi rửa sạch sẽ từng quả một, bỏ vào bình rượu, mỗi bình cứ một lớp bồ đào thì rắc một lớp đường lên. Sau khi làm xong thì đậy kín lại, đặt ở nơi thoáng mát chờ lên men, qua một hai tháng nữa là thành rượu bồ đào rồi.

Hai vò rượu khắc hoa lưu ly* trong suốt, rất có hơi hướm của Tây Vực. Quân Mẫn Tâm đặt ba bình rượu xuống giá gỗ, vỗ vỗ tay, sau đó lên trường nô lệ tìm Trần Tịch. Ánh mặt trời ngày thu vẫn gay gắt như cũ, Trần Tịch đứng trên tường gạch, tay cầm roi ngựa che trước trán, trông trừng mắt trăm đầy tớ bên dưới đang làm móng để dựng cung điện, nghe nói là Mục Lạc muốn xây một toà Vạn Tượng Lâu cho vị phi tử được hắn sủng ái.

Về phần vị phi tử này là ai, mọi người đều phỏng đoán là trắc phi A Thập. Dù sao thì Mục Lạc vẫn còn trẻ tuổi, mặc dù thỉnh thoảng tìm một vài người tình nhưng đến nay vẫn chỉ có một vị trắc phi, dưới gối không con, chỉ có một nữ nhi. Vì vậy, có lẽ đến nay trắc phi A Thập đã sinh hạ được một trưởng nữ là người được sủng ái nhất. Cũng khó trách nàng ta ý sủng mà kiêu như vậy, thỉnh thoảng chạy đến chỗ Quân Mẫn Tâm

chê cười nàg. Ngay cả y phục theo mùa cũng nhất định phải để nàg ta chọn trước rồi mới đưa đến chỗ Quân Mẫn Tâm.

Quân Mẫn Tâm mệnh Khả Khả và Tiểu Cửu chờ ở chỗ cũ, cầm bình nước ô mai ướp lạnh do mình vất vả làm ra chuẩn bị một mình đi tìm Trần Tịch tâm sự, trao đổi một số tin tức mới. Ai ngờ vừa mới xoay người liền thấy một thiếu nữ tóc vàng nhảy lên tường gạch, đứng sóng vai với Trần Tịch, nàg ta nâng tay che mắt nhìn bên dưới, sau đó cười lớn nói gì đó bằng Hồ ngữ, Trần Tịch đáp lại mấy câu, sau đó bắt đầu cười với nàg ta một tiếng.

Là Kim Na – Còn Kim Na, chói mắt hơn cả mặt trời!!! (Kim là màu vàng, Na là mềm mại)~, câu này nghĩa là Công chúa Kim Na này mềm mại, chói mắt hơn cả mặt trời hoặc nói mái tóc của nàg ấy.)

Kim Na không chút cố kỵ tựa vào vai Trần Tịch, cởi túi rượu bên hông xuống quơ quơ trước mặt hắn. Trần Tịch cũng không từ chối, nhận lấy túi rượu của Kim Na, ngẩng đầu uống một ngụm lớn. Từ góc độ này, Quân Mẫn Tâm có thể nhìn thấy rượu tràn ra từ khe môi hắn, từng giọt từng giọt trượt theo chiếc cằm, sau đó từ cằm chảy xuống cổ vẽ thành một hình tròn. Dưới ánh nắng, giọt rượu trong suốt ánh lên ánh sáng màu vàng. Kim Na vung roi ngựa trong tay, hướng về phía vùng đất mênh mông rộng lớn tràn đầy bão cát hét to tên của Trần Tịch – A Dã Na! A Dã Na!

Trần Tịch sờ sờ chóp mũi, có chút bắt đầu dẽ xen lẫn lúng túng cười.

Chẳng biết tại sao, Quân Mẫn Tâm cảm thấy bên ngực phải có chút buồn bực. Nàg nhìn túi rượu của Kim Na, lại nhìn bình nước ô mai trong tay mình một chút, bỗng nở nụ cười không rõ ý tứ, dưới ánh mặt trời có vẻ cực kỳ hư ảo trong suốt.

Nàg nâng tay, nước ô mai bị trút xuống đầy đất, tựa như xoá không hết sầu tư, chảy không hết lệ, ề ề, ngấm đầy đất.

“Công chúa, sao bị đổ hết rồi?” Đây chính là nước ô mai do Công chúa dùng cả một buổi trưa để tỉ mỉ chế biến rồi làm lạnh. Tiểu Cửu hơi nhíu mày, thắc mắc hỏi.

Quân Mẫn Tâm nâng tay che trước trán, nhìn ánh mặt trời nắng chói trên đỉnh đầu, dờ dẫm nói: “Trời nóng quá, chúng ta trở về đi.”

Sau ngày hôm đó, Quân Mẫn Tâm không đi tìm Trần Tịch nữa.

Tháng mười, nhiệt độ chợt giảm xuống, lạnh lẽo và khô hanh. Quân Mẫn Tâm đang buồn bực ngồi trong phòng, tâm trạng chán nản trừng mắt nhìn chiếc lục lạc trong tay đến hơn nửa đêm, ngón tay mảnh khảnh chọc chọc lục lạc, thấp giọng lầm bầm:

“Chàng có yêu hay không? Có yêu hay không? Có yêu không, có yêu không...”

Chiếc lục lạc phát ra tiếng leng keng giống ngày xưa. Nghe thấy bên cạnh có tiếng cười của đám thị nữ đến gần, Quân Mẫn Tâm liền nhét lục lạc vào trong chăn, lấy gối đầu che lên. Đợi đã lâu nhưng không thấy họ đi vào, trong lòng Quân Mẫn Tâm có chút buồn bực, hô to ra ngoài:

“Nô Y, A Cát Khả Khả! Các người ở đó không? Trà sữa nấu xong chưa?”

Bên ngoài không có động tĩnh gì.

Kỳ lạ, rõ ràng vừa nghe thấy âm thanh bọn họ đến gần mà! Quân Mẫn Tâm có chút khát nước, không thể làm gì khác hơn là đẩy cửa đi ra ngoài xem xét thì thấy khuôn mặt không nên xuất hiện tại nơi này...

“A! Người...”

Tiếng thét kinh hãi còn chưa ra khỏi miệng, bóng dáng màu hồng kia đã vươn một tay ra, gắt gao che miệng Quân Mẫn Tâm! Quân Mẫn Tâm thức thời dừng lại, đôi mắt như đen như mực trấn định lại, lẳng lặng đối mặt với vị khách không mời mà đến.

Quả nhiên người nọ liền buông lỏng tay, kéo Nô Y và Khả Khả bị đánh bất tỉnh ở ngoài cửa vào trong phòng, sau đó khép cửa lại, lúc này mới đối mặt với Quân Mẫn Tâm thở một hơi nhẹ nhõm, thuận tiện giơ tay lên chào, cười hi hi nói:

“Ha! Ta nói này, bên cạnh người thật đúng là không ít cao thủ, thật chẳng dễ dàng gì mới chờ đến khi hai tiểu cô nương biết võ công kia rời đi, cuối cùng lại suýt nữa bị hai thị nữ Hồ tộc này bắt tại trận! Trốn hơn nửa ngày, thật mệt mỏi. À, có trà không?”

Quân Mẫn Tâm đứng im không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào nam nhân hồng y giống như nhìn quái vật, hồi lâu mới nói: “Cư Linh, người tới đây làm gì, không muốn sống nữa sao?”

“Ta tặng người Thần Cầu, vì sao lại không cần?” Cư Linh mắt diếc tai ngơ với câu hỏi của Quân Mẫn Tâm, tự mình xoay vòng vòng trong phòng, không thấy nước trà liền lấy mấy bình rượu bỏ vào chậu mới cất dưới giá gỗ ra, ực mạnh một ngụm, giải khát, hần ưu nhã nâng tay xoa xoa môi rồi mới lười biếng cười: “Mới cất? Hơi ngọt, không đủ nhiều để mời rượu, để nữ nhân trong nhà uống.”

Đó là rượu tự tay nàng cất, chuẩn bị cho sinh nhật năm sau cùng thưởng thức với Trần Tịch!!

Quân Mẫn Tâm vội vàng đoạt lấy bình rượu, hừ lạnh nói: “Bảo bối này sẽ đưa tới họa sát thân, ta vô phúc hưởng thụ. Người biến mất hai năm, lần này xuất hiện chỉ để tới chỗ ta uống rượu?”

“Nhỏ mọn!” Cư Linh nheo mắt phượng, cười ha ha như hồ ly: “Chẳng lẽ người đối xử với thuộc hạ ngàn dặm xa xôi tìm tới người để nương tựa như vậy?”

Tìm nơi nương tựa? Chẳng lẽ...

Đôi mắt Quân Mẫn Tâm sáng lên, vui vẻ nói: “Người quyết định về dưới trướng ta?”

Cư Linh nhíu mày nhìn nàng, đôi mắt phượng hẹp dài cao ngạo quyền cường trước sau như một, đó là một đôi mắt còn mỹ lệ hơn cả ngũ quan của hắn. Quân Mẫn Tâm mừng rỡ, suy nghĩ một chút lại nghi ngờ hỏi: “Vậy tại sao người không trực tiếp tới Tĩnh quốc mà chạy tới đại mạc làm gì? Nếu như người lo lắng, ta có thể viết một phong thư tiến cử cho người...”

“Ta tới tìm người.” Cư Linh ngắt lời nàng, sóng mắt lưu chuyển tràn đầy phong hoa tuyết nguyệt. Hắn hất cằm, nhếch môi nói: “Cư Linh ta chỉ nhận một mình người làm chủ tử, không nhận đồ bỏ Tĩnh Vương!”

Quân Mẫn Tâm có chút hồ đồ: “Nhưng ta...”

“Chẳng lẽ người thật sự định cả đời này ở lại đại mạc sao? Không muốn hồi hương? Không muốn trở nên mạnh mẽ? Không muốn tranh giành giang sơn? Không muốn thiên thu vạn đại? Trường – Phong – Công – chúa!!” Khoé miệng Cư Linh cong lên thành một đường nửa mai, giọng nói lạnh lẽo gần từng chữ: “Ta có thể giúp người, chỉ cần người đồng ý, ta liền vì người chém giết đến chết.”

“Vì sao?”

“Chỉ vì hai năm trước, người đứng trên cổng thành Tĩnh quốc khom lưng khép tay áo.” Cư Linh chậm rãi chuyển mắt nhìn nàng, mặt mũi như sóng: “Quân có đại tài, nếu ngày nào đó Quân về Tĩnh quốc, nhất định ta sẽ đảo lý tương nghênh*!” Khi đó người đã nói với ta như vậy, hai năm nay, một chữ ta cũng không quên.” (Gần như ngả mũ chào đón)

Quân Mẫn Tâm vô thức ngước mắt nhìn hắn. Cư Linh bật cười ha ha: “Ta chọc người chơi đấy! Chỉ là hai năm qua ta quá nhàn rồi nên có chút nhàm chán, muốn tìm chút chuyện để làm!”

Cái gì, nàng thật không hiểu nổi hắn.

“Ta chỉ không hiểu...” Nàng nói: “Hai năm trước thân phận ta tôn quý, thành tâm cầu xin người, người cũng không nguyện làm việc cho ta. Mà bây giờ ta đã hai bàn tay trắng, có lẽ cả đời này cũng không còn cơ hội quay lại Tĩnh quốc, người lại cố tình đến quy phục khi bản thân ta đang bị giam hãm vùi dập... Đối với người có ích lợi gì? Ta thật không hiểu.”

Cư Linh nghiêng người dựa vào giường, duỗi ngón tay cuốn sợi tóc đen rũ xuống bên mai, giọng điệu lười biếng chậm rãi nói: “Người thật cam tâm sống ở Tây Vực cả đời? Một năm vừa qua, người dựa vào cái vỏ bọc buôn bán để mở đường, lại nhất thanh nhị sở tự mình bố trí binh lực Tĩnh quốc đến nghiên cứu địa hình nơi quan ải của Tây Vực! Nếu không phải người muốn về Tĩnh quốc, vậy vì sao người lại mạo hiểm như vậy? Công chúa Quân gia, người đều chỉ thấy được một mặt nhu nhược của người, chứ không ngờ rằng dưới thân xác xinh đẹp này lại cất giấu lưỡi dao vô hình sắc bén nhất thiên hạ... Không phải ư?”

Lời nói và ánh mắt Cơ Linh vô cùng sắc bén, nói trúng tim đen. Quân Mẫn Tâm chậm rãi trầm mặt, khóe miệng cong lên cười như không cười: “Như nhau cả thôi.”

Đôi mắt phượng của Cơ Linh phát sáng, tựa như trong bóng tối dấy lên ngọn lửa thích giết chóc. Hắn đứng lên, bước từng bước về phía Quân Mẫn Tâm, đưa bàn tay trắng muốt sạch sẽ lộ rõ những khớp xương thon dài, ôm eo thon của nàng, nhẹ nhàng lăm bằm bên tai nàng.

“Hoàng đế Khương quốc trẻ tuổi không thân thiện, không phải là hiền chủ; người Hồ thiện chiến ham giết chóc, ta lại khinh thường... Ta vốn là người trung thành với Đại Lý cung, cùng chung dòng máu với người. Nếu giúp Công chúa Đông Sơn tái khởi, vậy thì ta cũng có thể danh thùy thiên cổ!”

Đông Sơn là một địa danh ở tỉnh Triết Giang, Trung Quốc. hai chữ Đông Sơn này có liên quan tới một điển cố văn học Trung Quốc. Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mở ra nhậm chức, song ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Do đó, người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư Đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

Danh thùy thiên cổ: Lưu danh ngàn đời.

Quân Mẫn Tâm không thoát được lồng ngực của Cơ Linh, không thể làm gì khác hơn ngoài việc khê nghiêng đầu tránh sang một bên nhỏ giọng nói: “Nếu như người thành tâm và không bao giờ phản bội ta, người muốn cái gì, chỉ cần ta có tất sẽ cho người.”

Cơ Linh duỗi ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, híp mắt phượng sáng quắc nhìn thẳng vào mắt nàng, cười ha ha nói: “Sống trong loạn thế, thứ nam nhi cần không phải danh và lợi. Có một thứ, nếu như người thật cam lòng cho ta, dù có chết ta cũng trung thành với người!”

“Cái gì?”

Cơ Linh còn chưa kịp nói, bỗng cửa phòng đang đóng chặt bị người đẩy ra. Lúc này, thiếu niên tóc xoắn khoác áo choàng màu trắng đang đứng ngoài cửa, nhìn thấy thân thể bọn họ dán chặt vào nhau thì ngăn người, hồi lâu sau mới trợn mắt quát lên: “Cơ Linh! Buông nàng ra!”

Sau đó, chỉ trong chớp mắt, nắm đấm mang theo tức giận của Trần Tịch hung hăng đánh thẳng vào mặt Cơ Linh.

Spoil chương 45: “Cơ Linh, người ngăn trước mặt người là nữ nhân của ta!”

* Hoa lưu ly: Còn gọi là hoa lỗ bì, băng khuâng, đôm đốm tím, thủy chung. Loài hoa này có ý nghĩa như câu nói “Xin đừng quên tôi.” Hoa có màu tím, trắng, xanh hoặc vàng, hoa nở tỏa mùi hương ấm áp như mùi trái chín và bánh ngọt. Có chuyện xưa kể rằng:

Ngày xưa ngày xưa có một đôi nam nữ yêu nhau. Một sáng mùa xuân trời trong vơi vơi, họ dắt nhau dạo chơi bên bờ một con suối, hoa lưu ly mọc dày, cỏ vươn cành, nghiêng mình soi bóng xuống dòng nước trong xanh. Trong khi chàng trai tần ngần ngắm nhìn dòng thác đổ thì cô gái say sưa hái hoa. Cô nhào người ra bờ suối hái mấy nhành hoa đẹp, chẳng may nàng bị trượt chân ngã xuống suối bị dòng nước cuốn trôi. Nàng cố hết sức ném lại nhành hoa có ý trao tặng người yêu và gọi với “Xin đừng quên em.”

44. Chương 45: Giận Chó Đánh Mèo

Hai con hổ đỏ mắt đánh nhau, nháy mắt cả phòng trở nên ngổn ngang lộn xộn. Bình phong và đồ gốm vỡ đầy dưới đất, đàn mộc, án kỷ cũng vỡ ra thành nhiều mảnh, mất thấy động tĩnh ngày càng lớn, Quân Mẫn

Tâm liền vươn tay tạo ra một khoảng trống giữa Trần Tịch và Cơ Linh rồi lách người vào ngăn giữa cả hai. Nàng không nhịn được trầm giọng quát: “Tất cả dừng tay cho ta! Muốn đưa thị vệ tới sao?”

Bàn tay Cơ Linh nắm thành chưởng đang vung về phía trước bỗng ngừng lại, Trần Tịch cũng dừng tay, hai tay siết chặt thành quyền buông xuôi bên người, trên mu bàn tay hơi hiện lên gân xanh. Hắn trầm mặc nhìn Cơ Linh chăm chăm, cố gắng điều chỉnh hô hấp, lạnh lùng nói: “Cơ Linh, người đang ngăn trước mặt người là nữ nhân của ta!!!”

Trong lòng Quân Mẫn Tâm cảm thấy hồi hộp, bên ngoài thì tức giận nhưng trong lòng lại sản sinh từng dây tơ ngọt ngào. Trần Tịch không phải là người giỏi diễn đạt tình cảm, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn không chút cố kỵ thẳng thắn tuyên bố nàng chỉ thuộc về một mình hắn trước mặt người ngoài.

Cơ Linh ở đằng sau không cho là đúng, cười nhạo một tiếng, giọng điệu mỉa mai: “Nữ nhân của người?? Người là ai, người là Tô Cát Vương à???”

Tơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu gả cho Tô Cát Vương chính là một vết sẹo trong lòng Trần Tịch. Mà Cơ Linh, khuôn mặt quyến rũ như hồ ly, tâm địa như rắn rết lại biết chắc điểm yếu của hắn, vì vậy liền hung hăng đâm một dao vào chỗ đau của hắn.

Thấy đôi mắt Trần Tịch đỏ lên, gân xanh trên mu bàn tay lộ rõ, Quân Mẫn Tâm vội quát, bảo họ ngừng lại, nói: “Trần Tịch, thu hồi tính khí nóng nảy lại, nơi này không phải Tinh quốc!!! Trước kia chàng trầm ổn có thừa, hôm nay ăn phải hỏa dược sao?!”

Trần Tịch bị Quân Mẫn Tâm quát liền sững sốt. Giống như bị dội nước lên đầu, lửa giận vô danh trong mắt từ từ tiêu tán, thay vào đó là sự mê man và chua xót khổ sở, còn có xen lẫn thất vọng. Hắn nghiêng đầu qua chỗ khác nhìn xuống mặt đất không nói gì... Bởi vì chuyện trong kiếp trước nên kiếp này Quân Mẫn Tâm hầu như chẳng bao giờ nổi giận với Trần Tịch, chỉ muốn làm thế nào để hắn có thể sống tốt hơn nữa, vui vẻ hơn nữa. Vậy mà hôm nay, lần đầu tiên nàng trừng mắt với hắn lại là vì một nam nhân khác.

Nhìn thấy vẻ mặt yếu ớt của Trần Tịch, trong lòng Quân Mẫn Tâm tràn đầy đau lòng và hối hận.

Cơ Linh đắc chí cười cười, diễn đàn lê quý đôn Quân Mẫn Tâm xoay người, sắc mặt ngưng trọng. Nàng bình tĩnh nhìn thẳng nam tử hồng y xinh đẹp, lạnh nhạt nói: “Người cũng thu liễm một chút cho ta! Ta biết người quen thói phóng túng, nhưng nếu muốn về dưới trướng ta thì điều đầu tiên người phải học được chính là nghe theo sự quản thúc. Nếu chuyện này cũng không làm được, vẫn làm theo ý mình như hôm nay, vậy thì mời đi đi! Mặc dù Quân Mẫn Tâm ta vô dụng, nhưng thuộc hạ quyết không thể không trung thành, không tuân theo sự quản lý của tướng sĩ!”

Quân Mẫn Tâm thật sự tức giận. Càng tức giận, thái độ càng bình tĩnh, giọng nói cũng càng lạnh nhạt, nhưng không biết tại sao lại khiến người khác có cảm giác lạnh cả sống lưng.

Cơ Linh chậm rãi thu lại nụ cười, trong mắt xuất hiện mấy phần nghiến ngấm. Yên lặng, bỗng hắn không mấy tự nhiên quỳ một gối xuống, ôm quyền nói: “Công chúa dạy rất đúng, thần nhớ kỹ!”

Cơ Linh trẻ tuổi khí thịnh, cả đời cuồng ngạo bất kham chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai. Vậy mà hôm nay hắn lại chịu uất ức quỳ xuống, hành lễ của hạ thần, có lẽ là thật lòng muốn nương tựa mình. Sắc mặt Quân Mẫn Tâm có chút hoà hoãn, đưa tay nâng hắn dậy, nói:

“Ta biết người y vào bản thân võ công cao cường, nhưng hiện tại là thời buổi rối ren, ít lui tới Vương cung thì hơn! Nếu có chuyện cần, tự ta sẽ liên lạc với người, nếu người không có chỗ nào để đi thì có thể mang theo tín vật của ta đến gian hàng của nhị lão Chu, Bạch trong chợ phía Tây bên ngoài cung, bọn họ sẽ tiếp đón người.”

Dứt lời, nàng cúi bệ Lam Điền Ngọc đeo bên hông đưa cho hắn, Cơ Linh đưa tay tiếp nhận, quan sát hồi lâu mới nói: “Công chúa an tâm, lần tới nhất định ta sẽ quang minh chính đại tới gặp người. Về phần cái này...” Hắn ném ngọc bội lên không trung, sau đó tiếp được, quay đầu lại cười quyến rũ nói: “Cái này xem như là vật đính ước giữa ta và người, như thế nào??”

Trần Tịch bên cạnh cứng đờ, Cơ Linh cười ha ha, mở cửa phòng chuẩn bị lao ra ngoài thì dừng ngay Tiểu Cửu và Mộc Cẩn vừa làm việc ở ngoài trở về, ngay sau đó một thanh kiếm Văn Tú và ba thanh dao Liễu

Diệp* nhỏ được đặt trên cổ Cơ Linh, Tiểu Cửu và Mộc Cẩn đồng thời quát lên: (*Dao Liễu Diệp nhỏ: Cái này gần như phi tiêu, nhưng có hình con dao, lưỡi dao như lá liễu, diệp là lá.)

“Người là ai?!”

Quân Mẫn Tâm nói: “Nhẹ giọng chút, đừng đánh động tới thị vệ! Hắn là Cơ Linh, người mình.”

Mộc Cẩn và Tiểu Cửu liếc mắt nhìn nhau, thu vũ khí. Cơ Linh sờ cằm nhìn dung nhan thanh lệ của Mộc Cẩn từ trên xuống dưới, cười nhẹ ha ha nói: “Bên cạnh Công chúa thật nhiều tiểu mỹ nhân, ngày nào đó việc lớn thành công, thế nào ta cũng đòi Công chúa vài người!”

Dứt lời, hắn xoay người nhảy một cái lên nóc nhà. Quân Mẫn Tâm đuổi theo tới hành lang, vừa nhìn thì chỉ thấy bóng dáng màu hồng biến mất trên nóc nhà phía xa.

Nàng thở phào một cái, vừa như thư giãn, vừa như thở dài. Cơ Linh này tham tài háo sắc, dã tâm rất lớn, nếu có thể cùng Trần Tịch sống vai chiến đấu sẽ là một lưỡi dao sắc bén không gì sánh được, còn nếu không không chế được, vậy thì sẽ là việc hại mình.

Hắn rất sắc bén, cũng vô cùng nguy hiểm. Nàng nghĩ, có lẽ đây cũng chính là một nguyên nhân trọng yếu khiến Trần Tịch xa lánh Cơ Linh!!

Đang thần người nhìn nơi xa thì nghe thấy ánh thanh tức giận của Trần Tịch từ trong phòng truyền tới, diễn đàn lê quý đôn dường như đang trách mắng Tiểu Cửu và Mộc Cẩn.

“Có vẻ các người rất thoải mái, người ngoài vào tắm cung Công chúa mà cũng không hề biết! Nếu Công chúa có chuyện gì bất trắc, các người chịu tội thế nào?! Thân ở nơi lang sói lại đang chăm sóc cho thể hệ tương lai của Đại Tĩnh, vậy mà các người còn nhàn nhả như vậy, quả thật vui đến quên cả trời đất!”

Mộc Cẩn và Tiểu Cửu quỳ một chân xuống đất, cúi đầu nói: “Thuộc hạ đáng chết!”

Khuôn mặt Trần Tịch âm trầm, nói: “Hôm nay phạt các người chạy quanh thành cung mười vòng! Ta thân là cấp trên của các người, quản giáo không nghiêm cũng có sai sót, nên chịu phạt cùng các người!”

Mộc Cẩn và Tiểu Cửu nào dám nói “không”, chỉ đành lập tức đứng dậy, đang định ra cửa thì Quân Mẫn Tâm vội ngăn họ lại, mềm giọng nói với Trần Tịch:

“Là ta bảo bọn họ ra ngoài thành đưa tin, đừng trách họ. Huống chi lúc này đang là buổi trưa, ánh mặt trời gay gắt, dù gì Mộc Cẩn và Tiểu Cửu cũng là nữ nhi, chạy quanh thành mười vòng tinh thần và thân thể sẽ bị mệt mỏi, sao có thể dốc toàn lực bảo vệ ta được nữa? A Tịch giận mình ta là được rồi, đừng giận lây sang người khác.”

Trần Tịch đè nén tức giận, kiên trì nói: “Nếu họ có nhiệm vụ thì phải phân phó thân tín tiếp nhận vị trí, bằng không chính là độc chức*! Đây là chuyện lớn, cần thưởng phạt phân minh.” (Chiếm giữ chức vị cho riêng mình)

Không ngờ Trần Tịch có vẻ ngoài ôn hoà cũng có một mặt vô tình, quật cường như trâu thế này. D Đ L Q Đ Ngạc nhiên trong chốc lát, nàng thản nhiên nói: “Ồ đây ai là chủ tử, chàng quyết định hay ta quyết định??”

Lời vừa ra khỏi miệng, Quân Mẫn Tâm liền hối hận.

Quả nhiên sắc mặt Trần Tịch đại biến. Mộc Cẩn nhận thấy không khí đối đầu giữa hai người, liền nhỏ giọng nói: “Công chúa, quả thật chúng thuộc hạ có chỗ thất trách, nên bị phạt.”

Quân Mẫn Tâm nói: “Chuyện không liên quan đến người”, Mộc Cẩn liền im bặt, không nói gì nữa.

Quân Mẫn Tâm thở dài, đang định mở miệng nói lời mềm mỏng để đánh tan tức giận của Trần Tịch thì Trần Tịch bỗng ôm quyền, khô khốc nói:

“Thuộc hạ đi quá giới hạn, thỉnh Công chúa thứ tội!” Dứt lời liền nhanh chân đi ra cửa phòng không quay đầu lại.

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên: Chàng lại nói chuyện với mình bằng giọng điệu xa lạ như vậy, xem ra lần này thật sự tức giận không ít...! Tại sao chứ? Vì mình thu Cơ Linh – củ khoai lang phồng tay này vào dưới trướng sao, hay vì tư thế thân mật khi đó của mình và Cơ Linh đã chọc giận chàng??

Rõ là, chuyện của chàng và Kim Na mình còn chưa tính sổ đâu!!

Một lúc sau, Khả Khả và Nô Y bị Cơ Linh đánh ngất xỉu trên đất tỉnh dậy, xoa đầu buồn bực nói: “A, sao chúng ta lại ngủ trên mặt đất...” Thấy mặt đất bừa bãi, hai người họ sợ hãi kêu thành tiếng: “Sao lại thế này?! Có thích khách sao?”

“Không có việc gì, không có thích khách... Là ta cãi nhau với Trần Tịch, tâm tình không tốt nên ném vài thứ.” Hoảng hốt ngồi xếp bằng trên tấm thảm lông dê, Quân Mẫn Tâm một tay chống cằm đột nhiên hỏi: “Các người có người trong lòng không?”

Nô Y và Khả Khả thấy sắc mặt Quân Mẫn Tâm không tốt lắm liền tin rằng một đồng bừa bãi trên mặt đất là do nàng làm ra để hả giận nên không còn nghi ngờ nữa. Chỉ hi hi ha ha cười nói: “Trong lòng chúng nô tỳ, không ai có thể sánh bằng Công chúa! Công chúa là người tốt nhất trong lòng chúng nô tỳ!”

“Nói nhảm! Ta nói là nam nhân!” Quân Mẫn Tâm cười chọc chọc đầu các nàng, hỏi: “Mộc Cẩn và Tiểu Cửu?”

Mộc Cẩn lắc đầu một cái, giơ ngón tay thề, cười nói: “Dĩ nhiên không có!”

Tiểu Cửu ngăn người, trên gương mặt trẻ tuổi thanh tú có chút ảm đạm, cũng lập tức khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: “Thuộc hạ... cũng không có.”

“Công chúa khổ sở vì tình, thứ cho thuộc hạ vô năng.” Mộc Cẩn trêu ghẹo nói, Quân Mẫn Tâm cười khỏ một tiếng: “Đáng đánh!”

Mộc Cẩn cười chạy ra ngoài cửa, chỉ chốc lát sau đã quay trở lại, có chút khó xử nói: “Công chúa, Trần công tử đang chạy phạt quanh thành cung! Hôm nay nắng gắt như vậy...”

Quân Mẫn Tâm nâng váy chạy đi, vừa ra đến ngoài hành lang quả nhiên trông thấy phía xa xa có một bóng dáng màu trắng đang chạy từng vòng từng vòng dưới tường thành. Ngày mùa thu, ánh mặt trời nóng ran gay gắt, trong lòng Quân Mẫn Tâm đau xót, không biết hần đang trừng phạt ai nữa.

“Công chúa đi khuyên nhủ?” Mộc Cẩn thử dò xét.

“A Tịch không phải người lòng dạ hẹp hòi, chỉ là bây giờ đang tức giận, để chàng tỉnh táo một chút cũng tốt.”

Tuy nói vậy nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn đứng

ngồi không yên, trong lòng luôn để ý đến Trần Tịch vẫn đang nghiêm khắc trừng phạt mình dưới ánh mặt trời. Không yên lòng nhìn ra ngoài một hồi, rốt cuộc nàng không kìm lòng được nữa, chạy về phía tường thành.

Mộc Cẩn ở phía sau hô: “Công chúa, thuộc hạ đi với người!”

Quân Mẫn Tâm bất đắc dĩ cự tuyệt nói: “Không thể không thể! Ta muốn dùng khổ nhục kế và mỹ nhân kế để chàng hết giận, nếu để người khác nhìn thấy thì mặt mũi ta còn để đâu được nữa?” Dứt lời, nàng lại chạy về trong phòng, lấy một hộp phấn bọc vào trong ngực, lúc này mới lấy lại bình tĩnh, đi tới tường thành.

Trần Tịch vẫn đang chạy dưới ánh nắng chói chang, mồ hôi như mưa thấm ướt mái tóc đen và áo mỏng của hần, mồ hôi và ánh mặt trời lóa mắt gần như làm mờ mắt hần, cả người như vừa được vớt ra từ trong nước vậy. Quân Mẫn Tâm đứng dưới tường thành thấy vậy thì vô cùng đau lòng, nhưng không lên trước khuyên nhủ, chỉ đứng dưới ánh mặt trời chói chang nhìn hần chạy.

Gió khô hanh thổi lên một tầng bụi đất thật dày, cát bụi dưới chân bị chiếu nóng, làn da bị mặt trời chiếu nên có chút đau, mặc dù cực kì khô nóng nhưng Quân Mẫn Tâm không hề có mồ hôi, bởi vì mồ hôi còn chưa thấm ra đã bị bốc hơi rồi.

Lúc Trần Tịch chạy qua trước mặt nàng, nàng cười với hần nói: “A Tịch, chúng ta trở về được không?”

Không ngờ Trần Tịch chỉ nhìn thẳng, chạy nhanh qua người nàng, Quân Mẫn Tâm cũng không gấp, tiếp tục choáng váng đứng đợi dưới ánh mặt trời.

Trần Tịch chạy qua nàng lần thứ hai, nàng vẫn cười với hắn, nói: “A Tịch, chúng ta trở về thôi!”

Lần này thì ngược lại, Trần Tịch nhìn nàng một cái, sợi tóc xoắn đen nhánh bị mồ hôi thấm ướt, ngoan ngoãn dính vào gò má màu lúa mạch của hắn. Bước chân hắn không ngừng, nhỏ giọng nói: “Trước mặt nhiều người, Công chúa đứng ở đây còn ra thể thống gì? Mau trở về!”

Quân Mẫn Tâm hô lên phía sau hắn: “Ta cứ đợi chàng cùng về đây!”

Lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm, Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ cùng hắn bướng bỉnh như vậy cũng không phải kế hoạch lâu dài. Thừa dịp Trần Tịch chạy ra xa, nàng đảo mắt, lấy hộp phấn từ trong ngực ra, rất nhanh trên mặt liền xuất hiện một lớp phấn trắng, nhất thời sắc mặt trắng bệch như tuyết.

Sau đó, Quân Mẫn Tâm giả vờ lung lay một chút rồi đứng vững lại rất nhanh, dáng vẻ yếu đuối lại cậy mạnh. Quả nhiên, khi Trần Tịch chạy qua nàng lần thứ sáu, bước chân hắn chậm lại, nhìn nàng một lúc, hỏi:

“Làm sao vậy? Sắc mặt rất kém.”

Quân Mẫn Tâm biết hắn mềm lòng, liền mềm giọng nói: “A Tịch, chàng nhất định biết ta không cam tâm sống ở Tây Vực cả đời. Chàng cũng biết, trong lòng ta chỉ có một người là chàng....”

Trần Tịch thoáng mất hồn. Sau một phen phát tiết, mặc dù hắn mồ hôi như mưa, sức cùng lực kiệt nhưng sắc mặt lại hòa hoãn xuống. Hắn xoay người đi vài bước, dường như thở dài một tiếng nhỏ không thể thấy, nói:

“Chạy xong mười vòng rồi, trở về thôi.”

Quân Mẫn Tâm theo sau, cười nói: “A Tịch không tức giận nữa sao? Cơ Linh chỉ là thủ hạ của ta, ta sẽ không chế tốt thanh đao sắc bén này, vì vậy A Tịch không cần lo lắng, cũng không cần ghen.”

Trần Tịch nhú mày, thần thờ nói: “Ta không ghen!!”

Vịt chết còn cứng mồm, ta quen biết, hiểu chàng hai đời, còn không biết trong lòng chàng suy nghĩ gì? Quân Mẫn Tâm vụng trộm vui mừng một hồi, sợ chọc Trần Tịch da mặt mỏng tức giận lần nữa, liền vội vàng nói: “Được được được! Là Mẫn Nhi đoán mò. Chỉ có điều, mấy ngày gần đây ta đúng là ghen tuông quá đáng, ai bảo chàng và Công chúa Kim Na thân mật như vậy! Ta khổ sở đưa nước ô mai ướp lạnh cho chàng, vậy mà thấy chàng và vị Công chúa mỹ lệ kia uống chung một túi rượu, chàng nói xem ta có khổ sở hay không, có khó chịu hay không?”

Trần Tịch khê kinh ngạc, quay đầu lại vuốt mồ hôi trên mũi, lúng túng nói: “Mẫn Nhi, ta và nàng ấy...”

“Ta hiểu, A Tịch, ta cũng không tức giận.” Quân Mẫn Tâm giãn mặt cười nói: “Bởi vì ta quan tâm đến chàng, cho nên mới ghen vì chàng; cũng bởi vì ta yêu chàng, cho nên ta tin tưởng chàng!!”

Sắc mặt Trần Tịch khê thay đổi, nhìn chằm chằm sắc mặt tái nhợt của Quân Mẫn Tâm, trầm ngâm nhìn hồi lâu mới vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng lau phấn trắng trên mặt nàng, vừa nhẹ giọng nói: “Lần sau đừng bôi nhiều phấn như vậy, thật khó coi.”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên: “Sao chàng biết...”

“Ta nhìn thấy.”

Quân Mẫn Tâm ngẩn người, rồi nở nụ cười mềm mại. Thì ra vừa rồi A Tịch vẫn luôn nhìn nàng, quan tâm đến từng cử động của nàng! Chỉ là làm bộ như không để ý mà thôi, chứ thật ra trong lòng đau muốn chết.

Lời tác giả: Nhân vật Cơ Linh này tương đối mâu thuẫn, không biết mọi người có thích hắn không....Lại nói, có rất nhiều vai phụ trong nhiều tác phẩm chiếm sức nặng trong lòng độc giả lớn hơn cả nhân vật chính, không biết có phải các độc giả cũng có cảm giác như vậy với truyện của tôi không?

45. Chương 46: Tin Tưởng

Quân Mẫn Tâm nhìn thấy Cơ Linh lần thứ hai là lúc hắn đang dẫn theo một nhóm người quang minh chính đại đi vào nội cung.

“Một tháng trước, ta đánh bại dũng sĩ đệ nhất của Tô Cát quốc, danh tiếng vang xa, được Mục Lạc tán thưởng, hẳn hoi ta có nguyện ý vì hắn ra sức hay không.” Một thân trang phục dũng sĩ màu đỏ của người Hồ khiến thân hình của hắn càng trở nên thon dài mạnh mẽ, tóc đen buộc cao, tất cả đều khiến hắn nhiều thêm vài phần anh khí, bớt đi mấy phần diêm lệ. Lúc này, hắn đang dựa vào góc rẽ tại hành lang nâng tay cột sợi dây màu đỏ trên cổ tay, cúi đầu cười nói: “Ta liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý hắn, bây giờ ta là Phó tướng dưới quyền Đại Tướng quân Ba Khắc. Đeo đao vào cung tuần tra, ta và người càn dễ dàng hèn hò, không phải rất tốt sao?”

Quân Mẫn Tâm trừng mắt hạnh, Cơ Linh vội sửa lời: “Không phải hèn hò, là làm nội ứng!”

“Mới vừa nhậm chức đã ngênh ngang tới gặp ta, ngươi cũng không phải không biết Mục Lạc sắp xếp cạnh ta bao nhiêu tai mắt. Lỡ mãng như vậy chắc chắn sẽ làm hắn sinh nghi.” Giọng nói Quân Mẫn Tâm vẫn nhàn nhạt như cũ, trong mắt có mấy phần trách cứ.

“An tâm, những thứ tạp chủng này sao có thể thoát khỏi mắt ta, ta đã sai người âm thầm xử lý bọn chúng rồi! Về phần mấy người kia...” Hắn giơ tay chỉ chỉ mấy tên dũng sĩ đang chờ phía trước, ánh mắt trời thừa thốt cuối mùa thu xuyên qua những bông hoa tường vi hắt vào làm ấm cánh môi hắn: “Những người này đều là thân tín ta mang theo từ Trung Nguyên tới đây, có thể tin được.”

“Người giết mấy tai mắt kia của Mục Lạc?!”

Trong lòng Quân Mẫn Tâm bị ghen, suýt nữa thì phun ra một búng máu tươi, còn đáng vẻ Cơ Linh thì cứ như thể đây là việc đương nhiên, gật đầu nói: “Ta không giết bọn chúng, chẳng lẽ giữ chúng lại để chúng bắt được nhược điểm của ta?”

“Người giết bọn chúng chắc chắn sẽ bứt dây động rừng, nhất định Mục Lạc sẽ phái người khác tới thay thế, lại càng dễ phòng ta hơn nữa!!”

Cơ Linh nói như không có việc gì: “Vậy thì ta lại giết, có ta ở đây, ngươi... Công chúa sợ cái gì! Huống chi, bây giờ Mục Lạc căn cơ bất ổn, mấy bộ lạc phương Bắc không thuận theo hắn thỉnh thoảng sẽ nổi lên phản loạn. Hiện nay Mục Lạc cầu hiền nhược khát*, trong thời gian ngắn sẽ không uy hiếp ta được. Lại nói, hôm nay hắn còn mời ta cùng thảo luận võ nghệ đấy.” (Cầu hiền nhược khát: Cầu hiền tài như khát nước.)

“Thảo luận võ nghệ?” Quân Mẫn Tâm ngưng mắt trầm tư nhớ lại trận đánh trước đây giữa Tiểu Tứ và Mục Lạc. Khi đó, dù Mục Cẩn đã dùng hết toàn lực nhưng cũng chỉ có thể đánh hoà, liền nói: “Sở trường của Mục Lạc là loan đao, mau, chuẩn, ngoan tuyệt, cũng có sự liều mạng như kiếm thuật của người vậy. Nếu như trên đời này có một thứ có thể nhanh hơn đao của hắn, vậy nhất định là kiếm của ngươi!”

Cơ Linh không hề che giấu kiêu ngạo và quyền cường trong đôi mắt, nói: “Đương nhiên!!”

“Nhưng ngươi không được thắng hắn.”

“Cái gì?!” Cơ Linh hí hí mắt, trong mắt dần xuất hiện một tia sáng không tên: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi không hiểu rõ Mục Lạc, tâm địa hắn ta tựa như rắn rết, ác độc thiện đồ*. Hiện nay thứ hắn cần chính là chiếm được danh lợi, nếu như ngươi thắng hắn tất sẽ khiến hắn mất hết thanh danh, ghi hận trong lòng, khó nói hắn sẽ không đâm bị thóc chọc bị gạo chờ thời báo thù. Minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng*, ở dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, không được ham vui nhất thời! Vì vậy, ngươi phải thua.” (Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng: Thương đâm trực tiếp dễ tránh, tên bắn lên khó phòng. Nghĩa là đánh trực tiếp thì dễ tránh còn đánh lên thì khó phòng.)

Đôi mắt Cơ Linh trở nên thâm trầm, thay đổi liên tục. Quân Mẫn Tâm biết nếu nói hắn coi trọng sinh mạng hơn danh lợi, nhất định hắn sẽ không cam lòng khuất phục người khác, liền lui một bước, nghiêm mặt nói: “Nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ngang tay.”

Cơ Linh là con dã thú cầm đầu nguy hiểm, nếu không thuần phục được thì tuyệt không thể giữ ở bên người nữa! Quân Mẫn Tâm không biến sắc, nắm bắt từng vẻ mặt, từng sự thay đổi trong ánh mắt của hắn, chỉ cần hơi có dị động liền không tin tưởng sử dụng hắn nữa.

Cơ Linh áp chế lệ khí rất nhanh, chậm rãi nhếch môi nở nụ cười giễu cợt chứng sinh trước sau như một, lưỡi biếng nói: “Ta hiểu, Công chúa.”

Ba ngày sau, quả nhiên Quân Mẫn Tâm nghe được tin tức Cơ Linh và Mục Lặc đại chiến mấy chục hiệp, không phân cao thấp, hai bên đánh đến thoả thích mới thu tay lại.

Lần gặp tiếp theo, Trần Tịch cũng ở đây. Trước mặt Trần Tịch, Quân Mẫn Tâm tán dương Cơ Linh mấy hồi, dường như tên tiểu tử kia rất hưởng thụ, sau đó thoả mái liếc Trần Tịch một cái, thân thể cố tình dựa sát vào Quân Mẫn Tâm, cười nói:

“Miễn là những việc đã đồng ý với người, có việc nào ta không làm được? Lần trước ta đã nói sẽ quang minh chính đại tới gặp người, không phải cũng làm được rồi sao? Công chúa, nếu Cơ Linh ta đã nguyện trung thành với người thì cả đời này chỉ nghe một mình người phân phó, bất chấp gian nguy, muôn lần chết không chối từ!”

Sắc mặt Trần Tịch cứng đờ. Quân Mẫn Tâm hơi kéo ra khoảng cách giữa mình và hắn, mỉm cười nói: “Dùng tâm đối đãi, nếu Quân đã có lòng như vậy, nhất định ta sẽ hậu đãi.”

Cơ Linh cũng cười đến điên đảo chứng sinh, ha ha nói: “Mong rằng Công chúa sẽ nhớ kỹ những gì hôm nay đã nói!”

So với hai năm trước, quả thật Cơ Linh đã an phận hơn rất nhiều. Vả lại, bất kể hắn quy phục mình vì mục đích gì, ít nhất hắn cũng phục tùng mệnh lệnh. Cơ Linh đúng là huyết thống quý tộc của Ly cung đời trước, ý mình thanh cao nên rất khinh thường việc bắt tay với ngoại tộc, vì vậy không cần phải lo lắng hắn thông đồng với Hồ tộc và người Khương quốc. Nếu đã xác định hắn không có phản tâm, vậy thì cứ yên tâm sử dụng.

Sau khi suy sâu tính kỹ, Quân Mẫn Tâm nhìn xung quanh một chút xem có người lạ qua đây hay không. Cơ Linh thấy dáng vẻ cẩn thận của nàng, không kìm được cười khê một tiếng, nói: “Nếu như người đang nhìn xung quanh xem có người khả nghi hay không, vậy thì ta nói cho người biết: Không có!”

Nghe vậy Quân Mẫn Tâm mới yên lòng, lấy một phong thư được gói kín bằng giấy dai* từ trong ngực ra đặt vào tay Cơ Linh, đề thấp giọng nói: “Mục Lặc đã bắt đầu nghi ngờ nên ta không có cách xuất cung. Đây là bản đồ biên ải của Tô Cát quốc do ta vẽ ra trong suốt hơn nửa năm nay, trong đó có vị trí an bài binh lực, người có thể tìm một người nào đó đáng tin nhanh chóng đưa tới tay phụ vương ta được không?” (Giấy dai: Giấy gói hàng loại dày.)

Cơ Linh lộ ra thần sắc ngạc nhiên hiếm thấy, hơi kinh ngạc nói: “Đây chính là cơ mật người đã trải qua bao nguy hiểm đến tính mạng trong một năm mới có được, có thể yên tâm giao cho ta?”

Quân Mẫn Tâm mỉm cười nói: “Nghĩ nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi*.” (Nghĩ người thì đừng dùng, dùng người thì đừng nghi.)

Cơ Linh ngẩn ra một lúc rồi cười nhẹ thành tiếng, đôi mắt phượng hẹp dài thoáng hiện tia sáng, hăng hái hẳn lên. Hắn nhận lấy phong thư gói bằng giấy dai, thu lại lưỡi biếng và kiêu ngạo, ôm quyền khom lưng, giọng nói trịnh trọng gần từng chữ: “Thần, nhất định không phụ Công chúa nhờ vả!!”

Trong lòng như trút được gánh nặng ngàn cân, Quân Mẫn Tâm thở dài nhẹ nhõm, nói: “Nghe nói Tĩnh quốc và Khương quốc đang trong tình thế giương cung bạt kiếm, xem ra không thể tránh khỏi một cuộc ác chiến. Chỉ hận ta thân ở nơi tha hương, không thể phụ phân ưu, vì nước chinh chiến. Việc duy nhất ta có thể làm cũng chỉ là dựa vào ấn tượng của mình và tất cả đường dây tin tức để vẽ ra tấm bản đồ quan ải và vị trí bài bố binh lực này, để phụ thân có đầy đủ phòng bị với Hồ tộc. Ngộ nhờ Tĩnh, Khương giao chiến, cũng bớt đi nỗi lo về Hồ tộc.”

Cơ Linh nói: “Mấy ngày gần đây ta cũng có nghe được chút chuyện Tĩnh, Khương. Đêm qua nghe Ba Khắc nói, hình như Mục Lặc định thừa dịp mượn gió bẻ măng, khi hai nước giao chiến thì chặn ngang một cước,

chiếm được một khoản tốt. Ta cũng không rõ chuyện ấy là thật hay giả, Mục Lặc tính toán hành động như nào. Lão tặc Ba Khắc này có chút cố kỵ với thân phận của ta, không chịu tiết lộ nhiều thêm một chữ.”

“Quả nhiên là như vậy! Con rắn độc Mục Lặc này thật không thể không đề phòng.” Quân Mẫn Tâm nói: “Cơ Linh, ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định phải nhanh chóng đưa mật đồ tới tay phụ vương!”

Cơ Linh gật đầu, trước khi đi, hần cười như không cười nói: “Nếu như người không ngại, sau này cứ gọi ta A Linh là được rồi.”

Cơ Linh vừa đi, Trần Tịch ở một bên liền chau mày nói: “Ánh mắt Cơ Linh nhìn nàng quá nguy hiểm, nàng thật sự tin hần?”

Quân Mẫn Tâm mỉm cười, duỗi ngón tay vuốt lên nếp nhăn giữa đầu lông mày hần từng chút một, nói: “Bên cạnh ta, người có thể sử dụng rất ít, vì vậy nhu cầu cấp bách bây giờ là một lưỡi dao sắc bén có thể vì ta vượt mọi chông gai. Đương nhiên ta biết Cơ Linh khác với chàng và bọn Mộc Cẩm, hần không hề tận tâm như đã nói mà chỉ có lợi ích... Nhưng thực ra, người như vậy cũng dễ khống chế: Hần muốn danh, ta cho hần danh; hần muốn lợi, ta cho hần lợi; hần tham tài của, ta cũng cho hần; nếu hần muốn quyền, đương nhiên ta cũng đồng ý! A Tịch, ta đã trải qua quá nhiều được ăn cả ngã về không rồi, cũng đã từng hai bàn tay trắng cho nên ta không sợ nữa, ta không sợ hần quay ngược lại cắn ta một cái. Giữa vùng bùn lầy quyền lợi, nào ai có thể sống lâu sống dài, hần cũng không ngoại lệ!”

“Mẫn Nhi, nàng vốn nên không buồn không lo. Nếu năm đó ta dùng cảm hơn nữa, nàng sẽ không phải chịu khổ sở như bây giờ...” Trần Tịch khẽ thở dài.

“Chớ tự trách, đã có ai chèn ép được ai, đã có người nào từng xoay chuyển được số mạng? Những năm qua đã mài mòn hết sự mong mỏi của ta rồi, ta không tin vào ông trời nữa, cũng không tin số mạng, ta chỉ tin chính mình, chỉ tin chàng....A Tịch, chàng là tất cả hi vọng của ta, không có chàng ta nên làm gì bây giờ?”

Trần Tịch cảm thấy ngữ khí của nàng có chút kỳ lạ liền đưa tay nắm đầu vai nàng, hỏi: “Mẫn Nhi, nàng....có phải nàng có tính toán gì không?”

Quân Mẫn Tâm vòng tay ôm chặt vòng eo mạnh mẽ của hần, đầu tựa lên vai hần nhỏ giọng nói: “Vừa rồi Cơ Linh đã xác nhận suy nghĩ của ta, quả nhiên Mục Lặc muốn nhúng tay vào trận chiến Tĩnh, Khương, ta không thể để hần có cơ hội làm hại đến Tĩnh quốc. Tại thảo nguyên ở phương Bắc có mấy bộ lạc vẫn không chịu quy hàng Mục Lặc, ta định....Ta định bí mật phát người đi quạt gió thổi lửa, để các trưởng lão của những bộ tộc đó tùy thời khởi binh tạo phản. Mục Lặc vì bình ổn nội loạn sẽ không rảnh chú ý đến trận chiến Tĩnh, Khương nữa, như vậy cũng có thể giúp phụ vương loại bỏ một mối tai họa.”

“Không giấu nàng, thật ra ta cũng từng nghĩ qua việc này, nhưng khổ nỗi vẫn chưa chọn được người thích hợp để đi du thuyết*, không ngờ hôm nay nàng đề cập tới.” Trần Tịch cúi đầu, môi khẽ chạm vào tóc nàng, nói: “Không biết trong lòng Mẫn Nhi đã chọn được người thích hợp chưa?” (Du thuyết: thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình.)

“Người này xa tận chân trời gần ngay trước mắt.” Quân Mẫn Tâm cong mắt cười một tiếng, nói: “Tuy Cơ Linh lời ngon tiếng ngọt nhưng không đủ chín chắn. Mặc dù chàng ăn nói không bằng hần nhưng hơn hần về mặt cẩn thận, suy nghĩ kỹ càng, bởi vậy việc này giao cho chàng là yên tâm nhất.”

Trần Tịch nhíu mày theo thói quen, gật đầu: “Khi nào thì bắt đầu?”

“Trước cứ chờ một chút, sự tình trọng đại, chúng ta cần phải chuẩn bị kỹ càng từng chút một, đảm bảo không chút sai sót.”

Vừa đến cuối năm, hai nước Tĩnh, Khương thủy hỏa bất dung, quả nhiên xảy ra đại chiến, Mục Lặc rục rịch nghiêng về bên Khương quốc thế lực hùng mạnh.

Quân Mẫn Tâm bí mật tìm Trần Tịch và Cơ Linh, vừa gặp liền đi thẳng vào vấn đề, nhỏ giọng nói: “Mục Lặc muốn xuất binh rồi, việc này không thể chậm trễ nữa, A Tịch lập tức lên đường, tiến về phương Bắc du thuyết các bộ lạc!”

Trần Tịch lĩnh mệnh nói: “Cứ năm ngày, Mục Lạc sẽ phái người lên trường đầy tớ kiểm tra, ta chỉ có thời gian là năm ngày.”

Năm ngày? Quá ngắn! Quân Mẫn Tâm cắn môi nói: “Hoàn thành chuyện này, cần bao nhiêu ngày? Ta sẽ nghĩ biện pháp trì hoãn thời gian giúp chàng, nếu quả thực không được, cho dù không thành công chàng cũng phải trở về trong vòng sáu ngày!”

Trần Tịch trầm ngâm trong chốc lát, tự tin nói: “Sáng sớm ta sẽ lên đường, ra roi giục ngựa hết ba ngày, du thuyết một ngày, bốn ngày là được!”

Cơ Linh ở một bên lộ vẻ bất mãn, dường như không tin tưởng lắm việc hắn có thể thuyết phục được các bộ lạc Bắc Địa tạo phản chỉ trong thời gian bốn ngày ngắn ngủn. Hắn đảo mắt một cái, cười nhẹ nói: “Trần Tịch, nếu như nhân thủ của ngươi không đủ, ta có thể đưa người mấy tên thân tín đặc lực, các người chia nhau hành động sẽ dễ thành công hơn!”

“Trần Tịch xin nhận ý tốt của Cơ đại nhân, chỉ là chuyện có liên quan đến sống chết, ta không định mượn tay người khác.” Trần Tịch thản nhiên nói: “Đội ngũ của Cơ đại nhân chỉ cần bảo vệ Công chúa là được rồi.”

Cơ Linh liếc mắt giễu cợt hắn, bật cười thành tiếng.

Sau khi trao đổi trong chốc lát, Quân Mẫn Tâm để Cơ Linh rời đi trước, giữ mình Trần Tịch lại luôn miệng dặn dò: “Chuyện này A Tịch chỉ cần nỗ lực hết sức là được, không cần cố ép. Người Hồ gian xảo, chàng nên dùng lợi ích để dụ bọn chúng cắn câu, mọi sự đều phải cẩn thận, hết thời gian liền trở về! Còn nữa, mang theo hai ảnh vệ đặc lực đi cùng, để phòng vạn nhất. Bên ta có Cơ Linh chú ý, chàng cứ yên tâm.”

Trần Tịch trấn an nàng trong chốc lát, nói nàng không cần lo lắng, cho dù có thành công hay không, nhất định sẽ trở lại trong vòng năm ngày, lúc này Quân Mẫn Tâm mới hơi yên tâm.

Sau khi Trần Tịch rời đi, Quân Mẫn Tâm ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng ngả về phía tây, thân thể mảnh mai gần như dung nhập vào bóng đêm thâm trầm. Hồi lâu sau, nàng thở dài một tiếng, lầm bầm: “A Tịch, sau khi chuyện này thành công, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa chàng trở về Tĩnh quốc...”

Chàng vốn nên mặc ngân giáp chinh chiến sa trường, phong vương phong hầu chứ không phải bị chôn vùi cùng ta trong đại mạc mờ mịt này. Ta đã làm chậm trễ quá nhiều thời gian của chàng rồi, không thể tiếp tục ích kỉ nữa.

Mặc dù, ta thật sự không bỏ xuống được chàng, dù chỉ chia lìa trong chốc lát thôi cũng sẽ khiến ta nếm trải thực cốt tương tư*.... (Thực cốt tương tư: tương tư tận xương tủy)

Lời tác giả: Cạn kiệt bản thảo...

46. Chương 47: Xúi Giục

Kỳ hạn năm ngày đã đến nhưng Trần Tịch mãi vẫn chưa trở về, Quân Mẫn Tâm như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Rạng sáng hôm nay chính là ngày Mục Lạc đi thị sát trường nô lệ rồi, nếu như hắn phát hiện Trần Tịch không có ở đó thì thật phiền toái.

Mỗi lần thân tín của Mục Lạc đi thị sát đều phải đi qua đường lớn trước tấm điện của Quân Mẫn Tâm. Suốt đêm qua, Quân Mẫn Tâm không hề chợp mắt, sáng sớm đã đội mũ lông chồn hình quả dưa chạy ra ngoài hành lang nhìn ngó xung quanh. Chỉ chốc lát sau, đám người đi thị sát trường nô lệ đến, Quân Mẫn Tâm lo lắng không biết kế hoạch của Cơ Linh có thành công hay không. Nàng trầm ngâm trong chốc lát, cẩn thận quan sát người dẫn đầu, phát hiện quả nhiên đã đổi tướng lĩnh.

Mọi lần người vẫn đi thị sát trường nô lệ là Ba Khắc – thân tín của Mục Lạc nhưng hôm nay đã đổi người. Người dẫn đầu là một nam nhân toàn thân võ phục đỏ thẫm, đứng trong một đám nam nhân Hồ tộc thô kệch lộ ra mấy phần gầy yếu, người này chính là Cơ Linh!

Quân Mẫn Tâm lặng lẽ thở phào. Vì để phòng bất trắc, đêm qua nàng tìm Cơ Linh bảo hẩn nghĩ cách làm thế nào để hôm nay Ba Khắc không thể tới trường đầy tớ thị sát. Không ngờ hẩn làm được thật!! Đoàn người thị sát đổi thành Cơ Linh, vậy thì có thể trì hoãn thời gian cho Trần Tịch, lừa dối vượt qua kiểm tra!

Quân Mẫn Tâm căn cứ môi, kéo quần đi ra khỏi tấm cung, chậm rãi bước xuống thềm đá. Cơ Linh thấy nàng liền cùng đám người phía sau khom lưng hành lễ, nói bằng Hồ ngữ: “Mặt tướng thỉnh an Vương Hậu Tô Cát.”

Quân Mẫn Tâm cười nhạt, ra vẻ hồ đồ nói: “Chắc hẩn vị này là võ sĩ Trung Nguyên được Đại Vương coi trọng, đang định đi đâu vậy?”

“Hồi Vương Hậu, hôm nay thân thể Tướng quân Ba Khắc không khoẻ nên mặt tướng thay ngài ấy đi thị sát trường đầy tớ.” Cơ Linh rất phối hợp, diễn trò thuộc hạng nhất.

“Giúp ta hỏi thăm sức khoẻ của Tướng quân.” Sau đó, Quân Mẫn Tâm khoanh tay, làm như thương cảm, ngưng mắt thở dài sâu kín nói: “Bổn cung thân ở thâm cung, không có năng lực giúp Đại Vương phân ưu nên cảm thấy vô cùng xấu hổ. Không bằng người đưa ta đi thị sát, coi như ta vì Đại Vương ra chút sức mọn, như thế nào??”

“Vương Hậu suy nghĩ cho Đại Vương như vậy quả là phúc của Tô Cát ta!” Cơ Linh làm như rất xúc động, thụ sủng nhược kinh nói: “Trong đám đầy tớ có nhiều tên là tội nhân chạy trốn, thỉnh Vương Hậu theo sát thuộc hạ, tránh để bị thương.”

Quân Mẫn Tâm lại thở dài, gật đầu một cái sau đó chậm rãi đi theo Cơ Linh tới trường đầy tớ.

Trên đường đi, Cơ Linh nháy mắt với Quân Mẫn Tâm. Sắc mặt Quân Mẫn Tâm không đổi, nhỏ giọng nói: “Tuỳ cơ ứng biến.”

Trường đầy tớ giống như một cái chuồng heo lớn, chật chội bẩn thỉu. Trong từng dãy lều cỏ ngổn ngang đơn sơ bị gió lùa chặt rách quần áo cũ rách tơ tã, đầu tóc những tên đầy tớ rối bời, khắp nơi trên đất trống chất đầy những bó củi, hòn đá nhưng bọn đầy tớ lại quần áo mỏng manh, ngay cả than sưởi ấm cũng không có. Một cơn gió lạnh mùa đông thổi qua thổi bụi đất bay lên, Quân Mẫn Tâm mặc quần dài lông thỏ, đầu đội mũ lông chồn hình quả dưa, trang phục đầy đủ nhưng vẫn cảm thấy cái lạnh thấu xương... Thật khó tưởng tượng được, thì ra Trần Tịch phải trải qua một cuộc sống trong hoàn cảnh gian khổ ác liệt như thế này, sống không bằng cả heo chó trông coi một đám nô lệ.

Sống mũi Quân Mẫn Tâm đau xót, chưa bao giờ cảm thấy đau lòng như lúc này.

Binh lính lục tục mang đầy tớ chết rét ném ra bên ngoài ốc đảo, mặc cát vàng chôn, dã thú gặm cắn. Cơ Linh xoay một vòng tại chỗ, cố ý trì hoãn một khắc rồi mới cao giọng hét:

“Quản sự đâu? Bổn quan tới kiểm tra theo lệ, trình danh sách lên đây!”

Vừa dứt lời thì bỗng thấy một người đi ra từ giữa những dãy lều, người này trình lên một quyển sổ dày, nói bằng giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Đây là danh sách, mời đại nhân xem qua!”

Quân Mẫn Tâm ngây người, Cơ Linh cũng ngây người!

Người này mặc áo choàng màu trắng, có mái tóc màu đen và đôi mắt màu xanh, sắc mặt hẩn mệt mỏi, trong mắt vẫn vện tia máu... Đây chính là Trần Tịch bằng xương bằng thịt!!! Quân Mẫn tâm nơm nớp lo sợ vì hẩn, chỉ sợ hẩn gặp phải chuyện gì bất trắc nhưng thật không ngờ thì ra hẩn đã trở lại từ sớm!

Cũng không biết chuyện kia có thành công không... Đang suy nghĩ thì nghe Trần Tịch nói tiếp: “Trên trường vốn có bốn ngàn ba trăm tám mươi ba đầy tớ, mười một người chết do dựng Vạn Tượng Lâu, mấy ngày gần đây trời đông giá lạnh nên có bảy mươi sáu người chết vì đói và lạnh, còn bốn ngàn hai trăm chín mươi sáu người. Mời đại nhân xem qua!”

Lúc này Cơ Linh mới phục hồi tinh thần lại, nhận lấy sổ sách lật lật vài cái, ngược mắt nói: “Để ta xem kĩ một chút, có chuyện sẽ gọi người!”

Trần Tịch ôm quyền nói “vâng”. Cơ Linh liếc Quân Mẫn Tâm một cái, thấy trong mắt nàng không che giấu được mừng rỡ nhưng bộ dáng lại hết sức kiềm chế liền vừa lật vừa cười nói: “Trần đại nhân, hôm nay Vương

Hậu Tô Cát đến đây để hiểu rõ hơn về tình hình trên trường nô lệ, giúp Đại Vương phân ưu. Người mau đưa Vương Hậu đến một nơi an toàn ấm áp rồi hồi báo rõ ràng đầu đuôi gốc ngọn tình hình mấy ngày gần đây đi!”

Nghe vậy, Trần Tịch nâng đôi mắt vắn vện tia máu lên nhìn Quân Mẫn Tâm một cái sau đó liền rũ mắt, cung kính nói: “Hạ quan tuân lệnh! Mời Vương Hậu đi theo hạ quan.”

Hiếu Cơ Linh đang tìm cơ hội để mình và Trần Tịch có thể ở cùng một chỗ liền gật đầu cảm kích với hần một cái, sau đó đi theo Trần Tịch vào một lều ở phía trước cách đó không xa. Hiện tại, Quân Mẫn Tâm đã đặt toàn bộ sự chú ý của mình lên người Trần Tịch, sao có thể thấy ánh mắt sáng quắc của Cơ Linh ở phía sau nữa.

Vào lều, Trần Tịch loay hoay tìm đá lửa trong chốc lát rồi đốt than lửa, lúc này Quân Mẫn Tâm mới cảm thấy hơi ấm áp. Thấy bốn bề vắng lặng, Quân Mẫn Tâm vội vã hỏi: “Ta còn tưởng rằng hôm nay chàng không về được, thật không ngờ chàng đã sớm trở lại trường đầy tớ, thật đúng là làm ta sợ bóng sợ gió một hồi! A Tịch, chuyện như thế nào rồi?”

“Ta cũng mới về lúc rạng sáng nay, đang suy nghĩ bước tiếp theo nên làm thế nào thì hai người đã tới rồi.” Trần Tịch bảo nàng ngồi xuống thăm lòng cừu, bản thân cũng ngồi xếp bằng xuống theo, vẻ mặt nặng nề nói: “Tình huống không tốt, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Quân Mẫn Tâm bị hần dọa đến kinh hồn bạt vía, mười ngón tay nắm chặt, cắn môi nói: “Chuyện... thất bại?”

Dường như muốn xua đi mệt mỏi, Trần Tịch lung tung xoa mặt một cái, trầm giọng nói: “Không phải, là tám bộ lạc phương Bắc đã liên kết lại với nhau rồi, muốn tùy thời khởi binh tạo phản!”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, phải một lúc lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, vung nắm tay đánh vào ngực Trần Tịch, dờ khóc dờ cười nói: “Nói vậy là chàng du thuyết thành công? Trần Tịch, chàng dám trêu chọc ta! Làm ta sợ muốn chết!”

Trần Tịch rên lên một tiếng, giữa hai đầu lông mày xuất hiện vẻ đau đớn. Quân Mẫn Tâm nhìn thấy vội hỏi: “Làm sao vậy? Bị thương sao?”

“Không có, đã bốn ngày ba đêm ta chưa chớp mắt nên có chút mệt thôi.” Trần Tịch vuốt vuốt sống mũi, lên tinh thần nói: “Từ Đại Trưởng Lão ở Bắc Địa không tin ta, thiếu chút nữa thì xảy ra xung đột rồi. Ta dùng lợi ích hấp dẫn bọn họ, nói rằng gần đây Mục Lặc vội vàng luyện binh để xuôi Nam tham chiến, binh lực trong thành mỏng manh, là thời cơ tốt nhất để công thành. Chỉ cần chiếm được Vương thành, cắt đứt lương thảo của Mục Lặc, trong trời đông giá rét như thế này, Mục Lặc chỉ có thể chờ chết. Ta phóng đại sự thật như vậy mấy lần kia mới tạm thời tin ta, chờ đến khi Mục Lặc dẫn binh rời thành xuôi Nam ta sẽ dùng tín hiệu đã giao ước với họ, thông báo bọn họ công thành.”

“Tám bộ lạc lớn tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Các bộ lạc ở Bắc Địa là dân du mục, binh lực không nhiều lắm, dù có bản lĩnh cũng không đến một vạn. Mà thủ hạ dưới tay Mục Lặc khoảng sáu vạn, thực sự có sự chênh lệch lớn.” Trần Tịch suy nghĩ, nói: “Có muốn ta đi kích động nữa không, cũng có thể kéo bộ lạc Khách Tư Hồ cùng tham gia.”

“Từ trước đến giờ, tù trưởng Khách Tư Hồ và bộ lạc du mục ở Bắc Địa bất hòa với nhau, tranh đoạt thủy thảo* nhiều năm liên tục không ngừng, khả năng bọn họ liên thủ với nhau là không lớn.” Quân Mẫn Tâm đảo mắt, mím môi cười nói: “A Tịch đừng quên ta cũng hiểu rõ quan ải Tô Cát đến từng chân tơ kẽ tóc. Chỉ cần chúng ta tiết lộ tình hình bố trí binh lực cho các trưởng lão là có thể khơi gợi hứng thú của tám bộ lạc lớn rồi, để bọn họ có đủ thực lực giằng co cùng Mục Lặc, hai bên cùng tổn hại.” (Đồng cỏ và nguồn nước)

Trần Tịch gật đầu một cái. Quân Mẫn Tâm thừa dịp hần không phòng bị, đột nhiên tiến lên phía trước kéo áo hần ra. Quả nhiên là vậy!! Ngực Trần Tịch được quần bằng một lớp băng vải thô sơ, máu tươi đỏ thẫm thấm dần qua từng lớp băng vải, rõ ràng hần đã bị thương!

Động tác của Quân Mẫn Tâm cứng ngắc, chỉ biết ngơ ngác nhìn vết thương trên ngực Trần Tịch. Trần Tịch có chút lúng túng đưa tay cầm chặt tay nàng kéo lại vạt áo, an ủi: “Trong lúc du thuyết có xảy ra chút

xung đột với các bộ lạc nên bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại. Thật!! Cũng may vấn đề được giải quyết nhanh chóng, chỉ là.... Chỉ là Lý Bát và Lão Ngũ đi theo ta đã chết dưới loan đao của bọn họ rồi.”

Nói đến đây, khuôn mặt Trần Tịch lộ vẻ đau xót và hối tiếc.

Quân Mẫn Tâm cố nén vành mắt chua xót, tháo bỏ từng vòng băng vải thô sơ trên ngực hần, sau đó tìm kim sang được và bông vải sạch sẽ trong ngăn tủ, lấy ấm đồng trên bếp than đổ nước nóng ra, ép Trần Tịch nửa nằm ở trên giường rồi bắt đầu rửa sạch lại vết thương cho hần.

“A Tịch không cần quá tự trách, Lý Bát và Lão Ngũ là chết trận trên sa trường, đây chính là kết cục tốt nhất của một người lính. Chúng ta nên cảm thấy tự hào vì họ, tự hào vì những ảnh vệ trung tâm cảnh cảnh...” Tuy nói như vậy nhưng lại có một giọt nước mắt không khống chế được tràn ra khỏi khóe mắt, nàng nói: “Tổng Thập, Trương Lục, Đoạn Thập Tam, Lý Bát, Lão Ngũ...A Tịch, chúng ta nhất định phải sống sót, kiên cường sống tiếp vì nguyện vọng của họ, một ngày nào đó khi đánh chiếm nơi đây sẽ thu hồi tro cốt của bọn họ, báo thù rửa hận!”

Trần Tịch nhắm mắt lại, nắm chặt tay nàng.

Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng băng bó kỹ miệng vết thương lộ ra da thịt ghê rợn, vừa nâng mắt nhìn thì phát hiện Trần Tịch đã tựa vào giường ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nàng lại lấy một chậu nước giúp hần lau đi phong trần mỗi mệt trong mấy ngày nay. Chăm chú nhìn một hồi, nàng nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cương nghị của hần, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Không ngờ vừa đứng lên thì phát hiện chẳng biết từ lúc nào trong lều có thêm một người, Cơ Linh giống như u linh đứng trước cửa, vẻ mặt phức tạp nhìn thẳng nàng. Quân Mẫn Tâm chưa từng lúng túng như thế này bao giờ, cũng may Cơ Linh khôi phục lại bình thường rất nhanh, lười biếng cười với nàng một tiếng rồi rời đi.

Đầu xuân, tuyết tan. Mục Lặc mang theo lương thảo, dẫn sáu vạn binh lính xuôi Nam tham chiến. Dưới sự giúp đỡ của Trần Tịch, tám bộ lạc liên minh lại cùng dẫn binh tấn công Vương thành.

Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủn, bốn tòa thành nhỏ xung quanh Vương thành đều bị các bộ lạc chiếm lĩnh, đánh thẳng vào Vương thành!

Đại quân của Mục Lặc còn chưa tới biên cảnh Tỉnh quốc thì bất ngờ nghe tin dữ, lúc này không thể làm gì khác hơn ngoài dẫn binh trở về, bình ổn nội loạn. Không ngờ, Quân Mẫn Tâm đã sớm bí mật lộ tin tức cho tám bộ lạc, để họ nắm rõ tình hình bố trí binh lực trong Vương thành. Vì vậy, tuy nhân thủ bọn họ ít nhưng vẫn giằng co cùng Mục Lặc không ngừng nghỉ, hai bên đánh một hồi dừng một hồi, bất phân thắng bại.

Cứ kéo dài như vậy đến cuối tháng hai, dưới sự dẫn dắt của Đại Tướng quân Quân Nhân và quân sư Thẩm Lương Ca, đại quân Tỉnh quốc tiến quân thần tốc, đánh bại Khương quốc, từ trong tay Cửu Sơ Chiêu chiếm lĩnh bảy thành U Châu! Mục Lặc thấy Đại Khương rơi vào tình thế bất lợi liền rất thúc thời lựa chọn đứng ngoài cuộc, lấy bất biến ứng vạn biến.

Một ngày tới, sinh nhật mười bảy tuổi của Quân Mẫn Tâm đã đến.

47. Chương 48: Lễ Sinh Thần

Sau bữa trưa, khắp nơi trong cung bận rộn khác thường, bất cứ lúc nào cũng phải lui giữ ở ngoại thành để phòng quân phản loạn, vì vậy không có ai chú ý đến tấm điện của Quân Mẫn Tâm. Sau khi Trần Tịch thu thập thoả đáng tất cả mọi thứ liền dẫn Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng chuồn ra từ cửa sau, trong gian hàng của Chu Lão ở đường phía Tây đã chuẩn bị tiệc rượu đơn giản chúc mừng lễ sinh thần của nàng.

Mấy chiếc bàn nhỏ được ghép lại vào nhau, trên bàn bày ít quả khô và rượu sữa, thịt hoẵng nướng và dê nướng nguyên con béo ngậy. Cơ Linh vẫn một thân áo choàng đỏ thắm như cũ, tóc dài đen nhánh không

dùng trâm để cột mà được tết lại, dùng một sợi dây đen cột lỏng ở sau ót, dưới ánh nền khuôn mặt thon gầy âm nhu càng xinh đẹp.

Hắn đưa tay lấy một vò rượu, mở nắp đầy bên trên ra sau đó rót cho Quân Mẫn Tâm một chén, nói: “Đây là rượu của Xích Liên Sơn Trang danh chấn thiên hạ, tên là ‘Vong Ưu’, ta phải phí hết tâm tư mới lấy được một vò duy nhất còn sót lại này đây.”

“Xích Liên Sơn Trang...?” Quân Mẫn Tâm ngẩn ra, cúi đầu nhìn chất lỏng trong chén đang tản mát ra hương rượu thơm nồng, ánh mắt thâm thúy như muốn xuyên qua rượu nhìn thấu mấy chục năm tháng hồng trần, lẩm bẩm nói: “Ta từng nghe cha nói, bà nội và phu quân của người am hiểu chưng cất rượu, sau khi ẩn cư thì xây dựng Xích Liên Sơn Trang, mà ‘Vong Ưu Tửu’ này còn có tên là ‘Tuý Hồng Trần’, nghe đồn sau khi uống nó có thể quên hết thế tục hỗn loạn. Rượu này ngàn vàng khó cầu, cả đời ta chỉ có lúc năm ta lên bảy mới may mắn được ném thử một lần.”

Năm đó nàng bảy tuổi, bà nội mất, rượu này cũng biến mất theo. Không ngờ mười năm sau nàng lại có thể thấy nó lần nữa, tựa như lại được nhìn thấy nữ nhân tóc đen mắt tím ấy, khi bà còn sống đã từng oai phong một cõi. Nhất thời trong lòng vạn chữ, trần trọc không thôi.

Cơ Linh vô cùng vui vẻ, cầm ly rượu cười quyến rũ: “Thích lễ vật sinh thần của ta chứ?”

“Nhìn thấy rượu này tựa như thấy được bà nội vậy, ta rất thích!” Quân Mẫn Tâm uống một hơi cạn sạch chất lỏng trong chén, cảm giác cay nóng lan từ đầu lưỡi đến yết hầu nhưng không làm tổn thương đến dạ dày. Trên người lập tức toả ra một đợt khí nóng, cảm giác cay nóng vừa qua, trong khoang miệng chỉ còn hương thơm thoang thoảng dịu ngọt lưu lại, mãi vẫn không dứt, đặc biệt là giống như lại trải qua bụi bặm sau gió tanh mưa máu. Quân Mẫn Tâm cười một tiếng, đích thân rót đầy Vong Ưu Tửu cho Cơ Linh, nói lời từ tận đáy lòng: “Cám ơn người, A Linh.”

Đây là lần đầu tiên nàng gọi hắn thân mật như vậy, Cơ Linh có chút sửng sốt, sau đó chậm rãi cười như hồ ly. Ngón tay thon dài trắng mịn nâng ly rượu bạc lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu ngon, một giọt rượu trượt xuống theo khoé môi mỏng nhạt màu của hắn, quả thực là điền đảo chúng sinh.

Bạch Lão tặng một nhuyển giáp, Chu Lão tặng một thanh đao Thất Tinh nhỏ chém sắt như chém bùn, Lý Lão tặng một lọ Bích Huyết Linh Đan, tuy rằng không thể cải tử hồi sinh nhưng có thể giải bách độc, kéo dài sinh mạng. Những món lễ vật này đều rất thực dụng, Quân Mẫn Tâm thập phần yêu thích, cẩn thận cất kỹ từng thứ một.

Mọi người náo loạn một hồi, Cơ Linh chợt hỏi: “Trần đại nhân, lễ vật của người đâu, chẳng lẽ là không đặt Công chúa ở trong lòng?”

Trần Tịch nói: “Lễ vật không nói được, ngược lại ta có ba tin tốt.”

Cơ Linh cười nhạo một tiếng, trong mắt chợt hiện một tia ghen tị và giễu cợt. Quân Mẫn Tâm không chút để ý cười một tiếng: “Ta vốn không coi trọng những thứ hình thức đó, mọi người quá khách khí rồi! A Tịch, chàng nói ta nghe xem, ba tin tốt kia là như thế nào?”

“Thứ nhất, sáu ngày trước Tinh quân đã thuận lợi chiếm được chín quận Tây Quan, Khương thối lui đến Vân Quan Nội; thứ hai, Tinh Vương gửi mật hàm, chờ đến sau khi thể cục tại các thành trì mới chiếm lĩnh ổn định sẽ sai người đón Công chúa hồi hương.” Trần Tịch lấy một phong thư từ trong ngực ra đưa cho Quân Mẫn Tâm.

Quân Mẫn Tâm vội vã mở thư, liếc nhanh qua một cái, trong mắt như có hàng ngàn hàng vạn chấm nhỏ tụ tập lại, phát ra ánh sáng chói mắt! Nàng kích động áp phong thư vào ngực, không kìm được cười nói:

“Các vị, chậm nhất là mùa đông năm sau thôi! Chỉ cần đợi hơn một năm nữa, phụ vương sẽ đón chúng ta trở về nhà!”

Âm thanh vừa dứt, mấy tên hạ nhân trẻ tuổi và thị nữ hồi môn cùng nhau reo hò, hưng phấn hò hét: “Thật tốt quá, thật tốt quá! Không cần ngày ngốc chịu khổ cả đời ở đây nữa rồi, chúng ta có thể về nhà!”

Trên khuôn mặt Bạch Lão và Chu Lão tràn đầy nước mắt, dù bọn họ có nằm mơ cũng không thể nghĩ tới đời này còn có thể lá rụng về cội, trở về quê cũ.

Quân Mẫn Tâm dụi dụi mắt, lòng đầy mong đợi hỏi: “A Tịch, A Tịch, chàng nói nhanh! Tin tốt thứ ba là gì?”

Trần Tịch dừng một chút, cười dịu dàng nói: “Một tháng trước, Lạc Ly phu nhân đã sinh hạ một nam hài tử cho Tần đại nhân. Chúc mừng nàng lại trở thành tỷ tỷ!”

Thì ra là vậy, chín năm trước phu thê Tần Tuỳ Phong sinh hạ một nữ nhi, tiểu nha đầu này lớn lên rất tinh quái, được mọi người yêu thích. Nhưng lão thái quân vẫn hi vọng bọn họ có thể có một nhi tử để trong gia tộc có một người nam nhân, bây giờ tiểu đệ ra đời coi như là hoàn thành tâm nguyện của bọn họ.

Quân Mẫn Tâm mừng rỡ, đứng dậy nâng chén, nói năng hùng hồn: “Vì Đại Tĩnh, vì người thân của chúng ta, cạn chén!”

“Cạn!!!”

Đêm hôm ấy, tất cả mọi người đều được nếm hương vị cay ngọt của “Tuý Hồng Trần”, bởi cay nóng kéo dài mà đường như lòng người cũng được rửa sạch duyên hoa, lắng đọng lại... Trong giây phút ấy, tất cả mọi người đều quên đi ưu sầu, trong lòng chỉ còn lại hi vọng tràn đầy.

Trần Tịch đưa Quân Mẫn Tâm trở lại tắm điện, lúc này trăng đã lên đỉnh đầu nên bọn họ không kinh động đến thị nữ.

Quân Mẫn Tâm rửa mặt qua quýt, sắc mặt đỏ hồng do men rượu khiến dung nhan của nàng vốn đã thanh lệ lại càng trở nên xinh đẹp. Nàng vắt khô khăn đưa cho Trần Tịch, khoe miệng vẫn mang theo ý cười: “Cả đời này, đây là lễ sinh thần có ý nghĩa nhất mà ta được trải qua.”

Trần Tịch nhận khăn lau mặt, sau đó kéo Quân Mẫn Tâm vào trong ngực, nàng hô nhỏ một tiếng ngã ngồi trên bắp đùi thon dài rắn chắc của hắn. Hai tay Trần Tịch vòng quanh thân thể kiều nhỏ của nàng, hô hấp phả vào tai nàng, cảm giác nóng bỏng. Trần Tịch lấy ra một chiếc ống nhỏ màu vàng bọc da, kéo ống tay áo nàng lên buộc chắc ống nhỏ vào cổ tay nàng, lại kéo tay áo nàng xuống ống nhỏ liền được giấu trong tay áo, không thể nhìn ra sự khác thường.

“Ấm khí?” Quân Mẫn Tâm vô cùng hứng thú quan sát ống nhỏ, cười hỏi.

Trần Tịch ừm một tiếng, nói: “Ấm tiền, đây mới là lễ vật ta muốn tặng nàng.”

Quân Mẫn Tâm cúi đầu bật cười, âm thanh như được trộn lẫn một thứ gì đó ngọt ngào mềm mại, nàng thân mật chạm vào khoé môi hắn một cái: “Dạy ta cách dùng đi.”

Trần Tịch gảy một chiếc móc: “Chỗ này có thể tháo ra hoặc cài lên.” Bàn tay thon dài rộng rãi của hắn nâng cánh tay nàng lên, hướng vào trong phòng, nói: “Tay phải vững vàng, sau khi ngấm trúng thì ấn chỗ này, có thể bắn bảy mũi tên liên tiếp, đầu tiền có độc, phải sử dụng cẩn thận, khi vạn bất đắc dĩ thì dùng để tự vệ.”

“Ta biết rồi.”

Quân Mẫn Tâm xoay người vòng tay qua cổ Trần Tịch, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, đôi môi chậm rãi gần kề nhau, dần dần chuyển thành một nụ hôn sâu mang theo lửa nóng và hơi rượu làm say lòng người. Nụ hôn triền miên nóng bỏng dần trở nên sâu hơn, hai người ôm nhau thật chặt như muốn khảm đối phương vào trong thân thể, vậy nhưng vẫn không đủ, muốn nhiều hơn nữa...

Bàn tay Trần Tịch đỡ eo nàng kéo ra khoảng cách, cười khỏ: “Nếu còn tiếp tục ta sẽ không tìm được...”

Nhiệt độ trên thân thể hắn xuyên qua lớp quần áo mỏng truyền tới da thịt nàng, cảm giác nóng rực làm lòng nàng khẽ run rẩy. Quân Mẫn Tâm thở dốc một lúc, cười nhẹ nói: “A Tịch, ta muốn tìm cách đưa chàng trở lại Tĩnh quốc.”

Thân thể Trần Tịch cứng đờ: “Nàng... nói gì?”

“Tĩnh quốc thiếu hụt võ tướng, hiện nay chính là lúc cần người, A Tịch có bản lĩnh và khát vọng như vậy, nhất định có thể giúp phụ thân và tiểu thúc đánh bại Khương quốc, đoạt lại thiên hạ thuộc về Quân gia chúng ta!” Quân Mẫn Tâm vuốt ve khuôn mặt cứng ngắc của hắn, nàng nhìn khuôn mặt anh tuấn thâm

thuý của hắn nói: “Dù sao cũng không thể mỗi lần đều dựa vào tiểu thúc. A Tịch, sau này chàng phải là anh hùng oai phong trên chiến trường, Tĩnh quốc cần chàng.”

Ánh mắt Trần Tịch bừng tỉnh, khôi phục quật cường, trầm giọng nói: “Nếu nàng không ở cạnh ta, ta lấy gì làm tín niệm để chinh chiến sa trường đây? Ta nói rồi, ta muốn ở cạnh nàng bảo vệ nàng cả đời, chuyện này đừng lại ở đây, Mẫn Nhi đừng nhắc lại nữa!”

“A Tịch, chàng hà cớ gì oan ức bản thân như vậy, cam nguyện ở trong cái bóng của ta cả đời?” Quân Mẫn Tâm chua xót nói: “Chàng và tiểu thúc là Chiến Thần của Tĩnh quốc ta, ta chỉ tin chàng! Nếu chàng có thể giúp phụ thân đánh bại Khương quốc sớm chừng nào là có thể đưa ta về nhà sớm chừng ấy. A Tịch, coi như vì ta...”

Trần Tịch vuốt vuốt sống mũi thẳng tắp, trầm ngâm chốc lát nói: “Chuyện này để sau hãy nói, để ta trở về suy nghĩ một chút.” Dứt lời, hắn búng tay một cái, nến liền tắt.

Quân Mẫn Tâm kéo ống tay áo hắn, trong đôi mắt dịu dàng là sóng nước mênh mông, mềm giọng nói: “A Tịch, có thể ở lại đây với ta một đêm không?” Trước hừng đông, bọn thị nữ sẽ không tiến vào phòng ngủ của nàng, ban đêm ở đây lạnh như nước, nàng vô cùng khát khao độ ấm nơi Trần Tịch.

Trần Tịch khẽ run nhưng không nói gì, chỉ cởi giày và áo choàng, tháo đai lưng, mặc nguyên trung y nằm lên giường. Quân Mẫn Tâm cũng cởi áo ngoài và giày nhỏ, nằm xuống phía trong, Trần Tịch duỗi cánh tay dài gối đầu nàng lên. Mái tóc đen nhánh mềm mại của nàng xoa xuống giường chạm vào tay hắn, cảm xúc hơi lạnh, hắn không kìm được liền nghiêng người sang, đưa tay còn lại vỗ về chơi đùa mái tóc dài như tơ lụa của nàng.

Quân Mẫn Tâm cũng nghiêng người sang, mặt đối mặt với Trần Tịch, hơi thở hai người quấn quít vào nhau, nàng khẽ mỉm cười với hắn, khuôn mặt tinh xảo nhiễm bóng đêm vô cùng động lòng người. Trần Tịch khẽ hôn lên môi nàng, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

Mà lúc này, trên nóc tấm điện. Một vị nam tử áo hồng nhẹ nhàng đẩy lại viên ngói lưu ly, kết thúc nhìn trộm trong thời gian dài.

Trong bóng đêm, hồng y tung bay, tóc đen như yêu, trong đôi mắt phượng bén nhọn của hắn loé ra ánh sáng như dã thú, dấy lên ngọn lửa ghen tị làm cho người ta không rét mà run. Hắn cắn răng hừ lạnh một tiếng, khoé miệng nâng lên một đường cong giễu cợt chứng sinh, cánh tay nâng lên, ngự phong liền biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

48. Chương 49: Giả Chết

Khương quốc thất bại nhiều lần trong chiến tranh. Hoàng đế không còn cách nào khác đành chờ đến tháng tư phái Lạc Trường An và Tô Hoàn làm đặc sứ đến Hồ tộc đề nghị Mục Lạc kết thành đồng minh cùng chống lại Tĩnh quốc. Mục Lạc vẫn còn nguy cơ bên trong chưa giải quyết vì vậy không dám đồng ý xuất binh ngay mà chỉ đồng ý hôm sau sẽ bàn lại.

Hôm đó, Quân Mẫn Tâm đang giải sấu trước điện, “vừa khéo” gặp Lạc Trường An và Tô Hoàn đang đi cùng Mục Lạc. Hiện tại, ba nước Tĩnh, Khương, Hồ lâm vào thế cục giương cung bạt kiếm, đại diện ba nước vừa chạm mặt không nói cũng biết dĩ nhiên là ba đào dậy sóng.

Tô Hoàn vẫn một thân áo xanh, mũ cao bội dài, khí chất nho sinh ôn tồn lễ độ, dung nhan bình thường nhưng lại có đôi mắt hoa đào xán lạn như sao. Nhìn thấy Quân Mẫn Tâm, hắn liền cúi thấp người chào, nói: “Hạ quan Tô Hoàn, thỉnh an Công chúa!”

Tô Hoàn người này hiền hoà dễ gần, luôn hữu lễ, tuy là đại thần của địch quốc nhưng Quân Mẫn Tâm không hề chán ghét hắn. lqđ.TMM Vì vậy nàng cũng đáp lễ: “Đã lâu không gặp, Tô đại nhân khoẻ không?”

Dứt lời, nàng chậm rãi chuyển mắt nhìn Lạc Trường An và Mục Lạc, gật đầu cười nói: “Mẫn Tâm thỉnh an Đại Vương, Cửu Vương Gia!”

Lạc Trường An và Mục Lạc đều nhìn nàng chăm chăm, một là thâm tình khẩn thiết, một là có dụng ý khác. Mục Lạc ngoài cười nhưng trong không cười, cong môi nói: “Ba vị quen biết nhau sao?”

Tô Hoàn nhẹ giọng: “Ba năm trước đây tại hoàng cung Khương quốc, hạ quan từng may mắn được gặp qua Công chúa một lần, ấn tượng khá sâu.”

Mục Lạc kéo dài ngữ điệu “à” một tiếng, lời nói ẩn chứa thâm ý khác: “Nghe nói người Trung Nguyên coi trọng lễ nghĩa, Tĩnh Khương đại chiến mà ba vị vẫn có thể tâm bình khí hoà ở chung một chỗ cùng nhau tán gẫu, thật rộng lượng!”

Tô Hoàn chỉ cười không nói. Giọng nói Lạc Trường An âm trầm lạnh lẽo: “Mục Lạc Vương, quốc sự là quốc sự, không liên quan tới tư giao*.” (Quan hệ cá nhân.)

Mục Lạc híp đôi mắt rần âm lãnh: “Thật không ngờ Cửu Vương Gia của Đại Khương và Công chúa Tĩnh quốc lại có tư giao.”

Mục Lạc mĩa mai, Lạc Trường An chỉ cười nói: “Trên chiến trường là kẻ địch, dưới chiến trường là cố giao.” Nếu không nhìn kỹ, dù là ai đi nữa cũng không thể nhận ra, đằng sau nụ cười này của Lạc Trường An là sự chua xót khổ sở.

Mỗi người trong cuộc đều có tâm tư riêng. Tô Hoàn thấy tình hình không ổn liền bất động thanh sắc hoà giải, cười diêm dâm: “Nghe nói Mục Lạc Vương trưng thu hàng loạt công tượng có tay nghề cao để dựng Vạn Tượng Lâu, trong lâu vàng son lộng lẫy, bên ngoài rực rỡ tựa ánh sáng ban ngày, có thể soi sáng toàn bộ Vương cung Tô Cát. Sao Đại Vương không đưa chúng ta đi xem một chút, mở mang tầm mắt!”

Tô Hoàn nói vài câu nhẹ nhàng liền hoà giải lưỡi dao của hai bên. Lời khen này làm cho Mục Lạc vô cùng thoải mái, hần vỗ tay cười ha ha nói: “Được, được! Vậy Bốn vương đưa đại nhân đi tham quan, tuy rằng bây giờ Vạn Tượng Lâu vẫn chưa hoàn thành nhưng Bốn vương vẫn muốn so sánh xem, là cung điện của Trung Nguyên các người đẹp mắt hay là lâu cao của Tây Vực ta đây tuyệt vời!”

Đôi mắt màu xanh khê đảo, ddld.TMM Mục Lạc nhìn Quân Mẫn Tâm nói: “Nghe nói Công chúa đã lâu không ra khỏi điện, đừng để bản thân buồn bực đến sinh bệnh. Nếu Công chúa và Cửu Vương Gia, Tô đại nhân là chỗ quen biết cũ, vậy có thể nể mặt chúng ta cùng nhau đi quan sát một chút?”

Mục Lạc vốn nghĩ rằng Quân Mẫn Tâm không dám cự tuyệt, không ngờ nàng chỉ cười khê: “Không được rồi, hôm nay Bốn cung có một chuyện vẫn chưa nghĩ ra nên muốn đứng trước điện giải sầu xem có thể nghĩ ra đáp án hay không.”

“Hả?” Mục Lạc thích thú, nhú mày nói: “Bốn vương thật muốn biết là vấn đề gì mà có thể khiến Công chúa hao tâm tổn trí như vậy. Nếu không ngại thì Công chúa nói cho Bốn vương nghe một chút xem!”

Nàng chờ chính là câu nói này!

Trong mắt chợt loé lên sự giảo hoạt, Quân Mẫn Tâm cười nhạt: “Hôm nay có một thị nữ hỏi ta, không biết nếu so sánh giữa hai điển cổ ‘môi hờ răng lạnh’ và ‘trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi’ thì chuyện nào ỉn hơn? Bốn cung ngu dốt, nghĩ không ra đáp án, Đại Vương nghĩ sao?”

Lời vừa nói ra khiến tất cả mọi người đều thay đổi sắc mặt. Mục Lạc càng nhìn nàng chăm chú.

Quân Mẫn Tâm không hề sợ hãi, đôi mắt vô tội dịu dàng nhìn mọi người. Nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây đều hiểu rõ, Quân Mẫn Tâm là ngầm ngầm hại người, câu nói này còn có hàm ý khác! Tĩnh quốc ở phía Bắc luôn gần bó với Hồ tộc như môi với răng, mặc dù quan hệ hai nước luôn bất hoà, Hồ tộc vì tranh đoạt lương thực và con dân mà mấy lần xuôi nam xâm phạm đến biên cảnh Tĩnh quốc nhưng nếu Mục Lạc xuất binh trợ giúp Khương quốc tấn công Tĩnh quốc, dù Tĩnh quốc chiến bại Hồ tộc cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Quân Mẫn Tâm chính là muốn để Mục Lạc hiểu rõ: Thay vì khiến binh lực của bản thân suy yếu để làm thế lực Khương quốc trở nên lớn mạnh, dẫn đến kết quả môi hờ răng lạnh, thì thà đứng ngoài cuộc nhìn

hai hổ đánh nhau, lại còn có thể trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Mục Lặc không phải người ngu dốt mà ngược lại vô cùng khôn ngoan xảo quyệt, lợi hại trong này không phải hần không biết.

Quả nhiên, Mục Lặc nhíu mày, nặn ra từng chữ từng chữ từ kẽ răng: “Bổn vương cho rằng chuyện sau cao hơn một bậc!”

Quân Mẫn Tâm ôi chao một tiếng, ra vẻ vui mừng: “Đại Vương quả là sáng suốt, ta trở về nói đáp án!” Dứt lời nàng liền vội vàng thi lễ, chạy về tấm điện.

Nghe được đáp án của Mục Lặc, trong lòng Quân Mẫn Tâm mừng thầm: Xem chừng, trong lòng Mục Lặc nhất định có sự kiêng dè với Khương quốc, khả năng kết thành đồng minh không lớn! Để xem ngày mai Mục Lặc trả lời như thế nào...

Tô Hoàn nhìn bóng lưng Quân Mẫn Tâm rời đi không khỏi lắc đầu thở dài: “‘Trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi’ đã tính là gì, một chiêu ‘không đánh mà thắng’ này của Tĩnh Công chúa càng cao hơn một bậc!” dđlqd. Tiểu Mập Mập Nhìn bên ngoài thì mỗi một chữ của nàng đều không liên quan đến quốc sự, mỗi một câu cũng đều không bao hàm quan điểm của mình, nàng chỉ ném một cái vấn đề nhẹ nhàng cho Mục Lặc để hần tự hiểu rõ lợi hại trong đó, từ đó không còn sự lựa chọn nào khác... Từng bước thận trọng như vậy, nàng vẫn là thiếu nữ đơn thuần say rượu nằm dưới tán hoa đào sao?

Lắc đầu, trong lòng Tô Hoàn than thở: Xem ra kế hoạch liên minh lần này đã chết yểu, hần phục mệnh* Hoàng thượng như nào đây? (Báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh)

Ban đêm, một mình Quân Mẫn Tâm dựa vào hàng hiên suy nghĩ. Trong đại mạc mịt mờ không có mùa xuân, cho dù là đêm tháng tư cũng không thấy chim hót hoa thơm, trừ bầu trời đầy sao và một vầng trăng khuyết ra cũng chẳng còn gì nữa.

Tĩnh quốc vẫn luôn quan văn nhiều hơn võ tướng, binh lực không đủ, mấy trận đại chiến gần đây đều do một mình tiểu thúc Quân Nhân cực khổ chống đỡ. Bởi vậy, tất cả đều dựa vào mưu trí của Thẩm Lương Ca chứ không phải ngang tài ngang sức chiến đấu, thêm một thời gian dài nữa đây cũng không phải biện pháp. Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ: Một mình Trần Tịch có thể xâm nhập vào tám bộ lạc lớn ở Bắc Địa, cười lưng cộp vuốt râu hùm, chỉ dùng một ngày một đêm đã du thuyết thành công khiến bọn họ tạo phản, là một người rất có tài năng quân sự, nếu chàng trở về Tĩnh quốc thì chẳng khác nào như hổ thêm cánh.

Đúng lúc gặp được đoàn người Lạc Trường An đến Tây Vực, có lẽ có thể lợi dụng bọn họ để đưa Trần Tịch rời khỏi đây, trở lại Tĩnh quốc.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe thấy một tiếng vang nhỏ trên mái hiên, giống như có người ở đó. Quân Mẫn Tâm lập tức cảnh giác ngồi dậy, ngẩng đầu quát nhỏ: “Ai?!!”

Bóng đen trên nóc nhà xoay mình nhảy xuống trước mặt nàng, tận lực đè thấp giọng nói: “Suýt! Là ta.”

Áo choàng Giao Long bốn móng đen tuyền, thân hình mạnh mẽ, mày kiếm kéo dài đến tóc mai, mũi ắt phượng, tóc đen như mực. Quân Mẫn Tâm nhìn Lạc Trường An, trầm ngâm trong chốc lát mới cười lạnh nói: “Cửu Vương gia, hình như ngài rất thích cách gặp mặt này?”

“Hôm nay ở trước điện, nàng cố ý chạm mặt chúng ta?” Lạc Trường An trở nên chín chắn không ít, rõ ràng là độ tuổi hăng hái nhưng giữa lông mày lại nhiều thêm mấy phần tang thương và lạnh nhạt sâu bi. Không còn thấy thiếu niên phong mang tất lộ* của vài năm trước nữa, Lạc Trường An trước mặt này kín kẽ thấp thuận làm cho người khác cảm thấy đau lòng. (Tài năng lộ rõ)

Quân Mẫn Tâm biết hần đang nói gì, cũng không giả ngu nữa, cười nhẹ một tiếng chậm rãi nói: “Ta không nghĩ biện pháp, chẳng lẽ trở mắt nhìn các người lôi kéo Mục Lặc đối phó Tĩnh quốc?”

Không ngờ Quân Mẫn Tâm lại thoải mái thừa nhận như vậy, nhất thời tim Lạc Trường An đập mạnh và loạn nhịp, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên nàng đã khác trước rồi.”

“Ngày trước? Thật xa xôi biết bao!” Quân Mẫn Tâm cười như tự giễu, xoay người nhìn bầu trời đêm nói: “Quân Mẫn Tâm ngày trước đã chết rồi, Lạc Trường An ngày trước cũng đã chết, đứng nơi đây chỉ có một người là Cửu Vương gia của Đại Khương và một người là Công chúa Đại Tĩnh. Kẻ thù!! Đây mới là thân phận thật sự của chúng ta!”

Kẻ thù.... Sao?

“Quân Mẫn Tâm, chúng ta không thể quay lại như trước đây sao?”

“Trước đây? Cửu Vương gia, chúng ta không có trước đây.”

“A, thì ra là như vậy.” Lạc Trường An bật cười một tiếng, đôi mắt kia đã từng băng hoả lần lộn giờ đây trở nên hoàn toàn tĩnh mịch, hắn bị ai nói: “Truyền thuyết kể rằng Phượng Hoàng dục hoả, đạt được vĩnh sinh. Ta đã trải qua một lần lột xác còn đau đớn hơn dục hoả nhưng lại không đạt được vĩnh sinh, thế giới thuộc về ta đã sụp đổ. Nếu biết trước sẽ như vậy, ta thà rằng chết trong kiếp nạn còn hơn nản lòng thoái chí như bây giờ.”

“Cửu Điện hạ, ngài có ý gì?” Trong lòng Quân Mẫn Tâm cảm thấy buồn bực, có dự cảm xấu.

Lạc Trường An nghiêng người, trong bóng tối hắn nâng tay vuốt mặt, giọng điệu khôi phục bình tĩnh: “Mẫn Tâm, ta thực sự muốn giúp nàng một lần để có thể cảm thấy sự tồn tại của ta trên thế giới này còn có chút ý nghĩa.”

Hôm nay Lạc Trường An nói chuyện thật kỳ lạ, có điều nếu hắn đã tìm tới cửa thì cứ tin hắn một lần. Đây là kiếp trước hắn nợ nàng!

Nghĩ vậy, Quân Mẫn Tâm mở miệng nhẹ giọng nói: “Vậy thì ta thật có chuyện muốn thỉnh cầu điện hạ giúp đỡ!”

Ánh mắt Lạc Trường An sáng lên, gần như có phần vui mừng hỏi: “Chuyện gì? Nàng cứ nói, nhất định ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Ta có một người bạn có việc gấp cần trở lại Tĩnh quốc, Vương Gia có thể cho hắn trà trộn vào trong đội ngũ của ngài, cùng rời đi được không?”

Lạc Trường An rất muốn hỏi người kia có phải Trần Tịch không. Lời đã đến khoé môi nhưng hắn chỉ cười: “Chỉ cần nàng có thể khiến Mục Lạc không phát hiện ra thiếu người, ta đương nhiên có thể đưa hắn an toàn rời đi.”

Quân Mẫn Tâm lệnh Mộc Cẩn bản lĩnh nhanh nhẹn đi tìm Trần Tịch cả đêm, vừa thấy mặt hắn liền nói: “A Tịch, ta đã thương lượng với Lạc Trường An rồi. Chàng chuẩn bị trà trộn vào đội ngũ của hắn rời khỏi Tây Vực!”

Trần Tịch ngạc nhiên, vẻ mặt không thể tin: “Nàng... Nàng nói cái gì?”

“Thời gian cấp bách, chàng chuẩn bị một chút, chúng ta cần tìm cách lừa gạt Mục Lạc!”

“Ta không đi!” Trần Tịch tức giận: “Mẫn Nhi, bây giờ nàng ở đây chẳng khác nào quanh quẩn trong miệng hùm, nguy cơ rình rập. Sao ta có thể rời khỏi nàng ngay trong lúc mấu chốt này?”

Quân Mẫn Tâm cũng nóng nảy, cất cao giọng nói chất vấn: “Đại Tĩnh đang đứng trên con đường tồn vong, chàng không suy nghĩ cho quốc gia mà cả ngày chỉ nhớ tới tư tình nhi nữ thì sao có thể làm nên đại sự! Ở lại đây cả đời, chàng cam tâm sao???”

Trần Tịch bị nàng mắng một trận liền sững sờ, nhất thời không nói gì. Quân Mẫn Tâm thở dốc, mềm giọng nói: “A Tịch, ta biết chàng có chí lớn, từ nhỏ đã khát vọng có thể theo tiểu thúc rong ruổi sa trường, nếu trì hoãn chàng ta thật xấu hổ! Ta không nỡ để chàng đi, dù chỉ chia lìa trong một khắc thôi cũng khiến ta đau khổ. Nhưng tình thế bất buộc, chúng ta không thể để tình cảm làm vướng chân. A Tịch, lương tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?”*

*Lương tình nhược thị...mộ mộ?: Hai câu thơ trong bài thơ “Thước kiều tiên” của tác giả Tần Quan. Dịch nghĩa: “Hai mối tình đã thật sự là lâu dài, há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm.” Dịch thơ: “Tình xưa nếu mãi còn yêu, cần chi sớm sớm chiều chiều bên nhau.” (Nguồn: me.zing)

“Mẫn Nhi, nàng sẽ rời đi cùng ta chứ?”

Quân Mẫn Tâm cười, nói: “Chàng biết rõ không thể mà. Nếu ta đi Mục Lạc liền dựa vào đó làm cái cớ, không còn cớ kị nữa. A Tịch, ta nói rồi: Ta muốn quang minh chính đại trở lại Tình quốc, khiến Mục Lạc cam tâm tình nguyện để ta trở về!”

Trần Tịch thở dài. Hắn cũng không phải người không hiểu lý lẽ, mọi việc đều lấy đại cục làm trọng liền bình phục tâm tình: “Mục Lạc phát hiện không thấy ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Nàng nói ta làm sao có thể yên tâm rời đi?”

“Ta có kế sách, có thể khiến cả ta và chàng đều bình an!” Dứt lời, Quân Mẫn Tâm ghé vào bên tai hắn nói nhỏ.

Trần Tịch nghe xong, gật đầu: “Sự tình tới bây giờ cũng chỉ có biện pháp này, ta lập tức đi sắp xếp!” Dứt lời, hắn ngơ ngác nhìn Quân Mẫn Tâm một lúc lâu, dường như tại thời khắc này hắn muốn in chặt hình bóng của nàng vào thật sâu trong tâm trí.

Quân Mẫn Tâm cũng nhìn hắn. Ngày mai sẽ là ngày nàng và Trần Tịch chia lìa, nhanh thì vài tháng, chậm thì một năm. Lúc này nàng chỉ muốn lưu lại cho hắn dáng vẻ đẹp nhất của mình. Vì vậy nàng chậm rãi cong môi, nở nụ cười rực rỡ nhất, mềm mại nhất.

Ánh mắt Trần Tịch lấp lánh, chợt đưa tay kéo nàng vào trong ngực mình, giam cầm thật chặt! Trong lồng ngực, hai trái tim cùng chung nhịp đập, không chút khoảng cách kề cận nhau.

Lúc sau, giọng nói trầm thấp ổn định của Trần Tịch truyền đến: “Mẫn Nhi, chờ ta. Chờ ta đến thú nàng, đưa nàng về nhà!”

Ngày hôm sau tuyến tới tin dữ, trong lúc Trần Tịch dẫn đầu đám nô lệ dựng Vạn Tượng Lâu thì xảy ra chuyện, một bên Vạn Tượng Lâu bỗng nhiên sụp đổ, từng khối đá nặng ngàn cân và xà mộc ầm ầm lăn xuống, Trần Tịch và hơn mười tên nô lệ bị chôn trong đồng hoang tàn!

Mục Lạc Vương vội vàng ra lệnh thị vệ đào bới, đào ra mười chín thi thể bị biến dạng hoàn toàn. Trong đó có một người áo trắng tóc đen, toàn thân bị những khối đá to đập nát huyết nhục mơ hồ, bên hông có một lệnh bài quân sự. Có người nói đây chính là Trần Tịch - quân sự quản lý nô lệ trẻ tuổi hiền hoà.

Trường Phong Công chúa và Công chúa Kim Na bất ngờ nghe được tin dữ vội vàng chạy đến trường nô lệ, nằm sấp trên thi thể khóc nức nở, ruột gan đứt đoạn! Những người có mặt ở đó đều xúc động, im lặng rơi lệ.

49. Chương 50: Độc Phụ

Từ sau cái chết giả của Trần Tịch, Quân Mẫn Tâm thường nhìn thấy Kim Na đứng trên tường đất, hướng về phía bầu trời thổi một khúc sáo ngân nga xen lẫn đau buồn. Quân Mẫn Tâm biết, đây là thủ khúc Trần Tịch vẫn thổi hàng ngày, tên là “Nhạn Nam quy”.

Quân Mẫn Tâm lặng lẽ ngồi xuống cạnh Kim Na, từng nốt nhạc sầu bi theo ngón tay Kim Na thoát ra làm người ta muốn khóc. Nàng biết, vị Công chúa này là thực lòng ái mộ Trần Tịch.

“Khi còn bé ta từng hỏi A Dã Na, tại sao chàng cứ thổi mãi bài hát này.” Kết thúc thủ khúc, Kim Na thì thào: “Chàng nói ‘ta cũng không thích bài hát này, nó quá bi thương’. Ta hỏi chàng, vậy tại sao chàng còn thổi khúc này mỗi ngày? A Dã Na nói rằng: Bởi vì thủ khúc này tên là “Nhạn Nam quy”, chim nhạn bay về phương Nam, là cổ hương nơi có mẫu thân chàng.”

Quân Mẫn Tâm đau lòng, nhìn Kim Na cười ảm áp: “Có đôi khi, ta thà tin rằng A Tịch chưa chết, có lẽ chàng vẫn sống ở nơi chúng ta không nhìn thấy được.”

Đột nhiên Kim Na cầm tay Quân Mẫn Tâm, vô cùng kích động nói: “Ta cũng nghĩ vậy! Trường Phong, người cũng cảm thấy như thế đúng không? Nhất định là các đấng Chân thần đã mang linh hồn chàng tới Thiên đường, mỗi làn gió đều là chàng, mỗi một đám mây cũng đều là chàng, nơi đâu cũng có A Dã Na! Chàng đang nhìn chúng ta!!!”

Quân Mẫn Tâm chỉ cười không nói.

“Thật lâu trước kia, A Dã Na là đầy tớ của ta. ddlqđ.Tiểu Mập Mập Chàng thông minh dũng cảm, không khác gì một con dã thú nhỏ cứng đầu luôn không chịu thỏa hiệp, ta thực sự thích chàng. Các ca ca luôn ức hiếp chàng, lúc ấy, nhìn ánh mắt vô cùng căm hận của chàng khi nhìn chúng ta thật đúng là khiến người khác phải sợ hãi...” Đường như nghĩ đến điều gì đó, đôi mắt Kim Na khôi phục lại trấn định và kiên cường, nàng cười như không cười:

“A Dã Na ở cạnh người hần là rất hạnh phúc, nhất định còn vui vẻ hơn khi ở cạnh ta! Khi ở cạnh ta, A Dã Na rất ít nói, rất trầm tĩnh, nhưng chỉ cần trọng tâm câu chuyện chuyển lên người người, chàng liền nói như không bao giờ hết chuyện. Trường Phong, đôi khi ta thật hâm mộ người, bởi vì người A Dã Na yêu chính là người.”

Nơi mềm mại nhất trong lòng bị chạm phải, nội tâm Quân Mẫn Tâm cảm thấy áy náy, nàng cong môi gợi lên một nụ cười chân thành không dễ phát hiện: “Công chúa Kim Na, người là nữ dũng sĩ của đại mạc, ta và A Tịch đều rất kính trọng người!”

“Thật sao?” Kim Na hé môi cười một tiếng, thân thiện đưa sáo kim trong tay cho Quân Mẫn Tâm, giọng nói sang sảng: “Trường Phong, nói chuyện với người rất vui, ta rất thích người! Chiếc sáo kim này, A Dã Na chưa kịp mang theo, ta vốn định an táng nó cùng chỗ với chàng, nhưng lại luyến tiếc! Bây giờ ta tặng nó cho người, ta nghĩ, chàng muốn ở cùng một chỗ với người hơn!”

“Vậy thì người cứ giữ đi, coi như là vật kỉ niệm.” Quân Mẫn Tâm lắc lắc đầu, cười nhạt.

“Kỉ niệm?? Ta không cần. Ta phải nhìn về phía trước, không thể quay đầu!” Kim Na nhét chiếc sáo vào tay Quân Mẫn Tâm, sau đó nghiêm mặt nói: “Nhưng có chuyện ta cần nhắc nhở người.”

“Chuyện gì?”

“Gần đây phu nhân A Tháp rất ghen tị với người, nàng ta được mọi người gọi là đồ phụ, cay nghiệt có tiếng, hạ độc là mảnh lối của nàng ta. Vài năm qua, không biết đã có bao nhiêu nữ nhân chết dưới độc của nàng ta rồi. Trường Phong, người nhất định phải coi chừng, cẩn thận đồ ăn không sạch sẽ!”

“Hạ độc?” Tiểu Mập Mập.ddlqđ Quân Mẫn Tâm sửng sốt, nghi ngờ hỏi: “Ta với nàng ấy không thù không oán, vì sao nàng ấy phải hại ta?”

Kim Na nhún vai: “Mục Lạc Vương dựng Vạn Tượng Lâu vì nữ nhân hần yêu thích, nhưng ‘nữ nhân hần yêu thích’ kia không phải A Tháp! Không biết nàng ta nghe được bóng gió ở đâu rằng nữ nhân Mục Lạc thích chính là người, vì vậy gần đây càng ghen ghét người. Tóm lại, người cứ cẩn thận thì tốt hơn!”

Tâm tình tốt khó có được bị phá tan. Quân Mẫn Tâm cảm ơn, trước khi trở lại tắm cung nàng vội vàng nói với Mộc Cẩn và Tiểu Cửu về việc này. Về sau, đồ ăn do thiện phòng mang đến, Mộc Cẩn và Tiểu Cửu đều cẩn thận dùng ngán châm thử độc, rồi mới yên tâm mang lên cho Quân Mẫn Tâm dùng.

Bước trên băng mỏng đã hơn nửa tháng nhưng vẫn không xảy ra vấn đề gì. Thẳng đến một ngày, một thị nữ có mái tóc xoắn, màu nâu mang tới một con dê con nướng, xốp, giòn ngon miệng, nói rằng hôm nay là lễ sinh thần của phu nhân A Tháp, vì cảm tạ quà tặng quý giá của Trường Phong Công chúa nên cố ý đưa một con dê nướng tới đây làm lễ vật đáp lễ.

Quân Mẫn Tâm lệnh Mộc Cẩn nhận thịt dê, cười nói: “Để trắc phi hao tâm tổn trí rồi.”

Thị nữ kia vẫn chưa cáo lui, kiên trì nói: “Phu nhân có dặn dò, nô tỳ phải tận mắt nhìn thấy Trường Phong Công chúa dùng thử thịt dê, nếu mùi vị không ngon thì để nô tỳ mang về đổi!”

Quân Mẫn Tâm nháy mắt với Mộc Cẩn, Mộc Cẩn liền lấy ngán châm ra thử nhưng không có gì khác thường. Quân Mẫn Tâm thoáng yên tâm, cắt một miếng thịt dê đưa lên miệng nếm thử, cười nhạt nói: “Ngoài giòn trong mềm, mùi vị không tệ.”

“Công chúa thích là tốt rồi.” Thị nữ kia thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy chén bạc và dao nĩa, hành lễ cáo lui.

Nhưng thật không ngờ, nửa canh giờ sau đột nhiên Quân Mẫn Tâm cảm thấy ngọt ngọt khó thở, hô hấp không thông thuận, trong ngực như có một búng máu nhưng không nôn ra được, trước mắt biến thành màu

đen, sắc mặt trắng bệch ngã ra đất hôn mê bất tỉnh. Nô Y và Khả Khả giật nảy mình, Mộc Cẩn vội vàng bắt mạch cho nàng, hoảng sợ nói:

“Không ổn, đây là dấu hiệu trúng độc! ddlqd.Tiểu Mập Mập Nô Y, Khả Khả, các người nhanh đi mời ngự y!”

Nô Y và Khả Khả bị dọa sợ tới mức mặt trắng bệch như tờ giấy, lão đảo chạy ra cửa vừa khóc vừa đi tìm ngự y. Tiểu Cửu nhíu đôi mày thanh tú, nắm chặt kiếm, lo lắng nói: “Sao lại như vậy được! Rõ ràng đã dùng ngân châm thử, nhưng đâu có dị tượng gì!”

“Ta nên sớm nghĩ đến Tây Vực có kỳ độc, không màu không vị, ngân châm cũng không thể kiểm tra ra!” Mộc Cẩn duỗi tay điểm vài đại huyệt trên người Quân Mẫn Tâm, đề phòng độc chạy vào tim. Nhìn gương mặt tái nhợt của Quân Mẫn Tâm, nàng khóc nức nở, tự trách: “Trần Công tử vừa đi Công chúa liền xảy ra chuyện, nên làm gì bây giờ?”

“Bích Huyết linh đan!”

Đôi mắt Tiểu Cửu sáng lên, chợt hô: “Ta nhớ Lý lão có tặng một lọ Bích Huyết linh đan làm lễ vật sinh thần cho Công chúa, có thể giải bách độc! Tiểu Tứ, nhanh đi tìm để Công chúa dùng, có lẽ có thể cứu người!!”

Mộc Cẩn mừng rỡ, vội đi tìm khắp nơi nhưng tìm mọi chỗ không thấy liền tuyệt vọng ngã ngồi dưới đất, lẩm bẩm: “Phải làm sao bây giờ, phải làm sao mới tốt đây...?” Trong lúc tuyệt vọng, chợt nàng nhớ ra, những đồ vật quan trọng Quân Mẫn Tâm luôn mang theo bên người. Liền chạy đến cạnh giường, lục lọi trong vật áo Quân Mẫn Tâm trong chốc lát quả nhiên tìm được một bình ngọc màu xanh.

Mộc Cẩn vui mừng quá đỗi, đổ ra một viên thuốc màu xanh trong suốt, để ở chóp mũi ngửi thử, một làn hương thơm kỳ dị lập tức bay vào mũi, thấm tận tâm can, trong nháy mắt liền có cảm giác đầu óc mình hẳn khác lạ. Đây nhất định là Bích Huyết linh đan!

Chuyện không thể chậm trễ, Mộc Cẩn liền đổ ra hai viên thuốc, lấy nước trà giúp Quân Mẫn Tâm nuốt vào. Khoảng một khắc đồng hồ trôi qua, màu xanh tím trên mặt Quân Mẫn Tâm chậm rãi tiêu tán, hô hấp cũng dần bình phục, dù vẫn suy yếu nhưng không còn rối loạn nữa.

Tiểu Cửu và Mộc Cẩn xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này Nô Y và Khả Khả đưa lão ngự y kịp thời chạy tới, Mộc Cẩn phân phó:

“Tiểu Cửu, người vào trong phòng, ở đầu giường có một cái rương, người lấy Thiên Sơn tuyết liên ra đây hoà với nhân sâm ngàn năm, mang đi sắc thành thuốc! Nhớ kỹ, phải đích thân sắc thuốc, không thể để người khác động vào!”

Tiểu Cửu gật đầu, thấy Mộc Cẩn xắn tay áo, cầm chín thanh đao Liễu Diệp nhỏ đi ra cửa, vội hỏi: “Người đi đâu vậy?”

Về mặt Mộc Cẩn nghiêm túc, cắn răng lạnh lùng nói: “Ả A Thập đó, tuyệt không thể tha thứ!”

Lại qua nửa canh giờ, Quân Mẫn Tâm tỉnh lại. ddlqd.TMM Nhớ lại những việc vừa xảy ra, nàng chỉ cảm thấy vô cùng bị thương.

Nàng vô tâm hại người, nhưng người khác lại muốn hãm hại nàng! Phòng nhân chi tâm bất khả vô*, nếu nước giếng đã phạm nước sông, vậy đừng trách nàng không nung tay.

*Phòng nhân chi tâm bất khả vô: Về sau của câu ca dao “hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô”. Nghĩa là không nên có ý hại người, mà cũng không thiếu sự đề phòng bị người hại. (Theo vinabase)

Khẽ vuốt lồng ngực phát đau, nàng nhìn xung quanh một vòng, hỏi Tiểu Cửu đang chờ ở một bên: “Mộc Cẩn đâu rồi?”

“Ả A Thập hạ độc Công chúa, Tiểu Tứ đi tìm ả rồi.” Tiểu Cửu đưa chén thuốc giải độc lên, cung kính nói.

Mộc Cẩn đi tìm A Thập rồi? Nữ nhân độc địa đó cũng không phải hạng dễ đối phó! Quân Mẫn Tâm cảm thấy hình như việc này không hề đơn giản, một dự cảm chẳng lành tràn ngập trong lòng nàng.

Quả nhiên, không tới một khắc liền thấy A Thập khí thể hung dữ chạy vào tấm điện, Mộc Lạc đi ở phía sau kẻ loan đao trên cổ Mộc Cẩn, áp giải nàng vào điện. Sắc mặt Mộc Cẩn rất khó coi, có lẽ bị phu thê Mộc Lạc ức hiếp.

Quân Mẫn Tâm còn chưa lên tiếng, A Thập đã chống nạnh ngẩng đầu nói: “Trường Phong Công chúa, ta với người không thù không oán, có thiện ý tặng người thịt dê, vì sao người lại xúi giục người khác ngậm máu phun người, vu oan ta hạ độc trong thịt?!”

Mộc Cẩn trừng mắt hạnh, lạnh lùng nói: “Sau khi Công chúa nhà ta ăn thịt dê người tặng, chỉ chốc lát sau đã ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tím bầm! Nếu không phải kịp thời cứu chữa, e rằng mệnh đã sớm mất trong tay kẻ tiểu nhân rồi!”

Tay Mộc Lạc gác đao trên cổ Mộc Cẩn nắm lại thật chặt, hấn ngưng mắt nhìn Mộc Cẩn lửa giận ngút trời, toét miệng cười: “Vu oan trác phi là trọng tội, đừng chỉ nói miệng không có bằng chứng, người có chứng cứ không?”

“Ngự y có thể làm chứng!” Giọng nói Mộc Cẩn trong trẻo: “Còn có thịt dê thừa, nếu trác phi A Thập nói không có độc, vậy có dám ăn vài miếng không?”

Mộc Lạc nói: “Ngự y, người nói đi?”

Lão ngự y ở một bên khom lưng hành lễ: “Quả thật Công chúa có dấu hiệu trúng độc, lúc thần chạy đến thì đã thoát khỏi nguy hiểm.”

“Cầu nô tài to gan! Chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ mưu hại Trường Phong Công chúa?!” A Thập tát lão ngự y một cái khiến ông ngã xuống đất, trừng mắt cười lạnh nói: “Được! Ta sẽ ném thử thịt dê này, để bọn tiểu nhân ngậm máu phun người các người hiện nguyên hình!”

Dứt lời, nàng ta hừ lạnh một tiếng, ưu nhã vắn vẹo thân hình như rắn nước đi tới trước bàn, xé mấy miếng thịt dê đưa vào trong miệng, nuốt xuống dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cười lạnh nói: “Đại Vương làm chứng, nhất định phải trả thần thiếp một cái công đạo!”

Hai khắc trôi qua nhưng sắc mặt A Thập vẫn hồng nhuận, bình yên vô sự.

Mộc Lạc hơi mất kiên nhẫn, buông Mộc Cẩn ra nhú mày nói: “Nữ vô sĩ, người biết tội của người chưa?”

Sắc mặt Mộc Cẩn hết sức khó coi, không thể tin được, lẩm bẩm: “Không thể nào, không thể nào... A Thập, người giả trò hề gì vậy?”

“Im miệng!” Quân Mẫn Tâm nằm ở trên giường dùng hết hơi sức khé quát một tiếng. Nàng chậm rãi xuống giường, yếu ớt hành lễ với Mộc Lạc và A Thập, khom người thật sâu, vô cùng áy náy nói: “Thật có lỗi, Đại Vương, phu nhân A Thập! Bốn cung quản lý không tốt, để nô tỳ mạo phạm phu nhân, thỉnh phu nhân nể mặt ta, bỏ qua cho nàng lần này! Mẫn Tâm vô cùng biết ơn...”

“Công chúa!” Mộc Cẩn và Tiểu Cửu đồng thời nhỏ giọng hô.

“Quỳ xuống!” Quân Mẫn Tâm nhìn họ, vẻ mặt lạnh lùng: “Quỳ xuống, thỉnh cầu phu nhân tha thứ!”

Mộc Cẩn rũ mắt, hai tay nắm thật chặt, móng tay cắm vào da thịt. Cuối cùng, nàng “bịch” một tiếng thẳng tắp quỳ xuống! Tiểu Cửu và Nô Y, Khả Khả cũng gập đầu gối, quỳ xuống trước mặt A Thập.

A Thập không thèm đếm xỉa liếc mắt nhìn mấy người đang quỳ dưới đất, đắc ý nở nụ cười, cắn răng lạnh lùng nói: “Bỏ đi, nếu lại có lần sau ta sẽ không dễ dãi như thế này nữa đâu!”

Quân Mẫn Tâm khom lưng lần nữa, ngoan ngoãn nói: “Đa tạ phu nhân!”

A Thập cười lạnh, kéo cánh tay Mộc Lạc nghênh ngang rời đi, tựa như một con Khổng Tước thẳng trợn kiêu ngạo ngẩng đầu!

Bọn họ vừa đi, Quân Mẫn Tâm không chịu được cơ thể yếu ớt nữa liền ngã xuống đất.

“Công chúa!” Tiểu Cửu và Mộc Cẩn cùng nhào tới, đỡ được nàng.

Quân Mẫn Tâm khổ sở cười một tiếng, nói xin lỗi: “Tiểu bất nhẫn, tắc loạn đại mưu*. Xin lỗi, hôm nay ta thật vô dụng, để các người chịu thiệt thòi.”

*Một câu nói của Khổng Tử: Xảo ngôn loạn đức. Tiểu bất nhẫn, tắc loạn đại mưu. Có nghĩa là lời giả dối làm rối loạn tâm thiện. Không nhịn được điều nhỏ nhặt, sẽ làm hư chuyện đại sự. (Theo blog.zing)

“Công chúa, nô tỳ chỉ cảm thấy đau lòng cho người, rõ ràng là người ăn thịt dê của ả nên mới trúng độc, vì sao...”

“Nha đầu ngốc, A Thập không hổ là người bên cạnh Mục Lạc, sao nàng ta có thể để các người nắm thóp?” Quân Mẫn Tâm chậm rãi thu lại nụ cười, thở dài một tiếng, về mặt hồ hững: “Nếu ta đoán không sai thì thịt dê này hẳn không có độc. Chân chính dính độc là cái chén và bộ dao nĩa mà nàng thị nữ kia dùng để đựng thịt dê.”

Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta nhất định giết! A Thập, người trù tính mưu hại ta như vậy, khiến ta mất hết uy tín trước mặt Mục Lạc. Vậy đừng trách ta không nể mặt.

50. Chương 51: Bất Hoà

Nửa tháng sau kể từ sự kiện thịt dê kia, Mục Lạc mang theo đông đảo thân vệ và nữ quyến cùng ra ngoài thành săn thú. Trong quá trình săn thú, bỗng một mũi tên không biết từ đâu tới bắn trúng gương mặt của trắc phi A Thập khiến nàng ta bị huỷ dung.

Trên khuôn mặt diễm lệ mà trắc phi A Thập vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo xuất hiện một vết sẹo dữ tợn, kéo dài từ khoé môi đến vành tai, thoát nhìn như ma quỷ đang nở nụ cười âm hiểm, rất đáng sợ. Từ đó về sau, trắc phi A Thập đeo mạng che mặt cả ngày, ai cũng không dám gặp, tính khí ngày càng cáu kỉnh, chua ngoa. Thịnh thoảng tình cờ gặp Quân Mẫn Tâm, trong mắt nàng ta toát lên sự oán hận làm cho người khác không rét mà run.

Đúng là chuyện cười! Mặc dù Quân Mẫn Tâm thực sự chán ghét A Thập nhưng mũi tên kia không phải nàng bắn lên. Tiểu Mập Mập.lqd Nàng còn chưa nghĩ ra biện pháp đối phó với A Thập thì báo ứng đã tới mất rồi.

Giữa hè, tại Trường thành phía Bắc. Vào ban ngày, nắng hè chói chang dát lên mọi vật một tầng ánh sáng màu cam. Quân Mẫn Tâm chậm rãi chuyển mắt, tầm mắt dừng lại trên người Cơ Linh đang tập bắn cung trên giáo trường, thong thả hỏi: “Mũi tên kia là do người bắn đúng không?”

Cơ Linh một thân áo mỏng quần đùi, ướt đẫm mồ hôi. Hắn giương cung cài tên, đầu mũi tên nhắm thẳng lên bầu trời xanh, cười như không cười, sững sờ nói: “Mũi tên nào cơ? Ta không rõ ý của Tiểu Công chúa là gì.”

Khẽ buông tay, mũi tên rời cung bay vút ra ngoài. Trên không trung, một con chim ưng bị trúng tên, rít lên một tiếng sau đó rơi xuống.

“Lần sau không được gạt ta tự ý hành động.” Quân Mẫn Tâm nói, giọng nói không có quá nhiều tình cảm, nhẹ nhàng mà lạnh lùng.

“Nữ nhân kia dám hạ độc người, ả ta đáng chết!” Cơ Linh thu lại nụ cười, khuôn mặt lạnh lùng, hung dữ: “Ta vốn định dùng một mũi tên bắn chết ả tiện nhân đó, nhưng lại không ngờ hôm đó gió lớn, mũi tên bị lệch. Nhưng mà vậy cũng tốt, tiện nhân kia bị huỷ dung, cả đời sống không bằng chết!”

Dứt lời, hắn cứ thế cười ha ha, nụ cười điên cuồng mà lại cố chấp.

“Người không hiểu ý của ta rồi.” Quân Mẫn Tâm ngược mắt nhìn hắn: “Người tặng nàng ta một mũi tên nhưng không lấy được tính mạng của nàng ta, vậy thì chỉ càng làm tăng thêm oán hận, kích thích nàng ta điên cuồng trả thù. Cho nên, với kẻ địch, hoặc dùng đức thu phục lòng người, hoặc nhổ cỏ tận gốc.”

Tiếng cười dừng lại. Sắc mặt Cơ Linh kỳ lạ quan sát Quân Mẫn Tâm, hồi lâu sau mới buồn rười rượi nói: “Vậy ta lại đi giết ả? Đảm bảo lần này sẽ không thất thủ.”

“Không được.” Quân Mẫn Tâm hơi ngẩng mặt, vì ánh mắt trời chói mắt nên nàng khẽ nheo mắt lại, hồ hững nói: “Lần trước người động thủ có thể coi như ngoài ý muốn. Nhưng nếu người lại ra tay, vậy thì rõ ràng là mưu sát.”

Sau khi rời khỏi chỗ của Cơ Linh, nàng trở lại tắm điện. lqđ.TMM Quân Mẫn Tâm tháo khăn che mặt tránh nắng màu đen xuống, thuận miệng hỏi: “Mộc Cẩn đâu?”

“Công chúa, nô tỳ đang muốn nói với người chuyện này.” Nô Y khó xử, nhíu mày nói: “Sau khi người ra cửa không lâu, Mộc Lạc Vương tới đây đưa Mộc Cẩn cô nương đi!”

“Mộc Cẩn bị đưa đi? Vì sao?” Quân Mẫn Tâm kinh ngạc nói: “Với bản lĩnh của nàng hẳn sẽ không bị Mộc Lạc bắt được mới đúng!”

Nô Y lắc đầu: “Mộc Cẩn cô nương nói đây là chuyện riêng của nàng ấy, nói nô tỳ đừng nói với người, nàng ấy sẽ nhanh chóng trở lại. Nhưng nàng đã bị đưa đi hơn hai canh giờ rồi, nô tỳ lo lắng có chuyện bất trắc.”

“Đừng lo lắng, thân thủ nàng ấy bất phàm, có thể thoát được.” Dù nói vậy nhưng trái tim Quân Mẫn Tâm vẫn không khỏi đập nhanh, không biết vì sao lo sợ không yên, nàng suy nghĩ một chút, gọi Tiểu Cửu đến phân phó: “Tiểu Cửu, người lên vào tắm điện của Mộc Lạc thăm dò thử xem Mộc Cẩn có bình an ở đó không!”

Tiểu Cửu lĩnh mệnh đi ra cửa. Thời gian dần trôi qua, màn đêm chậm rãi buông xuống, vàng trắng lạnh lẽo nghiêng nghiêng giắt trên bầu trời, cát vàng nơi chân trời bị bóng đêm nhuộm thành một màu xanh u ám nặng nề.

Tiểu Cửu toàn thân y phục màu đen trở lại tắm điện, phục mệnh nói: “Công chúa, nô tỳ đã lật tung cả điện rồi nhưng không thấy bóng dáng của Tiểu Tứ.”

Dưới ánh nến, Quân Mẫn Tâm vô thức đưa tay vờ về sợi tóc rũ xuống bên mai, trầm mặt hỏi A Cát Khả Khả: “Ồ bên kia thì sao?”

A Cát Khả Khả lo lắng: “Nô tỳ đã tìm hiểu thị nữ cạnh A Thập và Mộc Lạc rồi, họ đều nói không gặp Mộc cô nương. .TMM Nhưng có một thị vệ nói cho nô tỳ biết, cả ngày hôm nay Mộc Lạc không trở về tắm điện, phòng nghị sự cũng không tới.”

“Không trở về tắm điện, cũng không tới phòng nghị sự, rốt cuộc Mộc Lạc mang Tiểu Tứ đi đâu?” Tiểu Cửu cắn môi, trên khuôn mặt nghiêm túc cả ngày hiện ra vẻ buồn rầu.

“Hiện tại chúng ta có thể xác định Mộc Cẩn không rơi vào trong tay đồ phụ A Thập, có thể nói nàng tương đối an toàn.” Trong đầu chợt minh bạch, đôi mắt Quân Mẫn Tâm sáng lên, chợt nhỏ giọng hoảng sợ kêu: “Vạn Tượng Lâu! Hôm nay Vạn Tượng Lâu hoàn thành, có khi nào Mộc Lạc đưa Mộc Cẩn tới đó không?”

Tiểu Cửu vội nói: “Thuộc hạ lập tức đi thăm dò!”

“Khoan!” Quân Mẫn Tâm từ trên giường êm đứng lên, kiên định gằn từng tiếng: “Nếu thấy Tiểu Tứ, người đừng manh động, lập tức quay về báo ta! Quân Mẫn Tâm ta không tiếc trả giá hết cả, nhất định phải đưa tỷ muội tốt an toàn trở lại!”

Tiểu Cửu trịnh trọng gật đầu, lao vào trong bóng đêm.

Nửa đêm, Tiểu Cửu sắc mặt mệt mỏi trở lại.

“Thế nào rồi?” Quân Mẫn Tâm khoác thêm áo, ngênh đón hỏi.

Tiểu Cửu lắc đầu, uể oải nói: “Nô tỳ đến chậm một bước, Tiểu Tứ không còn ở Vạn Tượng Lâu nữa. Nghe thị nữ nói, quả thật buổi chiều Mộc Lạc có đưa Tiểu Tứ đến đó, nhưng trước giờ Tý, một mình Tiểu Cửu đã rời khỏi đó rồi nhưng không biết đi đâu.”

Tìm khắp nơi vẫn không có kết quả, Quân Mẫn Tâm suốt đêm không ngủ. Đến sáng sớm, bóng đêm vẫn chưa hoàn toàn rút khỏi, Mộc Cẩn mất tích cả một buổi tối mới rón rén trở lại tắm điện.

Tiểu Cửu cảnh giác nhảy ra. Quân Mẫn Tâm cả đêm không ngủ đốt nến trong phòng lên, khê thở dài: “Mộc Cẩn, cuối cùng ngươi cũng trở lại, làm ta sợ muốn chết.”

Đột nhiên có ánh sáng làm Mộc Cẩn sợ hết hồn, nghe thấy giọng Quân Mẫn Tâm, nàng ngơ ngác sững sờ đứng tại chỗ, sắc mặt hơi tái nhợt.

Tiểu Cửu thấy y phục nàng có phần cũ nát, tóc tai rối bời lại mang theo giọt sương sớm, vẻ mặt mệt mỏi nói rõ cả đêm không về, liền nói: “Ngươi ở ngoài cả đêm ư? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Đôi môi nàng khê run, Mộc Cẩn cố gắng khôi phục bình tĩnh, chỉ có điều sắc mặt vẫn tái nhợt đến đáng sợ.

“Dáng vẻ ngươi như vậy có quỷ mới tin không có chuyện gì!” Tiểu Cửu nghiêm mặt, kéo tay Mộc Cẩn, thấy trên da thịt trắng nõn của nàng rải rác những vết thương bầm tím, nhất thời kinh ngạc: “Tay ngươi lạnh quá, những vết này là do bị thương sao? Ngươi...”

Trong mắt Mộc Cẩn thoáng vẻ bối rối, vô cùng thấp thỏm rút tay lại, lảo đảo mấy bước sau đó chột quỳ thẳng trên đất, nói với Quân Mẫn Tâm: “Công chúa, mặc kệ xảy ra chuyện gì, người chỉ cần biết Mộc Tiểu Tứ tuyệt sẽ không phản bội người, vậy là đủ rồi.”

Dứt lời, nàng không biến sắc kéo ống tay áo che kín vết bầm ứ động trên cổ tay mình.

Quân Mẫn Tâm thấy vậy thì cảm thấy rất đau lòng, đỡ nàng dậy, nhẹ giọng trấn an: “Mộc Cẩn, ta và Tiểu Cửu chỉ là lo lắng cho ngươi, tuyệt không phải không tin ngươi. Ngươi không muốn nói đến chuyện tối qua thì đừng nói, đi tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi một lát đi!”

Mộc Cẩn lau khoé mắt, gật đầu lui xuống, bước chân hơi tập tễnh.

Tiểu Cửu nhíu mày, nói với Quân Mẫn Tâm: “Công chúa, công lực Tiểu Tứ hơn hẳn nô tỳ. Nhưng vừa nãy nô tỳ bắt lấy cổ tay nàng, thế nhưng nàng lại chậm chạp đến mức vô lực phản kháng, hơn nữa trên cánh tay có rất nhiều vết thương. Nhất định tối qua đã gặp phải chuyện gì không tốt!”

Quân Mẫn Tâm đưa tay xoa huyệt thái dương, sau khi nghỉ ngơi một lúc, nàng lấy lọ cao Kim Sang Dược ở dưới tủ trong tường ra, nói với Tiểu Cửu: “Ta đi xem nàng, ngươi cũng cả đêm không ngủ rồi, đi nghỉ ngơi một lúc đi.”

Phòng bên cạnh, Mộc Cẩn lấy nước rửa mặt, đổi y phục sạch sẽ xong, nghiêng người nằm trên giường. Quân Mẫn Tâm rón rén đi tới, cũng không biết nàng có ngủ hay không liền đặt được cao ở một bên, dò xét hỏi:

“Mộc Cẩn, ngủ chưa? Ta mang cao thượng hạng đến cho ngươi dùng.”

Mộc Cẩn mở mắt, trong mắt hơi phiếm hồng, nàng khàn giọng: “Đa tạ Công chúa, người cứ để ở đó trước đi.”

Quân Mẫn Tâm thở dài, vuốt ve sợi tóc xoã xuống của Mộc Cẩn: “Ngươi ở cạnh hầu hạ ta bao nhiêu năm nay, cùng vào sinh ra tử, ta vẫn xem các ngươi như thân tỷ muội mà đối đãi. Ngươi có uất ức gì thì nói ra với ta, đừng buồn bực trong lòng, dù chuyện lớn thế nào đi nữa ta cũng sẽ cùng ngươi đối mặt!”

Đôi mắt Mộc Cẩn buồn bã, nàng nắm chặt tay Quân Mẫn Tâm giống như người chết đuối bắt được cây cỏ cứu mạng. Hồi lâu sau, nàng nghẹn ngào gằn từng chữ, giọng nói tràn đầy căm hận: “Công chúa, nô tỳ hận Mộc Lạc!”

Tuy rằng trong lòng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn bị sát khí của Mộc Cẩn dọa sợ, nàng nhẹ giọng: “Mộc Lạc ư, quả nhiên hấn ức hiếp ngươi!”

Lời vừa dứt, nước mắt Mộc Cẩn liền rơi xuống lã chã. Đây là lần đầu tiên Quân Mẫn Tâm thấy thiếu nữ lâm nguy không loạn này rơi lệ.

Trong lòng như có ngàn vạn tầng sóng lớn dâng lên, rống giận không ngừng. Mộc Cẩn cắn chặt răng, đầu tranh một lúc mới nói: “Tô Cát Mộc Lạc, hấn chặt đứt kinh mạch của nô tỳ! Hấn phá hủy nô tỳ!” Mười ngón tay cắm sâu vào da thịt, nước mắt lạnh lẽo và tuyệt vọng rơi đầy khuôn mặt nàng, bỗng nàng nện tay xuống giường, giọng căm hận: “Nô tỳ hận không thể ăn thịt uống máu của hấn! Nô tỳ hận không thể giết chết hấn! Hấn dám đối xử với nô tỳ như vậy, tại sao hấn có thể làm như vậy...”

“Mộc Cẩn...” Sau khi hết hoảng sợ, Quân Mẫn Tâm vội đề tay nàng lại, đau lòng nói: “Bình tĩnh một chút, Mộc Cẩn! Người còn có ta, ta sẽ giúp người! Ta sẽ khiến Mục Lạc phải trả giá thật lớn vì tất cả những gì hắn đã làm!”

“Cuộc đời này, nô tỳ không thể luyện võ nữa. Mười năm cố gắng bị huỷ chỉ trong chốc lát!” Mộc Cẩn liều mạng cắn môi, nước mắt không ngừng tuôn ra mãnh liệt, mang theo bi ai nặng nề của một thiếu nữ, của một nữ võ sĩ. Đột nhiên, Mộc Cẩn nhào vào ngực Quân Mẫn Tâm, đau đớn nói: “Công chúa, Mộc Tiểu Tứ bị chặt đứt cánh rồi!”

Mộc Tiểu Tứ, một kì tài võ học hiếm có khó tìm. Mười một tuổi ngự tiền hiến vũ, nhẹ tựa chim hồng; mười ba tuổi đánh bại hơn mười vị tiểu tướng, trở thành một trong mười ba ảnh vệ, là người trẻ tuổi nhất, cũng là cao thủ khó gặp; nàng mang theo một thân vẻ vang đến bên cạnh Quân Mẫn Tâm. Nhưng bây giờ, Mục Lạc chặt đứt kinh mạch của nàng, tặng một kích trầm trọng nhất ột nữ võ sĩ. Hồng nhan đã từng huy hoàng trên chín tầng mây bỗng chốc rơi thẳng xuống vùng đầm lầy, tan xương nát thịt.

Quân Mẫn Tâm ôm chặt Mộc Cẩn, ánh mắt nhìn về phương xa. Lẩm bẩm: “Tuyệt không tha thứ! Một ngày nào đó, một ngày nào đó...”

Mục Lạc, một ngày nào đó ta sẽ khiến người thê thảm hơn cả Mộc Cẩn!

51. Chương 52: Đánh Trả

52. Chương 53: Sống Chết Chỉ Trong Chớp Mắt

Vết thương trên cổ tay Mộc Cẩn nhạt dần, chỉ để lại một đường nhỏ màu trắng mờ, đó là vết thương lưu lại sau khi bị đánh gãy kinh mạch – một ấn ký khuất nhục. Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng thoa thuốc cho nàng, sau đó thu dọn hộp thuốc, duỗi ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên mi tâm mãi không tiêu tán bi thương của Mộc Cẩn, thở dài nói: “Mộc Cẩn, đã lâu rồi không thấy người cười.”

Mộc Cẩn không tập trung tinh thần, lúc lâu sau mới phục hồi lại, hồ hững nói: “Công chúa, người vừa nói gì vậy?”

Quân Mẫn Tâm suy nghĩ, hiểu rõ ngày ấy Mộc Cẩn đột nhiên mất tích, tuyệt không phải chỉ đơn giản bị Mục Lạc cắt đứt kinh mạch như vậy, nhất định còn xảy ra chuyện khác. Im lặng trong chốc lát, Mẫn Tâm nghiêm túc nói: “Mộc Cẩn, người tập võ có thể đứt kinh mạch, nhưng không thể mất cốt khí! Người như vậy, có khác gì cái xác không hồn?”

Mộc Cẩn nghe vậy thì ngẩn ra, ngưng mắt nhìn hai bàn tay vô lực của mình, tự giễu cười khổ nói: “Từ năm nô tỳ lên năm đã được đưa đến cạnh Đại Tướng quân tập võ, mỗi ngày canh ba đi ngủ canh năm thức dậy, cố gắng gấp bội lần so với người khác mới đánh bại được tất cả đối thủ. Khi đó Đại Tướng quân nói với nô tỳ rằng trừ ngài ấy và Trần công tử ra, trong Tĩnh cung không ai có thể địch nổi nô tỳ, Công chúa có biết khi đó nô tỳ rất kiêu ngạo không! Mười ba tuổi ngự tiền hiến vũ, Vương Gia nói, chỉ cần nô tỳ lớn thêm chút nữa, bảo vệ Công chúa vài năm sẽ cho nô tỳ ra chiến trường thủ vệ biên cương, báo thù cho cha mẹ huynh tỷ đã chết dưới lưỡi đao của người Hồ. Công chúa có biết khi đó nô tỳ thật vui vẻ! Nhưng hôm nay, kinh mạch nô tỳ bị đứt đoạn, mất đi tôn nghiêm, nô tỳ còn mặt mũi nào ở cạnh người?”

Mẫn Tâm khẽ ôm Mộc Cẩn, ánh mắt nhìn thẳng về bầu trời nơi xa: “Cũng giống người vậy, ta cũng thống hận sự bất lực của mình.”

Đầu tháng mười hai, tuyết rất lớn, gió lạnh thấu xương, bẻ gãy tinh kỳ trên thành cung.

Hôm đó, Quân Mẫn Tâm đang vui người nghỉ ngơi bên lò sưởi nhỏ, thì thấy A Thập mang theo nét mặt giận giữ và vài thị nữ tâm phúc xông vào, mạng che mặt bên ngoài che đi đôi mắt bén nhọn, nàng ta chống nạnh đứng ngoài cửa hung dữ nói: “Tiểu tiện nhân!! Ra đây cho ta!!”

Bọn thị nữ cuống quýt chạy ra, hơi sợ sệt nhìn đoàn người A Thập. Quân Mẫn Tâm chậm rãi đứng lên, nháy mắt với Nô Ý ý bảo nàng nhân cơ hội chạy ra ngoài tìm cứu binh, lúc này mới gật đầu với A Thập, mỉm cười nói: “Tiểu tiện nhân gọi ai vậy?”

A Tháp hồn nhiên không hiểu lời nói giễu cợt của Quân Mẫn Tâm, cười lạnh: “Nữ nhân Trung Nguyên quả thật đều là hồ ly hoá thành, không chỉ có Trường Phong Công chúa người vạn người mê mẩn, ngay cả thị nữ của người cũng sức quyến rũ kinh người! Mục Lạc Vương là trượng phu của ta! Người thân là Công chúa hoà thân lại dung túng tiện tỳ cướp nam nhân của ta, thật không biết xấu hổ!”

Vừa dứt lời đã thấy một người dờ dẫm đi từ sau bình phong ra: “Công chúa là Vương Hậu, người là Trắc phi. A Tháp người, nói chuyện hãy tôn trọng một chút, cẩn thận bị hư thối đầu lưỡi.”

Người này là Mộc Cẩn! Quân Mẫn Tâm thầm kêu khổ, lần này thật đúng là đổ thêm dầu vào lửa rồi.

A Tháp vừa thấy Mộc Cẩn, lập tức xù lông lên, hỏi một thị nữ tóc xoắn màu rậm nắng bên cạnh: “Cổ Lệ, là nàng ta phải không?”

Quân Mẫn Tâm nhận ra thị nữ được kêu là Cổ Lệ, chính là người phụng mệnh A Tháp đưa thịt dê có độc đến ỳnh, nàng lập tức âm thầm nhớ kỹ tên nàng ta, khoé môi xuất hiện nụ cười lạnh như có như không.

Cổ Lệ gật đầu, nói thầm: “Trắc phi, nàng ta chính là Mộc Cẩn.”

“Ha! Ta còn cho rằng Đại Vương dựng Vạn Tượng lâu vì ta, ta cho rằng nữ nhân Đại Vương si mê là vị Công chúa quả phụ này, ta ngàn tính vạn tính, nhưng vạn vạn không ngờ người mới là tiện nhân cướp trượng phu của ta!” Nói xong, A Tháp giơ tay thật cao, bước nhanh về phía trước định cho Mộc Cẩn một bạt tai.

Bỗng nhiên bàn tay đang giơ đến giữa không trung bị người khác giữ lại, A Tháp quay đầu nhìn thấy Quân Mẫn Tâm đang giữ cổ tay nàng ta, tức giận nói: “Trường Phong Công chúa, người dám chống lại ta?”

Quân Mẫn Tâm không biết lấy đâu ra hơi sức, giữ chặt cổ tay A Tháp, đầu ngón tay ẩn ẩn mang theo sát khí như muốn khảm thật sâu vào trong thịt nàng ta. Mẫn Tâm vẫn cười nhạt: “Nào dám! Mộc Cẩn là tỷ muội kết nghĩa của ta, ngay cả tỷ tỷ của Bổn cung phu nhân A Tháp cũng dám đánh, thật có dũng khí!”

A Tháp tức giận muốn nổ phổi, khuôn mặt dưới mạng che vô cùng dữ tợn. Nàng ta hung hăng tránh thoát, lui về sau một bước chỉ tay vào Mộc Cẩn hét to: “Người tới, người đâu mau tới! Đưa tiện nhân này xuống! Ta muốn đưa nàng ta cho gã đánh xe dê tiện nhất Vương cung!” Nói đến đây, nàng ta vô cùng tức giận, ngược lại nở nụ cười, vỗ tay nói: “Ha ha ha! Gã đánh xe đó đã bảy tám chục tuổi, lại là một con ma cờ bạc có tiếng, ba thê tử của gã bị gã dày vò đều đã chết, bản chất người không đứng đắn vừa vặn bổ khuyết cho sự tịch mịch của gã! Ha ha, quả thật là tuyệt phối!”

Nói xong, nàng ta lại quát lên: “Còn không mau kéo nàng ta xuống, cởi hết y phục ném vào trong chuồng ngựa đi!”

Ngoài cửa một đám thị vệ mặc chiến y dày đáp lời tiếng vào, loan đao sáng loáng hướng về phía Mộc Cẩn. Mộc Cẩn lâm nguy không loạn, đưa tay sờ vào trong tay áo, vuốt một thanh đao Liễu Tiểu Diệp, lưỡi đao cực mỏng sắc bén phát ra ánh sáng lạnh lẽo, phản chiếu lên mắt nàng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, nàng đặt đao nhỏ trên cần cổ mịn màng của mình, lẩm liệt nói: “Phu thê các người đã không chịu bỏ qua ta, vậy thì tốt, ta chết.”

Nàng nói từng câu từng chữ thật bình tĩnh, tựa như đã sớm có lựa chọn giữa sống và chết. Nói xong, nàng giơ đao lên muốn cắt cổ, Quân Mẫn Tâm không kịp được hét lên, nhào qua tóm lấy lưỡi đao của nàng bằng tay không!

Mộc Cẩn xuống tay rất ác, may mà Quân Mẫn Tâm nhào tới kịp thời nên vết thương trên cổ nàng không sâu lắm, nhưng bàn tay Quân Mẫn Tâm bị cắt đến máu thịt be bét. Trong lúc nhất thời, trong phòng khách to như vậy chỉ nghe thấy âm thanh tiếng máu rơi xuống bụi bặm.

“Chớ làm chuyện điên rồ.” Quân Mẫn Tâm chịu đựng vết thương đau như xát muối, cố gắng nặn ra một nụ cười nhạt.

“Công chúa...” Trên mặt Mộc Cẩn tràn đầy nước mắt, buông đao nhỏ xuống ôm lấy Quân Mẫn Tâm, hai người chảy máu không ngừng ôm chặt lấy nhau, hình ảnh thê thảm khác thường.

Đúng lúc này, Mục Lạc mang theo Nô Y vào cửa, A Tháp trợn tròn mắt.

“A Tháp, trở về tắm cung của nàng đi!” Mục Lạc lạnh lùng cất tiếng.

A Tháp giận dữ không cam lòng nhưng sợ sát khí của Mộc Lạc, đành không tiếng động mang người trở về, Nô Y và Khả Khả mang thuốc trị thương đến, vừa khóc nức nở vừa luống cuống chân tay băng bó vết thương cho Quân Mẫn Tâm và Mộc Cẩn. Mộc Lạc quét mắt nhìn những người bị thương trong phòng, ngồi trên giường nói: “Nàng hà cớ gì phải cố chấp như vậy?”

Những lời này hiển nhiên là nói với Mộc Cẩn. Toàn thân Mộc Cẩn cứng đờ, hơi run rẩy.

Mộc Lạc quay đầu cười nhạt, nói với Quân Mẫn Tâm: “Công chúa, lúc đầu ta đưa người lệnh bài xuất cung, người đồng ý điều kiện đáp lễ ta bằng một thứ. Không biết hôm nay có thể thực hiện hay không?”

“Mộc Lạc! Người đừng mong có thể sỉ nhục ta thêm chút nào nữa!” Quân Mẫn Tâm còn chưa kịp đáp lời, Mộc Cẩn đã vô cùng sợ hãi đứng bật dậy, như một dã thú nhỏ rơi vào bước đường cùng, ánh mắt nàng kiên định.

“Hà? Sao nàng biết thứ ta muốn chính là nàng?” Mộc Lạc lạnh lùng nói: “Ta dốc hết tài lực, vật lực dựng Vạn Tượng lâu vì nàng, cho nàng vị trí chính phi, đối với nàng đã là ân sủng cực lớn, nàng cần gì phải chống đối ta? Nếu không chống lại ta, sẽ không có cục diện như ngày hôm nay, thật không rõ rốt cuộc nàng muốn gì. Đừng quên, nàng đã là nữ nhân của ta rồi!”

Câu nói cuối cùng như sấm sét ngang tai, Quân Mẫn Tâm kinh hãi cực độ, thì ra là vậy, thì ra là như vậy!!!

Mộc Cẩn cố gắng ổn định thân thể suýt nữa ngã xuống, run giọng nói: “Đúng vậy đúng vậy, mười ba kinh mạch bị cắt đứt, dấu vết xanh trắng dơ bẩn, tất cả thương tổn trên người, toàn bộ đều do người ban tặng! Người hỏi ta muốn gì, ta nói cho người biết, ta muốn đảo ngược thời gian, ta muốn giết chết người!!”

Dường như Mộc Lạc không đành lòng, giọng nói trở nên mềm mại hơn: “Không phải nàng đã trả ta một đao sao, coi như huề nhau. Đau đớn là phương pháp thuần phục tốt nhất, ví như ta không làm, sao nàng có thể cam lòng đi theo ta?”

“Người cút!!”

“Nàng tình nguyện ở đây làm nha hoàn, chứ không muốn làm thê tử của ta? Thật buồn cười, nếu như trong lòng nàng thật sự không có Bổng vương, vậy ngày đó khi ta đoạt lấy thân thể nàng, một đao kia nên cắm sâu thêm chút nữa!”

“Cút!!!”

Bổng nét mặt Mộc Lạc thay đổi, trầm mặt nói: “Công chúa, ta muốn người của người, người có cho hay không?”

A, dời mục tiêu sao! Đôi mắt âm lãnh của Quân Mẫn Tâm nhìn thẳng: “Đại Vương làm tổn thương thân thể nàng, làm lòng nàng tan nát, muốn một cái xác không thì có ích gì?”

“Ta sẽ chữa khỏi thương thế của nàng.”

Quân Mẫn Tâm lắc đầu, nhìn hấn bằng ánh mắt thương xót, từ từ nói: “Vết thương trên người không đáng nhắc đến, vết thương trong lòng là nan y.”

Mộc Lạc trầm ngâm, phân phó thủ hạ lấy thuốc trị sẹo tốt nhất, nhìn Mộc Cẩn thần hồn điên đảo, sau đó như có chút suy tư rời đi.

Không lâu sau, Cơ Linh đưa tin tức đến, Tĩnh Vương phái Đồng An và Quân Nhân đến đàm phán với Mộc Lạc lần nữa, tính toán đưa Quân Mẫn Tâm trở về Tĩnh quốc.

Ngày Quân Nhân và Đồng An tới, một tay Cơ Linh nhắc một người nhảy từ trên đỉnh nhà xuống, nhẹ nhàng khép cửa vào tấm cung Quân Mẫn Tâm, ném người đang hôn mê bất tỉnh trên vai xuống, tranh công nói: “Tiểu Công chúa, ta đưa tới cho nàng một người đây!!”

Quân Mẫn Tâm nhấp một ngụm rượu sữa, ngược mắt nhìn người trên đất, quả nhiên là thị nữ Cổ Lệ cạnh A Tháp, người đưa thịt dê độc!! Nàng hồ hững nói: “Đánh tỉnh nàng ta dậy, sau đó rời khỏi đây ngay, đừng để nàng ta nhìn thấy.”

Cơ Linh hậm hực, tiện tay dội ly trà nguội vào người Cổ Lệ, dùng chân đá đá nàng ta: “Tĩnh lại, tĩnh lại!”

Mí mắt Cổ Lệ giật giật, Cơ Linh vội ẩn vào phòng trong. Thừa dịp Cổ Lệ còn mơ hồ, Quân Mẫn Tâm rót cho nàng ta một chén thuốc, trong nháy mắt Cổ Lệ liền tỉnh, trợn to hai mắt hoảng sợ nói: “Người cho ta uống gì?!”

Quân Mẫn Tâm cười lạnh: “Đoạn Trường Thảo, chỉ là một chén thuốc độc thôi.”

Đôi mắt Cổ Lệ chợt co rút lại, lập tức dùng ngón tay móc họng, nôn ra. Chỉ chốc lát sau nàng ta mồ hôi như mưa, trong bụng ẩn ẩn có cảm giác đau đớn, ruột gan như xoắn vào một chỗ, nàng ta khóc to: “Công chúa đừng giết nô tỳ! Nô tỳ sai rồi! Xin tha cho nô tỳ, nô tỳ không dám nữa, không dám nữa!”

Quân Mẫn Tâm nâng mặt nàng ta lên, cười hỏi: “Vậy người có tình nguyện giúp ta vạch trần tất cả âm mưu của A Tháp không?”

Cổ Lệ co rúm lại một chỗ, ôm bụng lặn lội. Quân Mẫn Tâm cười lạnh lấy một viên thuốc nhỏ ra: “Trong nửa canh giờ nếu không lấy được thuốc giải, dạ dày người sẽ thối nát mà chết.”

“Nô tỳ giúp nô tỳ giúp! Tất cả đều nghe theo ngài, van cầu ngài đưa thuốc giải cho nô tỳ!” Cổ Lệ gật đầu như bầm tỏi.

Quân Mẫn Tâm cười.

Trong phòng nghị sự, Quân Nhân mở lời: “Đại Vương chúng ta đồng ý cho phép Hồ tộc thông thương mỹ rượu, ngọc thạch và hương liệu, mặt khác kèm theo một số vàng bạc vải vóc mỹ nhân, chỉ mong đổi về...”

Đang nói thì một thị nữ tóc tai rối bù, đầu đầy mồ hôi xông tới, phịch một tiếng quỳ xuống đất, cao giọng hô: “Đại Vương, nô tỳ sai rồi! Nô tỳ nói hết, nô tỳ sai rồi!”

Mục Lạc nổi giận: “Cổ Lệ, người làm gì vậy! Người đâu, kéo nàng ta ra ngoài!”

Lúc này, Quân Mẫn Tâm thông thả bước tới, ngón tay quần sợi tóc bên thái dương, cười nhạt: “Khoan đã, sao Đại Vương không nghe thử một chút xem Cổ Lệ đã làm sai điều gì? Là một chuyện cũ rất thú vị đấy!”

“...” Mục Lạc hé miệng: “Nói đi Cổ Lệ, người làm sai điều gì?”

“Nô tỳ sai rồi! Nô tỳ không nên đưa thịt dê có độc cho Trường Phong Công chúa, không nên đâm chọc giúp đỡ Trắc phi hại Công chúa, không nên dâng rượu có mị dược cho Điện hạ A Bố khiến ngài ấy thần chí mơ hồ gây ra chuyện quấy rối Công chúa! Nhưng chuyện này đều do phu nhân A Tháp xúi bẩy nô tỳ làm! Không liên quan đến nô tỳ! Đại Vương tha cho nô tỳ, Công chúa tha cho nô tỳ! Cổ Lệ không dám nữa!”

Nàng ta run rẩy nói hết, ở đây ngoại trừ Quân Mẫn Tâm ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc!

Quân Nhân nổi giận, rút kiếm tiến lên phía trước một bước, quát to: “Mục Lạc, người nhận tiền bạc của Tĩnh quốc ta, cuối cùng lại bảo vệ Công chúa như thế này?”

Mục Lạc mím môi, không ngờ trong lúc mấu chốt như thế này lại xảy ra chuyện! Quân Mẫn Tâm là hòn ngọc quý trên tay Tĩnh Vương, nữ nhân A Tháp này thật ngu xuẩn, sao có thể để lộ chân tướng vào lúc này?! Tĩnh thế vô cùng bất lợi với hắn, xem ra ngoại trừ chấp thuận trả Quân Mẫn Tâm về Tĩnh quốc ra, không còn biện pháp nào khác để Quân Nhân trông coi quân quyền bớt giận rồi.

Quân Nhân quát ngã hơn mười tên cấm vệ chỉ trong chớp mắt, trường kiếm nhắm thẳng vào hầu kết Mục Lạc. Mục Lạc trầm ngâm trong chốc lát, chợt quát lên: “Người đâu! Đưa Trắc phi đến đây đổi chất ngay lập tức!”

- Hết chương 53 -

53. Chương 54

54. Chương 55: Trở Về Tĩnh Quốc

Khi trở lại Vương thành Tĩnh quốc, Quân Mẫn Tâm phát hiện nàng không hề kích động như trong tưởng tượng. Bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ, tựa như sau khi trải qua hết thủy hỏa nhô của số mệnh, tất cả

đều kết thúc, bỏ lại tất cả trời buộc, lý trí dần dần lắng đọng.

Trên đường người người tấp nập, sầm uất náo nhiệt như ngày xuất giá ba năm trước đây. Tiểu Mập Mập.***** Trong sa mạc không có mùa xuân, giờ đây lại có thể nhìn thấy, chạm tay đến đồ thảm xanh nhạt cùng với phục sức rườm rà tinh mỹ của người Trung Nguyên, chợt Quân Mẫn Tâm có cảm giác như đã trải qua mấy đời.

Quân Mẫn Tâm hiểu, những ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi kia, không có cái nào không phải đang lên án thân phận “quả phụ” của nàng. Một nữ nhân gả cho người Hồ, phu quân lại vừa mất thì sao có thể trở lại tiếp tục làm Công chúa cao quý của Đại Tĩnh, thậm chí là nữ vương đây?

Người Trung Nguyên ý mình thanh cao, có lúc không bằng thán nhiệt tình bằng người Tây Vực, nàng nhớ Nô Y và Khả Khả trước khi đi ôm nàng khóc nức nở, tình cảm sâu sắc vừa động, nàng có chút nhớ nhung bọn họ.

Cứ miên man suy nghĩ mãi, rất nhanh đoàn xe đến dưới cổng cung. Toàn thân Tĩnh Vương vương phục uy nghiêm, dẫn theo văn võ bá quan đứng dưới cổng thành, từ xa nhìn lại vẫn không nhúc nhích giống như bị định hình.

Đầu xuân gió nâng cành liễu lay động, thỉnh thoảng nghe thấy vài tiếng chim én thấp thoáng, Trần Tích xuống ngựa, đưa tay dìu Quân Mẫn Tâm xuống xe. Trong chớp mắt, văn võ bá quan nghẹn ngào quỳ đầy đất, Quân Mẫn Tâm mỉm cười, đưa tay ra không trung làm như nâng đỡ: “Bình thân!”

“Nữ nhi, hoan nghênh trở về.”

Tĩnh Vương tiến lên đón, kéo tay Quân Mẫn Tâm, ông vẫn ôn hoà trầm ổn như trước, chỉ là nơi khoé mắt nhiều thêm dấu vết do năm tháng để lại, tóc mai hai bên thái dương đã chuyển sang màu bạc rất dễ nhận thấy giữa một đầu tóc đen. Rốt cuộc phụ thân đã nhiều tuổi rồi, ba năm này nàng không ở đây, bao nhiêu quốc sự chiến sự gia sự đều đè nặng trên vai một mình ông, nam nhân anh tuấn dịu dàng này bị năm tháng mài mòn thanh xuân, đôi mắt tím vẫn sâu không thấy đáy.

Quân Mẫn Tâm cố nén sống mũi chua xót, nhoén miệng cười, nàng nhẹ nhàng lay, trán chạm đất, cung kính hành đại lễ, một lúc lâu vẫn chưa đứng dậy, tựa như toàn bộ thiên ngôn vạn ngữ đều ngưng tụ lại trong lần bái lạy này. Tĩnh Vương cười đỡ nàng dậy, đôi mắt phiếm hồng: “Nữ nhi, con chịu khổ rồi!”

Quân Mẫn Tâm nhào vào trong vòm ngực rộng rãi ấm áp của phụ thân, hai cha con ôm chặt lấy nhau. Một tay Tĩnh Vương ôm eo nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, tình thương của cha, sự cưng chiều của cha, đã ba năm rồi Quân Mẫn Tâm không được hưởng thụ.

Nghĩ đến đây, Quân Mẫn Tâm gục trên vai Tĩnh Vương, nước mắt không kìm chế được ào ào rơi xuống, giờ phút này những cảm xúc lắng đọng kia đều bị khuấy lên, vội vàng bộc phát không kịp chuẩn bị.

Tấu nhạc, thổi kèn, đốt pháo. Vào cung, văn võ bá quan thay phiên tới thăm, chúc mừng. Quân Mẫn Tâm cười cười gặp gỡ từng người một, khách sáo hỏi thăm vài câu, cuối cùng còn lại một mình Thẩm Lương Ca.

Quân Mẫn Tâm tự tay pha ấm trà, gạn bỏ khí bẩn trong lần đầu, rồi rót cho Thẩm Lương Ca một chén, chân thành nói: “Lương Ca, thật không biết nên cảm ơn người như thế nào. Thiên ngôn vạn ngữ, lấy trà thay rượu, ta kính Thẩm quân sư một ly!”

“Ước hẹn ban đầu của ta với Công chúa khi ở Tây Vực, trước khi Công chúa trở về Tĩnh quốc đánh bại tám thành Bắc Địa, Lương Ca không bội ước.” Thẩm Lương Ca nâng ly trà lên, cùng Quân Mẫn Tâm kính trà, một hơi cạn sạch.

Quân Mẫn Tâm bội phục từ tận đáy lòng: “Lời hứa của Lương Ca đáng giá ngàn vàng, dụng binh như thần, phối hợp với tiểu thúc không chê vào đâu được. Chỉ trong một năm ngắn ngủi có thể mở rộng ranh giới Tĩnh quốc gần như gấp đôi, là phúc của Đại Tĩnh.”

“Công chúa quá khen!” Thẩm Lương Ca cười ha ha, chợt thu lại vẻ mặt phóng túng: “Chẳng lẽ Công chúa không sợ chúng ta vô cớ xuất binh khiến người trong thiên hạ chỉ trích sao?”

Quân Mẫn Tâm thầm nghĩ Thẩm Lương Ca đang thử dò xét mình, nàng đảo mắt một cái, đặt ly trà xuống, trầm ngâm nói: “Khương Hoàng chèn ép Tĩnh quốc mấy chục năm, sưu cao thuế nặng, sai sử dân chúng

Tĩnh quốc như nô lệ, lòng dân không phục. dđlqđ.TiểuMậpMập Bây giờ Tĩnh quốc lớn mạnh, nếu không phản kháng, chẳng lẽ chờ Khương quốc tiếp tục ức hiếp chúng ta sao? Ở Tây Vực ta không học được điều gì khác nhưng bốn chữ “cá lớn nuốt cá bé” lại hiểu rõ ràng! Chẳng qua ta chỉ đòi lại thứ vốn thuộc về Quân gia từ trong tay Khương Hoàng mà thôi, sao có thể nói rằng vô cớ xuất binh?”

Thẩm Lương Ca mím môi cười, mắt cong cong như hồ ly. Quân Mẫn Tâm nhìn nàng hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Nghe nói sau khi Khương quốc bổ nhiệm Tô Hoàn là quân sư, người bại trận mấy lần. Như thế nào, có thể đầu hàng sư diệt người sao?”

Nghe vậy, Thẩm Lương Ca nhú mày, cười khở. Nàng lắc đầu, đôi tay khép vào trong tay áo: “Nếu trong thiên hạ có người có thể phá vỡ trận pháp của ta, vậy chỉ có Tử Quy (tự của Tô Hoàn là Tử Quy)! Ta đấu với hắn từ nhỏ đến lớn, hiểu rõ lẫn nhau như soi gương vậy, nếu hắn một lòng giúp Khương quốc, ta thật đúng là không có niềm tin tuyệt đối sẽ cười đến cuối cùng.”

Trong lúc vô tình Quân Mẫn Tâm hỏi: “Người trong lòng Lương Ca, hắn là sư diệt?”

Về mặt Thẩm Lương Ca cứng đờ. Quân Mẫn Tâm bắt được sự mất tự nhiên chợt loé lên, nhấp trà cười nhạt nói: “Chuyện tình cảm tựa như chiến trường, người nào sa vào trước thì người ấy thua.”

“Công chúa.” Thẩm Lương Ca thu lại nụ cười, đứng dậy vái chào, nghiêm túc nói: “Công là công, tư là tư, thần tuyệt không phạm sai lầm!”

Quân Mẫn Tâm không ngờ nàng lại phản ứng mạnh như vậy, kinh ngạc đi qua, nàng bật cười nói: “Nếu ta không tin người sẽ không nói lời thật lòng với người, người còn nghiêm túc thận trọng làm chi?”

Lư hương hình thú, khói xanh nhàn nhạt lượn lơ tẩn ra, trong lòng hai người đều có suy nghĩ.

Quân Mẫn Tâm và Thẩm Lương Ca hàn huyên cả buổi, thấy sắc trời đã muộn bèn tự mình tiễn nàng đến cổng thành. Lại trở lại điện Sương Mai, phát hiện Tĩnh Vương và Trần Tịch đang ngồi đợi trong phòng nàng, Mộc Cẩn dâng trà cho họ.

Tĩnh Vương vẫy tay với nàng, thân thiết hỏi: “Mẫn Nhi có cảm tưởng gì?”

“Rất nhiều.” Quân Mẫn Tâm ngồi cạnh phụ thân, trầm ngâm nói: “Này vọng xây dựng ba năm trước đều bị thân phận lúng túng hiện giờ của con tiêu tán hết rồi. Mẫn Nhi lo lắng dân chúng không còn tin tưởng con nữa.”

Tĩnh Vương xuề xòa, quyết định để nữ nhi tự giải quyết vấn đề này, dù sao sớm muộn gì Tĩnh quốc cũng truyền lại vào tay nàng. Ông suy nghĩ một lúc hỏi: “Con định giải quyết như thế nào?”

“Nghỉ ngơi một mùa đông, giờ đang mùa xuân lương thực sung túc, sớm muộn gì Tĩnh Khương cũng khai chiến, nữ nhi muốn theo quân xuất chiến. Thắng trận là con đường tắt để khích lệ tinh thần binh sĩ và nâng cao uy vọng tốt nhất! Về phần thời gian ngưng chiến...” Quân Mẫn Tâm nhú mày: “Khi ngưng chiến thì chăm sóc dân tình, tốt nhất có thể tự mình trấn an dân chúng thành trì, để bọn họ tin tưởng con, tin tưởng Tĩnh quốc... Ừm, cụ thể thì để con nghĩ lại.”

Tĩnh Vương thổi trà vụn trong ly, cười nói: “Ừ, kế sách khả thi. Mẫn Nhi quả thực trưởng thành rồi, thái độ làm người có phong thái của ta thời còn trẻ, đợi chiến sự ổn định, ta có thể an tâm truyền lại Tĩnh quốc cho con rồi.”

Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch giật nảy mình. Hai người nhìn nhau, Quân Mẫn Tâm vội nói: “Cha xuân thu chính thịnh*, tại sao lại nói như vậy?!”

*Xuân thu chính thịnh: Đang độ tuổi hưng thịnh, mạnh mẽ.

Nhấp ngụm trà, Tĩnh Vương nhìn Trần Tịch một chút, lại nhìn nữ nhi một chút, lắc đầu cười nói: “Già rồi già rồi, cha cũng muốn giống bà nội con, ở ẩn núi rừng, chưng rượu uống!”

“Phụ thân...”

Tĩnh Vương dùng ánh mắt ngăn nàng lại, nghiêm túc nói: “Mẫn Nhi, ta biết con muốn nói gì, cha thực sự nghiêm túc. Cuộc sống đau khổ ngăn ngại, cha không muốn cả đời đều bị vây trong vũng bùn lầy, thiên hạ này, sớm muộn gì cũng thuộc về tay những người trẻ tuổi.”

“Cha.” Quân Mẫn Tâm nhẹ nhàng cầm bàn tay ấm áp thon dài, hơi có vết chai, nghiêm túc nói: “Một mình trải qua cuộc sống rất cô đơn, mẫu thân đã đi ba năm rồi, người tìm một nữ tử tốt cùng sống qua ngày đi.”

Tĩnh Vương ngăn ra, rồi lại lắc đầu. Quân Mẫn Tâm làm như không thấy, ánh mắt dần dần rời rạc và bi thương, hiển nhiên là nhớ đến thân mẫu mình, ngược lại vẫn tiếp tục nói: “Không cần quá đẹp, chỉ cần tâm tư đơn thuần, phóng khoáng hiền huệ là được. Sau này hai người già rồi, r ần cũng tốt, ngao du bốn bể cũng được, đều có người làm bạn. Con... Con cũng sẽ thường xuyên đến thăm cha... Nhưng nàng, con sẽ không gọi nàng là ‘nương’, con sẽ gọi nàng là dì...”

Nói xong, Quân Mẫn Tâm hơi ghen ngào, đôi mắt phiếm hồng, lời nói không mạch lạc: “Cha thích cô nương nào, con sẽ đối tốt với người đó, kính trọng nàng, yêu nàng... Nhưng con sẽ không gọi nàng là ‘nương’, chỉ có điều này con không làm được... Con chỉ có một người là nương, nhưng bà đã...”

Đôi mắt Trần Tịch cũng phiếm hồng, cái chết của Vương phi Liễu thị năm đó không thoát khỏi liên quan đến hắn, hôm nay nhắc lại chuyện xưa, cảm giác áy náy và có tội nhanh chóng lan rộng. Hắn khép mở đôi môi mấy lần, cuối cùng không nói được lời nào.

Một tay Tĩnh Vương kéo nữ nhi, đau lòng nói: “Được rồi được rồi, chớ suy nghĩ lung tung, cha cũng sắp đến tuổi tứ tuần, không tìm mẹ kế cho Mẫn Nhi, đời này có con là đủ rồi.” Đợi tâm trạng nàng bình ổn, Tĩnh Vương cười nói: “Tiểu Nhàn vừa gửi thư cho ta, hỏi ta khi nào thì quyết định ngày cưới của các con, hẳn sẽ chạy về gấp uống rượu mừng!”

Tiểu thúc thật không đứng đắn! Quân Mẫn Tâm r ẽ mây nhìn thấy mặt trời, xoá tan lo lắng trong lòng, bị chọc cho cười nói: “Trước đó, cha đồng ý hôn sự của tiểu thúc đi! Tiểu thúc đang ồn ào muốn đến góc r ẽ dưới cổng thành cầu hôn Diệp tiểu cô bán trà Diệp Dẫn đấy!”

Tĩnh Vương khê cong khoé môi: “Cô nương kia là người thành thật, con đừng giúp đỡ tiểu thúc con gieo hoạ cho người ta! Chuyện Thẩm Lương Ca khiến ta nhức đầu thật lâu hẳn vẫn không chịu yên lặng.”

Trần Tịch cũng cười, trầm mặc hồi lâu rốt cuộc chen vào nói một câu: “Sư phụ đã quá tuổi lập thất, nên lấy vợ sinh con rồi. Diệp cô nương này con đã gặp qua hai lần, sư phụ vừa có thời gian sẽ lập tức đi mua trà Diệp Dẫn của nàng, có thể thấy sư phụ rất săn sóc nàng.”

Quân Mẫn Tâm hỏi: “Cô nương kia bao nhiêu tuổi rồi, nhìn như nào? Nàng biết thân phận tiểu thúc không?”

“Hai mươi tuổi, mặt trái xoan, chiều cao bình thường, đôi mắt rất có linh khí, kiệm lời... Ta không nói rõ được.” Trần Tịch hơi bối rối cười cười: “Lần sau Mẫn Nhi tự mình đến nhìn sẽ biết, sư phụ vẫn chưa nói cho nàng biết thân phận mình, mỗi lần mua trứng của nàng đều ngồi xuống nói chuyện nhà với nàng.”

Quân Mẫn Tâm bắt giác tưởng tượng: Đường đường Đại Tướng quân mua một đồng trứng luộc, ngày ngày ăn, ăn không hết bèn lôi kéo Trần Tịch và mọi người cùng ăn, mọi người cùng đứng trên giá treo ăn trứng gà luộc...

Vì vậy nàng lập tức bật cười hì hì, Trần Tịch khó hiểu nhìn nàng.

Quân Mẫn Tâm khoát tay, lảng sang chuyện khác: “Cha, con thu một người, muốn tìm chức vụ cho hắn trước, đến lúc ra chiến trường sẽ mang hắn theo bên người.”

“Là Cơ Linh?” Tĩnh Vương ngắt lời nàng, mỉm cười nói.

Quân Mẫn Tâm sờ chóp mũi: “Người cũng biết luôn rồi.”

“Cơ Linh là thanh kiếm hai lưỡi, sắc bén nhất cũng nguy hiểm nhất, khi con không còn cách nào thoả mãn tham vọng của hắn, rất có thể hắn sẽ làm phản. Con xác định muốn dùng hắn?”

“Phá huỷ kẻ địch kiên cường nhất tất nhiên cần một thanh kiếm sắc bén nhất, không muốn liều lĩnh đã muốn chiến thắng là không thể nào. Sống và chết, thắng và thua, vốn cách nhau chỉ một đường.” Quân Mẫn Tâm nghiêm túc nói: “Phụ thân yên tâm, nữ nhi tự có chừng mực.”

Tĩnh Vương thở dài nói: “Ta sẽ sắp xếp.”

Quân Mẫn Tâm suy nghĩ, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: “Cha, Kim Lan đâu? Vì sao không thấy nàng?”

“Đứa nhỏ kia, từ hôm con xuất giá liền tự động cắt tóc xuất gia, một mực ở chùa Linh Chiêu niệm kinh cầu phúc cho con!”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên, sững sờ một lúc, chợt đứng lên nói: “Phụ thân, nữ nhi cáo lui trước. Nữ nhi muốn đón Kim Lan về, thuận lợi vui vẻ dùng đại lễ đón tỳ muội tốt của con về!”

55. Chương 56: Phạt Quỷ

Ngoài chùa Linh Chiêu, bậc thang dài quanh co dốc đứng, cây xanh thành hàng. Tiếng chuông mõ xa xăm như bay tới từ trong đám mây, mái hiên ngói xanh tường vàng, vài con yến xanh tà tà bay qua, những chiếc đuôi nhỏ cắt đứt mầm cây liễu.

Mây mù thưa thớt, Trần Tịch và Quân Mẫn Tâm bước từng bước leo lên, lão sư mở cửa cho họ, dẫn họ vào viện, xuyên qua cổng chùa, tới một tiểu viện trồng ít rau cải.

Lão sư nói Quân Mẫn Tâm chờ trong sân, còn mình bước về trước mấy bước, đẩy cổng thiên viện phía sau vườn rau, chào hỏi “a di đà Phật, a di đà Phật”, lúc này mới cúi đầu nói: “Ngọc Chân, có bạn cũ đến.”

Tiếng mõ trong phòng ngừng lại, lão sư quay người lại tạo tư thế “mời” với Quân Mẫn Tâm, sau đó chấp tay khom lưng, hành lễ cáo lui.

Trong phút chốc, Quân Mẫn Tâm bỗng có phần khản trương. Nàng sợ vừa vào cửa sẽ thấy một người gầy gò, sợ Kim Lan chịu khổ đến mức nàng không nhận ra nổi.

Bỗng lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp, Quân Mẫn Tâm quay đầu nhìn, chống lại đôi mắt màu xanh ấm áp của Trần Tịch. Tiểu Mập Mập gật đầu với nàng, không tiếng động cổ vũ nàng.

Quân Mẫn Tâm bình tĩnh lại, chậm rãi bước vào trong căn phòng rộng rãi.

Trong phòng ánh sáng u ám, hương khói nhàn nhạt tràn ngập trong không khí. Bày biện trong phòng rất đơn giản, bàn vuông, hai cái ghế, một bình trà loãng. Ánh sáng hắt lên một pho tượng Phật niệm hoa vi tiếu*, chiếu sáng nụ cười từ bi mà cảm thông bên môi tượng Phật, dưới chỗ đại Phật ngồi xếp bằng có một ngọn đèn lẻ loi, ít trái cây đơn giản. Tầm mắt từ từ dời xuống, cuối cùng tầm mắt Quân Mẫn Tâm dừng lại trên dáng người thon gầy đang quỳ gối trên bồ đoàn.

Nàng chấp tay thành chữ thập, dáng dấp tiêu tụy quỳ trước tượng Phật, chóp mũi gần như đụng vào đầu ngón tay, đôi môi không ngừng mấp máy, lầm nhảm kinh văn không rõ tên. Trong lòng Quân Mẫn Tâm như có tiếng vang lớn, tầm mắt dừng lại trên chuỗi tràng hạt treo bên một tay nàng, tiếng lần tràng hạt vang lên nho nhỏ, có thể nghe thấy tiếng lạch cạch.

Quân Mẫn Tâm hé miệng thở dốc, áp chế ghen ngào, giọng nàng run run: “Kim Lan.”

Người quỳ gối trên bồ đoàn chấn động toàn thân, đầu ngón tay run rẩy, sau khi hơi dừng lại, động tác lần tràng hạt càng nhanh hơn. diễndànLêQuýĐôn.TMM Kim Lan không dám quay đầu lại nhìn nàng.

Quân Mẫn Tâm bước lên phía trước, quỳ gối bên người Kim Lan, hai tay lay động vai nàng, khẽ nói: “Kim Lan, ta đến đón ngươi đây.” Nói xong, Quân Mẫn Tâm nâng khuôn mặt Kim Lan lên, lúc này mới nhận ra Kim Lan không gầy như trong tưởng tượng, vẫn là khuôn mặt bánh bao khả ái, chỉ là hai mắt nhắm chặt, nước mắt thấm đẫm khuôn mặt, hoa lệ đầm mưa.

“Kim Lan, cùng ta về nhà có được không?”

Tràng hạt bộp một tiếng rơi xuống đất. Kim Lan chậm rãi mở mắt ra, trên lông mi còn vương nước mắt trong suốt. Nàng kinh ngạc nhìn Quân Mẫn Tâm một lúc, lầm bầm: “Nô tỳ không dám gạt đầu. Mỗi lần người nói vậy, nô tỳ vừa gạt đầu sẽ lập tức tỉnh mộng...”

Quân Mẫn Tâm mím môi, đôi mắt ươn ướt ôm Kim Lan, ôm thật chặt! Trần Tịch quay mặt qua chỗ khác, im lặng rời khỏi phòng.

Rốt cuộc Kim Lan oà khóc, ôm Quân Mẫn Tâm nói năng lộn xộn: “Công chúa... Công chúa! Nô tỳ... Nô tỳ ăn chay niệm Phật vì người...”

Thanh đăng cổ Phật, ngón tay lần tràng hạt ngàn vạn lần, ngoài cửa sổ ba lần nóng lạnh tuần hoàn, Kim Lan dùng ba năm thanh xuân, đổi lại giấc mộng vẹn toàn.

Hôm đó, ngày xuân se lạnh. LQĐ.TiểuMậpMập Quân Mẫn Tâm dùng đội ngũ xe ngựa dùng trong lễ nghi, vui vui về đón tỷ muội tốt Kim Lan trở về Tĩnh cung. Nghỉ ngơi một lúc, Quân Mẫn Tâm giúp Kim Lan cởi bỏ tầng y ni cô màu xám tro, cởi bỏ mũ vải, thay cho nàng áo tơ hoa nhỏ màu xanh, Kim Lan vẫn chưa phục hồi tinh thần, ngơ ngác nhìn, mặt người khác sắp xếp.

Quân Mẫn Tâm vuốt ve vài sợi tóc rủ xuống đầu vai, khoa tay múa chân trong chốc lát, buồn rầu nói: “Sao tóc lại ngắn như vậy?”

Kim Lan “a” một tiếng, sờ tóc nói: “Ba năm trước cạo một lần, sau đó sư phụ nói lược cần nô tỳ không sạch nên không để nô tỳ cạo tóc, nô tỳ để tóc tu hành... Công chúa đừng làm, nô tỳ tự làm là được rồi!”

Quân Mẫn Tâm tiện tay vắn cho nàng một búi tóc đơn giản, dùng kẹp tóc hoa Tố Lan và trâm màu xanh cố định những sợi tóc rơi ra của nàng, thở dài: “Người và Mộc Cẩn đều chịu khổ thật nhiều vì ta rồi. Ngẫm lại cảm thấy thật thất bại, ta chưa từng cho các người cái gì...”

“Đừng nói như vậy, chùa Linh Chiêu làm đồ ăn ngon lắm, tuyệt không khổ.” Kim Lan ông nói gà bà nói vịt, hỏi: “Mộc Cẩn đâu? Sao hiếm khi gặp nàng?”

“Thân thể Mộc Cẩn không tốt lắm, không thể làm việc nặng, ta để nàng nghỉ ngơi rồi.”

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Quân Mẫn Tâm trầm lặng trong giây lát, rầu rĩ nói: “Tây Vực hiểm ác đáng sợ, nàng bị trọng thương, toàn bộ võ công bị phế.” LêQuýĐôn Nhưng không nói nữa chữ đến chuyện Mộc Cẩn bị Mộc Lạc làm nhục.

Kim Lan thẩn thức một hồi. Lát sau, nội thị Tĩnh Vương mang một khay châu báu trang sức, vài vốc vàng bạc vào điện Sương Mai. Lúc trước đồ ban thưởng cho Mộc Cẩn và Tiểu Cửu đã mang qua rồi, lần này dĩ nhiên là cho Kim Lan.

Kim Lan tiếp chỉ, nói cảm ơn, sững sờ nhìn châu báu chói mắt đầy bàn, buồn bã mất mát.

Quân Mẫn Tâm thấy nàng rầu rĩ không vui, bèn cười nói: “Hôm trước ta đã nói với phụ vương, muốn chọn ngày cùng người và Mộc Cẩn kết bái tỷ muội, chiêu cáo toàn thiên hạ. Như vậy Tĩnh quốc có thêm hai nàng Công chúa rồi. Kim Lan, nói ta nghe một chút xem, người muốn phong hào gì?”

“Dừng! Nô tỳ chỉ là hạ nhân, gả mái sao có thể trở thành phượng hoàng? Đừng để bọn nô tỳ xấu hổ đến chết!” Kim Lan hoảng sợ, ánh mắt mở thật to.

Quân Mẫn Tâm kinh ngạc nói: “Ta có thể quay về, ít nhiều cũng nhờ các người! Người và ta tình như tỷ muội, trung nghĩa tùy tướng, muốn một cái phong hào có gì là không được?”

Kim Lan chỉ cười, đôi mắt trong treo tựa ngọc lưu ly, không vương chút tạp chất nào, ngược lại có vài phần khí phách bàng quan. Quân Mẫn Tâm ngẫm nghĩ, kéo tay Kim Lan nói: “Ngày xuân tươi đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Trong vườn hoa mẫu đơn và hoa đào nở rộ, trắng hồng đỏ, từng bụi từng bụi, tôn lên lá non xanh biếc, lộ ra sức sống bừng bừng diễm lệ. Quân Mẫn Tâm sóng vai cùng Kim Lan bước trên đường đá nhỏ, câu được câu chăng hàn huyên cuộc sống mỗi người trong ba năm qua. Quân Mẫn Tâm nói mình ở Tây Vực chưng rượu Bồ Đào, thuộc hạ mở ba gian cửa hàng lớn. Kim Lan kể tiếng chuông chùa Linh Chiêu linh hoạt kỳ ảo, nói mây mù vẫn vút khe núi... Hai người thân giao cách cảm tránh nói đến những chuyện đau buồn và phiền muộn, chỉ chọn những chuyện thú vị để nói.

Hàn huyên được một nửa chợt nghe ngoài tường rào truyền đến tiếng kêu thảm thiết của cung nữ nội thị, sau đó là âm thanh quen thuộc mang theo tức giận ngút trời: “Người xuống đây cho ta!”

Là Trần Tịch!

Quân Mẫn Tâm căng thẳng, vội vàng chạy qua cửa hông đến bên kia tường thì thấy một đám cung nữ nội thị ngã ngổn ngang trên mặt đất, có mấy người sợ hãi trốn sau núi giả, vô cùng sợ hãi nhìn lên đầu tường.

Trần Tịch siết chặt hai nắm đấm, trừng mắt với nam tử ngồi trên đầu tường, nổi giận nói: “Người coi trong cung là ở đâu?”

Nam tử kia vận y phục thị vệ trưởng, vạt áo trước mở rộng một bên, hấn lắc lư hai chân, chống tay ngồi trên tường, đôi mắt lẳng lơ. Hấn quyen cuồng cười, không hề kiêng kị khiêu khích nói: “Thì như thế nào, muốn đánh nhau sao Trần tiểu Tướng quân?”

Người này chính là Cơ Linh!

Quân Mẫn Tâm cảm thấy nhức đầu, biết ngay con sói hoang này sẽ không để người ta bớt lo lắng.

Cơ Linh tiện tay ném mấy viên đá, “vèo” một tiếng trúng người một thị nữ áo xanh, thị nữ này hét lên ôm đầu khóc chạy đi, Cơ Linh cười to mấy tiếng, tiếp tục ném đá, mỗi viên đều trúng đích, mọi người hỗn loạn chạy bán sống bán chết. Trần Tịch giận giữ, mắt thấy hấn sắp ra tay, Quân Mẫn Tâm vội đi ra, chặn lại nói: “Sao lại thế này!”

Trần Tịch thấy Quân Mẫn Tâm đành lui ra, thần giao cách cảm giao cho nàng xử lý. Quân Mẫn Tâm nhìn nhóm thị nữ bị treo trước cửa lạnh lùng nói với Cơ Linh đang vất vèo trên đầu tường: “Xuống đây!”

Sắc mặt Cơ Linh không đổi thả mấy viên đá xuống, nhảy xuống tường. Quân Mẫn Tâm phát tay ra hiệu cho tất cả thị nữ lui ra, lúc này mới thản nhiên nói: “Cơ Linh, quỳ xuống.”

Trong chớp mắt sắc mặt Cơ Linh cứng đờ, vẻ mặt không thể tin được nhìn nàng. Quân Mẫn Tâm lặp lại lần nữa: “Quỳ xuống!”

Gương mặt xinh đẹp vắn vẹo, tâm không cam lòng không nguyện quỳ xuống đá vụn trên đường. Quân Mẫn Tâm vẫn không nhúc nhích nhìn thẳng Cơ Linh, không hề tức giận cũng không hề thất vọng, chỉ dùng ngữ điệu vô cùng hồ hững nói với hấn:

“Ban đầu người nói muốn theo ta, ta thật sự rất vui mừng, người theo ta trở về, ta sợ sẽ lạnh nhạt với người bèn cố ý cầu xin phụ vương ban cho người một chức vị. Cơ Linh, ta biết người bất mãn điều gì, người chê chức vị ta cho người quá thấp, sỉ nhục huyết thống cao quý của người!”

Cơ Linh nghe vậy, hừ lạnh: “Tại sao Trần Tịch có thể leo đến vị trí Tướng quân mà ta chỉ là Thị vệ trưởng to bằng hạt vừng?! Đừng quên ở Tây Vực ai...”

“Trần Tịch cũng leo lên từ Thị vệ trưởng!” Quân Mẫn Tâm cười lạnh: “Người cho rằng thiên hạ có chuyện tốt tự nhiên có bánh bao rơi xuống? Người cho rằng có thể nhất phi trùng thiên* là tất cả mọi người phải cứng chiều người? Ai không phải leo từ tầng thấp nhất lên trên? Đừng tưởng rằng người trong thiên hạ đều là đồ ngốc, không để ý người ở Lệ quận làm những chuyện kia! Người trong thiên hạ không tin người nhưng ta tin người! Vậy mà người lại cho ta thể diện như này?”

*Nhất phi trùng thiên: Bay vọt một cái lên trời.

Cơ Linh ngậm miệng không nói gì.

Quân Mẫn Tâm mệnh Trần Tịch tìm một chiếc roi ngựa đến đây, căn nhắc một chút, thờ ơ nói: “Tội hôm nay người gây ra vốn là tội chết, niệm tình người vi phạm lần đầu nên tha người lần này. Phạt người ba mươi roi ngựa, lần sau không thể giải quyết như này nữa!”

Dứt lời, Cơ Linh chưa kịp phản ứng, một roi mang theo tiếng gió vù vù rơi xuống, quất lên lưng hấn, nóng rất đau đớn! Trong lòng Quân Mẫn Tâm biết Cơ Linh bụng dạ hẹp hòi, vì vậy không dám mượn tay người khác hành hình, chỉ sợ sau này hấn sẽ trả thù, vì vậy ba mươi roi này đành phải tự thân ra tay.

Rốt cuộc ba mươi roi đã xong, Cơ Linh vẫn cắn răng không nói, mồ hôi rơi như mưa. Quân Mẫn Tâm ném roi đi, xoa cánh đau tay nhức: “Đã biết sai chưa?”

“Nàng đánh ta, ta không hề oán hận câu nào, coi như để nàng hả giận” Cơ Linh nâng đôi mắt quật cường cao ngạo, mồ hôi lạnh chảy nhễ nhại gần từng chữ: “Còn ta, không, nhận, sai!”

Quân Mẫn Tâm ngưng động tác, nhìn Cơ Linh chốc lát, bỏ lại một câu: “Vậy người quỳ ở đây tự kiểm điểm đi.” Sau đó không chút lưu tình xoay người rời đi. Cơ Linh cúi đầu quỳ trên đồng đá vụn trên đường, lọn tóc nghiêng nghiêng rũ xuống, che lại đôi mắt sắc bén kia, hai tay hấn nắm chặt thành quyền bên người.

Quân Mẫn Tâm dắt chiêu bước đi, Trần Tịch và Kim Lan cùng bước theo sau lưng nàng, không nói chuyện. Ra khỏi hoa viên thì gặp một thị vệ vội vàng báo lại:

“Bẩm Công chúa, cổng thành có một nam nhân, ăn vận lộng lẫy, nói muốn gặp ngài!”

Gặp mình? Quân Mẫn Tâm nghi hoặc, đi theo thị vệ kia đến cổng thành.

Từ trên cổng thành nhìn xuống chỉ thấy một người một ngựa lẻ loi đứng ở cổng thành, áo đen tóc đen nhìn Quân Mẫn Tâm. Nàng ngần ra, nhìn bóng dáng đã lâu không gặp, hơi ngạc nhiên.

“Cửu Vương Gia đến đây, có chuyện gì không?”

Lạc Trường An ngồi trên lưng ngựa, hai tay nắm chặt dây cương. Khoảng cách hơi xa, Quân Mẫn Tâm không nhìn rõ vẻ mặt hắn, trong lúc hoảng hốt nàng cảm thấy ánh mắt nóng rực lại thê lương của hắn, trầm mặc một thời gian dài, như không có gì để nói. Cảnh tượng thật quen thuộc!

Khi Quân Mẫn Tâm cho rằng hắn sẽ không mở miệng thì nghe thấy giọng nói trầm thấp truyền đến theo gió, quen thuộc xiết bao, bi thương xiết bao!

Hắn nói: “Mẫn Tâm, nàng có nguyện ý gả cho Bổng vương?”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên lần nữa, trong lòng ần ần đau đớn. Sau lưng truyền đến sát khí nồng đậm, Quân Mẫn Tâm nghiêng đầu thì thấy Trần Tịch mím chặt môi, nhìn chằm chằm Lạc Trường An.

Ngay lập tức Quân Mẫn Tâm đáp trả Lạc Trường An, vân đạm phong khinh nở nụ cười: “Lạc Trường An, người điên rồi à?”

*Niêm hoa vi tiếu: Đức Phật đưa cành hoa lên (niêm hoa) và ngài Ca Diếp hiểu ý mỉm cười (vi tiếu). Đó là pháp môn lấy tâm truyền tâm. Ngài Ca Diếp đã nhận tâm ấn của Đức Phật.

56. Chương 57: Xuất Chinh

Lạc Trường An đứng dưới cổng thành, cũng như trong kiếp trước, hắn nhìn nàng thật lâu, sau đó nói ra câu nói khiến Quân Mẫn Tâm cảm thấy vô cùng châm chọc: “Mẫn Tâm, nàng nguyện ý gả cho Bổng vương?”

Nghe vậy, Quân Mẫn Tâm chỉ cười nhẹ nói: “Lạc Trường An, người điên rồi à?”

Ngũ điệu mĩa mai đập nát ảo tưởng cuối cùng của Lạc Trường An. Quân Mẫn Tâm không thấy rõ vẻ mặt của hắn, nàng xoay người lấy cung tên từ trong tay thị vệ thủ thành, cầm trong tay ảng chừng, đôi mắt cong cong:

“Cửu Vương Gia, đại chiến chưa ngừng, người lấy tư cách gì đứng ở đây nói lời hoang đường như vậy với ta? Người đi đi, lần sau gặp lại tất nhiên là trên chiến trường, khiến người quỳ xuống cầu xin ta!”

Sống lưng Lạc Trường An cứng đờ, cúi đầu trầm mặc không nói.

Quân Mẫn Tâm thật sự không muốn nhìn thấy hắn vào lúc này, suy nghĩ một chút, nàng giương cung lấp tên thờ ơ nói: “Ba, hai...”

Đúng lúc này bỗng Lạc Trường An nâng mắt nhìn nàng, ánh mắt sáng ngời nhưng không nói chuyện, cứ vậy nhìn thẳng nàng. TMM.LQĐ Quân Mẫn Tâm bị ánh mắt phức tạp và tuyệt vọng đó làm cho run lên. Nàng hoảng hốt nghĩ, có lẽ vào lúc này Lạc Trường An thực sự có suy nghĩ muốn chết.

Không biết tự bao giờ tình cảm hận giữa họ dần phai mờ, phẳng phất như mãi mãi bị ngăn cách bởi một con sông, ngăn cách bởi một tầng sương mù mờ mịt, họ vấp phải số phận mơ hồ, không thấy rõ nhau nữa.

Trần Tịch bước lên trước, đưa tay đặt lên bàn tay đang giương cung của Quân Mẫn Tâm, nhẹ nhàng dè dặt tiến xuống, nhỏ giọng nói: “Mẫn Nhi, ta qua đó gặp hắn.”

Quân Mẫn Tâm buông lỏng cung tên, cười như không cười: “Kỹ năng bắn cung của ta không tốt, hù dọa hắn.”

Cổng thành từ từ mở ra, Trần Tịch áo bào trắng tóc đen, cười Ô Vân Cái Tuyết một người một ngựa đi tới trước mặt Lạc Trường An, gật đầu rồi nói gì đó với hắn. Sau đó, Lạc Trường An ngẩng đầu nhìn Quân Mẫn Tâm trên cổng thành, do dự một lúc, cuối cùng cũng gật đầu. Tiểu Mập. Lê Quý Đôn Trần Tịch giục ngựa chạy đi, Lạc Trường An theo sát phía sau, hai người một trước một sau chạy như bay, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt.

Quân Mẫn Tâm không rõ Trần Tịch muốn làm gì, nàng chỉ biết hắn yêu nàng, mà nàng cũng tin tưởng hắn.

Xuống tường thành, Quân Mẫn Tâm thấy một người đi từ phía xa tới, vóc người cao gầy mảnh khảnh, một thân quan bào đỏ thắm lay động trong gió, không phải Thẩm Lương Ca thì là ai?

Quân Mẫn Tâm nâng tay đặt giữa trán che ánh nắng mặt trời, cười nói: “Lương Ca vội vã như vậy là muốn đi đâu?”

Thẩm Lương Ca đi tới trước mặt Quân Mẫn Tâm, khép tay cúi chào, nói: “Công chúa, thần có chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Chuyện gì vậy?”

Thẩm Lương Ca hiếm khi nghiêm mặt nói: “Hôm kia không lâu, thần tốn hết nhân lực vật lực mua được một con chó ngao từ trong tay thương nhân Tây Vực, thần rất yêu thích nó bèn nuôi nhốt trong nhà. lqđ.tmm Bản tính chó ngao hoang dã khó thuần, thần thật vất vả mới khiến nó thân cận với thần, ai ngờ hôm nay súc sinh kia cắn bị thương mấy con gà mái thần nuôi ở chuồng khác trong nhà! Thần không kìm được tức giận, trước mặt mọi người hung ác đánh con súc sinh kia một trận, không ngờ con chó ngao này lại không nhớ đến thân phận chủ nhân của thần, muốn cắn lại thần. Chó ngao vô cùng hung dữ, hạ nhân trong nhà đều không đánh lại nó, Công chúa nói xem thần nên làm như nào mới được?”

Quân Mẫn Tâm nghe vậy, khẽ “ờ” một tiếng, lập tức hiểu ngay ý tại ngôn ngoại trong lời nói của Thẩm Lương Ca. đành thở dài nói: “Đi thôi!”

Thẩm Lương Ca khép tay áo đuổi theo, đổi lại khuôn mặt tươi cười sáng rỡ, biết còn hỏi: “Công chúa đi đâu vậy?”

“Ngự hoa viên.” Quân Mẫn Tâm lườm Thẩm Lương Ca, nén cười: “Người quanh co lòng vòng như vậy, không phải đang nói ta không nên xử phạt Cơ Linh trước mặt Trần Tịch sao? Còn chó ngao gà mái gì đó, mệt cho người nghĩ ra!”

Thẩm Lương Ca duỗi ngón tay sờ chóp mũi, lúng túng cười: “Dù Cơ Linh là người có võ nghệ tuyệt vời, song tâm cao khí ngạo, thường ngày rất ghen ghét đố kỵ Trần đại nhân, Công chúa phạt hắn quỳ ngay trước mặt Trần đại nhân, ngộ nhỡ hắn nuốt không trôi nỗi lên tâm tư xấu xa, chẳng phải Công chúa sẽ nhức đầu sao?”

Quân Mẫn Tâm nói: “Cơ Linh cuồng vọng thành thói, không thể để im, bằng không hắn sẽ không biết ai mới là chủ tử! Chỉ là hôm nay phạt hắn ngay trước mặt Trần Tịch, thực ra cũng không phải chủ ý của ta, hắn ngang tàng quá mức, ta nhất thời không kìm được giận mới quên mất điều này. TMM.LQĐ Thôi thôi, phạt cũng phạt rồi, ta đi cúi đầu, cho nhau một bậc thang.”

“Đã vậy, thần cáo lui trước, ngài và Cơ Linh từ từ nói chuyện.” Thẩm Lương Ca cười hề hề, thức thời lui xuống, xoay người đi về hướng ngược lại.

Nha đầu này thật là tinh ý! Quân Mẫn Tâm mỉm cười, xoay người bước vào ngự hoa viên.

Nhìn qua các loại mẫu đơn tầng tầng nở rộ, Cơ Linh vẫn đang quỳ thẳng tắp trên đất, gió khẽ thoảng qua, thổi tung cánh hoa lê trắng khiến chúng bay khắp trời. Thỉnh thoảng có vài thị nữ mặc áo xuân mỏng manh khom người đi qua, Cơ Linh như dã thú bị nhìn trộm vết thương, nhe nanh múa vuốt quát: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ai cho các người tới đây! Cút!”

Nhóm tỷ nữ bị dọa đến hoa dung thất sắc, sợ hãi chạy đi.

Về mặt Quân Mẫn Tâm lạnh nhạt, bước lên phía trước, giày thêu giẫm lên những cánh hoa mềm, trong không khí hương thơm say lòng người càng thêm nồng nặc. Nàng đứng trước mặt Cơ Linh, chậm rãi vươn một bàn tay về phía hắn.

Dọc theo đầu ngón tay mảnh khăn trắng muốt, Cơ Linh chậm rãi nhìn lên, chạm vào ánh mắt tĩnh mịch dịu dàng của nàng, dường như trong mắt hần thoáng hiện chút thoải mái, nhưng lại quay đầu qua chỗ khác rất nhanh, tự mình đứng lên, không phục hừ lạnh một tiếng rất nhỏ.

Quân Mẫn Tâm biết hần không còn tức giận nữa, chỉ là mất mặt mũi thôi. LQĐ. TMM Nàng giúp hần khép vạt áo mở rộng một nửa, sửa sang áo khoác xong, nàng cười nói: “Tính tình thật bướng bỉnh, ban đầu người tới tìm ta nương tựa đã đồng ý với ta những gì, quên rồi à?”

Khuôn mặt Cơ Linh vẫn ngoảnh sang một bên như cũ, chỉ liếc đôi mắt phượng nhìn nàng, trong đôi mắt đen nhánh trở nên tĩnh mịch vô cùng. Trầm mặc trong chốc lát, hần cười một tiếng quỷ quyệt, hỏi ngược lại: “Ban đầu ta tìm đến nàng nương tựa nàng đã đồng ý với ta những gì, nàng quên rồi à?”

Bàn tay Quân Mẫn Tâm dừng lại, chậm rãi buông lỏng vạt áo hần ra. Hoa lê rơi xuống làm mờ tầm mắt nàng.

Cơ Linh lẩm bẩm nói: “Khi đó nàng nói, chỉ cần ta thề trung thành với nàng... Nếu nàng có tất sẽ cho ta.”

Hô hấp Quân Mẫn Tâm khẽ ngừng lại, chợt hiểu ra gì đó. Tại một khắc hoảng hốt kia suýt nữa nàng bật thốt lên: “Cơ Linh người đi đi, trái tim của ta, ta không cho được.”

Nhưng cuối cùng nàng khó khăn nuốt lời nói đã đến khoé môi ngược trở vào, chỉ bình tĩnh nói: “Ta sẽ dẫn người lên chiến trường, đến khi đó người lập được công tất nhiên ta sẽ thưởng người vàng bạc mỹ nhân.”

“Nàng biết rõ, có những khoảng trống vàng bạc không thể lấp đầy được!”

“Người cũng biết rõ ngoại trừ những thứ đó, ta không cho được.”

Cơ Linh cắn răng, nói thật nhỏ: “Thật xin lỗi.”

Quân Mẫn Tâm hơi kinh ngạc nhìn hần, không hiểu vì sao đột nhiên hần nói xin lỗi. Cơ Linh ngáp ngừng nói: “Một khắc vừa rồi, ta cho rằng nàng sẽ đuổi ta đi.”

Sắc mặt Quân Mẫn Tâm khẽ đổi. Cơ Linh biết mình đoán trúng tâm tư nàng, vẻ mặt ảm đạm, hần nhẹ nhàng nhưng cố chấp kéo tay nàng, áp lên ngực trái mình, tự giấu cười một tiếng:

“Nhịp đập này, là vì nàng; ăm ắp ở đây, cho nàng. Nơi này đau, cũng bởi nàng.”

Một khắc bi thương kia tựa như hoa lê cũng than thở, từng cánh điêu linh, tan nát dưới đất.

Hoảng hốt trở lại điện Sương Mai, ngăn ngor một buổi, Mộc Cẩn đi vào nói: “Công chúa, Trần công tử tới.”

Quân Mẫn Tâm thu hồi suy nghĩ lung tung, thấy Trần Tịch vào cửa vội hỏi: “Không bị thương chứ?”

Trần Tịch lắc đầu, cười dịu dàng: “Không, hần không phải đối thủ của ta.”

Quân Mẫn Tâm “ừm” một tiếng: “Chàng nói gì với hần vậy?”

“Không nói gì hết, ta giúp nàng đánh hần một trận.”

Quân Mẫn Tâm cười hì hì, đưa cho hần ly trà: “Không có việc gì, chàng đánh hần làm chi?”

Trần Tịch tiếp nhận, một hơi uống cạn, mỉm cười nói: “Không phải Mẫn Nhi không thích hần sao? Chỉ có điều, Lạc Trường An nói rất nhiều chuyện.”

Bàn tay bưng trà của Quân Mẫn Tâm hơi khựng lại, nàng thổi trà vụn trong chén, hờ hững hỏi: “Hả? Hần nói gì với chàng?”

“Nói rất nhiều, ngay cả ta cũng cảm thấy mơ hồ.” Trần Tịch nói: “Hần nói trước kia hần rất xin lỗi nàng, tuổi trẻ không hiểu chuyện, hại nàng cả đời, bây giờ hần muốn chuộc tội nhưng không còn cơ hội nữa. Hần muốn nói một tiếng xin lỗi với nàng, muốn ta chăm sóc nàng thật tốt, đừng như hần, ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, cuộc sống như một câu chuyện cười...”

Bàn tay bưng ly trà của Quân Mẫn Tâm đột nhiên run lên, nước trà sánh ra ngoài thấm ướt y phục mùa xuân màu xanh. Nàng vô cùng kinh ngạc trừng to mắt, đôi mắt chợt co rút lại.

“Mẫn Nhi, nàng sao vậy?” Trần Tịch nghiêng người về phía trước, trên khuôn mặt hiện vẻ lo lắng: “Có phải xảy ra chuyện gì không?”

“Không sao, không sao.” Quân Mẫn Tâm đặt ly trà xuống, hai tay nắm lại, cố gắng áp chế hai tay đang run rẩy, thất thần lẩm bẩm nói: “A Tịch, hình như ta hiểu ra một chuyện. Những đoạn ngắn lẻ tẻ trước kia bắt đầu kết nối với nhau, hình như ta hiểu... Thật đáng sợ, thật sự đáng sợ!”

“Mẫn Nhi...” Trần Tịch không giỏi nói chuyện, không biết mở miệng an ủi như nào chỉ đành ôm Quân Mẫn Tâm vào trong ngực, hôn đỉnh đầu nàng trấn an.

Hai tay quân Mẫn Tâm túm chặt áo Trần Tịch: “Hắn trở lại, giống ta... Thế giới này điên hết rồi, tất cả đều rối loạn.”

Trần Tịch trầm mặc thật lâu, ôm nàng thật chặt. Đối với tính tình trời sinh kín kẽ của hắn, nữ nhân trong lòng khổ sở thì một cánh tay mạnh mẽ chính là an ủi tốt nhất. Trần Tịch chỉ là nam nhân bình thường, hắn cũng yêu mến lo lắng vì nàng, ghen vì nàng, thậm chí rơi lệ... Nhưng phần lớn thời gian sẽ lựa chọn độ lượng tin tưởng, mà sự tin tưởng này vốn là thần giao cách cảm giữa bọn họ.

Tháng năm, khói thuốc súng nơi biên cảnh lại xuất hiện.

Lần này Cừu Sơ Chiêu dẫn theo hai mươi vạn đại quân thế tới hung hãn, Quân Nhân dẫn đầu đến chiến trường, Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch cùng dẫn theo mười vạn nhân mã và lương thực, ngày hôm sau xuất phát từ Vương đô đến chiến trường Tây Nam.

Trước khi đi, Quân Mẫn Tâm và quân sư Thẩm Lương Ca đổi một thân nam trang bình thường, quần áo trong màu xanh nhạt, áo khoác đơn giản, đai lưng màu đen phác thảo eo thon chỉ đầy một nắm tay, chân đi giày hoa văn màu đen, tóc dùng trâm buộc lên, trong tay cầm một chiếc chiết phiến ngà voi, trên dung nhan thanh tú xuất sắc hiện thêm vài phần anh khí, ánh mắt trầm ổn, ngược lại trong thời buổi hỗn loạn tăng thêm mấy phần phong thái nhẹ nhàng của công tử thế gia.

Trước khi đi, Quân Mẫn Tâm lo lắng Mộc Cẩn không thoát khỏi bóng ma, đặc biệt dặn dò Kim Lan khuyên giải nàng. Quân Mẫn Tâm vốn định mang theo Mộc Cẩn cùng ra chiến trường, nhưng Trần Tịch nói chỉ sợ không thể bảo vệ nàng chu đáo nên đành thôi.

Thẩm Lương Ca không biết cười ngựa vì vậy Quân Mẫn Tâm và nàng cùng ngồi xe ngựa với nhau, Trần Tịch và Cơ Linh một trái một phải che chở họ. Trước khi đi, Thẩm Lương Ca hỏi: “Công chúa, tỳ bà của người đâu?”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, bật cười: “Chúng ta đi đánh giặc, mang tỳ bà theo làm chi?”

Thẩm Lương Ca cười thần bí, phe phẩy chiết phiến nói: “Theo như thần biết, khúc ‘Thiên quân phá’ của Công chúa được người dày công luyện tập, lần này Lương Ca xuất chinh có thể đánh bại vị sư diệt kia hay không chỉ dựa vào tỳ bà của người!”

Quân Mẫn Tâm nghi ngờ: “Trong hồ lô của người có gì?”

Thẩm Lương Ca chỉ cười không nói. Quân Mẫn Tâm bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác đành phân phó hạ nhân chạy về điện Sương Mai, mang tỳ bà tựa máu tới đây.

Lâu rồi không dùng tỳ bà, thanh âm hơi bị biến đổi, Quân Mẫn Tâm chỉnh dây đàn, mắt liếc thấy trên chiết phiến của Thẩm Lương Ca có nét chữ cứng cáp viết chữ “tĩnh”, bèn hỏi: “Chữ trên cây quạt do ai viết vậy?”

Thẩm Lương Ca nhìn mặt quạt, cười nói: “Là sư phụ, lão nhân gia viết. Lúc thần còn nhỏ luôn ăn mặc như tiểu nam tử, vô cùng nghịch ngợm, sư phụ nói tâm quá mức xốc nổi, liền viết chữ này để thần có thể thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân mình. Sư phụ cũng viết cho sư diệt một chữ, trên chiết phiến của hắn viết chữ ‘nhân’.”

Quân Mẫn Tâm gật gật đầu, để tỳ bà xuống, từ rương trong xe ngựa lấy bút lông ra, lại “xoạt xoạt” một tiếng mở chiết phiến, trên mặt quạt viết một chữ “sát” thật đậm.

Thu bút, một chữ “sát” rồng bay phượng múa mang theo sát khí nồng nặc xuất hiện trước mắt, vô cùng khí phách. Thấm Lương Ca hỏi: “Sao Công chúa lại viết chữ đó?”

Quân Mẫn Tâm tự tin cười: “Để luôn động viên mình, không đánh bại Khương tặc thì không về!”

Song, điều khiến các nàng không ngờ được là ngày đầu vừa tiến vào chiến trường Tây Nam đã xảy ra chuyện lớn khiến người ta trở tay không kịp.

- Hết chương 57 -

57. Chương 58: Dìm Nước Ba Thành

Thủ hạ dưới trướng của nữ tướng Tĩnh quốc Nam Tổ Tổ kiều dũng thiện chiến, trong mấy lần đại chiến trước lập được không ít công lao, nhưng lần này không biết xảy ra chuyện gì, vài tướng sĩ bị vị quân sư Tô Hoàn mê hoặc, sinh lòng phản loạn, muốn bỏ Tĩnh hàng Khương. Sự tình phát sinh trước khi bức thư tư thông vô tình rơi vào tay Quân Nhân, lúc này sự việc mới bị vỡ lở.

Nhóm người Quân Mẫn Tâm chưa kịp uống ngụm nước trà đã lập tức vội vàng đến doanh trướng của Quân Nhân, chỉ thấy trên đất quỳ một nhóm người, Quân Nhân đang giận dữ thì thấy Quân Mẫn Tâm tới, giao phong thư trong tay cho nàng.

Chúng cố xác thực nhưng mấy người phản bội vì sợ hãi nên chậm chạp chưa động thủ. Cơn giận của Quân Nhân vẫn chưa tiêu tan, nói với Quân Mẫn Tâm: “Chữ kí trong thư là Tô Hoàn, trong thư có một danh sách tư thông, hai vị Phó tướng, bốn tướng sĩ cấp ba, tất cả đều là tướng sĩ chuẩn bị phản bội trong quân ta. Nếu bọn họ dám làm không dám chịu, có muốn trực tiếp xử trảm họ không?”

Trần Tịch hiềm khi trầm mặt, Cơ Linh lại là đáng vẻ chờ xem kịch vui. Quân Mẫn Tâm cầm lá thư trong tay nhưng không mở ra nhìn, vẻ mặt nghiêm nghị quét mắt nhìn hơn mười võ tướng quỳ dưới đất, tất cả bọn họ đều quỳ rạp không dám ngẩng đầu.

Quân Mẫn Tâm phe phẩy lá thư trong tay, bình tĩnh thong dong nói: “Từ khi Tĩnh quốc kiến quốc đến nay đã hơn ba mươi năm, phụ vương luôn hậu đãi võ tướng khiến cho lòng quân vững chắc mới có được Đại Tĩnh ta phồn thịnh như ngày hôm nay! Cho dù năm xưa Ly quốc nước mất nhà tan bọn họ cũng tử thủ đến cùng, hiện tại Tĩnh quốc vẫn chưa sụp đổ vì sao lại có người làm ra chuyện bất trung bất hiếu như vậy?”

Quân Nhân biết trong lòng Mẫn Tâm đã có chủ ý, lập tức phối hợp nói: “Thần quân giáo không nghiêm, tất cũng có liên quan, muốn lấy cái chết để cảm tạ vương ân!”

Nghe vậy, mấy phản tướng kia chợt dạ run rẩy không ngừng, mồ hôi lạnh đầm đìa hoảng sợ không dám lên tiếng. Quân Mẫn Tâm liếc đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy âm thầm nhìn sống lưng họ mấy lần, chợt bật cười, xoay chuyển lời nói: “Nước mất, nhà sẽ yên sao? Các vị tại đây hẳn cũng có vợ con mẹ già, như thế nào lại có thể vì lợi ích nhỏ nhoi vứt nhà bán nước, cam tâm làm tay sai cho địch quốc? Chắc là Đại tướng quân nghĩ sai rồi.”

Thấm Lương Ca “xoạt” một tiếng mở chiết phiến, cười thầm, rèn sắt khi còn nóng: “Đúng vậy đúng vậy, đừng để trúng kế ly gián của kẻ địch.”

Lời vừa nói ra mọi người ở đây đều kinh hãi.

Quân Mẫn Tâm bước tới chận phía trước, làm một chuyện khiến mọi người bất ngờ, nàng đốt lá thư trong tay không còn một mảnh! Mọi người cả kinh không thôi!

Quân Mẫn Tâm ngoảnh đầu lại, nhướn miệng cười với Trần Tịch: “A Tịch, phân phó hoả đầu quân* làm thịt vài đầu dê bò, chuẩn bị rượu ngon, lại lấy hai trăm lượng bạc trắng đến đây, phát ọi người an ủi quân sĩ, việc này cứ vậy cho qua đi, không được phép nhắc lại!”

*Hoả đầu quân: Lính của đầu bếp.

Trần Tịch hiểu ý, cười một tiếng tán thưởng nàng.

Mà các tướng sĩ vốn tưởng rằng sẽ không tránh khỏi cái chết giống như hoá đá, không biết vì sao mình không chết, ngược lại còn được khen ngợi. Nghĩ đến đây bọn họ càng thêm mồ hôi như mưa, sắc mặt đỏ bừng, nửa là khấn trương nửa là xấu hổ, Quân Mẫn Tâm bất chấp tín nhiệm bọn họ, lại nghĩ đến bản thân mình muốn tư thông với địch phản nước quả thật ngay cả heo chó cũng không bằng!

Các phản tướng tồn tại dị tâm nhìn nhau một cái, bỗng nhiên phịch một tiếng quỳ thẳng gối lẫn nữa, vành mắt phiếm hồng nói:

“Tạ Công chúa không giết! Cuộc đời này của ty chúc là trâu là ngựa, không màng sống chết báo đáp đại ân của Công chúa, Vương Gia! Vì Đại Tịch ta chảy khô máu đến giọt cuối cùng!”

Dứt lời đập đầu ba cái vang lên những tiếng “bốp bốp bốp”.

Sau đó, Cơ Linh tức giận bắt bình tìm Quân Mẫn Tâm, nhíu mày nói: “Sao không xử tử mấy tên phản đồ đó?”

Quân Mẫn Tâm lắc lắc chiết phiến, cười nói: “Tĩnh quốc đang lúc dùng người, thiếu thốn nhất là võ tướng, không thể tổn thất những người có tài nữa. Vả lại quân sư Khương quốc luôn cẩn thận, như thế nào có thể sơ ý để mật thư rơi vào trong tay ta? Hơn phân nửa là kế ly gián, mượn dao giết người thôi.”

Cơ Linh cả giận nói: “Lòng dạ đàn bà! Ta giúp nàng giết họ.”

Trần Tịch ở một bên dùng thân ngăn hấn lại, trầm giọng nói: “Phương pháp này của Mẫn Nhi vừa đảm vừa xoa, không chỉ phá mưu kế của quân địch còn lung lạc lòng người, đề cao uy tín mình. Đây là kế sách một hòn đá ném ba con chim, không được làm loạn!”

Cơ Linh vừa thấy Trần Tịch tới, lại nghe hấn vừa mở miệng liền một tiếng “Mẫn Nhi” hai tiếng “Mẫn Nhi” khiến hấn càng thêm ghen ghét điên cuồng, hấn cong môi cười lạnh: “Ta quản con chim của nhà người! Đám tạp chủng đó phản quốc một lần nhất định có lần thứ hai, nếu không nhổ cỏ tận gốc, còn mong bọn chúng mang ơn đội nghĩa với người à?”

Trần Tịch chỉ im lặng nhìn đôi mắt phượng trần ngập mĩa mai và miệt thị của Cơ Linh, lạnh nhạt nói: “Ta nghĩ, người có thể hiểu tâm tình của đám phản tướng kia bây giờ.”

Khuôn mặt Cơ Linh cứng đờ. Hấn nhớ đến sự kiện bốn năm trước Quân Mẫn Tâm không để ý mọi người phản đối, thả mình đi. Bốn năm nay, chỉ cần nghĩ đến lúc ấy Quân Mẫn Tâm đứng trên tường thành khép lại tay áo khom mình, trong lòng sẽ cảm thấy ấm áp. Vì ấm áp duy nhất trong sinh mạng này, hấn vì nàng chết cũng quyết không chối từ.

Một câu nói của Trần Tịch cảnh tỉnh hấn, quả thật không ai hiểu cảm giác được người cứu vớt, được người tin cậy bằng hấn.

Trong mắt Cơ Linh thoáng qua chút lúng túng không dễ phát hiện, sau đó hấn khôi phục trấn định rất nhanh. lêuquýđôn.tiểu mậpmập Ngạo mạn như hấn tuyệt sẽ không cúi đầu trước mặt tình địch, vì vậy hấn chỉ hừ lạnh chế nhạo một tiếng, xoay người rời đi.

Chỉ là một thân áo choàng đỏ chói mắt này lại để lộ ra cô đơn khắc nghiệt ngàn năm như một.

Quân Mẫn Tâm dựa sát vào ngực Trần Tịch, nhìn hướng Cơ Linh rời đi nhẹ giọng nói: “Hoá ra A Tịch nhanh mồm nhanh miệng như vậy, chỉ một câu nói đã có thể khiến Cơ Linh á khẩu không nói gì được nữa.”

“Hấn quá vô lễ, không để ai vào mắt.” Trần Tịch vuốt ve tóc nàng, nghĩ ngợi một lúc mới trầm giọng nói: “Mẫn Nhi, buông bỏ Cơ Linh đi thôi.”

Nụ cười Quân Mẫn Tâm cứng lại.

Nàng trầm mặc một lúc, thỉnh thoảng thấy ngoài lều có nữ tướng hồng anh đi qua, liền ngăn lại đề tài này: “Mấy hôm nay ta thấy nữ tướng Nam Tổ Tổ kia luôn đi theo chàng, không phải thăm mền A Tịch đấy chứ?”

Trần Tịch bật cười: “Ta và Nam tỷ không phải như nàng nghĩ đâu.”

“Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Đáng tiếc.” Quân Mẫn Tâm làm người hai kiếp, sao có thể không nhìn ra tình yêu tràn ngập trong mắt Nam Tổ Tổ khi nhìn Trần Tịch?

Trần Tịch xoay thân thể mềm mại trong ngực lại, ngừng mắt nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Ta không muốn nữ nhân khác, nàng cũng đừng uỷ nhiệm Cơ Linh nữa có được không?”

“A Tịch, đây không phải chỉ một chuyện.” Quân Mẫn Tâm bình tĩnh nhìn đôi mắt màu xanh thâm thúy của hắn, lắc đầu cười khổ nói: “Vả lại, hiện tại ta đã đâm lao thì phải theo lao.”

Đầu tháng sau, Thẩm Lương Ca làm quân sư của Tĩnh quốc, cùng quân sư Tô Hoàn của Khương quốc giao chiến, đồng môn đánh nhau kéo dài hơn nửa tháng, vì lương thảo Tĩnh quốc không đủ nên bại một trận, mất thành Yến Vân.

Tuần giữa tháng, Tĩnh quân tu sinh đường tức nửa tháng bắt đầu giương cờ trống lần nữa, muốn đoạt lại thành trì đã mất. Nhưng đối mặt với quân địch lương thảo dồi dào, Quân Mẫn Tâm không khỏi có chút nhụt胆, trao đổi với Thẩm Lương Ca và tiểu thúc một đêm, cuối cùng quyết định phái người đi chặt đứt lương thảo dự bị của Khương quốc.

Chủ lực Khương quốc đóng quân tại ba thành trì liên tiếp, nơi này cũng xây đập ngăn nước, cho nên thủy thảo sung túc, hàng năm lương thực đều được mùa, đại quân Khương quốc chính là dựa vào kho lúa ngàn dặm này để sinh sống, quân lương không ngừng. Thẩm Lương Ca trầm ngâm hồi lâu, duỗi ngón tay chỉ vào hình vẽ trên bản đồ:

“Quân Tướng quân và ta tiếp tục tấn công quân Khương, kiềm chế chủ lực. Cơ Linh dẫn một tiểu đội khác men theo đường nhỏ lẻ vào thành, nghĩ biện pháp tạo ra động tĩnh lớn, cắt đứt lương thảo quân Khương.”

Cơ Linh đang rảnh rỗi nhàm chán nhất thời hai mắt toả sáng, vui vẻ lĩnh mệnh.

Trần Tịch trầm mặc ở một bên mở miệng nói: “Cơ Linh không có kinh nghiệm, e rằng sẽ xảy ra sơ xuất. Không bằng việc này để ta làm đi.”

Cơ Linh nghiêng rằng oán hận nhìn hắn chằm chằm. Thẩm Lương Ca cười nói: “Trần Tướng quân đừng nóng vội, ngài có nhiệm vụ quan trọng hơn, quân Khương biết lương thảo bị cướp tất sẽ vất bỏ thành Yến Vân trở về hỗ trợ, mà ngoại thành Yến Vân kia nhất định phải đi qua, đến lúc đó Trần Tướng quân mai phục, giết hắn không thừa mảnh giáp!”

“Kế này rất hay!” Quân Nhân không kìm được vỗ tay khen ngợi.

Quân Mẫn Tâm mỉm cười nói: “Cơ Linh, ta cho người bốn ngàn nhân mã, người có thể cắt đứt lương thảo quân địch không?”

Cơ Linh nhìn chằm chằm vào nơi nào đó trên bản đồ trước mặt, chợt nhếch môi cười lạnh nói: “Một ngàn là đủ. Nếu không thể hoàn thành nhiệm vụ, ta nguyện lấy cái chết tạ tội!”

Quân Mẫn Tâm nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một điểm đen nhỏ được đánh dấu trên bản đồ, chính là đập Liên Vân.

Kế hoạch đã định, Trần Tịch không nói gì nữa, lĩnh mệnh đi xuống bắt tay vào chuẩn bị.

Mấy ngày nay trời mưa to, bùn lầy ẩm ướt. Thẩm Lương Ca và Quân Nhân nhổ trại mang theo năm vạn nhân mã, Trần Tịch mang theo bảy vạn khinh kỵ thừa dịp đêm tối bí mật chạy tới ngoại thành Yến Vân mai phục, Cơ Linh tràn đầy tự tin dẫn dắt một ngàn binh sĩ giả thành lưu dân, lén lút lên vào thành ba thành trì. Một cuộc đấu trí đấu dũng ác chiến cứ như vậy bắt đầu.

Vậy mà ai cũng không ngờ đến, Cơ Linh luôn không được người coi trọng cuối cùng lại nhất chiến thành danh, thủ đoạn ngoan, độc, tuyệt, mãi đến nhiều năm về sau vẫn làm người ta kinh hồn bạt vía.

Quân Nhân, Thẩm Lương Ca và năm vạn nhân mã cùng Tô Hoàn, Cừu Sơ Chiêu dây dưa, kìm chế phần lớn binh lực quân địch, phòng giữ phía sau trống không. Hôm đó trống trận nghỉ vang lên, không hiểu vì sao quân sư Tô Hoàn luôn cảm thấy trong lòng lo lắng không yên một hồi, như có điềm không may, đang định chạy tới thương lượng với Cừu Sơ Chiêu về chuyện tăng cường phòng giữ lương thảo, thì thấy một người phi ngựa chạy nhanh tới, gấp gáp xông vào lều trại, run giọng kêu to:

“Báo! Quân địch đột kích từ sau! Lương thảo bị cướp, ba thành trì không còn gì nữa!”

Tô Hoàn cả kinh vội đứng lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Lính do thám ôm quyền quỳ xuống đất: “Quân địch giả thành lưu dân lẻn vào trong thành, trong đêm nổ tung đập lớn nổi ba thành, nhất thời xảy ra hồng hoang lũ lụt, chưa đầy một canh giờ đã bao phủ, huỷ toàn bộ ba thành trì...” Nói đến đây, giọng nói lính do thám nghẹn ngào: “... Lương thảo quân ta đều bị cuốn đi, quân phòng giữ không biết bơi lội, toàn bộ gần như bị vùi thân trong nước. Dân chúng ba thành còn đang ngủ cũng bị lũ cuốn đi hết, chết đuối toàn bộ...”

Nghe vậy, chiết phiến trong tay Tô Hoàn rơi xuống đất, mặt quạt có chữ “nhân” ngửa lên trên, phát ra âm thanh trầm muộn chấn động trái tim.

“Dân chúng ba thành, năm ngàn quân sĩ, mười vạn lương thảo... Hơn bốn vạn mạng người vô tội, bị huỷ chỉ trong chốc lát!”

Tô Hoàn lão đảo lui về sau một bước, cổ gồng trắn định giọng nói ra lệnh: “Không được hoảng, lập tức mời Cừu Tướng quân đến nghị sự! Ba thành tiếp nối với nhau nổi là thiên phủ chi quốc, tuyệt không thể bỏ! Tập hợp tướng sĩ, chuẩn bị bỏ thành về hậu phương!”

Thuộc hạ tùy tùng vội lĩnh mệnh đi xuống. Tô Hoàn đỡ bàn ổn định thân thể, ánh mắt nhìn về nơi xa, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: “Ta cứ nghĩ người là trích tiên thiên ngoại, hoá ra lại là lòng dạ rắn rết! Thảm sự thúc, thủ đoạn của người thật độc!”

Một khắc kia, trong đôi mắt dịu dàng của nam tử thanh y như có gì đó vỡ vụn, nứt toác ra thành một lỗ hổng tuyệt vọng, trong chốc lát vô hạn bị thương đua nhau tràn ra, ngừng thành giọt nước mắt trong suốt như sương, rơi xuống bụi bặm.

“Sớm biết như vậy, Tô Hoàn thà cả đời không xuống núi. Thảm sự thúc, ta không tranh giành với người.”

Dưới ngọn đèn cách ngàn dặm ngoài kia, trong lòng Thảm Lương Ca bỗng thấy sợ hãi, hoảng loạn như ma.

- Hết chương 58 -

58. Chương 59: Tư Tình Rối Rắm

Cơ Linh cho nổ đập nước, chỉ trong vòng một đêm chìm nước ba thành, không uống nhất bình nhất tốt* khiến cho ba thành Thiên Phủ chìm trong biển nước. Cừu Sơ Chiêu dẫn đầu quân chủ lực của Khương quốc bỏ thành Yến Vân mới chiếm được, vội vàng chạy về hậu phương đoạt lại ba thành, đi được nửa đường thì gặp mai phục ở ngoại ô Yến Vân, mấy vạn nhân mã bị hao tổn hơn một nửa. Đại Tướng quân Cừu Sơ Chiêu và quân sư Tô Hoàn đổ mắt chịu đựng, liều chết giao tranh mấy ngày mấy đêm mới dẫn theo không tới bốn phần tàn binh bại tướng chạy thoát, chạy một đường về Lăng Châu ở phía Nam, đóng cửa không ra.

*Nhất bình nhất tốt: một mình một ngựa

Một chiều mất hết tính người này của Cơ Linh khiến lòng người trong thiên hạ rét lạnh, nhưng cũng khiến tình hình trận chiến chuyển biến hoàn toàn. Hoàng triều Đại Khương uy phong không ai bì kịp không hề ngông cuồng tự đại nữa, xám xịt như nhà có tang, lại không dám mấy may xúc phạm chút nào, mà sĩ khí Tinh quốc tăng thêm một bậc, như lưỡi dao sắc bén tiến nhanh đánh thẳng phá liền ba cửa ải, binh lực dồn ép Lăng Châu thịnh vượng màu mỡ! Nhất thời khiến bách tính Khương quốc đã an ổn trong vài thập niên bị hoảng sợ, du nhân, sĩ tử* ngày ngày gào thét: “Trời muốn diệt Khương quốc ta!”

*Du nhân, sĩ tử: Khách du lịch và học trò.

Nhiều ngày nay, Trần Tích và Quân Mẫn Tâm bận rộn an ủi dân chúng thành Tân Chiêm, Thảm Lương Ca và Quân Nhân khao thưởng quân lính, chấn chỉnh tác phong binh sĩ, nếu phát hiện có ai tự ý cướp đoạt của cải của dân chúng, bắt kể ít hay nhiều đều hành quyết như nhau!

Nửa tháng này, mọi người đều vội vàng chân không chạm đất, rất được lòng dân, thực đáng giá. TTM.LQĐ Ngày hôm đó được nửa ngày rảnh rỗi, bốn người túm tụm lại uống rượu nghị sự, thương lượng xem bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Nắng cuối thu chói chang, mọi người chỉ mặc thường phục mỏng. Quân Mẫn Tâm vận một bộ trang phục của nam tử màu xanh, tóc đen dùng trâm búi lên, lộ ra dung nhan thanh tú và cằm cổ trắng nõn. Trần Tịch cũng cởi bỏ ngân giáp, chỉ mặc võ bào màu lam, thắt đai lưng màu đen và bao cổ tay, giày vải màu xanh, tóc xoắn màu đen dùng dây buộc cao lên, trên dung nhan màu lúa mạch là đôi mắt thâm thúy và sống mũi cao thẳng, cả người tản mát ra khí khái nam tính chín chắn và khỏe đẹp.

Trần Tịch quan sát bản đồ một lúc lâu, chợt mở miệng: “Lãnh thổ Tĩnh quốc đã mở rộng gấp đôi so với trước kia.”

Quân Mẫn Tâm cười nói: “Không bằng một phần tư Ly quốc khi xưa.”

Thẩm Lương Ca và Quân Nhân liếc nhau, biết thiếu nữ trầm tĩnh trước mặt này đã tâm bưng bưng, bèn âm giọng khuyên nhủ: “Bách túc chi trùng tử nhi bất cương, hiện tại miếng thịt béo Khương quốc này quá lớn mạnh, nếu một ngụm nuốt vào chỉ sợ không tiêu hoá được.”

*Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương (): con rết chết mà không ngã nhào, hiện dùng để hình dung người hoặc tập đoàn thế lực to lớn tuy đã thất bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Quân Mẫn Tâm hiểu ý, mỉm cười.

Lại trò chuyện chốc lát, Quân Nhân nháy mắt ra hiệu cho Trần Tịch. Trần Tịch hiểu ý quay đầu sang hỏi Quân Mẫn Tâm: “Mẫn Nhi, Cơ Linh vẫn chưa trở về phục mệnh sao?”

Vốn đang chuyện trò vui vẻ, chiết phiến trong tay Thẩm Lương Ca ngừng một lát, lúng túng không nói gì nữa. tiểumậpmạp.lêquýđôn Trong nháy mắt không khí yên tĩnh lại, dường như Cơ Linh đã trở thành đề tài kiêng kỵ nào đó.

Quân Mẫn Tâm chậm rãi thu lại nụ cười, rũ mắt lạnh nhạt nói: “Lại truyền một lệnh bài nữa, nếu hần vẫn không trở về phục mệnh, xử tại chỗ theo quân pháp!”

Lại nói Cơ Linh tự nhận lập công lớn, kể từ sau sự chuyện chìm nước ba thành lập tức như lệ thường dung túng thủ hạ binh lính cướp bóc tiền của của dân chúng, vàng bạc châu báu trong tay thủ hạ nhiều như núi, cứ như thế sống ung dung tự tại một thời gian. Quân Mẫn Tâm hai lần ba phen phái người tới thúc giục, nhưng con người cuồng vọng này lần nào cũng vùng tay lên, hung ác đe dọa: “Chờ bên này xử lý xong tiểu gia sẽ tự động trở về! Còn nhiều chuyện nữa, ta sẽ khiến người đời này đừng hòng mở miệng được!”

Cứ như vậy đã hơn nửa tháng, mãi đến khi một mệnh lệnh hung ác được ban ra, Cơ Linh biết Quân Mẫn Tâm có bao nhiêu tức giận, lúc này mới chọn một rương trân bảo quý giá nhất không nhanh không chậm trở lại.

Con khổng tước sắc sỡ vừa hăm hở vào quân doanh đã thấy tất cả mọi người tập trung đông đủ, vẻ mặt nặng nề nhìn hần. Cơ Linh có phần kinh ngạc, nghĩ thầm: Quả nhiên là người lập công rồi sẽ không giống trước, ngay cả lúc về doanh tất cả mọi người đều xếp hàng ngêng đón!

Nghĩ vậy, vẻ mặt hần càng thêm thoả mãn! Hần toét miệng cười một tiếng, đang định hành lễ với Quân Mẫn Tâm đứng cách xa hần, bỗng nghe Trần Tịch quát lên một tiếng: “Cơ Linh, ngươi có biết tội của ngươi không?!”

Cơ Linh bất ngờ không kịp chuẩn bị bị tiếng quát này làm cho sợ hết hồn, lập tức bối rối, suy nghĩ có phần bất ngờ, nhưng vẫn khí thế lảng nhân đáp trả: “Tội? Tội gì? Lão tử lập công lớn, có tội gì?!”

Thẩm Lương Ca đỡ trán lắc đầu, dường như đã sớm dự liệu được sau đó sẽ là cảnh tượng khốc liệt cỡ nào.lêquýđôn.tmm Về mặt Trần Tịch nghiêm nghị nói: “Đìm nước ba thành, lòng dạ ác độc giết chết bốn vạn con dân vô tội, gây ra chuyện mất hết tính người. Đây là tội lớn thứ nhất!”

“Trần Tịch, ngươi con mẹ nó bị bệnh à!!!”

Cuối cùng Cơ Linh cũng có phản ứng, cục diện trước mặt không phải đại hội khen thưởng! Không có vàng bạc mỹ nhân, không có thăng quan tiến chức! Nếu có, cũng chỉ có một đám người mặc danh kỳ diệu ở chỗ này hưng sư vấn tội!

“Đây là cái lý do con mẹ nó thối nát gì vậy!” Cơ Linh quả thực vừa giận vừa sợ, trên khuôn mặt trắng nõn xuất hiện hai vệt ửng đỏ: “Ai không vô tội? Hai nước giao chiến, thương vong là chuyện bình thường!”

Về mặt Trần Tịch không đổi, chỉ lạnh nhạt nói: “Dung túng binh lính chiếm đoạt ruộng đất tài vật của dân chúng, bắt giữ vợ con của người khác ức hiếp dân chúng, những hành vi này không khác gì bọn cường đạo! Đây là tội lớn thứ hai!”

Nghe vậy, Cơ Linh siết chặt nắm đấm vang lên những tiếng răng rắc, mắt phượng trừng to, giống như tùy thời xông lên chém giết. Hắn liếc Quân Mẫn Tâm, vừa hận vừa lườm Trần Tịch, cười lạnh nói: “Người ta yêu nhất cũng bị người đoạt, lấy vài thứ, phá vài vật thì có làm sao!”

“Cần rõ!” Đại Tướng quân Quân Nhân vỗ án kỷ, khắp nơi chấn động, án kỷ vỡ nát.

Cơ Linh đang nổi nóng, bất chấp là ai bật thốt lên: “Ta thả con mẹ ngươi...”

“Cơ Linh!” Đầu Quân Mẫn Tâm đau như muốn nứt ra, quát: “Im miệng!”

Cơ Linh ngẩn ra, ô ngôn uế ngữ vọt tới bên miệng đành ngừng lại, ngoan ngoãn ngậm miệng, nhưng thân thể lại rung động dữ dội, hiển nhiên là cố gắng áp chế cơn tức giận đang dâng lên.

Trần Tịch vẫn nghiêm nghị, tiếp tục nói: “Năm lần bảy lượt không thêm đếm xỉa đến quân lệnh, trong mắt không có quân pháp! Đây cũng là tội chết!”

Lúc này Cơ Linh không mắng chửi không làm loạn, ánh mắt đặc biệt bình tĩnh, đó là sự vắng lặng, đáng sợ được ngưng kết ngàn năm, hơn nữa thật đáng buồn.

Hắn lẳng lặng ngưng mắt nhìn Quân Mẫn Tâm, tựa như đang chờ phán quyết.

Quân Mẫn Tâm ngược mắt nhưng không nhìn hắn, mà chuyển sang Thẩm Lương Ca, lạnh giọng hỏi: “Quân sư, theo quân pháp thì nên xử trí Cơ Linh như nào?”

“Cơ đại nhân phạm phải ba tội lớn, vốn nên xử tử tại chỗ.” Thẩm Lương Ca nghiêm mặt, thông minh như nàng sao không hiểu suy nghĩ của Quân Mẫn Tâm?

Phe phẩy quạt giấy, nàng lại chuyển giọng, dịu dàng cười nói: “Nhưng Cơ đại nhân không ủng hộ nhất binh nhất sát chiếm được ba thành, khiến quân ta có thể phục kích quân địch, tiến quân thần tốc, có công lớn. Theo thần không bằng lấy công chuộc tội, cho Cơ đại nhân cơ hội sửa đổi!”

“Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Quân Mẫn Tâm có lòng hạ bậc thang, thuận thế gạt đầu, nói với Quân Nhân bên cạnh: “Giao cho Đại tướng quân xử trí.”

Quân Nhân vội ngồi ngay ngắn, trầm giọng nói: “Niệm người vi phạm lần đầu, phạt một trăm quân côn, không được tái phạm!”

Nghe vậy, mười ngón tay nắm chặt trong tay áo Quân Mẫn Tâm cuối cùng cũng buông lỏng.

Cơ Linh cứng ngắc tại chỗ, tầm mắt giằng co dừng ở trên người Quân Mẫn Tâm, từ đầu đến cuối không hề di dời nửa phân, cũng không hề thốt ra nửa chữ. Giống như người đang bị mọi người thảo luận trừng phạt không có quan hệ với hắn. Một người kiêu ngạo cuồng vọng lúc này lại như bị rút mất linh hồn.

Mãi đến khi có binh sĩ hành hình tay cầm gậy thô đến áp giải hắn, hắn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, ngửa mặt lên trời phát ra tràng cười to mà khàn đặc. Tràng cười điên cuồng đùa cợt chứng sinh như vậy đã sớm mất đi cao quý hắn luôn duy trì lúc trước.

Khoảnh khắc này, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy đáng buồn vì con đã thú xinh đẹp khó thuần này. Người nam nhân này đã bao giờ chịu qua khuất nhục? Cặp mắt phượng sắc bén hẹp dài kia đã bao giờ bị thương đến thế?

Cười đến khi không thở nổi, lúc này Cơ Linh mới tránh thoát binh lính đang dè dặt lại, đứng thẳng đi từng bước ra ngoài trường, đưa tay cởi áo khoác ném xuống, lúc này mới lạnh lùng xoay đầu lại nói: “Đánh đi!”

Những tiếng trầm đục của gậy gộc đánh lên da thịt khiến lòng người khiếp sợ. Một tiếng lại một tiếng, tựa như đang đập lên trái tim.

Quân Mẫn Tâm ngẩng đầu nhìn Trần Tịch đứng bên cạnh, trong ánh mắt hiện lên vài phần ý tứ cầu xin. Trần Tịch thở dài trong lòng, quả nhiên nàng không đành lòng.

Không nghĩ nhiều, Trần Tịch xoay người ra khỏi lều trại, hai binh lính đang hành hình lập tức dừng lại, hấn dang rộng chân trái ra bước lên trước. Dù hấn không nói tiếng nào nhưng binh lính hành hình vẫn thầm hiểu được, đây là ám hiệu cầu xin phạt nhẹ trong trại lính.

Trong lòng hai binh lính hiểu rõ, gây vấn mạnh mẽ có lực hạ xuống như cũ nhưng sức lực trên da thịt lại giảm nhẹ rất nhiều.

Mặc dù vậy, dù thân thể Cơ Linh bằng sắt cũng không chịu nổi một trăm quân côn. Gậy cuối cùng hạ xuống, Cơ Linh gần như hoa mắt ù tai, cái mông sau lưng máu thịt nhầy nhụa, lúc lâu sau mới run rẩy đứng lên.

Bên cạnh có người muốn đỡ hấn đi, hấn cắn răng dùng toàn bộ hơi sức đẩy người nọ ra. Vì dùng sức quá lớn khiến hấn suýt chút nữa ngã xuống đất, lúc lâu sau mới giữ vững thân thể, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Quân Mẫn Tâm cũng thay hấn toát mồ hôi. Thở dốc một lát, rốt cuộc Cơ Linh khôi phục chút thể lực, lưng hấn nhầy nhụa máu, lão đảo bước từng bước, tự trở về doanh trường của mình. Từ đầu đến cuối hấn đều không để người khác dìu một bước.

Một trăm quân côn, nếu đổi lại là người khác, không chết cũng trở thành tàn phế. Người nam nhân xinh đẹp rần rết trước mắt này chưa bao giờ kiêu ngạo, bước từng bước đầm máu đi về phía trước.

“Thực là một hán tử!” Quân Nhân xúc động.

Trần Tịch nhìn Quân Mẫn Tâm lộ chút mệt mỏi, khoảnh khắc kia, hình như rốt cuộc hấn cũng hiểu rõ vì sao nàng lại cố chấp uỷ nhiệm Cơ Linh như vậy.

Cơ Linh nằm sấp trên giường một ngày trời, không chịu uống thuốc, đêm hôm đó sốt cao.

Quân Mẫn Tâm tìm kim sang bí dược lúc trước mang theo đến Tây Vực, khoác bóng đêm đến doanh trường của Cơ Linh. Một binh lính trẻ tuổi đang sắc thuốc, Quân Mẫn Tâm ra hiệu cho hấn giữ im lặng, thiếu niên rất biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt lui xuống.

Cơ Linh đang ngủ mê mệt, Quân Mẫn Tâm đi về phía hấn đang nằm trước cửa sổ ngồi xuống, vén chăn mỏng khoác trên lưng hấn làm lộ ra chiếc lưng trắng da sứt thịt. Nam nhân quạt cường cao ngạo này hiển nhiên không phối hợp bôi thuốc, nhiều chỗ còn thấm ra máu tôn lên làn da trắng bệch, thật sự là mắt nhìn tâm sợ.

Trời nóng như thế này, cứ tiếp tục như vậy sẽ mưng mủ mất. Quân Mẫn Tâm khẽ thở dài, đầu ngón tay lấy ít dược cao, bắt đầu bôi thuốc.

Nửa nén hương đi qua mới bôi thuốc xong. Có lẽ do tác dụng mát mẻ của thuốc, từ trong cổ họng Cơ Linh phát ra tiếng thở dài thoải mái. Sau đó, khi Quân Mẫn Tâm chuẩn bị đứng dậy, hấn chậm rãi mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

“Người...”

“Ta...”

Lại trầm mặc.

Tầm mắt Cơ Linh chậm rãi di động từ bình thuốc trong tay Quân Mẫn Tâm đến khi chống lại đôi mắt đen như mực của nàng. Hấn cười lạnh một tiếng, dẫn đầu phá vỡ trầm mặc.

Hấn nói: “Quân Mẫn Tâm, có lúc ta thật hận nàng.”

Quân Mẫn Tâm nhìn hấn, không nói gì. Cơ Linh cười cười như tự giễu, nói tiếp: “Lúc đầu có rất nhiều người hận ta, nàng lại khẳng khái muốn kéo ta trở về. Ta cố gắng trở thành “người tốt” trong lòng mọi người nhưng bây giờ mới hiểu được, thì ra làm người tốt lại khổ sở như vậy.”

Tóc đen tản ra rủ xuống che kín nửa bên mặt của hắn, chỉ để lộ ra đôi mắt lấp lánh. Cơ Linh đùa cợt nói: “Ta nhất định không làm người tốt được. Quân Mẫn Tâm, ta sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.”

Hàng mi như cánh quạt run lên, Quân Mẫn Tâm ngưng mắt nhìn vào mắt Cơ Linh, từng chữ từng câu nghiêm túc: “Cơ Linh, ngươi không phải người xấu. Chỉ là ngươi không thể yêu người khác giống như yêu ta.”

Nghe vậy, Cơ Linh ngẩn ra, hiếm khi lộ ra vẻ mặt sững sờ. Đôi mắt luôn lộ ra quyền cường khắc nghiệt kia, giờ phút này lại lộ ra ánh sáng như trẻ con.

Bất chấp đau đớn trên người, Cơ Linh chợt ngồi dậy, ôm Quân Mẫn Tâm thật chặt!

Thân thể dễ dàng của người nam nhân dán chặt vào lưng mình, nhiệt độ nóng bỏng được ngăn cách bởi một lớp áo mỏng truyền tới. Quân Mẫn Tâm kinh sợ, theo bản năng muốn tránh thoát sự kìm chế của hắn, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn gần như cầu xin của Cơ Linh vang lên bên tai: “Đừng nhúc nhích, để ta ôm một lúc thôi.”

Quân Mẫn Tâm cười, nhẹ nhàng nhưng kiên định gỡ hai cánh tay hắn ra. Cơ Linh luống cuống kéo nàng lại, thất thần nói: “Quân Mẫn Tâm, nàng gả cho ta đi. Ta cũng có thể vì nàng giành chính quyền, chờ thiên hạ thái bình, ta sẽ cùng nàng trông coi trong cung cả đời.”

Quân Mẫn Tâm bị lời nói củ hủ dọa cho ngẩn người, xoay tay sờ trán Cơ Linh, nóng bỏng. Nàng không khỏi bật cười: “Cơ Linh, ngươi bị ám đầu rồi.”

Nam nhân sau lưng cứng đờ, lúc lâu sau mới cọt nhả nói: “Quân Mẫn Tâm, có lúc ta thật hận nàng!”

“Biết, biết, nói cả thấy hai lần rồi.”

“Nhưng chỉ cần nàng hơi tốt với ta một chút thôi, ta lập tức quên mất nên hận nàng như thế nào.”

“...”

Ngoài doanh trường, không một ai phát hiện thiếu niên tóc xoắn lặng lẽ đứng trước cửa ra vào, như một pho tượng nhìn tất cả bên trong. Bóng đêm u ám bao phủ trên người hắn khiến vẻ mặt hắn mơ hồ.

Lúc lâu sau, hắn mím chặt môi, cuối cùng trầm mặc bỏ đi.

- Hết chương 59 -

59. Chương 60: Chương 60'

60. Chương 61: Kết Thúc

Cách nửa năm lại gặp lại Lạc Trường An, hai người đều có cảm xúc cảnh còn người mất. Trong mắt Quân Mẫn Tâm, Lạc Trường An hoàn toàn rút đi ngạo khí sắc bén, trở nên thành thực trầm ổn. Hắn rất ít cười, lúc không nói lời nào dung nhan như bức tượng đá cứng rắn, môi mím lại thành một đường mỏng, giữa hai hàng mày xuất hiện nếp nhăn như mãi không giãn ra.

Trong mắt Lạc Trường An, dưới lớp vỏ bọc quen thuộc kia của Quân Mẫn Tâm như có một linh hồn đang cư ngụ không giống lúc trước. Nàng một thân nam trang màu xanh hơi tím, tay cầm chiết phiến ngà voi, trầm tĩnh đại khí, trên mặt quạt có một chữ “sát” cứng cáp vô cùng chói mắt. Đôi mắt trong suốt đen như mực kia đã từng khiến người ta vừa thấy đã yêu giờ đây ngưng tụ thành một đầm sâu âm u thăm thẳm. Nàng không hèn mọn nữa, nàng thản nhiên nhìn từng người, khoé môi luôn hiện ý cười, cao quý mà xa cách.

Quân Mẫn Tâm đón lấy tờ hiệp ước Lạc Trường An đưa qua, xem xét cẩn thận mỗi một điều khoản. Trên hiệp ước viết: Lấy ngoại ô Yến Vân làm ranh giới, phân rõ ranh giới nửa hai nước.

Trên thực tế điều khoản này có ý nghĩa: Hoàng đế Khương quốc thực sự thừa nhận độc lập của Tĩnh quốc, từ nay về sau Tĩnh quốc không còn là nước chư hầu của Khương triều, không cần tiến cống hàng năm, cúi đầu xưng thần.

Về mặt Quân Mẫn Tâm không đổi, đưa hiệp ước cho Thẩm Lương Ca bên cạnh, Thẩm Lương Ca xem xong đưa cho Quân Nhân và Trần Tịch. Sau khi mọi người xem xong, Lạc Trường An mới mấp máy môi nói: “Ý của điện hạ như thế nào?”

Quân Mẫn Tâm vẫn cười như cũ khiến người khác không đoán được nàng đang suy nghĩ gì. Lúc lâu sau nàng mới đảo mắt, chậm rãi nói: “Năm xưa Ly quốc chiến bại, Khương quốc nhất cổ tác khí* đoạt vạn dặm sơn hà của Đại Ly. Bây giờ Khương quốc chiến bại, sao không thấy trong hiệp ước có điều khoản ‘cắt đất đền tiền’?”

*Nhất cổ tác khí: Thành ngữ chỉ lần đầu tiên đánh trống có thể nâng sao sĩ khí binh lính, lần thứ hai đánh trống sẽ làm suy yếu sĩ khí, lần thứ ba đánh trống sĩ khí binh lính cạn kiệt. Sau nhiều lần lặp đi lặp lại nhuệ khí dồi dào là lúc một kích thành sự hoặc nhiệt tình nổi lên. Ý là đánh trận dựa vào sĩ khí quân lính.

Lạc Trường An cau mày nói: “Lần này nước ta hao tổn binh lực hơn phân nửa, lại mất kho lúa Liên Trì, ngân khố không còn sung túc, không còn thuế ruộng dư thừa. Huống chi Hoàng đế chúng ta đã thừa nhận Tĩnh quốc độc lập, không cần hàng năm tiến cống, nếu lại muốn đòi tiền bồi thường chẳng phải có phần quá đáng?”

Nghe vậy, đại tướng quân Quân Nhân giận dữ, Quân Mẫn Tâm ngược lại cười một tiếng. Nàng nhướn mày, cười nhạt nói: “Yên Vân, Liên Trì, thậm chí Tổ Hà với ngàn dặm phía Nam đều từng là quốc thổ Quân gia ta, bị Khương quốc người ức hiếp chiếm đoạt gần bốn mươi năm, bản cung không bắt Hoàng đế ca ca người phun toàn bộ những gì đã ăn ra là khoan hồng lắm rồi, tại sao lại nói là quá đáng? Hả, quá đáng? Ví như Tĩnh quân thừa dịp vào đông Tổ Hà đóng băng suốt đêm qua sông, huỷ bình phong cuối cùng của người tiến thẳng đến đế kinh, để Lạc gia ngông cuồng tự đại các người cũng ném thử cảm giác bị người xâu xé, đây mới gọi là quá đáng!”

Nghe vậy, đám người Lạc Trường An đều thay đổi sắc mặt. lêquýđôn Về mặt Lạc Trường An phức tạp nhìn nàng đăm đăm, ánh mắt như hai thanh kiếm nhưng Quân Mẫn Tâm không loạn, thậm chí còn đáp lại hần nụ cười khó lường.

“Vậy ý của điện hạ là?” Lạc Trường An nghe thấy giọng nói mình còn lạnh hơn, cứng rắn hơn băng lạnh ngàn năm, lộ ra lạnh lẽo, tịch mịch và bất đắc dĩ đến tận xương tuỷ. Hắn không giữ được nàng.

“Lấy Tổ Hà làm ranh giới, toàn bộ phía Bắc Tổ Hà nhập vào phạm vi Tĩnh quốc, từ nay hai nước ngừng chiến, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Nhưng...” Quân Mẫn Tâm mở chiết phiến, phe phẩy vài cái, gần từng tiếng một, nói năng có khí phách: “Nếu nhân dân Khương quốc dám qua sông một bước, giết!”

Nghe vậy, vài vị sứ giả nghị hoà đều hai mặt nhìn nhau. Lạc Trường An mấp máy môi, lúc sau mới trầm giọng nói: “Cho phép chúng ta bẩm báo bệ hạ, ngày mai lại bàn bạc.”

Trở lại quân doanh, Quân Mẫn Tâm cởi áo choàng chạy vội tới trước chậu than, để bàn tay bị lạnh đến ửng đỏ lên trên hơi nóng, thoải mái đến mức nàng than nhẹ một tiếng.

Trần Tịch theo sát vào trong, cởi áo giáp, ngồi xuống cạnh Quân Mẫn Tâm, bàn tay với những vết chai thô cứng nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng nhẹ nhàng xoa nắn. Quân Mẫn Tâm nghiêng đầu nhìn hắn nhoẽn miệng cười, ánh mắt ngọt ngào như phết mật.

Trên hàng mày liễu mác dày đậm của Trần Tịch còn vương ít bông tuyết, nhất thời Quân Mẫn Tâm nổi lên ý nghĩ nghịch ngợm, nàng nâng cằm thổi bông tuyết dính trên lông mày hắn, hơi thở thoát ra êm ái như lông vũ nhẹ phất qua, đưa đến mức hàng mi vừa dày vừa đậm của Trần Tịch không ngừng run lên.

Ồn ào một lúc lâu, Trần Tịch bị trêu đùa nở nụ cười. lêquýđôn Thiếu niên hồng huyệt khô ngơ nở nụ cười, Quân Mẫn Tâm cảm thấy toàn bộ thế giới của mình tràn ngập ánh nắng mặt trời, muôn tia nghìn hồng tầng tầng nở rộ, vô cùng rực rỡ.

“Hôm nay Mẫn Nhi thật lợi hại, ta không biết thì ra tham vọng của nàng lớn như vậy.”

Biết Trần Tịch nói đến chuyện hôm nay đàm phán với Lạc Trường An, Quân Mẫn Tâm cười gian xảo: “Khẩu vị* lớn mới có thể ăn no, ăn no mới có sức đánh nhau, đánh thắng mới không bị ức hiếp!” Vừa nguy biện, vừa đưa môi lên trước: “Ca, thưởng một cái!”

* vừa có nghĩa là lòng ham muốn vừa có nghĩa là khẩu vị.

Trần Tịch sững sốt nhìn nàng, lâu lắm rồi không nghe nàng gọi hắn là ca ca, hiện tại tiếng “ca” cả đời mềm mại truyền vào trong tai quả thật khiến hắn chấn động, ngay sau đó tai cũng nóng lên. Dưới sự động tình, một tay hắn giữ cánh tay mảnh khảnh của nàng, một tay đè chặt gáy nàng, kèm theo một nụ hôn triền miên nóng rực.

Sau khi hôn xong, nàng mềm mại ngã trong ngực hắn. Trần Tịch nhẹ tay vuốt những sợi tóc của nàng, thâm tình nói: “Mẫn Nhi, sau khi hồi cung ta sẽ cầu hôn nàng, được không?”

Cơ Linh hấp tấp đến lấy lòng Quân Mẫn Tâm, yên lặng đứng ngoài doanh trướng, nghe thấy một câu sau cùng trên khuôn mặt hắn hiện vẻ sợ hãi, hai tay siết chặt thành nắm đấm, ánh mắt loé lên vài lần, cuối cùng không nói một lời cứ thế rời đi.

Một bộ hồng y, tịch tịch như tuyết.

Ngày hôm sau, nhóm người Quân Mẫn Tâm đại diện Tĩnh quốc đàm phán lần nữa cùng Khương quốc.

Đêm qua một trận tuyết lớn rơi xuống bao phủ mặt đất đã hơi đông lại, khi dẫm lên phát ra những âm thanh lạo xạo. Bầu trời vô cùng u ám, mây đen nặng nề buông xuống. Lạc Trường An đưa qua một tờ hiệp ước mới nói: “Phía Bắc Tổ Hà, đây là ranh giới nghị hoà cuối cùng chúng ta chấp nhận.”

Quân Mẫn Tâm không ngờ Khương hoàng hảo quyết lại thực sự đáp ứng lấy Tổ Hà làm ranh giới phân chia quốc thổ, nhất thời có phần sững sốt. Hiệp ước trong tay Thẩm Lương Ca và Quân Nhân chuyển một cái, lại trở về trong tay Quân Mẫn Tâm, cẩn thận đọc đi đọc lại, sau khi xác định không có gì sai sót Quân Mẫn Tâm mới an lòng ký tên.

Lúc đóng dấu ngọc tỷ, Quân Mẫn Tâm hơi ngừng lại, dường như có chút không dám tin, Tĩnh quốc thắng, thắng để quốc Đại Khương ngông cuồng tự đại! Bản thân thắng, thắng nam nhân từng phụ lòng nàng, tặng nàng một mũi tên xuyên tim!

Không thể nào tin được, bọn họ cứ vậy thắng. Hết thấy cứ như ngày hôm qua, đột nhiên cảm giác bản thân mình chưa từng làm gì cả, lại tự nhiên cảm thấy đã qua ngàn năm đằng đẳng.

Về mặt thay đổi một cái, Quân Nhân vươn ngang tay ra, che trên bàn tay nắm ngọc tỷ của Quân Mẫn Tâm, vô thanh vô tức ấn xuống.

Chương ấn đỏ tươi, tất cả, tất cả đều kết thúc.

Hai nước mỗi bên giữ một bản hiệp ước, lại nói từ biệt theo nghi thức, Quân Mẫn Tâm nhảy lên lưng ngựa, chợt nghe Lạc Trường An cất lời.

Hắn nói: “Mẫn Tâm, có thể nói với nàng đôi câu không?”

Lạc Trường An gọi nàng là “Mẫn Tâm” chứ không phải “Điện hạ” đủ để nói rõ đây là chuyện riêng. Quân Mẫn Tâm quay đầu lại, chợt ngẩn ra. Nàng thấy nam nhân cao ngạo như được chạm khắc này mím chặt môi, nhưng lại dùng ánh mắt thân thiết, cầu xin nhìn nàng.

Bỗng sợ nghe thấy câu trả lời, Lạc Trường An rũ mắt nâng roi, lẻ loi một mình giục ngựa chạy chậm về phía Đông. Con ngựa chạy không nhanh, tựa như đang đợi Quân Mẫn Tâm đuổi kịp.

Trừ trừ trong chốc lát, cuối cùng Quân Mẫn Tâm quyết định theo sau, có một số việc nàng nhất định phải cùng Lạc Trường An chấm dứt. Vừa định gờ roi thì cổ tay bị nắm lấy, Quân Mẫn Tâm quay đầu lại thì thấy lo âu tràn ngập đôi mắt Trần Tịch.

Nàng nhoẻn miệng cười trấn an Trần Tịch: “Sau một nén nhang, nếu ta không trở về A Tịch tới cứu ta nhé.” Trần Tịch vẫn không buông tay, Quân Mẫn Tâm đành phải than thở: “A Tịch, ta không thể trú dưới sự bảo vệ của chàng cả đời. Tin ta, việc nhỏ như này ta có thể giải quyết.”

Giục ngựa chạy men theo dấu vết vó ngựa lưu lại nơi Lạc Trường An đi qua, vó ngựa hất tuyết vụn lên như đóa hoa quỳnh. Sau một khắc, từ trên bầu trời khe bay xuống từng hạt tuyết mịn, trong một màu trắng xóa dần hiện một điểm đen, là Lạc Trường An và ngựa của hắn.

Quân Mẫn Tâm thả chậm tốc độ của ngựa, sau đó tung người nhảy xuống, nàng không nói gì, Lạc Trường An cũng không lên tiếng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù và âm thanh bông tuyết bay xuống. Nam nhân quật cương quay sống lưng thẳng tắp về phía nàng, tựa như khắc băng.

Quân Mẫn Tâm than thở: “Phần mộ tại Lạc Hà cốc, là người mới làm phải không?”

“Nàng thấy rồi?” Giọng nói Lạc Trường An khàn khàn mà khô khốc, hoàn toàn mất hết hăng hái của thời trẻ tuổi. Hắn chậm chạp, cứng ngắc xoay người lại, thế này Quân Mẫn Tâm mới nhận thấy dưới mí mắt hắn là một quang thâm đen nhàn nhạt. Hắn chần chừ trong giây lát: “Nàng... Lúc nào thì quay lại quá khứ?”

Quân Mẫn Tâm sững sờ, cười: “Chuyện loạn thần quái lực như thế, người tin không?”

Lạc Trường An hơi nhếch môi theo thói quen, nhìn thẳng nàng. Quân Mẫn Tâm biết không thể gạt được hắn, cũng không muốn lừa gạt nữa, liền đáp: “Từ hôm người bắn chết ta bằng một mũi tên đó, trong khoảnh khắc thi thể ta bị ném từ trên vách núi xuống, khi tỉnh lại thì phát hiện ta trở lại quá khứ, bắt đầu từ năm bảy tuổi, sống lại lần nữa.”

Dù từng đoán được chuyện này nhưng khi chính mình nghe được đáp án, Lạc Trường An vẫn xém đỏ vành mắt, từng đoạn chuyện cũ chen lẫn nảy lên trong đầu khiến tâm lực hắn mệt mỏi.

“Người thì sao?” Quân Mẫn Tâm khép lại tay áo để ủ ấm, hững hờ hỏi: “Nếu ta không đoán sai, năm đó ta xuất giá đến Tây Vực, người bị người Hồ bắn một mũi tên trúng ngực, tỉnh lại tính tình thay đổi...”

“Mùa đông năm ta hai mươi bốn tuổi, hoàng huynh lấy cớ mưu phản vây bắt ta, cha nàng cũng hận ta, người cạnh ta đều chết hết, ta cùng đường, tại Lạc Hà cốc nhảy xuống. Khi tỉnh lại thì phát hiện mình trở lại tuổi mười sáu, ngực trúng tên...” Lạc Trường An bình thản nói xong, không mang theo chút tình cảm nào, giống như đang kể chuyện cũ của người khác. Mãi đến khi nói tới Quân Mẫn Tâm giọng hắn mới hơi run rẩy “...Khi đó ta nghe nàng phải xuất giá gả cho đại vương Tây Vực. Ta rất... sợ hãi, mọi thứ đều khác so với trước kia, sau đó ta lại đi tìm nàng, mơ hồ cảm thấy nàng không giống lúc trước nữa.”

Về mặt Quân Mẫn Tâm không đổi nhìn hắn: “Khi đó, người theo xe hoa của ta một ngày một đêm là người?”

Lạc Trường An không nói gì, im lặng mặc nhận. Quân Mẫn Tâm chợt cười: “Lạc Trường An, thật ra thì ta phải cảm ơn người. Không có mũi tên khi đó của người, sẽ không có Quân Mẫn Tâm bây giờ!”

Gió tuyết dần lớn, che mờ tầm mắt. Nhưng Quân Mẫn Tâm vẫn thấy rõ thành hình cứng rắn như tường đồng vách sắt của Lạc Trường An, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió quật ngã.

“Thực xin lỗi!”

Trong giây phút đó, Quân Mẫn Tâm cho rằng mình nghe nhầm rồi!

“Thực xin lỗi!” Lạc Trường An lặp lại lần nữa, lần này âm thanh lớn hơn, trầm thấp khàn khàn, nhưng vô cùng rõ ràng: “Ta rất xin lỗi, nàng hận ta, là cần phải vậy.”

Dừng một lúc, hắn cười gượng như tự giễu: “Rõ ràng lúc đó ba chữ này khó có thể mở miệng như vậy, bây giờ nói ra ngược lại thật dễ dàng.”

Đôi mắt Quân Mẫn Tâm trong vắt, nhìn chăm chăm Lạc Trường An một lúc lâu, mỉm cười nói: “Đúng vậy! Rõ ràng lúc đó đến chết cũng muốn nghe được ba chữ đó, bây giờ mới được nghe, nhưng cũng tốt hơn nhiều!”

Lạc Trường An thất thần nhìn nàng, đôi môi mím chặt khẽ run. Quân Mẫn Tâm nói: “Lạc Trường An, ta không hận người. Ta chỉ là không bao giờ muốn gặp người nữa, kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, vĩnh viễn đều không muốn!”

Một người hận một người khác đến mức tận cùng, là ngay cả hận cũng không muốn bố thí. Người hận hắn, thời thời khắc khắc muốn trả thù là bởi trong lòng người còn nhớ đến hắn, mà thực sự hận một người, chỉ mong đời đời kiếp kiếp như người đừng!

Quân Mẫn Tâm xoay người lên ngựa, trong khoảnh khắc ấy, tường đồng vách sắt Lạc Trường An sụp đổ trong nháy mắt. Bỗng nhiên hấn tiến về phía trước túm chặt ống tay áo nàng, như muốn dùng hết hơi sức cả đời để túm chặt lấy!

Quân Mẫn Tâm quay đầu nhìn thẳng hấn, không hề sốt ruột, không hề thấp thỏm, trong ánh mắt nàng không có gì cả, bình tĩnh đến đáng sợ, cứ như vậy bình tĩnh nhìn hấn chăm chú, trong đôi đồng tử đen nhánh phản chiếu dáng vẻ nhếch nhác của người nam nhân.

Lạc Trường An há miệng, cổ họng gần như run rẩy.

Gió quá lớn, Quân Mẫn Tâm không nghe rõ hấn đang nói gì.

“Đừng đi...” Lạc Trường An hít một hơi thật sâu, hơi lên giọng: “Ta nợ nàng, trả như nào đây?”

“Trả như nào ư?” Quân Mẫn Tâm nhìn hấn, tự nhiên cười phá lên, cười đến lạnh lẽo, cười đến khoé mắt vương lệ. Chợt nàng lấy một thanh chuỷ thủ ngà voi từ trong tay áo ra, tàn nhẫn đâm về phía Lạc Trường An.

Lạc Trường An không né, đón nhận một đao kia. Chuỷ thủ đâm vào dưới bả vai bên ngực trái, máu tươi nhuộm thắm áo đen, nhỏ giọt xuống tuyết trắng, rất giống đoá hồng mai nở rộ.

“Cứ trả như vậy đi, Lạc Trường An.” Khuôn mặt Quân Mẫn Tâm hiện nét cười, gần từng chữ dịu giọng nói: “Năm xưa người bắt ta một mũi tên, hôm nay ta trả người một đao, hai ta không ai nợ ai!”

Đôi mắt Lạc Trường An như tro tàn, tựa một pho tượng đá không nhúc nhích, để mặc máu đỏ rơi xuống nền tuyết, chỉ dùng đôi mắt trống rỗng nhìn nàng. Ánh mắt Lạc Trường An rất khí khái, trong ánh mắt ấy đã từng có ngạo khí, có bình tĩnh, có sự khôn ngoan, có mĩa mai, cũng có dịu dàng không dễ phát giác. Mà hôm nay, nó đã thành ao tù nước đọng.

Quân Mẫn Tâm xoay người lên ngựa, không hề lưu luyến, giục ngựa chạy đi. Phía sau nam nhân một thân áo đen vẫn lẳng lặng đứng thẳng nơi đó, nếu như tan nát cõi lòng có âm thanh, vậy thì âm thanh vỡ tan trong lồng ngực của người nam nhân kia ngay cả gió tuyết cũng không cách nào chôn vùi tuyệt vọng.

Ngày tuyết rơi, ngựa Quân Mẫn Tâm không chạy nhanh được. Đôi mắt bị thương tuyệt vọng của Lạc Trường An ám ảnh trong lòng nàng, xua đi không được. Bỗng nhiên nàng lảng máng nghe thấy phía sau có người gọi tên nàng.

“Mẫn Tâm... Thật xin lỗi! Rất xin lỗi!”

Quân Mẫn Tâm ngạc nhiên, bỗng nhiên thắng ngựa quay đầu lại, chỉ thấy trong gió tuyết mịt mờ, nam nhân cao ngạo như núi tập tễnh chạy về phía nàng trong bão tuyết! Hấn không cưỡi ngựa, mình mang vết thương nặng, tóc dính tuyết lạnh bị gió thổi tung vô cùng rối loạn, hấn thở dốc đuổi theo nàng trong tuyết. Tuyết vực mệnh mông, nam nhân cao lớn kia trở nên yếu mềm như cỏ lau!

Nam nhân luôn kiêu ngạo lãnh ngạnh, bởi hấn đã tổn thương sâu sắc nữ nhân mình từng yêu thương, cuối cùng dùng cách thức tuyệt vọng mà thảm hại như vậy để chuộc tội và giữ lại. Hấn liều mạng đuổi theo, muốn ôm nàng một lần! Dầu chỉ một lần, chẳng sợ chỉ được ôm ấp một lần, chỉ cần một lần hơi ấm. Giọng hấn khản đặc, vừa khóc vừa lặp đi lặp lại: “Thực xin lỗi! Mẫn Tâm, thực xin lỗi...”

Trong phút chốc ấy Quân Mẫn Tâm như nhìn thấy trên màu tuyết trắng bị nhuốm một màu đỏ thắm và nước mắt. Trái tim như bị ai đó nắm chặt lấy, xém chút nữa nước mắt tuôn trào mãnh liệt!

Chưa từng nghĩ đến thì ra thời gian lại có sức mạnh to lớn đến thế, sau nhiều năm, hấn ngược lại trở nên nhếch nhác. Giữa trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Quân Mẫn Tâm không biết vì sao lại thấy hoảng sợ, nàng sợ nhìn thấy khuôn mặt Lạc Trường An, nàng sợ nhìn thấy nước mắt của người nam nhân kiêu ngạo mà chặt vật kia.

Nàng sinh lòng tàn nhẫn vung roi quất ngựa, tuần mã bị đau chạy như điên, Quân Mẫn Tâm như chạy trốn chạy một đường trở về, không dám quay đầu lại! Không dám quay đầu lại! Trái tim như muốn nhảy ra ngoài từ trong cổ họng, chạm vào lồng ngực vô cùng khó chịu.

Nàng không hề thấy sau lưng nam nhân kia vẫn như phát điên đuổi theo ngựa của nàng, vẫn luôn đuổi theo nhưng xa dần, xa dần, không chạm vào được...

Vành mắt Quân Mẫn Tâm chuyển hồng chạy đến bờ sông, nhóm Trần Tịch vẫn đang chờ nàng. Thấy nàng chỉ quay lại một mình, đám người của Lạc Trường An hơi nghi hoặc.

Quân Mẫn Tâm nằm sấp trên lưng ngựa thở dốc, lúc lâu sau mới ổn định tâm tình, cố gắng để giọng nói bình thường sai bảo thân vệ của Lạc Trường An: “Cửu vương gia của các người bị thương, mau phái người tới xem đi.”

Nhóm thân vệ một bụng hồ nghi, nhưng không dám chậm trễ, lập tức quay đầu ngựa đi tìm kiếm.

Sau đó, đám thân vệ tìm được Lạc Trường An gần như hôn mê. Nghe nói, khi đó Cửu vương gia của Khương quốc thiết huyết bạc tình quỳ trên nền tuyết, hai mắt đỏ ngầu, mơ màng như rơi gỗ. Trên vai cắm một thanh chuỷ thủ ngà voi xinh đẹp, máu quanh co kéo thành một đường, giống như điên cuồng chảy ra, tôn lên tuyết trắng, vô cùng thê thảm.

- Hết chương 61 -

61. Chương 62: Giáo Dục Trước Hôn Nhân'

62. Chương 63: Thành Thân (2)

Quân Mẫn Tâm nương theo bản năng sờ soạng bên hông Trần Tịch, mười ngón lằn mò, cởi thắt lưng của hắn. Trong lúc hôn nồng nhiệt Trần Tịch cảm nhận được nhiệt tình của nàng, hắn phối hợp với nàng cởi quần áo của mình. Hai người vội vàng mà trúc trắc vuốt ve lẫn nhau, không đến một lát đã thẳng thắn thành khẩn đối đãi, dưới ánh nến nhu hoà hai thân thể trẻ trung một mảnh mẽ một mềm mại có vẻ hết sức động lòng người.

Hai người ngừng hôn môi nhìn nhau, khi tách ra trên đôi môi sưng đỏ kéo ra một tia chỉ bạc.

Cơ thể Trần Tịch mạnh mẽ hữu lực, cơ bắp cân xứng thon dài mà không rối loạn, xương cốt (thực ra chỗ này là cốt nhục) cả người đứng là hoàn mỹ. L*Q#đ Quân Mẫn Tâm đỏ mặt, Trần Tịch rũ mắt nhìn chòng chọc đôi môi hồng nhuận của nàng, nương theo trọng lượng thân thể thuận thế ép ngã Quân Mẫn Tâm xuống giường, cực nóng bên dưới hiển nhiên đặt giữa hai chân nàng.

Quân Mẫn Tâm hừ một tiếng. Trần Tịch vội dừng lại: “Làm sao vậy?”

Nàng cau mày sờ soạng dưới chăn: “Hình như dưới lưng có cái gì...” Dứt lời nàng lòi ra một gộp nhỏ gỗ đàn hương.

“Đây là cái gì?” Quân Mẫn Tâm mở hộp chỉ thấy bên trong có thuốc àu trắng ngà, ngửi có hương thơm kì dị.

Quân Mẫn Tâm đang tự hỏi thuốc cai này có tác dụng gì thì thấy Trần Tịch lấy thuốc từ trong tay nàng qua, đưa lên chóp mũi ngửi, sau đó trong ánh mắt mơ màng của Quân Mẫn Tâm, hắn duỗi ngón tay lấy một đồng (mình không biết để chữ đồng là chữ gì, mn ghi ra từ gì thì góp ý giúp mình :D) lớn, bôi đều dưới hạ thân.

Giây sau Quân Mẫn Tâm trừng to mắt, coi như hiểu rõ tác dụng của thuốc cao này, không khỏi xấu hổ đỏ mặt: “A Tịch học môn học này cũng chăm nhỉ.”

Thực ra trong lòng Trần Tịch không lạnh nhạt như nét mặt, vành tai đỏ bừng, giọng nói khàn khàn kêu gọi: “Không muốn làm thương nàng.”

Dứt lời, hắn hôn thẳng một đường dọc theo từ vùng bụng bằng phẳng của nàng đi lên, tại cổ và ngực thì dùng sức mút vào, sau đó hôn cánh môi ướt át đỏ mọng của nàng. :?q.đ Một bàn tay lên lút thăm dò xuống dưới, bôi thuốc mỡ xuống hạ thân nàng.

Quân Mẫn Tâm vẫn có chút lúng túng, khi vật thô dài cực nóng của Trần Tịch đặt ngay lối vào của nàng, nàng co rút lại theo bản năng, trong đôi đồng tử ướt át mơ màng tràn ngập bất an. Nàng khẩn trương quét mắt qua bên dưới Trần Tịch, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt.

“Lớn quá.” Nàng nhỏ giọng ngập ngừng.

“Đừng sợ, Mẫn Nhi. Lúc đầu sẽ hơi đau, ngay tức khắc sẽ đỡ hơn thôi.” Trần Tịch khàn giọng trấn an nàng.

Thân mật da thịt cùng nàng là người nàng yêu nhất, tin tưởng nhất. Quân Mẫn Tâm cắn môi, nhìn đắm đắm vào đôi mắt thâm thúy của Trần Tịch, hai chân chậm rãi bò lên vòng eo mạnh mẽ, gầy gò hữu lực của hắn.

Nhận thấy thế tử không lời cổ vũ, Trần Tịch nhìn sâu vào đôi mắt dưới người mình, động mạnh thất lưng, chậm rãi đưa vào thân thể của người âu yếm.

Quân Mẫn Tâm lập tức cau mày, mười ngón tay túm chặt đệm thêu: “Đau!”

Trần Tịch kìm chế, dừng lại, cúi đầu nhìn xuống dưới, mới đi vào hơn phân nửa đầu. Tuy đã được bôi trơn trước đó nhưng nơi chưa ai khám phá của nàng* thực sự quá chặt, siết bản thân cũng hơi đau. [Qđ Dưới ánh nến mờ hôi phát ra ánh sáng lộng lẫy, Trần Tịch hôn nàng tỉ mỉ trấn an, hai tay vuốt ve hồng mai trước ngực nàng, giọng khàn khàn: “Thả lỏng, Mẫn Nhi, lập tức sẽ khá hơn thôi.”

*Thực ra chỗ này là chưa nhân- sự địa phương -

Cảm giác lực cản trong người nàng không lớn như trước nữa, hắn lại dùng sức, chậm rãi thăm dò vào trong. Không được, vẫn chặt quá.

Vào được một nữa, thấy trên trán Quân Mẫn Tâm thấm ra lớp mồ hôi tinh mịn, Trần Tịch vô cùng đau lòng, liên tục dừng lại không dám động. Quân Mẫn Tâm mở mắt nhìn hắn, thấy nam nhân anh tuấn trên mình là đáng vẻ có nén dục vọng, nàng cắn môi, chậm chạp nheo miêng cười.

Nụ cười tươi tắn tựa ánh nắng mềm mại nhất trong ngày xuân từ từ nở rộ, ấm áp mắt nhau.

Đau dài không bằng đau ngắn, nàng nói: “Vào đi, A Tịch.”

Cả người Trần Tịch chấn động, cuối cùng không kìm được, nhất cổ tác khí* đâm vào nơi sâu thẳm mềm mại nhất của nàng. Quân Mẫn Tâm cắn môi vẫn không ngăn được tiếng rên ngâm bên môi, chớp mắt sâu trong thân thể được lấp đầy, không kìm chế được tiếng thét chói tai, nàng vừa thống khổ vừa vui thích ưỡn cần cổ trắng mịn!

*Nhất cổ tác khí ():

“Rất đau sao?” Trần Tịch vén mái tóc dài ẩm ướt của nàng lên, đề thấp giọng hỏi.

Tóc đen của nàng đan xen với mái tóc xoăn đen của Trần Tịch, không phân biệt rõ ràng. Sắc mặt Quân Mẫn Tâm ửng hồng, cười quyến rũ, thở dốc nói: “A Tịch, chàng khiến ta thể nghiệm loại đau đớn dịu dàng nhất trên đời này.”

Dịu dàng nói lời tình cảm khiến thanh niên tuấn tú thất thần trong chớp mắt. Hắn cúi người dịu dàng hôn nữ nhân hắn suốt đời yêu say đắm, mập mờ không rõ nói: “Mẫn Nhi, ta muốn động.”

Dứt lời, quái vật to lớn trong cơ thể bắt đầu chuyển động, đau đớn qua đi là một khoái cảm tê dại tràn từ trong ra ăn mòn lý trí. Quân Mẫn Tâm cảm giác bản thân thành một chiếc thuyền nhỏ lênh đênh trên biển lớn, bị sóng to gió lớn không ngừng tàn phá, từng đợt rồi lại từng đợt sóng cả đánh úp về phía nàng, nàng bị lạc phương hướng, chỉ có thể buông trôi bản thân theo dòng chảy.

Nàng thở hổn hển, không kìm được tiếng nức nở nghẹn ngào, một lần lại một lần gọi tên của hắn. Như cảm nhận được bất an của nàng, ngón tay thon dài ấm áp của Trần Tịch tìm tòi tay nàng, cùng nàng đan chặt mười ngón vào nhau. Thân thể, da thịt và tóc đen quăn quýt triền miên, khoảnh khắc này, linh hồn và thể xác bọn họ hợp hai thành một, linh hồn trùng khít, cuối cùng không phân rõ lẫn nhau.

Một trận kích tình nồng nhiệt qua đi, Quân Mẫn Tâm cảm giác bản thân như bị tháo tung ra, hơi sức nhúc nhích đầu ngón tay cũng không có. Hạ thân tê dại mang theo cảm giác hơi đau đớn, loại cảm giác kỳ lạ này khiến nàng thể nghiệm hạnh phúc và thỏa mãn chưa bao giờ có được.

Hơi bình phục lại hô hấp, Trần Tịch rút thân mình ra từ trong người nàng, cau mày nhìn nơi vừa hoan ái, thấp giọng nói: “Vẫn là chảy máu.”

Trên đệm giường có vết hồng mờ mờ, chỉ có một chút lại khiến Quân Mẫn Tâm nóng mặt, vội kéo chăn che kín thân hình không mảnh vải của mình.

Trần Tịch vén chăn, thương yêu hôn môi nàng, nhu tình trong mắt. Trong người lại có một dòng điện đột kích, Quân Mẫn Tâm hôn lại hắn.

Đúng lúc này, cửa bên ngoài kết một tiếng, nhẹ nhàng mở ra. Hai cung nữ trẻ tuổi bưng nước ấm và khăn lông, rón ra rón rén đi vào, đổ mặt nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, Vương Gia, nô tì đặt nước ấm lau người bên người, có cần nô tì hầu hạ không?”

Quân Mẫn Tâm hỏ mặt, hắng giọng một cái rồi nói: “Miễn, các người đi ra ngoài đi.”

Nghe vậy, hai tiểu nha đầu đổ mặt nhanh chóng bước ra, còn không quên sờn sóc đóng cửa.

Sao các nàng biết xong việc rồi hả? Quân Mẫn Tâm ghé vào ngực Trần Tịch, chớp đôi mắt to, rầu rĩ nói: “A Tịch, giọng ta rất lớn sao?”

Trần Tịch cười tủm tỉm, hôn chớp mũi nàng: “Giọng Mẫn Nhi rất êm tai, ta thích nàng kêu thành tiếng.”

Dứt lời, hắn xốc chăn lên, thân hình loã lồ tinh trắng thon dài xuống giường. Lưu lại một mình Quân Mẫn Tâm nằm ỏ trong chăn ấm, đổ mặt vì câu nói vừa rồi của hắn.

Trần Tịch lau người sạch sẽ, sau đó đổi một chiếc khăn ướt sạch sẽ, xoay người đi đến cạnh giường, ầm giọng nói: “Ta lau giúp nàng.”

“Tự ta làm.” Quân Mẫn Tâm cười mềm mại, ngồi dậy, chăn mềm trượt xuống lộ ra dấu hôn đỏ tươi trên ngực nàng.

Đôi mắt sắc của Trần Tịch tối sầm lại, vội ấn nàng vào chăn, dùng khăn lông nhẹ nhàng lau sạch người nàng. Dưới ánh nền màu cam, Trần Tịch cong môi cười, nói: “Nương tử vất vả, vi phu hầu hạ là chuyện đương nhiên.”

Trần Tịch chuẩn xác không sai một tí ti ném khăn lông trúng vào chậu đồng, búng tay tắt nến. Trong bóng đêm, nam nhân khiển trách đề trên người nữ nhân, thấp giọng nỉ non: “Mẫn Nhi, ca muốn nói cho nàng biết, trên giường không có vua tôi, chỉ có phu thê chi đạo.”

- Hết chương 63 -

63. Chương 64: Tu La Vương

Quân Mẫn Tâm mới đăng ngôi vị Hoàng đế, cả ngày chính lý quốc sự không xong, mỗi ngày phê duyệt một đồng tấu chương như ngọn núi nhỏ, thức đêm là chuyện cơm bữa. Tân hôn của nàng và Trần Tịch vốn phải là thời điểm như keo như sơn lại cố tình không có cách phân thân, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng là cực ít.

Trần Tịch nhàn rồi vô sự, bình thường chỉ đọc sách trong điện Triều Dương, luyện võ phía sau vườn. L(Q)Đ Trong lòng Quân Mẫn Tâm có then, bèn sai người chuyển tấu chương đến tẩm điện, đương nhiên là ở cùng trượng phu.

“Thẩm Lương Ca dâng sổ con, nói muốn đính chính luật pháp triều ta lần nữa.” Một tay Quân Mẫn Tâm cầm bút chu sa, một tay đưa sổ con cho Trần Tịch: “Trước giờ triều ta nam nữ đều có thể làm quan, Lương

Ca lo lắng giữa quan viên nam nữ sẽ kết bè kết cánh, nên đề nghị quan viên cử phẩm trở lên không thể kết thân với cử phẩm. A Tịch thấy như thế nào?”

Đối diện án kỷ, Trần Tịch ngẩng đầu lên từ trong bình thư. Hắn nhận sổ con nhìn lướt qua nhưng không đưa ra bình luận gì, chỉ nhìn Quan Mẫn Tâm mỉm cười, nói: “Trừ binh bộ ra, những chuyện còn lại không thuộc quyền quản lý của ta. L>Q#đ Bệ hạ lại đưa sổ con của Lại bộ cho thần xem, sẽ không cảm thấy thần đi quá giới hạn sao?”

Trần Tịch luôn công tư rõ ràng, cho nên khi nói quốc sự luôn tuân thủ nghiêm ngặt quân thần chi lễ. Quan Mẫn Tâm xoa chớp mũi, hơi tức trách, thấp giọng nói: “Ta tự nhiên hiểu rõ chuyện này. Nhưng chàng là trưởng phu của ta, khoảng thời gian này bận bịu, ta sợ lạnh nhạt chàng...”

Sao Trần Tịch có thể không rõ chút tâm tư nhỏ nhỏ của nàng? Nhất thời trong lòng vừa ngọt ngào vừa đau lòng, hắn nghiêng người hôn lên khoé môi nàng, cười nói: “Bệ hạ bớt buồn, những thứ như độ lượng thần vẫn phải có.”

Ngày bình thân quá hai tháng. Khai xuân, đương lúc đào mạn thơm tho, Thái thượng hoàng Quân Tuyết Lôu đến cáo biệt con gái mình, một mình bắt đầu cuộc sống ẩn cư tiêu điều tự tại. Nam nhân gặp người suốt bốn mươi năm trong cung cuối cùng cũng chiếm được ước mơ tự do. L?q@Đ Quân Mẫn Tâm nhìn bóng lưng cô đơn mà thẳng tắp của phụ thân, khoé môi khẽ cong lên cười, song sống mũi lại chua xót.

Tháng tư, một chiến báo đánh vỡ yên bình gần gũi.

Hai năm qua Tĩnh quốc và người Hồ Tây Vực đình chiến, nhưng rối loạn quy mô nhỏ vẫn có. Mùa đông người Hồ thiếu thốn lương thảo, thời tiết đông, xuân dù sao cũng sẽ vượt biên cướp chút lương thực, nếu đặt ở ngày xưa thì cũng không có gì, chỉ cần không làm quá phận, Quân Mẫn Tâm bình thường đều mở một mắt nhắm một mắt, coi như đáp tạ Tây Vực Vương “chăm sóc” bản thân ba năm này.

Nhưng ai biết từ sau khi Cơ Linh trấn thủ Tắc Bắc, phàm thấy người Hồ làm loạn luôn một mạch giết chết. Giết hết vẫn chưa giải hận, thậm chí Cơ Linh bắt giữ một vài vợ con Hồ tộc vô tộc, chôn giết những nữ nhân và đứa bé di tộc đó! L&q

64. Chương 65: Huệ Cơ

Quân Mẫn Tâm lập tức hạ chiếu thư, mệnh Cơ Linh và Thẩm Lương Ca lập tức mang theo sứ thần Tây Vực là Mục Lặc đến để kinh nghị hoà, Tắc Bắc giao cho Nam Tổ Tổ trấn thủ.

Mục Lặc vẫn như hai năm trước, mắt xanh tóc bạc, vẻ mặt âm độc. [l#Q+đ Khi đến điện Kim Loan, hắn giương mắt nhìn nữ tử uy nghiêm trầm tĩnh trên ngôi vị hoàng đế, nhất thời ánh mắt trở nên phức tạp. Thời gian hai năm nói dài cũng không dài nhưng đủ để thân phận hai người phát sinh biến hoá nghiêng trời.

Một tay Mục Lặc ấn ngực, xoay người hành lễ với Quân Mẫn Tâm, nhếch môi cười như không cười: “Nữ hoàng bệ hạ, đã lâu không gặp!” Nhớ năm đó vẫn là thiếu nữ áo cưới đỏ thắm xanh tươi, đứng trong vương cung Tây Vực hành lễ với hắn. Mà hiện tại, nữ nhân nhìn như nhu nhược lại chỉ dùng thời gian năm năm đã đòi lại hết thấy.

Quân Mẫn Tâm mặc hoàng bào nền đỏ hoa văn tối màu, từ trong ống tay áo rộng rãi rườm rà nâng lên một bàn tay trắng nõn, khoé môi là nụ cười hoàn mỹ, khách sáo: “Mục Lặc Vương từ xa đến, nếu không ghét bỏ, đèn nay quả nhân chuẩn bị chút rượu nhạt đơn giản, đón gió tẩy trần cho Đại Vương.”

Trong tiệc tối, bách quan đến đông đủ, chỉ thiếu duy nhất Cơ Linh.

Nghe Thẩm Lương Ca nói ở Tắc Bắc tên kia thu một tiểu thiếp như hoa, tên là Huệ Cơ, một tay đàn tỳ bà giỏi, Cơ Linh rất yêu thương nàng, cho nên vì làm bạn giai nhân mà tiệc tối cũng không tới. L:q”đ Có vài quan viên bảo thủ tuy không nói gì nhưng lại ngầm vô cùng bất mãn với Cơ Linh.

Quân Mẫn Tâm hiếm có cau mày, tên kia dối cho ai xem đây? Thật là ngày càng quá quắt rồi.

Cũng may bữa tiệc thương thảo điều ước nghị hoà, phân tán đi lực chú ý của nàng. Mục Lặc hí hóp đôi mắt rần xanh biếc nói: “Nước ta nguyện lấy hai ngàn trâu bò, một ngàn tuần mã, mười ruộng châu báu, một trăm vũ cơ nhạc sĩ khác nhau để bồi thường, ký kết hiệp nghị đình chiến với bệ hạ, từ rày nước sông không phạm nước giếng, như thế nào?”

Quân Mẫn Tâm nhìn Trần Tịch bên cạnh, Trần Tịch hiểu ý, nghiêm mặt nói: “Hồ tộc hễ đến thu đông là không đủ lương thảo, ắt xuôi Nam cướp bóc. Nếu chỉ ký kết hiệp nghị đình chiến tạm thời, không nghi ngờ gì chính là trị ngọn không trị gốc, khó bảo toàn về sau người sẽ không xuôi Nam xâm phạm nữa.”

Mục Lặc hơi hí hóp mắt, biết đây là ý của Quân Mẫn Tâm. Hắn liếm môi, cười lạnh nói: “Bệ hạ có ý gì? Không tin ta sao?”

“Cũng không phải không tin, nếu Đại Vương thành tâm giao hảo với triều ta, không ngại ký một bản hiệp nghị đình chiến vĩnh viễn đi.” l*Q^Đ Quân Mẫn Tâm cười chum chim, sai bảo: “Thẩm Thừa Tướng, đưa thư nghị hoà mới đến đây.”

Thẩm Lương Ca đứng dậy, dưới ánh mắt của mọi người đặt một cuộc da dê ó vàng trên án kỳ của Mục Lặc, thông thả mở ra.

Mục Lặc lạnh lùng nhìn Quân Mẫn Tâm chăm chăm. Quân Mẫn Tâm không để ý lắm, chỉ cười gió nhẹ mây trôi, thông dong nói: “Đừng khấn trương, Mục Lặc Vương. Điều kiện Quả nhân đưa ngài rất phong phú, một người thông minh, vừa nhìn tất sẽ không cự tuyệt.”

Mục Lặc hồ nghi nhìn hiệp nghị chất tốt, nhìn thẳng một đường xuống dưới, lộ ra thần sắc ngạc nhiên. Hắn ngẩng đầu liếc Quân Mẫn Tâm một cái, lại cẩn thận nhìn từng câu từng chữ trên mỗi điều khoản trong thư hiệp nghị một lần, mới giãn mày cười nói: “Cho phép hai nước thông thương, lui tới mậu dịch; dùng hương liệu và châu báu nước ta đổi lương thực vải vóc của các người, thuế quan còn giảm phân nửa... Nữ hoàng của ta à, ngài thực sự là khăng khải làm ta khiếp sợ! Điều kiện hậu đãi như vậy, chỉ vì ngưng chiến với man di chúng ta?”

“Là kết giao.” Quân Mẫn Tâm cười, sửa lại: “Thêm một kẻ địch chẳng bằng thêm một người bạn, không đúng ư?”

Mục Lặc đảo qua tối tăm, cười ha ha nói: “Điều kiện này quá hấp dẫn, Bổng vương không dám tin! l[q>Đ Bệ hạ nói miệng không bằng chứng, không bằng đưa ra chút thành ý trước đi!”

Vừa dứt lời đã nghe thấy Thẩm Lương Ca không nhanh không chậm nói: “Bệ hạ cho Đại Vương ba ngàn vàng làm tiền đặt cọc, Đại Vương còn không chịu tin tưởng sao?”

“Ba ngàn vàng?” Mục Lặc trêu tức nói: “Đến một vàng cũng chẳng thấy đâu, chớ không phải Thừa Tướng đang trêu đùa ta đấy chứ?”

“Trung Nguyên chúng ta có một câu ngạn ngữ, nói là ‘một lời nói đáng giá ngàn vàng’ Thẩm Lương Ca lắc ngón tay, cười giảo hoạt: “Mới vừa rồi bệ hạ hứa cho ngài hai sự cho phép, há chẳng phải hai ngàn vàng ư?”

Nghe vậy, văn võ cả sảnh đều hô lên ủng hộ. Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch nhìn nhau, cùng cười trộm, Thẩm Lương Ca này thật đúng là mau mồm mau miệng!

Nét mặt Mục Lặc có chút khó coi, âm ú nói: “Vậy một ngàn vàng đâu?”

“Còn một ngàn vàng.” Quân Mẫn Tâm kéo áo choàng rườm rà, chậm rãi đứng dậy, nhìn Mục Lặc từ từ nở nụ cười, từng chữ rõ ràng: “Triều ta nguyện hoà thân cùng Đại Vương, đời đời thế thế, vĩnh tu cũ hảo. L

Quân Mẫn Tâm một câu hai nghĩa, Mục Lặc giật mình, hoàn toàn không ngờ tới chiêu này của nàng. Trầm mặc nửa ngày, hắn mới cắn răng, cười lạnh nói: “Bệ hạ tính toán thật hay! Hoà thân cùng ta, không những không cần một mạng người cũng có thể xoá tan uy hiếp nơi biên cảnh, càng có thể liên thủ với ta đối kháng Khương quốc, quả là diệu kế một tiền hai con chim! Chỉ tiếc, Công chúa Trung Nguyên các người rất thông minh, Bổng vương không dám cầu!”

“Đại Vương không khỏi cự tuyệt quá sớm rồi, sao không thấy Công chúa triều ta rồi lại nói?” Dứt lời, Quân Mẫn Tâm vỗ tay, cao giọng sai bảo: “Truyền Công chúa Nghĩa Thành yết kiến!”

Nét cười lạnh bên bờ Mực Lặc lập tức tan rã không tung tích! Tròng mắt co rút, hần quay phắt đầu, không tin được nhìn chằm chằm về phía cửa.

Mộc Cẩn một thân cung thường màu thuỷ lam chậm rãi tiến vào tầm nhìn của mọi người, có vẻ thanh lịch mà cao gầy. Chỉ thấy nàng tóc đen búi cao, trâm cài kim tước, mắt hạnh môi đỏ, giữa lòng mày điểm một đoá mai hồng, khuôn mặt thanh tú trầm tĩnh trang điểm chút phấn trắng. Nháy mắt Mực Lặc ngừng thở, tầm mắt chậm rãi dời từ vạt áo thêu hải đường màu vàng, dừng trên khuôn mặt xa lạ mà quen thuộc kia.

“Thần muội Nghĩa Thành khấu kiến bệ hạ, khấu kiến Mực Lặc Vương!” Nàng nhẹ nhàng hạ bái, mười ngón dán sát nền đất lạnh như băng, trán chạm đất.

Một chớp mắt này Mực Lặc nhớ đến trận luận võ ở Tây Vực, nhớ đến đêm tối mạnh mẽ chiếm giữ nàng, nhớ đến vì giành được nụ cười mỹ nhân mà dựng lên Vạn Tượng lâu... Hần luôn không dám đến tìm bằng là bởi Quân Mẫn Tâm từng nói hần không hiểu ái tình, tình yêu của hần làm nàng hận thấu xương.

Những lời này của Quân Mẫn Tâm hần không biết có chính xác hay không nhưng có một câu nàng nói đúng, hần không có cách nào từ chối điều kiện nghị hoà, nhất là lấy nữ nhân mà hần ngày ngóng đêm trông làm lợi thế.

Lợi thế? Nàng bằng lòng chăng? Nữ nhân thanh à quật cường này, đồng ý gả cho bản thân ư? Năm đó nàng thà rằng chết cũng không muốn khuất phục mình.

Nghĩ đến đây Mực Lặc chậm rãi thu lại thần sắc dư thừa, lạnh lùng nói: “Bốn vương không thích ép buộc làm khó người khác, mỹ nhân như này, e vô phúc hưởng thụ.” Tuy lời như vậy nhưng tầm mắt lại tham luyến dán trên bóng dáng mảnh khảnh kia, không chịu di động lấy mấy may.

“Là ta tự nguyện.”

Mực Lặc kinh ngạc, lạnh lùng mà hần cố giả vờ nháy mắt tan rã. Mộc Cẩn tiến về phía trước một bước, nhìn thẳng nam nhân tuấn mỹ, bỗng nhiên nhẹ giọng cười: “Mực Lặc, là ta chủ động cầu xin bệ hạ.” Nụ cười tươi tắn tựa gió xuân lướt qua mặt hồ, thổi một hồ nước xuân gợn sóng lăn tăn.

Trầm tĩnh trong giây lát, Mực Lặc nở nụ cười, hần cười ha ha, quả thực đình tai nhức óc.

Hần đi nhanh lên trước, tại bàn cuối ôm chầm lấy Mộc Cẩn, xoay tròn trong đại sảnh hai vòng rồi mới cười to ầm ĩ, đoạn nói: “Nữ hoàng bệ hạ, ngài nói đúng! Điều kiện này ta không cách nào từ chối! Đưa thư ngừng chiến lên đây, Bốn vương muốn thêm mười rương châu báu, hai mươi mỹ nhân làm sủng lễ, ngày mai lập tức nghênh Công chúa nhà ngài về nhà!”

Tháng mười, Khánh An nguyên niên*. Đại Ngu và Hồ tộc ngừng chiến, hoà thân. Hai nước ký kết hiệp nghị ngừng chiến trường kỳ, tại Tắc Bắc mở ra mấy cửa khẩu thông thương, theo như nhu cầu hai nước, cùng có lợi cùng tồn tại. Trong đế kinh phồn hoa của Đại Ngu thường thấy vũ cơ Hồ tộc diêm dúa loè loẹt nhảy múa bên đường, hương liệu rực rỡ muôn màu và trân bảo của Tây Vực cũng dần xuất hiện tại phố lớn ngõ nhỏ. Mà Hồ tộc dùng hương liệu và châu báu đổi lương thực nên không xuôi Nam xâm lược nữa, dần trôi qua những ngày an ổn.

*Nguyên niên () là năm đầu tiên của một niên hiệu vua chúa – Theo Lạc Việt

Mà Cơ Linh có công lớn bình định chiến loạn, Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch bàn bạc hồi lâu, quyết định phong hần Định Bắc hầu, ban thưởng Lương Châu làm đất phong của hần, cũng thu lại quân quyền của hần.

Tại lễ chúc mừng, từng rương từng rương trân bảo nữ hoàng ban thưởng được đưa đến trước mặt Cơ Linh lại chỉ ôm mỹ thiếp trong lòng tự uống rượu, cả buổi mới chậm rì rì nói: “Tạ bệ hạ nâng đỡ!”

Chúng quan ào ào ghé mắt.

Quân Mẫn Tâm nhìn tiểu thiếp trong ngực hần, chỉ thấy nàng kia tóc như vẩy mực, da như mỡ đông, môi đỏ mọng như máu, khuôn mặt hạt dưa nhỏ nhắn, y phục đơn giản nhẹ nhàng, trong lòng ôm một chiếc tỷ bà song phượng, mười ngón non mềm như hành gọt vỏ, im lặng tựa trong lòng Cơ Linh. Nhìn kỹ thật đúng là mỹ nhân khó có. Chẳng qua hai mắt nàng dùng lụa trắng hơi mỏng che lại, mờ mờ ảo ảo nhìn không chân thực khiến nàng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Nghe Thấm Lương Ca nói thân thể nữ tử này đáng thương, là người mù nhưng có một tay gầy tỳ bà kinh thể hải tặc.

Quân Mẫn Tâm cười túm túm, nhắc ly rượu lên nói: “Nữ tử trong lòng A Linh, là Huệ Cơ đại danh đỉnh đỉnh đó ư?”

Tiếng tỳ bà thanh thúy dễ nghe im bật, nữ tử kêu Huệ Cơ kia cuống quýt quỳ xuống, giọng nói run nhè nhẹ truyền đến: “Huệ Cơ một kẻ dân đen, làm nhục thánh thính của bệ hạ, mong bệ hạ thứ tội!”

Quân Mẫn Tâm mỉm cười: “Người gầy tỳ bà rất êm tai, có tội gì?”

Nghe vậy, Cơ Linh cười hì hì, vẻ mặt say rượu, hần lười nhắc liếc Quân Mẫn Tâm, kéo dài giọng, chậm rãi nói: “Tỳ bà của Huệ cơ không sánh một phần vạn của bệ hạ. Nhưng mà có một thứ nàng có thể đấu với bệ hạ.”

Dứt lời, không đếm xỉa đến Trần Tịch cạnh Quân Mẫn Tâm đã trầm mặt xuống, Cơ Linh duỗi tay kéo sa mỏng trước mắt Huệ Cơ ra, ra lệnh: “Huệ Cơ, ngẩng đầu lên để mọi người nhìn.”

Lông mi cuốn kiêu của Huệ Cơ như cánh bướm khẽ run, nàng cắn môi, dáng vẻ vừa thấy đã thương. Sau đó, đôi mắt thần bí chậm rãi mở ra, tròng mắt đen như mực dần hiển lộ trước mắt mọi người. Khi đôi mắt đen như mực lại không có tiêu cự kia hoàn toàn mở ra, tất cả mọi người sợ ngây người.

Huệ Cơ mở mắt ra dáng vẻ có năm phần tương tự Quân Mẫn Tâm, nhất là đôi mắt to đen như nước sơn kia, quả thực động lòng người!

Tất cả mọi người hiểu rõ nhưng không ai dám lên tiếng, không khí trở nên ba đào gợn sóng.

Cơ Linh thấy mọi người không dám lên tiếng, liền vỗ tay cười to: “Chẳng lẽ không ai cảm thấy Huệ Cơ và bệ hạ, dáng vẻ vô cùng giống nhau sao?”

Trong lúc nhất thời, bốn phương yên tĩnh. Cơ Linh lại dám so sánh một đào kép mù xuất thân phong trần với bệ hạ, đúng là ăn gan báo rồi!

“To gan!” Trần Tịch giận không kìm được, hung dữ vỗ một cái lên án kỷ, đứng dậy cả giận nói: “Mạo phạm thiên uy như vậy, ngươi có biết bản thân phạm vào tử tội không!”

Cơ Linh trầm mặc không nói, Huệ Cơ một bên cũng bị dọa ngây người. Trên yến hội nhất thời nổ tung, vài vị cự thần ngay thẳng bắt đầu buộc tội Cơ Linh.

Quân Mẫn Tâm đau đầu, tức giận, lạnh lùng hét to một tiếng: “Tất cả im miệng!”

Tiếng ồn ào to lớn im bật. Quân Mẫn Tâm day huyệt thái dương đau buốt, mỗi mệ nói: “Quả nhân mệ mội. A Tịch, dìu ta về nghỉ ngơi.”

Yến tiệc cứ như vậy tan rã trong không vui.

Trần Tịch ôm Quân Mẫn Tâm nằm trên giường, trong tay bưng một chén thuốc an thần. Hần múc một muỗng, thổi nguội sau đó đưa đến bên môi Quân Mẫn Tâm, dịu dàng nói: “Đừng nghĩ nhiều, uống thuốc rồi ngủ một giấc thật ngon, tỉnh lại lại nghĩ cách.”

Trên khuôn mặt Quân Mẫn Tâm hiện vẻ mệt mỏi, có chút tái nhợt. Nàng từ tay Trần Tịch uống vài ngụm thuốc, mở to mắt than thở nói: “Rất mệt.”

Trần Tịch vô cùng đau lòng, hôn tóc nàng, nhẹ giọng ní non bên tai: “Đừng sợ, có ta ở đây. Nếu Cơ Linh lại dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, ta sẽ thay nàng giết hắn.”

“Chuyện có mới nói cũ bức này, quả nhân sẽ bị bêu danh.” Quân Mẫn Tâm ngược lại tự cười, nói: “A Tịch, chẳng biết không, ta không hối hận đã phân công Cơ Linh, không có hắn sẽ không có ta của hôm nay. Ta không hối hận, ta chỉ là không biết nên làm gì bây giờ...”

Lời chưa dứt, Quân Mẫn Tâm không biết vì sao buồn nôn, nằm sấp ở mép giường ọ một tiếng nôn đến đất trời mù mịt.

Trần Tịch liền hoảng hốt, vừa vỗ lưng cho nàng thuận khí, vừa vội vã hô ra bên ngoài: “Người đâu, mau gọi ngự y!”

65. Chương 66: Kết Cục (thượng)

Ngự y vội vàng chạy tới điện Chiêu Dương, vẻ mặt nặng nề bắt mạch cho Quân Mẫn Tâm, dấu sao nàng cũng là vua một nước, địa vị cao quý, không chấp nhận được chút sơ xuất nào.

Râu của lão ngự y già run lên, hơi kinh ngạc. lqđ Trần Tịch ở một bên lo lắng, hỏi vội: “Bệ hạ sao rồi?”

Ngự y đứng dậy, đột nhiên hai gối khễ cong, cung kính quỳ sấp xuống, giọng nói già nua mang theo vui sướng không cách nào che giấu: “Chúc mừng bệ hạ! Chúc mừng An Vương Gia! Là hỉ mạch, thai nhi chừng hai tháng.”

“Thật sao?”

Quân Mẫn Tâm ngẩn người, còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong niềm vui sướng được làm mẫu thân, đã thấy Trần Tịch hôn hờ ôm chầm lấy nàng, mười ngón tay thon dài đan chặt vào với nàng, đặt trên cái bụng bằng phẳng của nàng.

Quân Mẫn Tâm ngoẹo đầu nhìn trượng phu của mình, chỉ thấy giữa hàng mày anh tuấn của hắn toàn là không khí vui mừng nồng đậm, môi hơi hé ra lại chỉ phát ra những tiếng cười khề trầm trầm, thế nhưng kích động không biết nên nói cái gì cho phải.

Quân Mẫn Tâm mím môi cười, đồ phu quân ngốc!

Ngự y cẩn thận dặn dò những chuyện quan trọng cần chú ý trong thời kỳ dưỡng thai, lại kê một bộ cổ thần được thiện an thai, thế này mới xách theo hòm thuốc cáo lui.

Tin tức nữ hoàng có thai nhanh chóng truyền ra toàn triều, vì để nàng an tâm dưỡng thai, sổ con bình thường của bách quan đều giao cho Thừa tướng Thẩm Lương Ca và An Vương Trần Tịch xử lý, chỉ có những sổ con vô cùng cơ mật mới có thể do Trần Tịch trình lên cho Quân Mẫn Tâm tự mình phê tấu.

Gần đây Quân Mẫn Tâm nôn oẹ vô cùng gay gắt, chung quy là không ăn được gì cả, nhưng lại vô cùng thích ngủ, đối mặt với những món ngon do ngự thiện phòng làm ra, nàng vất vả ăn hai miếng rồi lại nôn ra. Trần Tịch vừa muốn xử lý quốc sự nặng nề, lại vừa âm thầm lo lắng cho thân thể Quân Mẫn Tâm, mỗi ngày đều rút ra chút thời gian tự tay đồ tể tử ăn thêm hai miếng, tăng thêm nhiều bữa. Hai tháng sau cuối cùng sắc mặt Quân Mẫn Tâm cũng mượt mà hơn một chút, bụng cũng dần nhô lên, nhưng Trần Tịch lại gầy đi trông thấy.

Ngày hôm đó Quân Mẫn Tâm tỉnh dậy, trời đã sáng rõ, Trần Tịch đang ngồi ở thấp nhỏ cạnh giường, đưa lưng về phía nàng xem tấu chương. lqđ#quý(Đôn Chỉ thấy hắn một thân áo xanh mũ ngọc, mũi cao thẳng, đôi mắt thâm thúy, mi như mực tài, mái tóc xoắn đen như mực rối tung trên đầu vai, phát ra ba quang nhu hoà. Mỹ lang quân đẹp như vậy, Quân Mẫn Tâm nhìn mà tâm tình thật tốt, bèn xốc chân đi qua, cả người đều treo trên tấm lưng dày rộng của Trần Tịch, cắn môi ghé vào tai hắn cười nham nhở.

Bên tai là nơi nhạy cảm của Trần Tịch. Hắn bị thê tử đùa đến phân tâm, đành phải tạm thời buông tấu chương xuống, xoay người thuận thể ôm nàng vào lòng, chớp mũi chạm chớp mũi, hắn cười bất đắc dĩ: “Vẫn hồ đồ như vậy, cẩn thận đè nặng bụng.”

Quân Mẫn Tâm đã có thai càng giống cô gái nhỏ, nhất thptfi ghen tuông, tha thiết mong đợi nhìn Trần Tịch: “Phu quân cả ngày chỉ nghĩ đến đứa bé trong bụng ta, không yêu quả nhân nữa rồi... Ừm!”

Trần Tịch cúi xuống hôn, che lại đôi môi đỏ mọng của kiều thê.

Hai người đang ồn ào thì thấy một thân nữ quan vào cửa, thấp giọng nói: “Bệ hạ, Thẩm Thừa tướng cầu kiến.”

Thẩm Lương Ca?

Quân Mẫn Tâm liếm ướt đôi môi hồng, lưu luyến kết thúc nụ hôn chào sáng sớm. l@Quý.đ Trần Tịch đứng dậy giúp Quân Mẫn Tâm mặc quần áo, phủ thêm ngoại bào, lúc này mới sai bảo: “Mời Thẩm đại nhân vào!”

Thẩm Lương Ca không mặc Tướng bào màu đỏ mà thay một thân áo trắng bình thường, trang điểm như nam tử, tóc dài đen nhánh dùng trâm ngọc búi lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp tinh xảo.

“Lương Ca có việc gì thế?” Quân Mẫn Tâm dựa vào đầu giường, nhìn nàng cười ôn hoà.

Thẩm Lương Ca phe phẩy quạt giấy, chữ “tĩnh” trên mặt quạt có thể thấy rõ ràng. Nàng lấy một quyển sổ con ra từ trong ngực, cong mắt cười: “Sắp tới mùa đông rồi, e Tây Bắc lại có nạn tuyết, bệ hạ nên chú ý nhiều; Ngự sử đại phu Đồng An chiến tích trác tuyệt, rất được lòng dân cần trọng dụng; Cố đại nhân Cố Cầm Thư thanh liêm, chính trực ngay thẳng, lại bởi dụng đến lợi ích của rất nhiều đồng liêu mà chịu đủ lên án, mong bệ hạ làm rõ phải trái, thân hiền thân xa tiểu nhân; đầu mùa xiaan là lúc miễn giảm thuế, mới có thể làm cho dân chúng sinh sôi nảy nở...”

Trần Tịch nghi hoặc nói: “Trẫm đại nhân, trên sổ con của ngài đều viết rõ ràng, sao phải tự mình đi một chuyến?”

Bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, Quân Mẫn Tâm ngồi phất dậy, kinh ngạc nhìn Thẩm Lương Ca. Nửa ngày nàng mới hỏi dò: “Lương Ca, người... Người sẽ không chứ?”

Thẩm Lương Ca gấp quạt giấy lại, mỉm cười nhìn nàng, âm giọng nói: “Bệ hạ, thần muốn từ quan rồi!”

Quả nhiên!

Quân Mẫn Tâm đã sớm đoán được sẽ có một ngày như này. Từ sau khi Tô Hoàn rời đi, nàng đã biết sớm muộn gì cũng có một ngày Thẩm Lương Ca rời đi theo hấn. Chỉ là khi một ngày này đến, nàng lại cứ thế không bỏ được, cứ thế không cam lòng!

Nàng lẳng lẳng nhìn Thẩm Lương Ca, cánh môi đóng mở mấy bận, mới chát giọng thốt ra mấy chữ. Nàng nói: “Sơ Lập ngọc, ta cần người...”

Không dùng tự xưng “quả nhân”, một chữ “ta” đã nói hết ngàn vạn xót xa. Quen biết tám năm từng chút từng chút tranh nhau hiện lên như đèn kéo quân, hết thấy những thứ có liên quan đến mộng tưởng, có liên quan đến tình bạn đều làm người ta không buông bỏ được.

“Bệ hạ, hoa đào trên núi Đào Khê sắp nở rồi, có người ở dưới cây đào chôn rượu hoa đào ngon lắm, chờ thần trở về uống kia.” Thẩm Lương Ca rũ mắt, cánh môi đỏ ửng hiện lên chút ý cười nhạt. Nàng khẽ thở dài: “Bệ hạ, ngài biết không? Chàng đợi thần mười hai năm... Thần và bệ hạ cùng lắm là quen biết tám năm, lúc này chia tay vẫn là đau lòng khó chịu, nhưng người nọ đã đợi thần vẹn vẹn mười hai năm.”

Quân Mẫn Tâm cắn môi, vẫn kinh ngạc nhìn nàng, nửa ngày không nói.

Dừng một chốc, Thẩm Lương Ca nói tiếp: “Cả đời người có bao nhiêu cái mười hai năm?”

Trần Tịch một bên trầm mặc vươn tay nắm tay Quân Mẫn Tâm, nhẹ nhàng vuốt ve một lúc mới thấp giọng thở dài: “Mẫn Nhi, tám năm này Thẩm đại nhân tận chức tận trách, lập được công lao hiển hách, nỗ lực của nàng dù bao nhiêu vàng bạc cũng không bù lại được... Chi bằng thành toàn nàng đi.”

Quân Mẫn Tâm trầm ngâm một lúc lâu mới khó khăn nở nụ cười, đỏ mắt nói: “Tất cả các người đều vội vã rời khỏi ta, đến lúc đó người trong thiên hạ còn tưởng Quân Mẫn Tâm ta lòng dạ hẹp hòi, không chấp nhận được công thần!”

Thẩm Lương Ca ngừng cười: “Bệ hạ thánh minh, người trong thiên hạ có mắt đều thấy được, chớ có suy nghĩ nhiều.”

“Sau này các người phải thường xuyên đến thăm ta đây. Tương lai có đứa nhỏ thì dẫn đến làm bạn với con ta...” Quân Mẫn Tâm bất động thanh sắc lau khoé mắt, khàn giọng cười. Trầm mặc một chốc, cuối cùng nàng không đè nén được tình cảm nữa mà mãnh liệt tuôn ra, nhào qua ôm lấy Thẩm Lương Ca, chôn ở vai nàng rầu rĩ nói: “Rượu hoa đào ở dưới cây mai ấy, có cơ hội cũng phải để ta và A Tịch nếm thử đây...”

Thẩm Lương Ca cũng ôm chặt Quân Mẫn Tâm, cười nói: “Đó là đương nhiên.” Có một giọt nước mắt lăn xuống khuôn mặt, rơi xuống bụi bặm.

Ba ngày sau, Thẩm Lương Ca rời đi.

Dẫu đã nói với nhau là không đưa tiễn nhưng sáng sớm hôm nay Quân Mẫn Tâm vẫn không kìm được trào lên cổng thành, nhìn theo người bạn thân cả đời càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất tại tuyệt vực mịt mờ.

“A Tịch, chàng nói xem chúng ta còn có cơ hội ném thử rượu hoa đào bọn họ làm ra không?” Quân Mẫn Tâm cúi đầu hỏi.

“Còn.” Trần Tịch cúi đầu, mỉm cười đặt một nụ hôn mỏng lên vầng trán trơn bóng của nàng.

Đầu xuân, Quân Mẫn Tâm mang thai đã hơn bảy tháng, bụng nhô lên thấy rõ, chỉ có thể mặc áo bào rộng rãi.

“Bệ hạ, thần nghe nói Cơ Linh ở đất phong Định Bắc xây hành cung riêng, xây dựng rầm rộ, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân! Cơ Linh ý vào bệ hạ sủng ái càng không kiêng dè, phạm vào tội chết! Xin bệ hạ hạ lệnh cách chức, dùng vương pháp!”

“Bệ hạ, thần khẩn cầu buộc tội Cơ Linh!”

“Cơ Linh chính là tai hoạ của triều ta, không thể không trừ!”

“Bệ hạ, thần tán thành!”

Tấu chương buộc tội của bách quan từng phong từng phong dâng lên, nhanh chóng xếp chồng thành một toà núi nhỏ. Quân Mẫn Tâm liếc gián quan quỳ đầy trên đất, chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi. Rầm rộ xây dựng hành cung, nhận hối lộ, trắng trợn vơ vét trên bảo thiên hạ, sa vào tử sắc, vô cùng bất kính... Hơn một ngàn chữ lưu loát, đúng là đưa ra hơn ba điều tội trạng lớn nhỏ của Cơ Linh.

Cơ Linh lại bệnh cũ tái phát, người này dẫu có có chín cái mạng cũng không đủ giết. Quân Mẫn Tâm mặc dù có lòng nhưng tóm lại không bảo vệ được hần nữa.

Gần đây Quân Mẫn Tâm máy thai lợi hại, Trần Tịch không thể không chu toàn giữa các vị đại thần, thật vất vả mới từng đại thần ra về, lúc này Trần Tịch mới có thể thở dài nhẹ nhõm, cau mày khuyên Quân Mẫn Tâm: “Mẫn Nhi, ta biết nàng trọng tình trọng nghĩa nhưng Cơ Linh làm cản như vậy không thể không quan! Nếu Mẫn Nhi không hạ được quyết tâm thì để ta ra tay đi.”

Đáng thương Quân Mẫn Tâm gắng gượng mang thai còn bị Cơ Linh làm cho tâm lực hết sức mệt nhọc. Đã nhiều ngày suy tư về chuyện có nên cách chức Cơ Linh hay không, hoàn toàn chặt đứt quyền lực của hần, nào ngờ tiểu âm nữ gia không sợ chết thể nhưng làm ra chuyện to gan lớn mật!

Công khai bắt cóc nữ hoàng bệ hạ! Chuyện này bại lộ, Cơ Linh không chết, dân chúng tức giận đến khó thở.

Đêm đó, Trần Tịch và phò mã Lưu Quân nghị sự ở điện Ninh Hoà, trở về hơi muộn. Cung nữ đốt long tiên hương rồi lui xuống, bốn bề lặng yên không tiếng động, không biết vì sao lúc này thân thể Quân Mẫn Tâm vô cùng mệt mỏi, cố gắng gắng gượng không được nữa nên nhang đã mê mê trằm trằm rơi vào trong mộng đẹp.

Trong mộng, Quân Mẫn Tâm mơ màng có cảm giác có người ôm lấy mình, sau đó là xóc nảy rất nhỏ.

Ai ngờ vừa tỉnh dậy đã là đêm khuya ngày hôm sau, bản thân đang nằm trong một tấm cung xa lạ. Mà nam nhân ngồi trước giường mình lại chính là Cơ Linh một mặt âm độc.

Trong bóng đêm, khuôn mặt Cơ Linh nhìn không rõ lắm, chỉ có đôi mắt phượng hẹp dài đang loé sáng, loé ra thứ ánh sáng khó hiểu.

Hắn muốn làm gì? Đêm hôm khuya khoắt dẫn mình tới nơi hoàn toàn xa lạ, dù nghĩ như thế nào cũng đều không phải chuyện tốt đi? Huống hồ lúc này ánh mắt Cơ Linh quá mức nguy hiểm, đó là ánh mắt Quân Mẫn Tâm từng rất quen thuộc, cố chấp vì đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn!

Dự cảm không tốt tràn lan trong lòng. Quân Mẫn Tâm mở to mắt, theo bản năng bảo vệ bụng, đồng tử nhìn chăm chăm khuôn mặt âm tình không đổi của Cơ Linh trong bóng đêm. Thấy nàng tỉnh lại, Cơ Linh đứng dậy đốt một phòng toan nến.

Một trăm linh tám ngọn nến, hắt đốt từng cây từng cây, thành kính như đang một chuyện cực kỳ thần thánh. Thẳng đến khi cả sảnh đường tràn ngập bởi ánh nến chói mắt, hắt mới chậm rãi buông đế nến, quay đầu cười nói với Quân Mẫn Tâm: “Gần đây bệ hạ quá bận bịu, lại mang thai, Trần Tịch bảo vệ nàng rất tốt. Thần không dùng cách này, e cả đời cũng không thấy được bệ hạ.”

66. Chương 67: Kết Cục (hạ)

Dưới ánh nến, nam nhân kia tươi cười rõ ràng diễm lệ như vậy nhưng lại làm quân Mẫn Tâm cả thấy lạnh thấu xương. Như cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, Cơ Linh đưa người tới gần, khẽ vuốt cái bụng đã gồ lên cao của Quân Mẫn Tâm, dùng giọng điệu vô cùng dịu dàng cười nói: “Bệ hạ đang run rẩy kia, sợ sao? Sợ hãi, sợ hãi, thần yêu người như vậy, sao nhân tâm hại người chứ?”

Quân Mẫn Tâm hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm tình của mình, dùng giọng điệu thường dùng hỏi: “Cơ Linh, đây là đâu? Có chuyện thì quang minh chính đại nói với ta, người dẫn ta đến chỗ này làm gì?”

“...Làm gì?” Cơ Linh bị hỏi liền sửng sốt, ngoẹo đầu nửa ngày mới như nghĩ tới chuyện gì thú vị lắm, hắt cười tủm tỉm, túm tay Quân Mẫn Tâm lôi nàng xuống giường, cười hì hì nói: “Bệ hạ, nàng tới đây, ta xây cho nàng một toà cung điện xinh đẹp, chắc chắn nàng sẽ thích!”

Quân Mẫn Tâm vì bụng to nên vô lực phản kháng, đành phải thất tha thất thủ đuổi kịp bước chân của Cơ Linh, đến hành lang ngoài phòng, trong nháy mắt Quân Mẫn Tâm ngây cả người!

Bản thân đang ở trong một hành cung to lớn nhường này, ba bước một các, mười bước một lầu, chín khúc hành lang gấp khúc, cả toà cung điện rường cột chạm trổ, tráng lệ, thậm chí còn xa xỉ gấp trăm ngàn lần Hoàng cung ở đế kinh! Bên trong đèn dầu sáng rõ, cung nữ thanh lệ thướt tha mặc sa mỏng, gót sen uyển chuyển, như tiên nữ bồng bồng lướt qua, trên lầu cao cách đó không xa, sênh ca uyển chuyển múa, vũ cơ diễm lệ vung tay áo dài, ngoài đầu nhìn lại cười, phong tình vạn chủng...

Trên bầu trời chốc chốc truyền đến mấy tiếng hạc kêu, cả đàn chim không rõ tên xẹt qua trước mắt, đưa đến một trận âm thanh cánh vỗ trường không; trong góc phòng chuông vàng leng keng rung động, ánh trăng mờ lung trút xuống bao phủ cả vườn muôn hồng nghìn tía... Hết thấy, hết thấy mỹ lệ như tiên cảnh, mà Quân Mẫn Tâm lại đỡ đỡ như rơi gỗ.

Toà cung điện này, rốt cuộc ngưng tụ bao nhiêu máu và mồ hôi của dân chúng?

“Ta đặt cho nó một cái tên, gọi là cung Đại Nhan.” Cơ Linh cười mỉa hoặc bên tai nàng: “Có thích không, bệ hạ?”

Thân thể như bị rút mất linh hồn, cảm giác vô lực sâu sắc xâm nhập tứ chi bách hải. Quân Mẫn Tâm xoay tay lại, dùng hết sức lực tát vào mặt hắt một cái, bị thương và phần nộ xuất hiện mạnh mẽ nơi đáy mắt nàng, nàng run giọng nói: “Người là đồ điên!”

Cơ Linh không trốn không tránh, đành nhận một cái tát này của nàng, đến nụ cười quỷ dị kia cũng chẳng thay đổi lấy mấy may. Mười ngón tay hắt giữ chặt vai Quân Mẫn Tâm, gần như muốn đâm thủng da thịt. Hắt dịu dàng mà điên cuồng ngưng mắt nhìn nàng, từng câu từng chữ cười nói: “Ta vốn là người điên, Quân Mẫn Tâm. Nàng từng nói ta cũng giống người bình thường, ta tin tưởng nhưng quay đầu lại ta lại bị nàng ép người không ra người quỷ không ra quỷ!” Nói đoạn, hắt cười ha ha thành tiếng, lạnh lùng nói: “Cho tới bây giờ ta vẫn không phải người tốt, ta chính là kẻ điên! Ta giống người tốt nhiều lần khẩn cầu cầu xin nàng, nhưng tới bây giờ nàng vẫn không hề mở mắt nhìn ta! Ta vì nàng giành chính quyền! Ta vì nàng xây dựng cung Đại Nhan! Ta vì nàng huỷ thiên nghịch thần! Trần Tịch dám không? Hắt dám yêu nàng như vậy không? Ta dám! Quân Mẫn Tâm, tại sao không thể là ta? Tại sao không thể là ta?”

Quân Mẫn Tâm tuyệt vọng nhắm mắt lại, nói: “Người sẽ chết, Cơ Linh.” Phạm vào trọng tội như này, chờ cấm vệ quân tìm được nơi này, nhất định một thân một mình người sẽ bị xử tử.

“Ta đã sớm nói rồi, Quân Mẫn Tâm. Hoặc yêu ta, hoặc giết chết ta đi.”

Cơ Linh buông nàng ra, vẻ mặt nhìn tĩnh nhìn chăm chú vào đèn đóm leo lét nơi xa, ánh đèn đỏ cam nhuộm âm khuôn mặt hắc, làm cho hắc trở nên xinh đẹp như thể không chân thực. Giây phút này, trong lúc giật mình Quân Mẫn Tâm cảm thấy hắc như một cái bọt biển, vừa chạm vào liền tan vỡ.

Hắn vươn tay, do dự một chút, cầm chặt đầu ngón tay lạnh như băng của Quân Mẫn Tâm. Không giống với bàn tay đầy vết chai của Trần Tịch, lòng bàn tay hắc nhẵn nhụi mà mềm mại. Giống như tất cả tình lữ trong thiên hạ, Cơ Linh nắm lấy ngón tay ngọc thon dài của nữ nhân hắc yêu, trên khuôn mặt là cảm giác thỏa mãn khó hiểu.

Hắn cười nói với nàng: “Nàng biết không, giấc mộng lớn nhất cuộc đời này của ta chính là có thể xây dựng một tòa cung điện đẹp nhất cùng nàng bước vào. Vào đêm chúng ta nghe sênh ca, xa xa nhìn đèn đóm leo lét.... Ta sẽ ôm nàng, hôn lên khóe môi nàng.”

“Giống như này.” Dứt lời hắn ôm Quân Mẫn Tâm đã sớm chờ sẵn, khẽ hôn lên khóe môi nàng, cười nói: “Nàng xem, lúc này ta đều thực hiện rồi. Bệ hạ, ta biết nhân mã của Trần Tịch sẽ nhanh chóng chạy đến, thần không đánh lại hắc... Thần biết bản thân không sống nổi, nhưng thần không hối hận, trước khi thần chết có thể cùng bệ hạ nhìn đèn đóm đẹp nhất trên đời.”

Quân Mẫn Tâm khóc.

Hắn lẩm bẩm “Bệ hạ, nàng biết không? Thần là kẻ điên, bởi thần chỉ dịu dàng với một mình người. Nhưng mà bệ hạ, vì sao nàng không yêu ta?”

Nến đỏ cháy hết, trong màn đêm đèn lồng đỏ tươi vẽ ra một độ cong tuyệt đẹp. Quân Mẫn Tâm rơi nước mắt nhìn hắc, giọng nói vỡ tan, run run không chịu nổi truyền đến: “Người luôn cực đoan như vậy, cố chấp! Chẳng qua là những ngày tốt đẹp, càng muốn nhảy vào trong hố lửa...”

“Bệ hạ, kỳ thực người trong hố lửa kia mới là Cơ Linh thực sự, trước mặt nàng đã sớm không phải rồi.” Nói qua nói lại, hai hàng nước mắt lạnh lẽo trượt xuống, hắc nghẹn ngào, lại dịu dàng dười nói: “Bệ hạ, nàng biết không? Kỳ thực ta muốn đưa nàng cùng chết, nhưng ta luyến tiếc. Bởi vì bệ hạ khóc, vì ta khóc.”

Xa xa tiếng vó ngựa chinh tề truyền tới, Quân Mẫn Tâm nhìn hắc, nước mắt không ngừng chảy xuống.... Ngay lúc binh mã của Trần Tịch vọt vào đại điện, Quân Mẫn Tâm nhanh chóng ôm chặt Cơ Linh!

“Năm ta với người gặp gỡ nhau ấy, cũng là ngày xuân diễm lệ. Năm ấy bệ hạ mười bốn, thần mười tám.... Mà hôm nay tám năm sau, bệ hạ nhưng lại không thể giết thần.”

Một tiếng than thở trầm thấp khó mà nghe thấy bay xuống bên môi, trong nháy mắt phiêu tán theo gió: “Bệ hạ, kiếp sau..... chúng ta không cần gặp lại nhau.”

Ngày Cơ Linh bị bắt đi chính là tảng sáng. Huệ Cơ mất mù không biết từ đâu lao ra, không biết cái gì cho cô gái này một sức mạnh lớn lao, nàng nhu nhược như một cây lau sậy thể nhưng tránh thoát được trời buộc của thị vệ, nhào tới quỳ gối trước mặt Quân Mẫn Tâm, khóc hoa lê đài vũ.

Nàng dập đầu một cái tiếp một cái, vầng trán trắng nõn bị gạch đá xanh làm rách da, trâm hoa tung tóe đầy đất, máu tươi quanh co chảy xuống theo da thịt nõn nà, nàng lại hồn nhiên không biết khổ sở, chỉ tê tâm liệt phế khẩn cầu: “Huệ Cơ nguyện thay hầu gia chịu chết, xin bệ hạ nhìn một phần tình cảm hầu gia đối với ngài tha cho ngài tội chết! Bệ hạ, van xin ngài! Bệ hạ!”

Thấy một màn như vậy, người ở đây không khỏi lộ vẻ xúc động.

Trong xe tù, Cơ Linh nhìn gương mặt nà Quân Mẫn Tâm, hồi lâu không nói gì, mới mất hồn lẩm bẩm: “Không phải đã kêu người rời đi từ trước sao.....Ha, thật không ngờ người theo ta đến cuối cùng lại là người với đôi mắt mù.”

Một tháng sau, định bắc hầu Cơ Linh bị giải vào đại lao bị định tội chết, nữ hoàng bệ hạ nhớ tình xưa, dùng một ly rượu độc kết thúc cuộc đời điên cuồng gần như đáng thương của nam nhân này.

Cuối xuân, bách hoa điêu linh. Người cạnh Quân Mẫn Tâm từng người từng người rời đi, chỉ để lại một đoạn ký ức thuyết bất thanh, đạo bất minh*

*Thuyết bất thanh đạo bất minh: it is not something that one can explain clearly and make people understand

Quân Mẫn Tâm tựa trong lòng Trần Tịch, rừ mắt thở dài: “Phụ thân đi rồi, Thẩm Lương Ca cũng đi rồi, đến Cơ Linh cũng đi luôn..... Vì sao khi đến lúc ta leo được đến đỉnh cao nhất, tất cả mọi người lại không ở bên ta nữa?”

Trần Tịch hôn nhẹ nàng: “Nàng còn có ta.”

Quân Mẫn Tâm níu chặt vạt áo Trần Tịch, lẩm bẩm nói: “Chàng nói lúc này Cơ Linh đang ở đâu?”

Trần Tịch mỉm cười: “Chẳng phải một thời gian trước hân đã gửi thư về đó sao? Lúc này hân là đã cùng Huệ Cơ đến Tây Vực, đừng lo lắng, bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho bản thân.....”

Bỗng nhiên cảm thấy thân sắc Quân Mẫn Tâm không hợp lý, vội thân thiết hỏi: “Mẫn Nhi, nàng làm sao thế?”

“Đau...” Quân Mẫn Tâm che bụng đã nhô cao, đau đến mức tràn đổ mồ hôi lạnh, nàng tóm chặt tay áo Trần Tịch, khớp xương đều trắng bạch. Hơi thở hỗn hển dồn dập, nàng cắn môi nói: “E.... sắp sinh rồi...”

Nói xong liền đau đớn lợi hại, hét to thành tiếng.

Trần Tịch vội bế nàng lên giường, chân tay luống cuống hô ra ngoài: “Người tới! Mau gọi ngự y!”

Khánh An nắm thứ hai, ngày mười hai tháng sáu, nữ hoàng đại ngự sinh hạ một nam tử, phong làm Thái tử.

Đêm rượu đầy tháng tiểu thái tử, trong tấm điện nữ hoàng, có một lão đạo áo xanh thần bí. Tóc lão đạo trắng như tuyết, tiên phong đạo cốt, áo bào màu xanh không gió mà bay, tay áo phiêu diêu, có phần tư thế thể ngoại cao nhân.

Lúc này trong cung đại yến, tấm điện vắng ngắt, chỉ có một tiểu cung nữ đang bận rộn quét dọn. Ông cong khoe môi, bước vào tấm điện, tiểu cung nữ xoay người lại nhìn thấy ông ta sợ đến mức nhảy dựng cả lên, bình sứ trong tay rơi xuống đất choang một tiếng, vỡ tan tành...

Lão đạo giơ một ngón tay trắng nõn nà lên đặt vào trên môi, ý bảo nàng im lặng. Tiểu cung nữ sợ đến mức không dám thở mạnh, lão đạo lại chỉ khẽ mỉm cười, nói: “Tiểu nữ oa đừng sợ, bản đạo chỉ tới lấy một đồ vật thôi. Thiên hạ đại định, cũng nên là vật quy nguyên chủ rồi.”

Thật là kỳ quái, rõ ràng là khuôn mặt tuổi già sức yếu lại có giọng nói trẻ trung dễ nghe.

Tiểu cung nữ thấy ông ta đi về phía mình, sợ đến hết lên một tiếng, ném cây chổi xuống đất chạy ra ngoài như gặp phải quỷ! Lão đạo hình như hơi kinh ngạc, nhìn phương hướng tiểu cung nữ rời đi tự nhủ: “Gương mặt bản đạo đáng sợ lắm sao?”

Nghe nói tấm điện xuất hiện thích khách, Quân Mẫn Tâm và Trần Tịch vội vàng chạy về tấm điện xem, chỉ thấy bình sứ màu trắng đã vỡ hoàn hảo không chút tổn hao đặt trên bàn, bên trong cắm đầy hoa đào. Mà lão đại trong lời tiểu cung nữ đã sớm biến mất không thấy.

Tất cả mọi thứ trong tấm điện đều ở đó, chỉ thiếu duy nhất chiếc tỳ bà như máu.

Vài năm sau, một thanh niên tuấn mĩ vận hồng y dắt một cô nương mù đi vòng qua đạo nhân. Đạo nhân thanh y cầm vò rượu uống một hớp, như say như không nói: “Vũ là ‘cánh’, thuận gió bay lên. Song, ‘vũ’ cũng là con dao sắc hai lưỡi, một mặt hướng vào trong tiêu một mặt hướng ra ngoài. Thiên đường địa ngục, chỉ cách một bước...”

Hồng y thanh niên không ngừng lại bước chân, dắt cô nương mù đi vòng qua đạo nhân. Đạo nhân thanh y cầm vò rượu uống một hớp, như say như không nói: “Vũ là ‘cánh’, thuận gió bay lên. Song, ‘vũ’ cũng là con dao sắc hai lưỡi, một mặt hướng vào trong tiêu một mặt hướng ra ngoài. Thiên đường địa ngục, chỉ cách một bước...”

Như bị nói trúng nỗi lòng, thanh niên hồng y chấn động cả người, dừng lại bước chân, một đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp nhú lại, tầm mắt dừng lại trên người lão đạo nhân say khướt.

Chính là lúc này ở nơi sâu trong rừng đào tựa sông mây tía chậm rãi có hai bóng dáng đi ra. Nam một thân lam bào, mặt mày bình thường song ôn hòa, nữ bạch y đơn thuần, lại có một dung mạo diên đảo chúng sinh.

Ánh mắt nam tử cung kính nhìn lão đạo, lắc đầu cười nói với nữ tử bên cạnh: “Lương Ca nàng xem, nhị sư công lại trêu cợt người qua đường nữa rồi!”

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-thay-doi>